

KRISZTUS AZ ÚR ÉS A BOLDOGSÁG VILÁGAI

**OKTATÁSOK, MEGNYILATKOZÁSOK
ÉS LÁTOMÁSOK A SZELLEMVILÁGBÓL**

ZITA MÉDIUM ÁLTAL

KIADJA:

**Magyar Szellemkutatók Társasága
(Hungarian Spiritual Society)
695 Northfield Road
Bedford, Ohio 44146 U.S.A.**

CLEVELAND, 2000 április

Tartalomjegyzék (*)

ELŐSZÓ.....	4
KRISZTUS A JÓ PÁSZTOR.....	6
MIKÉNT A HÓ TISZTA, FEHÉR..	14
KRISZTUS EGYHÁZA	19
SZABADULJATOK MEG A TESTISÉGTŐL.....	30
HARMATOZZATOK ÉGI MAGASOK.....	42
A KERESZTÉNYSÉG ELVE	48
EGY MEGTÉRÉS TÖRTÉNETE.....	59
A MENNYEI KÖNNYCSEPP	67
BÍZZATOK AZ ÚRBAN	70
KRISZTUS KÜLDETÉSE	79
KRISZTUS AZ ÚR!.....	88
AZ ÚRVACSORA RÓZSÁI	98
KRISZTUS IGÉJE, MINT ÚTMUTATÓ	99
KRISZTUS A JÓ PÁSZTOR.....	109
HÚSVÉTRA.....	114
A FELTÁMADÁS ÜNNEPÉRE	121
A SZENTÍRÁS.....	128
KRISZTUS A MEGVÁLTÓ	137
KRISZTUS AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET	147
KRISZTUS EREJÉVEL MINDEN LEHETSÉGES	157
A KRISZTUSI LELKÜLET	161
A MEGVILÁGOSODÁS FOKOZATAI.....	169
KRISZTUS LÁTHATATLAN EGYHÁZA	177

A MINDENSÉG HIERARCHIÁJA	186
TANÚVALLOMÁS KRISZTUSRÓL	196
KRISZTUS A KIRÁLY	205
KRISZTUS MEGSZÜLETETT	209
A KRISZTUSSAL VALÓ KAPCSOLAT	216
KRISZTUS MONDÁSAI AZ ATYÁRÓL ÉS ÖNMAGÁRÓL.....	223
KRISZTUS AZ ÚR	226
NAGYPÉNTEKI LÁTOMÁS.....	226
LÁTOMÁS KRISZTUS KERESZTJÉRŐL	228
LÁTOMÁS KRISZTUSRÓL	228
KARÁCSONYI LÁTOMÁS	232
KARÁCSONYI LÁTOMÁS	234
LÁTOMÁS KRISZTUS ÜZENETÉRŐL	236
KARÁCSONYI LÁTOMÁS	237
LÁTOMÁS KERESZTEKRŐL	240
A BOLDOGSÁG VILÁGAI	243
ÜNNEP A MENNYBEN.....	243
LÁTOMANY AZ IGAZSÁG VILÁGÁRÓL.....	246
LÁTOMÁS A SZIVÁRVÁNY ORSZÁGÁRÓL	248
KARÁCSONYI LÁTOMÁS.....	250
AZ ÖRÖK TAVASZ ORSZÁGA.....	250
A BOLDOGSÁG VILÁGAI	253
ÜZENET A „HEGYEN ÉPÜLT VÁROS”-BÓL.....	253
LÁTOMÁS A „HEGYEN ÉPÜLT VÁROS”-RÓL.....	255
A „VILÁGOSSÁG FIAINAK” MUNKÁJA	258

ELŐSZÓ

Szükségesnek láttuk, hogy a mai kor kereső, kutató emberei részére, akik vágnak a megnyugvásra és békességre, kiadjuk a Clevelandi Szellemkutatók Társaságában (Hungarian Spiritual Society) a szellemvilágból kapott oktatásokból, megnyilatkozásokból és látomásokból azokat, amik Krisztus nagyságára és áldozatára utalnak. Ezek mutatják, hogy Krisztus mindazokat hívja, akik belefáradtak az élet küzdelmeibe, akik megelégtették a sok nyomorúságot, szenvedést, nélkülözést, betegséget, csalódást és halálfélelmet. Az Ő eszméje az egyetlen út, amely biztosan a mennybe vezet, amelyen keresztül valaha majd eljuthatunk az Atyához. Ez az út keskeny, amelyen nem fér el az „ember”-teszties, bűnös kívánságaival, vágyaival; ezt az utat csakis önmegtartóztatással, emberi akarattunkról való lemondással járhatjuk meg. **Krisztus áldozata, Krisztus szeretete, Krisztus itt hagyott erőparányai fehérre moshatják lelkünket, mint a hó, így lélekben megerősödve képesekké válunk ellenállni a kísértésnek, illetve életkeresztünk elhordozására, és akkor elhagyhatjuk a siralom, a halál e völgyét és bejuthatunk a tiszta szellemi világokba.**

*

Az első rész „Krisztus az Úr” címmel azon közlemények gyűjteménye, amelyekben a Szentlélek küldöttei Krisztus Urunk eszméjét hozzák emberközelségbe az olvasó értelem- és érzelemvilágához.

*

A második részben található tanítások és látomások azokba a magasabb szellemi régiókba nyújtanak bepillantást, ahol csodálatos békesség, világosság, öröm és boldogság honol, és ahova Krisztus várja mindazokat, akik magukra öltve az Ő lelkületét, földi életük idején állták a nap hevét.

*

Biztatások ezek mindannyiunk számára: tegyük tanúbizonyosságot életünkkel arról, hogy Krisztus elvénél és eszméjénél nincs nagyobb az emberiség számára. Kívánjuk kedves olvasóinknak,

hogy Isten Szentlelkének küldötteitől nyert ezen igazságok végezzék el lelkükön azt az átalakítást, amelynek eredményeként közelebb juthatnak a szabad szellemek fokozatához!

Cleveland, 2000 április
adók

A ki-

A CLEVELANDI SZELLEMKUTATÓK TÁRSASÁGA (HUNGARIAN SPIRITUAL SOCIETY) TÖRTÉNETE

Cleveland-ben (U.S.A., Ohio állam) Trombitás Gyula 1916-ban megalapította az Evangéliumi Spiritizmuson alapuló III. Magyar Spiritizta Kört. 1969-ben, Trombitás Gyula meghalt, utóda Pócze József lett. Az 1970-es években a gyülekezet neve Clevelandi Szellemkutatók Társasága (Hungarian Spiritual Society) névre változott, a médiumi munkát Zita médium vette át. Ez a gyülekezet a Névtelen Szellem felügyelete alatt, az 1948-ban betiltott Budapesti Szellem Búvárok Egyletének jogos utódként működik; kiadja a Névtelen Szellem oktatásait, valamint kiad a gyülekezetben elhangzott szellemi oktatásokból és megnyilvánulásokból szemelvényeket. (Bővebb felvilágosítás található a Magyar Szellemkutatók Társasága (Hungarian Spiritual Society) által kiadott „*Az Evangéliumi Spiritizmus hivatása*” című ismertetőben)

KRISZTUS AZ ÚR
Oktatások és megnyilatkozások

KRISZTUS A JÓ PÁSZTOR (*)
(HÚSVÉTRA)

Köszöntelek benneteket testvéreim, a feltámadott Krisztus nevében. Amikor Krisztus elhagyta a Jordán völgyét, amikor Krisztus elhagyta Názáretet, amikor Krisztus elhagyta mindazokat a területeket, ahol élt és tanított, útját a gögös, a rideg, a formákba merevedett Jeruzsálem felé vette, hogy ami volt, soha többé vissza ne jöjjön. Soha többé: sem a naplementék, sem a fűvön üldögélő sokaság, akik ajkáról az Igét hallgatták, sem pedig a tavaknak lágy csobogása, ahogy estéknént az egyszerű halászok a tó partján kikötöttek és tüzeket gyújtottak, hogy a fárasztó Nap heve után megpihenhessenek. Ezek már nem térnek többé vissza. Ezek voltak mindannyiunk részére testvéreim, azok az igazán nagy idők, amelyek megfordították a világ kerekét. Nem csak a Földét, hanem mindazon szellemek életét is más útra, más irányba, más lehetőségek közé terelték, akik valaha megszegték a teremtő Isten parancsolatát. Ez a vidék békés és nyugodt volt. A természet visszaadta mindazt, ami abban finomabb érzések, lágy-ság formájában volt. Jeruzsálem a kopár hegyeivel, a hegyen épült városával kevélyen állt ott; készen az eseményekre. Készen, hogy ez legyen az utolsó út, amit a megváltó Krisztus megtehet. Innen már nem volt visszaút a völgybe, innen már nincs visszaút a békés tanításokhoz, a csodatételekhez, az Ige prédikálásához; innen csak egyetlen, szűk út vezet fel a Golgotára. Ebbe a városba ment a mi Urunk, a Jézus Krisztus, ahol - mint már a múlt alkalmal is beszéltem nektek Róla - minden forrongott és mindenki gyülekezett.

Nem csak azok testvéreim, akik felzarándokoltak az ünnepre - mert Jeruzsálem a Jehova szent városa volt - hanem mindazok az ellentétes erők is ott tömörültek, amelyek a láthatatlan világból kerestek maguknak eszközöket, hogy azokon keresztül a megdi-

csőült Igazságot keresztre juttathassák. Ahogy ők gondolták: véglegesen leszámolhassanak vele. Tehát tömörültek ezek az erők, és pattanásig feszültek az indulatok, az izgalmak, a várakozás, az egész város nyugtalansága. Krisztust ettől az áldozattól nem lehetett megmenteni. Nem azért, mintha Ő kívánta volna, hiszen imádkozott: *„Atyám, ha lehetséges, múlják el tőlem e pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te.”* (Máté 26:39) Ennek ellenére nem lehetett ezen változtatni testvéreim, mert az ellentétes erők már olyan méreteket öltöttek, hogy elérkezett az az idő, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus az ellentét nyomása alatt egyetlen órát sem időzhetett tovább; mennie kellett, és ahogy Ő a kereszten függve kifejezte: *„elvégeztetett”*. Elvégeztetett, amiért jött, elvégeztetett és elhintetett az az Ige, amely Istennek, a Teremtőnek akaratából a Földön prédikáltatott. Az Ige testté lett, az Ige megjelent a világban, az Ige hirdettetett és az Ige a vérrel, a vér áldozatával megpecsételtetett. Mindezek a szomorú események meg kell hogy indítsák a lelketeket, mint ahogy az enyémet is megindítják még ennyi idő elmúltával is. Én egyszerű kis zarándokként néztem végig Jeruzsálemben ezeket az indulatokkal teli napokat. Jeruzsálem abban az életemben, abban a korszakban rám olyan nagy hatással volt, hogy nyomai még ma is olyan élők és elevenek, mintha az ott történtek ma történnének velem.

És ha ma megtekintem a várost, ma is csak azt láthatom, amit akkor láttam: hogy igazából nem szent az, ahogy annak tartották, mert megszenteltségtelenítették Krisztus megkínzásával, Krisztus feláldozásával. Ha arra jársz ember, ma sem azt kérdezik tőled, mint más országokban idegenektől, hogy olasz, francia, német avagy török vagy-e, hanem hogy milyen vallású vagy. Ez az egyetlen város, amely így tartja számon akár az idegent, akár az ő lakosságát: keresztény, muzulmán vagy zsidó. Semmiben nem egyeznek azóta sem. Még az évek számításai is mások: közel kétezer esztendőőt ír a keresztény, ötezerhétyszáz körül ballag a zsidó és ezerhétyszáz körül csoszog a mohamedán. A mohamedán úgy gondolja, hogy Mekka után ez a szent városa. A zsidó ma is úgy

érzi, hogy ez Jehovának a nagy városa. A keresztény úgy gondolja, ez a város volt szemtanúja a mi Urunk, a Jézus Krisztus halálának. Az Ő léptei érintették az utca kövezetét, az Ő izzadsága hullott a régi kövekre, az Ő vére öntözte azt a sziklakemény földet. Még az ünneplésük sem egységes. Ha odatévedsz, láthatod: pénteken, szombaton, vasárnapon ünnepet tartanak. Pénteken ünnepel a mohamedán, szombaton a zsidó, és vasárnap, a feltámadás napján ünnepel a keresztény. A mi Urunk, a Jézus Krisztus a szeretet törvényét hozta el, de ott, ahol szeretetből ezt a nagy áldozatot bemutatta, ott nincs, ott ma sincs szeretet. Megmaradt a város azok mellett a külsőséges ünneplések mellett, ahogy azok a mi Urunk Jézus Krisztusunk idejében voltak. Külsőleg ünnepeltek akkor is, mereven ragaszkodva a törvényekhez, paragrafust kerestek a törvényekben arra is, hogy melyik alapján ítélnék el az Urat.

És megtalálták, mondván: „királynak tette magát... Isten fiának tette magát... káromkodott...” A főpap megszagatta ruháját és kijelentette: „mi szükségünk egyéb tanúvallomásra, hallhattátok, hogy káromkodott... hallhattátok, hogy Isten fiának tette magát... láthattátok, hogy szombat napon kalászt szedett... láthattátok, hogy szombat napon gyógyított; láthattátok, hogy minket, akik a hatalmas Jehova utódai vagyunk, akik az írásokat évezredek óta tanulmányozzuk, akik a kiválasztottak vagyunk, megalázott, a templomból eltávolított, minket viperák fajzatának mondott és olyannak, mint a koporsó, amely kívülről szépen festett, de belülről minden undoksággal van tele... Mi szükségünk olyan valakire, aki állítólagosan nagyobb világosságot hozott, mint a miénk?... Mi szükségünk olyan valakire, aki szakadást hoz szülő és gyermek között, aki szakadást hoz Izrael fiai között? Mi szükségünk olyan valakire, aki a bűnösöknek és a vámosoknak a barátja, aki a kútnál asszonnyal is szóba áll?” Ezek mind kötöttségek voltak, mert ezeket a külsőségeket abban az időben sokra értékelték, de mellettük minden undokság, bűn, fajtalanság, önzés, gőg és nagyot akarás megfért. Vajon ma, ha a keresztény világot szemlélitek - nem a zsidót, és nem más vallást, csak a keresztény vallást - talán nem

találjátok meg náluk mindezeket? Ma talán különben gondolkozik az emberiség? Ma talán hajlandó szelleme érdekében lemondani a test érdekéről, a test önzéséről, gőgjéről és hatalmáról? Ma talán vannak olyan erős, jellemes emberek, akik az igazság mellett kiállnak, és azt vallják, aszerint élnek, cselekszenek, és aszerint ünnepelnek, testvéreim?

Vagy csak verik a mellüket úgy a keresztyények, mint annak idején a zsidók: „én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem”, de mihelyt azok az ünnepek elmúlnak, a vétkekből bűnök lesznek, és maradnak mindazokkal a kötöttségekkel, azokkal a szemellenzős nézetekkel, azokkal a hiú vágyakkal, azokkal az önző szándékokkal, mint ahogy annak előtte voltak? **Senki és semmi, sem égen, sem Földön le nem tagadhatja, meg nem változtathatja azt a tényt, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk feltámadott! Feltámadott, alleluja!** Feltámadott a halálból az életre! Sem a halál, sem semmiféle enyészet nem fog azon az eszmén, amelyet Ő hozott el. A szeretet törvénye él és uralmat tart fent. A szeretet törvényébe bekapcsolódók, élvezik Krisztus békességét, élvezik az Isten által nyújtott boldogságot. Aki abba be nem kapcsolódik, mindegy, hogy mivel rendelkezik, mindegy, hogy hol öltött testet, mindegy, hogy mit képzel magáról; nincstelen, szegény és boldogtalan, mert mint az Írás mondja: „*mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?*” (Máté 16:24) Mert nem a testi élet az örök élet, hanem a szellemi élet. A testi élet minden nyavalyájával, minden nehézségével, minden bizonytalanságával, vagy ha úgy akarjátok, minden nagyságával elmúlik, és csak az örök élet marad meg azokkal az igékkel, amelyekről a mi Urunk, a Jézus Krisztus azt mondta, hogy „*ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak*”. (Márk 13:31) **Az ég és föld elmúlása testvéreim, a küszöbön áll! Az ég és föld roskadozóban van!** A csillagok járása már bizonytalan, a Nap ereje már meghomályosodik. A Földet összetartó erők már rendülésre készek, és csak azt az intést várják, amikor majd a hatalmas, teremtő Atyánk azt mondja, hogy elég volt a Sátán tombolásából, és az Ő szavára mindezeknek engedni kell.

Amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk azon a szomorú pénteki napon - a ti számításotok szerint úgy 3 óra tájban - a kereszten kiszenvedett, az akkor ott összegyülemlt emberi és szellemi tömegek ízelítőt kaphattak abból, hogy mi az, ha ezek a Földet összetartó erők csak egy kis területen is megrendülnek. Volt ott akkor nagy félelem, nagy szaladgálás, nagy átkozódás és nagy bizonytalanság. Mint ahogy bizonytalanság lett akkor is, amikor annak a városnak, amely ezt az Úrral tette, pusztulnia kellett. Amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk - még a szomorú napok bekövetkezése előtt - a város felé tartott és meglátta azt, sírva fakadt és tanítványainak ezt a kijelentést tette: „*bizony mondom néktek, kő kövön itt nem marad.*” Utána azok egyenként, bizonytalanul lopakodtak vissza Hozzá, hogy megtudják, hogy ez miként és miért következik be? Hiszen Jeruzsálem számukra is a Jehova városa volt; Jeruzsálem jóformán egy volt Jehovával, azzal a nagy templommal, amely szerintük semminemű összedőlést, semmiféle pusztulást nem láthat. Hisz az hitüket a legbelsőbb mélyében rendítette meg, mert az azt jelentette volna a számukra, hogy az a Jehova nem is olyan nagy és erős, mint eddig hitték. Az a Jehova, aki bizonyította nagyságát, amikor Egyiptomból őket kivezette, aki felfalatta az egyiptomiak kígyóit, aki sáskákkal árasztotta el a Nílus partját, aki vérrel festette meg a Nílus vizét; szerintük ez a hatalmas nagy Jehova mindenkor megmutatja nagyságát és hatalmasságát a benne bízóknak.

Csak azt felejtették el, hogy ez a nagy és hatalmas Jehova nem az embert kedveli, nem a bűnös emberben lát nagyot. A kiválasztás nem test szerint történik, hanem lélek szerint, és ez a hatalmas nagy Jehova igenis ott áll a benne hívők mellett, de csakis akkor, ha megtartják az Ő parancsolatait. A legszentebb és a legnagyobb parancsolat ellen vétkeztek ezek az úgynevezett kiválasztottak akkor, amikor az Isten akaratából elküldött Messiásra mondták ki az ítéletet: „*feszítsd meg őt*” és mondták ki az átkot: „*az Ő vére mirajtunk és a mi magzatainkon*”. (Máté 27:25) És rajtuk vagyon és fiaikon! És ha nincs országuk, ha szerte szóratnak a világban, és ha itt, ott, amott különböző antiszemita nézetek keletkeznek testvéreim, ez nem az ő fajuk miatt történik, hanem mert magukra

merték venni ezt a kemény átkot és beszennyezték kezüket a Bárány vérével. Abból a fajból is ki lehet és ki is kell nőni. Senki ne gondolja azt testvéreim, hogy azért, mert ma egy olyan nép, nemzet vagy faj kebelében ölt testet, amely nem hozzájuk tartozik, vagy azért, mert fejére csurgatták a keresztvizet, ez már elválasztja őt a zsidóktól. A különbség abban nyilvánul meg, hogy ha az ember másképpen kezd hinni, másképpen kezd gondolkodni, más törvényt kezd követni. Kereszténnyé az tesz valakit, ha a keresztény elvhez és a keresztény eszméhez formálja az ő benső világát, aszerint kezd gondolkodni, érezni és cselekedni. Az adja az életének gerincét, azt tartja maga előtt - ahogy ti mondjátok - zsinórmértékül, hogy neki mit szabad és mit nem szabad.

Nem azzal válik valaki kereszténnyé, hogy elítéli és követ dob azokra, akik ott a megfeszítés szomorú és vért lázító jeleneténél részt vettek, hanem testvéreim, mint mondom, az érzéssel és a gondolkodással. Ma is vannak a keresztények között pogányok, ma is vannak köztük gondolkozás és tulajdonság szerint zsidók. Viszont a zsidó fajban és vallásban is lehetnek a fajnak, a vallásnak, vagy mondjuk annak az elvnek, eszmének már a legmagasabb fokán levők, akiknek csak egyetlen leheletnyi nyomás kell és máris elv szerint keresztényekké válnak. A mi Urunk, a Jézus Krisztus minden vita és minden érvelés ellenére sem volt zsidó, hanem Isten küldötte, mentes minden emberi nézettől, amely Őt be akarná sorolni egy vallásfelekezetbe, vagy egy fajba. **Ő Isten helytartója, a Messiás volt; Ő a legszentebb eszmék hordozója, tanítója és kivitelezője volt. Ő mindazt, amit tett, az Atya dicsőségére és a bukottak megváltására tette.** Ő nem tett különbséget, mint azt akkor és ma is teszik, hogy ez nő vagy férfi, ez izraelita vagy görög, római-e vagy a pogányokhoz tartozó; hanem egyetemesen hirdette és mindenki részére elhozta azt a szent Eszmét, amelyen keresztül az ember megtérhet, és amely az egyetlen biztos, mennybe vezető út. Jézus által az Atyához, azaz csakis a krisztusi elveken, azoknak az eszméknek az érvényesítésén keresztül lehet eljutni az Atyához. Akik ezt a régmúltban megértették, és akik ezt közületek a jelen korban megértitek, azoknak nyert ügyük van. Azok megmenthetik önmagukat attól a

sok nyomorúságtól, szenvedéstől, nélkülözéstől, betegségtől, csalódástól, az újra és újra megújuló halálfélelemtől és a halál törvényén való keresztülménéstől.

Azoknak nem kell a Földön újra megjelenniük, azoknak nem kell többé nélkülözniük, azoknak örök életük létszen ebben a világban, ahol értékeljük ezt a hatalmas nagy munkát, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk végzett, és mindannyiunk lelke lángban ég, hogy az erejéhez és képességeihez mértén szolgálhassa az Urat. **Mert nincs nagyobb öröm, mint Azt szolgálni, Aki éretünk ezt a hatalmas áldozatot hozta!** Mert mindaz, amit tőlünk, mint szolgálatot kér, csak kicsi és elenyésző ahhoz képest, amelyet Ő tett meg értünk. Az Ő áldozatára nem Neki volt szüksége, hiszen Ő már a tökéletesedés állapotába beérkezett szellem volt, hanem mindannyiunknak: nekünk és nektek, akik valaha hallgatunk az ellentét csábításaira. Amit embertestvérem másnak teszel, azt végeredményben magadnak teszed. Ha rosszat teszel, akkor az a rossz jön vissza hozzád. Ha jót cselekszel, bekapcsolódsz az egyetemes szellemi szeretet áramkörébe, amely hozzád sodorja mindazokat az érzéseket, mindazokat az erőket, amelyeken keresztül te is nagy, hatalmas, erős, nyugodt és békés lehetsz. Tehát ne tétovázz egy percre sem, hogyha a jót kell követni! Ne fontolgasd azt, hogy érdemes-e nekem a testi igényeimről lemondani, érdemes-e erre a helyre eljönnöm, érdemes-e órákat az igazsággal foglalkozni, azokat olvasgatni, érdemes-e a lelkem érzéseit tisztán tartani? Igen, érdemes! Mert ha nem tiszta, akkor boldogtalan vagy; mert ha nem tiszta, akkor békétlen és nyugtalan vagy. Aki-ket mindenféle szennyes vágy hajt, azoknak nincs meg az a nyugodt, békés szemléletük az étellel szemben, aminek meg kellene lenni. Akkor, ha bármid is van testvérem, elégedetlen vagy; mert a bűn tulajdonsága az az elégedetlenség, aminek soha sem jó ügy, ahogy van, soha sem elég az, ami van.

A bűn indít arra, hogy mindig többet szeretnél, mint amit Isten kegyelméből azért kaptál, hogy azok között a körülmények között, azok mellett az ismeretek és tudás mellett a maximálisat tudd kihozni magadból ahhoz, hogy halált többé ne láss. A halál törvé-

nye előtt, legyen az ember magas pozícióban vagy alacsony beosztásban, bűnös vagy büntelen, mindenkinek megrendül és összehúzódik a lelke, mindenkinek félelemmel telik meg a szíve. Ha ezt el akarod kerülni ember, ha fel akarsz támadni majd egy napon arra a reggelre, amely olyan, mint a húsvét vasárnapjának reggele volt, akkor meg kell tagadnod önmagadat. **Nem vezet más út a feltámadásra, csak a Golgota útja! Nincsen beérkezés, megigazulás, kiegyenlítődség és üdvösség lemondás és áldozat nélkül!** Nem lehet a keresztet az út porában hagyni, hanem végig kell hordozni egészen a Golgotáig! **Nem lehet a keresztet más vállára rakni, hanem mindenkinek a saját keresztyét kell hordoznia!** Nem lehet másoktól várni, hogy azok hozzák meg az áldozatot, és azok tagadják meg az énjüket miérettünk, hanem nekünk kell megtagadnunk önmagunkat. A testi embernek el kell véreznie ezen a kereszten, ha kell, csontját kell törnie, ha kell, lándzsával kell átszúrni azt a szívet, amelynek még az önzés a motorja. A testi ember semmiképpen sem veheti örökségül a mennyeknek országát, amiről a mi Urunk, a Jézus Krisztus beszélt. Az ember nem állhat meg a kereszttől úgy, hogy együtt örül mindazokkal, akik az ártatlant és az igazat oda juttatták, hanem szégyenkeznie kell afelett, hogy ez valaha megtörténhetett a Földön. **Őt nem egy, nem öt, nem ezer, nem tízezer ember feszítette fel, hanem mindazok, akik akár előtte, akár az Ő életének időszakában, akár azóta, tehát ma is együtt örülnek az ellentéttel** és akik mindenféle hazugsággal és fondorlattal keresik hiú emberi énjük igazságát, boldogságát, és kielégülését. Bár adná mindannyiunk teremtető Istene, hogy a ti lelketekben is kitavaszkodna, hogy a ti lelketekben is a húsvét vasárnapjának gyönyörű feltámadása ragyogna; hogy ti is megpillanthatnátok egészen közélről - és a látvány felrázna benneteket - a feltámadott Krisztust, Aki ti előttetek is előre megy és mutatja az utat.

Bár ne tértétek újra és újra vissza a bűnhöz, ne váljátok újra és újra közönyössé az elhangzott igazságokkal szemben; ne tértétek vissza újra és újra a régi emberhez, aki kedveli és keresi azokat a dolgokat, amelyek a testnek kielégítőek, de a szellemnek a megkötöttségét és halálát okozhatják. Bár mernétek igazán,

őszintén szembe nézni minden cselekedetetekkel, azoknak már előre látható következményeivel, minden bennetek élő bűnös hajlammal. Az önzéssel, ami hét lakattal zár mindent be szívetekbe, a hatalomvágygal, amely a gögből táplálkozik, és csak azt akarja, hogy minden úgy történhessék meg, ahogy azt ő látja jónak; az érzékiséggel, amely nem csak a testi érzékiséget jelenti, hanem mindazt testvéreim, ami a testes kielégülések után törekszik bennetek. **Akiben ez a régi ember meg nem hal, annak újra és újra vissza kell térnie a szenvedések e völgyébe!** Amikor pedig már lehetőség arra nem létszen, akkor elsodortatik azokra a területekre, ahol nélkülöznie kell az Igazság szavát, ahol beláthatatlanul hosszú időknak kell eltelniük ahhoz, hogy megint olyan lehetőséghez, olyan tisztánlátáshoz, olyan szellemi értékekhez juthasson, amelyeken keresztül az ő beteg, megfáradt lelke megelevenedhetik. Mert nem tanácsos addig az embert megkínálni az igazsággal, amíg meg nem érett annak befogadására, amíg az részére csak elhangzott szó marad, és a lelkében nem idéz elő változást. Mert ha ebben a fejlődési stádiumában prédikáltatik az neki, akkor csak külső emberi értelmével vesz arról tudomást, de a lelkének semmit sem jelent. Viszont felelősséggel tartozik, mert hallhatott, tudhatott róla, tehát miért nem élte azt. Ti, akik megértetek Krisztus igazságára, ti, akik megértetek a Harmadik Kijelentés igazságára, tőletek több váratik: több szeretet, több békesség, több együttérzés, több megértés, több átváltozás. Alakuljatok át tehát mindannyian és akkor meglátjátok már ebben az életetekben a fel-támadott Krisztus nyomdokait! Úgy legyen! Isten veletek.

MIKÉNT A HÓ TISZTA, FEHÉR.. (*) (ÚRVACSORÁRA)

A Jézus Krisztus nevében köszöntelek benneteket testvéreim! A mi Urunk, a Jézus Krisztus ezekben a pillanatokban szellemben közöttetek lebeg. Közöttetek van, hogy érzéseitek felpuhuljanak, hogy előkészített lelketekbe behullhassanak azok a magok, amelyek kikeltével holnap, holnapután és azután egy kicsit majd

jobbakká válhattok. Közöttetek van ezekben a szent pillanatokban és percekben, hogy mindannyiótok számára bűnbocsánatot adjon, mert mindannyian vétkesek és bűnösök vagytok. De Krisztus áldozata, Krisztus szeretete, Krisztus itt hagyott erőparányai fehérré moshatják lelketeket, mint a hó. Fehérré, tisztává moshatják, és megerősíthetik a jószándékot, a jóakaratot, a szeretet parányait a lelketekben, hogy az élet nehézségei, az életből felétek áramló mindennemű bűnös ingerek hatása ellenére ellen tudjatok állni a gonosznak, és lelketekben lassan megerősödjék a jó és kiszoruljon onnan a bűn, a rossz. Szükséges, hogy az életnek ezen áldott pillanatait a lelketekben tartósítani tudjátok, hogy ezeknek emléke veletek maradjon, és újra feléledjen, mint parázs a hamu alatt, amikor ferde vágyaitok, szokásaitok, bűnös hajlamaitok másfele húznának benneteket. Akkor ez az emlék, mint a villám vágjon belétek, *„ez már nem méltó hozzám; ezt már nem tehetem, mert eljegyeztem magamat az Úrral, a Krisztussal; nem tehetem, mert erősen elhatároztam, és azt az ígéretet tettem, hogy Krisztushoz, az Ő eszméjéhez és mindahhoz, amit Ő elhozott, tanított és hirdetett, hű maradok.”* Ha pedig az ember ehhez az eszméhez: a szeretet elvéhez és igazságához hű akar maradni, akkor meg kell tagadnia magát, el kell feledkeznie magáról, önző természetének háttérbe kell szorulnia.

Akkor minden nappal, minden órával egy picivel jobbra, tökéletesebbé kell válnia, akkor fel kell öltözködni rétegenként a menyegzői ruhába. Azért, hogy majd egykor, ha eljön az az utolsó vacsora, amelyet Isten országában, az Úr jobb oldalán fogyaszthat el, akkor ehhez a fejedelmi, szent vacsorához méltó menyegzői ruhában legyen. Mert az ember kölcsönkapott ruhával, kölcsönkapott szerzeménnyel oda be nem mehet. Bemehetnek a csonkabonkák, bemehetnek az útszéli koldusok, bemehetnek az élet viharvert sebesültjei, de csak egy feltétellel: ha erre a vacsorára elkészítették az ő mennyei ruhájukat, ha a földi életük alkalmá és ideje alatt újra és újra szent szövetségre léptek az Úrral, a Krisztussal; ha a bűnbocsánat kegyelmében részesülhetnek. Kik részesülhetnek testvéreim bűnbocsánatban? Nem azok akik magukat feddhetetlennek, igaznak, jó embernek tartják, hanem azok akik

belátják vétkeiket, mulasztásaikat, bűneiket. Azok, akik kérve kérik az Urat, a Krisztust, a Szabadítót, az Új szövetséget hozót, hogy lelküket tisztítsa meg, erősítse meg és vértelje fel. Erősítse őket, hogy a rosszal, az ellentéttel vívott küzdelemben már ne bukjanak el oly gyakran; egyre gyengébbé válják bűnre hajló természetük, és megerősödjék bennük a Krisztusban hívó ember, a szellemi ember, az igazság élésére törekvő ember, a szeretet parancsolatát betöltő ember. Mert ez hoz végleges szabadulást a nyomorúság, a halál, a siralom völgyéből, ez hoz végleges boldogságot, nyugalmat és békességet a szellem, a lélek számára.

Ez hozza össze igaz testvériségbe a szellemet a szellemmel. Olyan igaz testvériségbe, ahol a teremtő Atya akarata érvényesül és ahol mindenki egyformán részesül a testvériség áldásában, szeretetében és gazdagságiban. Mindannyiótok részére, testvéreim, el kell jönnie ennek az időszaknak! És milyen jó lenne, ha minél előbb elérkezhetnék ez a pillanat mindannyiótok számára! Milyen jó lenne, ha a siralom, a halál völgyét, a Föld állomásait elhagyhátjátok: ha nem kellene ide újra és újra visszatérnetek; újra és újra az ellentéttel a csatát megvívnotok! Jó lenne, ha a földi élet után - és az lenne az igazi öröm, ha már ez után az élet után - elnyerhetnétek, testvéreim, az élet koronáját. Az élet koronája szebb és gyönyörűsebb minden földi király koronájánál. Az élet koronája a ti könnyeitekkel, a ti érzéseitekkel, a ti küzdelmeitekkel, mint drágakövekkel van kirakva. Az élet koronája, amely a számotokra vár, úgy válik drágakövekkel kirakottá, ha a lelkekben egyre jobban kirajzolódik, kiábrázolódik az Úr, a Krisztus képe. És kiábrázolódik a gyermek-Krisztus képe is, aki karácsony éjszakáján megszületett testvéreim, mindannyiunk, jelentéktelen koldusok részére - az én részemre is! Ha visszatekintek, látom, hogy milyen hosszú utat jártam be azóta, hogy mennyi küzdelmen mentem végig, amíg enyém lett az élet koronája. És mivel az már az enyém lett, bízthatni szeretnék benneteket, hogy a tiétek is lehet, és talán már nincs is sok idő hátra, hogy ez a korona a fejetekre kerülhessen. Ezen a betlehemi éjszakán, testvéreim, az egész emberiség és Isten minden bukott gyermeke részére meg-

született Krisztus, a Szabadító. Kevesen ismerték fel Őt, többnyire csak azok, akik bölcsekké váltak az isteni tudományokban, vagy egyszerűvé váltak, mint a csillagos ég alatt élő pásztorok. Mindegy, hogy ti a pásztori lelkekhez, vagy a keletről jött bölcsek lelkületéhez tartoztok, az a fontos, hogy valamelyikhez tartozzatok.

Az a fontos, hogy az életetekben megtaláljátok Krisztust; hogy Krisztus eszméje, elve, szeretettörvénye alapján éljétek le az életeteket. Az a fontos, hogy az Úrvacsorákban megerősödjétek, hogy más emberekké: szellemi emberekké váljatok. Erre nagy szükségetek van testvéreim, azért, hogy ne maradjatok túl sokáig abban a zsidvászárban, amely ma a Földetekre jellemző. Ebben a zsidvászárban adás-vétel és mindennemű anyagiak után való kapkodás van, és ezért nem találja az ember a jászolbölcsőben megszületett Urat, a Szabadítót, a megígért és felkent Messiást. Ti találjátok meg, ti menjétek el, zarándokoljatok el az Ő jászol bölcsőjéhez, tegyétek le oda a szívetek legtisztább, legszentebb érzéseit. Ti ajánljátok fel bűnös lelketeket az Úrnak, hogy Ő vegye a kezébe a szíveteket, simogassa meg azt, hogy azok a sebek, amik véreznek, begyógyuljanak, és ti erősödjétek a jóban, testvéreim. Mint finom, permetező harmat, mint csendesen hulló hó, úgy vesznek most körül benneteket Krisztus jegyei, Krisztus itt hagyott erőparányai, hogy azok a lelketekbe bejussanak, a lelketekben lakozást vegyenek, a lelketeket étellel telítsék meg, és étellel járják át. Azért, hogy amikor az életben a ti szomorú, minden nehézséggel és fájdalommal megrakott utatokat járjátok, akkor ezen az úton ezek az erők lelkesítsenek, védjenek és óvjanak benneteket; ezek az erők a jóra intsenek és figyelmeztessenek; ezek vigyázzanak rátok az életetek utolsó pillanatáig.

Azért vesznek körül most benneteket ezek az erőparányok, hogy amikor már innen mennetek kell, amikor már több Úrvacsorában nem részesülhettek, mert nem az emberi világ lakói lesztok, hanem a lelkek világába készültök, akkor még útravalóként mindazokat az érzéseket csokorba összeszedhessétek, amit az egyik, másik, harmadik, és a többi Úrvacsorán önmagatokban, mint szepet, mint kedveset, mint erőforrást elraktározhattok. Hogy ezen a

nagy úton azok segítsenek majd benneteket; hogy azon a nagy úton majd világosságot nyújtsanak nektek; hogy a hitetek lámpása a halál folyosóján ki ne aludjék; hogy a szellemvilág folyosóján a hazavezető utat mutassák nektek. Ennek az útnak a végén Krisztus vár benneteket olyan szeretettel, olyan megértéssel, mint ahogy engem várt. Ott már nem homályosítja el Krisztus csodálatosan fénylő alakját semmi, ami még elhomályosította azt a földi világban. Mert bizony a Földön, amikor Krisztusra akarna emlékezni az ember, amikor Krisztus születését ünnepelné az ember, még akkor is mindenféle dolog elhomályosítja azt, és alig-alig látni a sok mindenfélével megrakott ünnep között az élő valóságot testvéreim: a megszületett, a fiatalon tanító, a felnőtt, a megerősödött és a feltámadott Krisztust. A ti lelketekben legyen ez élő, eleven valóság! Ugye jól felkészítettétek lelketeket erre a szent vacsorára? Ugye tiszták az érzéseitek és vágyaitok? Ugye bánjátok és szánjátok tiszta szívből bűneiteket? Ugye érzitek, hogy a bűnnel szakítanotok kell, hogy a büntől meg kell undorodnotok, hogy nem szabad a bűn fertőjébe lemerülnötök? Ugye érzitek, hogy Krisztust nem szabad többé elárulnotok azáltal, hogy szívetekben nem őrzitek mindazt, amit Róla tanítunk nektek, és amit Ő tőletek nem követel, csak kér és kíván?

És ezt nem is a maga, hanem az önmagatok érdekében kívánja, hogy minél előbb együtt örülhessünk Neki és egymásnak. Az a fontos, hogy Krisztusban igazán testvérei legyetek egymásnak; hogy Krisztus eszméjében összeforrtok; hogy ne tévesszen meg többé az ellentét semminemű mesterkedése, hanem erősen álljatok a magatok lábán. Az a fontos, hogy komolyan higgyétek, hogy meg kell bánnotok bűnötöket, hogy fel kell adnotok az önző, gőgös, anyagias éneteket; hogy meg kell változnotok. Ha ez az érzés erősödik meg bennetek, akkor majd az Ő ereje visz benneteket. Az Ő ereje, az Ő karja segít tovább benneteket, hogy le ne térjetekek arról az útról, amely az egyedüli út az üdvösségre. Úgy is mondhatom, a legrövidebb út, mert vannak ugyan különböző utak, de azok olyanok testvéreim, mint a csúcsra vezető szerpentinek: jobbra-balra kanyarognak, sűrű rengetegekbe visznek. Ezen az utakon járnak a tömegemberek, akik a kényelmes, nyugodt

menést szeretik; de akik törekszenek a megmentettek közé, azoknak szüksége Krisztus útján maradniuk. Ő azt mondja: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*”... (Máté 14:16) „*én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, az, ha meghal is, él*”. (János 11.25) Mégpedig nem akárhogy fog élni testvéreim - erről én teszek tanúbizonyságot - hanem olyan életet, amelyet mint ember, még csak elképzelni sem tudott. Minden ismerete mellett is csak homályos fogalmai voltak arról, hogy milyen az az élet, ahol nem kell rettegnie az embernek, ahol nem kell félni a betegségtől, a fájdalomtól, a megaláztatástól, a szegénységtől, a nincstelenségtől, a haláltól, hanem ahol örök boldogság létszen. Adja Isten, hogy számotokra és számunkra ez a végső állomás minél előbb elérkezzék! Isten veletek!

KRISZTUS EGYHÁZA (*)

Köszöntelek benneteket testvéreim, az Úrnak, a Jézus Krisztusnak nevében! A régiek elmúltak, a réginek ideje lejárt és **a mi Urunkkal, a Jézus Krisztusunkkal új korszakba lépett a Föld.** Átalakult minden vonatkozásban. Az Úr megfordította a Föld mozgásának irányát, új lehetőséget, új utat szabott a Föld és lakói számára, és ezek forrongásba hozták a Földet. Izrael fiainak és lányainak az elsőbbsége, a kiválasztottsága lejárt. Krisztus születése volt az a fordulópont, amikor a régiekből át kellett lépni az újba. A régi szövetség utolsó pontja is betöltött. Az Új szövetség, az új szerződés, amit azután Krisztus vére pecsételt meg, minden emberlelket, minden fajt és minden nemzetet hívott és várt az üdvösségre. Izrael gyermekei ezt az óriási lehetőséget csak egészen kis százalékban vették észre; a nagy többség mélyen aludt azon az éjszakán, amikor Krisztus a lábát a Földre tette. Később azonban az ő tizenegy tanítványa - mert a tizenkettedik kilépett ebből a szövetségből - szertejárt egész Izraelben, sőt később Izrael határain kívül is, hogy hirdesse az örömhírt; hogy hirdesse, hogy a régiek elmúltak, és hogy aki az újszövetségbe kéri a felvételét, annak Krisztushoz és az Ő tanításaihoz kell kapcsolódnia. A 12 tanítványt név szerint, személyesen hívta és szólította el az

Úr. Ez a tizenkét tanítvány képviselte Izrael tizenkét nemzetségét. Ez a tizenkét nemzetség eleve felvételre az üdvösségre. Júdás árulásával az egyik nemzetség ereje, lehetősége és alkalmatlansága lecsökkent, de a fennálló tizenegy nemzetség erőt kapott ahhoz, hogy időben beérkezhessek a megmentettek közé.

Először a tanítványoknak szokatlan és furcsa volt, hogy Izrael határain kívül is hirdetni és prédikálniuk kellett az örömhírt: az Evangéliumot. Különböző álomlátásoknak kellett figyelmeztetni őket arra, hogy a pogányok sem tisztátalanok, és hogy már nem tiltja a törvény és Izrael vallása, hogy ezekkel a nemzetekkel, fajokkal keveredjenek. **Kiküldettek a tanítványok és később az első keresztények, hogy járjanak szét az egész világon és prédikálják az Evangéliumot;** térjenek be minden városba, minden helységbe és az írásokat a Szentlélek erejétől áthatva magyarázzák és azoknak minden pontjára hívják fel a figyelmet. De azon városoknak, amelyek megmaradnak bűneikben, amelyek az új szövetséget, a Krisztus által felkínált szövetséget visszautasítják, még a porát is rázzák le a sarujukról, és messi ívben kerülnek ki ezeket a helyeket, mert veszélyt jelentenek a még meg nem izmosodott új elvre és eszmére. És egészen rövid, néhány évtized alatt ez az új eszme, az Evangélium már mindenütt elterjedt, és mindenütt lehetett találni híveket és követőket, akik hittek Krisztus feltámasztó, életet adó erejében, és akik megkeresztelkedtek az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében:

- az Atyában, Aki teremtette, fenntartja és kormányozza a világot,
- a Fiúnak a nevében, aki a megváltás nagy művét elvégezte,
- a Szentléleknek a nevében, akinek a korszaka egy későbbi időre várt, hogy minden Igazságra vezérelje a Fiú erejében hívőket és bizakodókat.

Megkeresztelkedtek először azok az Izraelita férfiak, akik felismerték az isteni lényezetet. Megkeresztelkedtek a Jordán vizében vízkeresztséggel. Később, mint szimbólum, minden népnél és nemzetnél elterjedt, hogy akik az újhoz, a Krisztus által hirdetett

keresztényi tanokhoz kapcsolódtak, azok feltűnő módon, vízzel megkeresztelkedtek. Feltűnő módon vízzel! A tűzkeresztségben ekkor még nem részesültek, de ez a vízkeresztség mintegy mutatta a világnak, hogy keresztényekké váltak. Így született a kereszténység és így teljesedtek ki a régi törvények. A kereszténység Róma kapuit is elérte, sőt annyira terjedt, hogy a császárok és a rómaiak attól féltek, hogy ez Rómára - mint emberi és anyagi hatalomra - óriási veszélyt jelent, és ezért mindenképpen harcoltak ellene. Azok a római polgárok, akiknek a szíve, lelke már némileg együtt tudott érezni az embertársaikkal, függetlenül attól, hogy azok patríciusok, római polgárok vagy rabszolgák voltak-e, hajlottak ezekre az új krisztusi tanokra, és maguk is az új tanhoz szegődtek. Ezzel mintegy lehajoltak a tömegekhez, lehajoltak a rabszolga-lelkekhez is és Krisztus szeretetében eggyé váltak velük. De a hatalmát féltő Róma tüzzel-vassal és mindennemű gonoszsággal ellenállt ennek az új tannak, ennek az új eszmének. És mégis, sem a császárok, sem a Nérók nem tudták testvéreim, megakadályozni, hogy Róma falait ez az Igazság szét ne feshítse, hogy a római birodalmat alá ne ássa, és hogy az egész világon el ne terjedjen. Nem az első pápa volt az az ember, akit ti Péter apostol néven ismertek, hanem, ahogy az Úr mondotta, Kőszikla, akire építi az Ő egyházát. Mert ahhoz, hogy a Földön ezt az egyházat fel lehessen építeni az emberi lelkekben, sziklaszilárd hit kellett. Bár a tévelygő ember mondhatná: ez a Péter apostol az Urat háromszor tagadta meg azon a szomorú nagypénteki hajnalon, és íme, mégis neki mondja az Úr: *„te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.”* (Máté 16:18)

És bár sok könnyel, sok vérrel, sok élet-áldozattal járt a kereszténység elterjedése a Földön, azt meggátolni és megakadályozni nem lehetett. Mert mindez a teremtő Isten akaratában benne volt. Mert azért jött el a mi Urunk, Jézus Krisztus, hogy mindazok, akik kárhozatba jutottak, akik buktak, újra eljussanak a magasabb világokra és onnan az üdvösségre. Később új eszmék, új elvek, új tudományok ütötték fel fejüket úgy a régi, mint az újabb korszakokban. Ezek az elvek és eszmék jöttek és mentek; megerősödtek,

csillaguk egy pillanatra feltűnt, hogy azután aláhanyatlódjék, és a következő generáció már ne is tudjon róluk. És ma régi írásokból csak azok az emberek foglalkoznak ezekkel, akiknek ez a kenyerük, és akik ezekben képzetek. A világ nagy többsége már rég nem tud ezekről az elfelejtett eszmékről. De a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk eszméje 2000 év óta él és uralkodik a Földeteken, a szférákban, sőt a magasabb égitesteken, más csillagzatokon és más naprendszeren is. És ahogy az Írás mondja: *„az ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.”* (Márk 13:21) Testvéreim, erre biztosan lehet számítani. **Új csillagok tűnnek fel, régi csillagok hullanak alá a világmindenségben, de Krisztus Igéi soha el nem múlnak.** Ez az Ige az, amiről a régi írásokban János tesz említést: *„kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala és az Ige Isten vala.”* (János 1:1) Ez az Ige az, amelyet Krisztus a Földön tanított, amelyet példás életével bemutatott, amelyet az első keresztények vérükkel pecsételtek meg, és amely a későbbi korszakokban is biztosította a fejlődés lehetőségét az emberek részére. A tanítványok is mártírhalált haltak és mártírhalált halt, aki Saulból lett Pállá. Pál apostol csodás írásai, csillogó értelme, nagyszerű szónoki képessége, mindent eltűrő szenvedése a későkor gyermekeinek is példát szolgáltat. Ő leírta a különböző, kis egyházakhoz írt leveleiben, hogy a keresztény embernek keresztény szellemben hogyan kell élnie.

Pál úgy szerette volna, ha úgy végzik ki, ahogy a mi Urunkat: a legszörnyűbb, a legkínosabb, a leghosszabb agóniával járó halállal, a kereszthalállal; de mivel ő római polgár volt, ezért a római polgárjog szerint nem lehetett keresztre feszíteni, hanem lefejezték. De ezt is bátran vállalta, és ezzel is példát szolgáltatott a világnak. Testvéreim, a későbbi keresztények is az őskeresztények példáiból merítették az erőt ahhoz, hogy Krisztus eszméjéért vállalják a szenvedésteljes halált. Sok esetben a zsinagógák, majd a későbbi, úgynevezett egyházak kiközösítették, kitagadták soraikból azokat, akik Krisztust követték. A nagy, általános tömeglelkeket befogó egyházak eretnekeknek bélyegezték ezeket, és az eretnekek hol máglyán, hol különböző kínpadokon végezték be az életüket. Ma, ebben az anyagi korban, aránylag béke van;

aránylag békében hagyják az embereket, és állítólag eljutottak arra a pontra, hogy a különböző emberek által szerkesztett törvénykönyvek biztosítják az embernek a vallásszabadságát; biztosítják azt, hogy szabadon kifejezheti és szabadon gyakorolhatja mindenki a hitbéli meggyőződését. De a Földetek bizonyos területein bizony-bizony ez csak egy külső máz, erre csak hivatkoznak, de a valóságban ez már az emberektől elvétetett. És ez a nagy, szabad ország is el fog jutni majd arra a pontra, amikor ezeket a szabadságjogokat alaposan megtépázzák, visszavonják. A kis gyülekezeteket, amelyek nem olyan nagy embertömegeket mozgatnak meg, különböző vesszőfutásnak teszik majd ki.

Testvéreim, ti már olyan sokféle korszakban éltetek, ti már olyan sokféle vallásfelekezetben próbálkoztatok a mennyei csűrökbe való betakaríttatásokkal, ti már olyan sok étellel újra és újra visszaéltetek, hogy most már nincs több vesztegetni valótok, mert az idők lejáróban van. **Az Atya régen elküldte Mózeszt a Tízparancsolattal, majd Krisztust, az Ő Szent Fiát a szeretet törvényével, hogy visszatérítse a bukott teremtményeket.** Utána pedig elküldte a Szentlelket, aki igyekszik benneteket felszedni, hogy az idők végezetére készen legyetek és beérkezzetek. Az első Pünkösddel a Szentlélek ereje kitöltetett az emberi lelkekre, és ahogy az Írás mondja: *„és lesz az utolsó napokban, kitöltök az én lelkemből mindenkire.”* (Ap. csel. 2:17) Ez azt jelenti, hogyha a régebbi korokban nem is volt képes a Szentlélek ereje megérinteni, áthatni és a tűzkeresztségben részesíteni az embereket, akkor ebben az utolsó időszakban a Harmadik, nagy Kijelentéssel próbálja összeszedni őket, hogy ne mondhassák, hogy nekik minderre lehetőség nem kínálkozott. Európa, Ázsia és az Új világ, Amerika népeinek is megadatott ez a szellemi nagy Kijelentés, amit kezdettől fogva nagyon kételkedve fogadtak az emberek. Sőt az ellentét küldöttei mindent elkövettek azért, hogy ezt az új Igazságot lejárassák, bemocskolják; hogy ennek az eszközeit különböző csalásokkal, ámitással, babonával vádolják és lehetetlenné tegyék. Egy egészen rövid idő alatt - még talán száz esztendő sem kellett - sikerült is teljesen tönkretenniük azt a le-

hetőséget, hogy a menny a Szentlélek erején keresztül összekapcsolódhassék a Földdel. Az eszközök a fekete mágia művelőivé váltak; pénzre, anyagi javakra váltották be képességeiket, vagy pedig olyan lehetetlen dolgokkal és kívánságokkal ostromolták az eget, amikre választ csak az egészen elsalakosodott, alacsony szférák adhattak.

Mindez tulajdonképpen nem új, hanem egyidős az emberiséggel, mert már a régi kelták, a régi avarok, a régi egyiptomiak, a régi babiloniak körében is meg volt ez a fajta mágia. Sőt, meg volt a későbbiek folyamán az egészen egyszerű népeknél - itt a ti földrészeteken az indiánok körében is - és a különböző szigetek lakóinál is. De ezek is egészen a fekete mágia irányába sodródtak; csak ahhoz értettek, hogy erőket koncentrálnak, erőket elvegyenek, hogy az egészséges, kevésbé fertőzött, de már meglévő erőket az egyik helyről kivonják, és azokat máshová irányítsák. **Tehát, szeretett testvéreim, ezzel az utolsó, a harmadik, a Szentlélek Kijelentésével az volt az Úr célja, hogy hazavezérelje a kintrekedt emberlelkeket**, hogy akiknek a lelke, az érzésvilága, a testet öltések sorozatai az elmúlt évszázadok alatt az átalakulást, az átváltozást, a megtérést nem hozták ki belőlük, most ezt elérhessék. **Ennek az utolsó Harmadik, nagy Kijelentésnek Mária, Buddha és Laurentius a szellemi vezetői.** Buddha, akit ti Péter apostolként, majd pedig ma, az egész szellemi mozgalom vezetőjeként, Névtelen Szellemként ismertek, ezeket a tiszta, isteni Igazságokat könyvek formájában is lerakta, hogy az emberek hozzáférhessenek, és éhező, szomjúhozó lelküket táplálhassák vele. És ezzel a nagy kijelentések korszaka lezárult, embertestvéreim. Ez volt az utolsó fénycsóvjája annak a nagy üstökösnek, amely a mi Urunk, Jézus Krisztus születésével tűnt fel az ég peremén, és amely az Ő második eljövételénél fog teljes egészében az Ő fényébe beleolvadni. Ez az utolsó, kis fény, aminél még ma, ti későkor gyermekei, itt maradt, fejletlen búzaszemek, még lehetőséget kaptatok, hogy a fejletlen oldalakat is egészségessé és erőssé tegyétek.

Ezek a hatalmas, nagy szellemek, akik ennek a szellemi kijelentésnek a vezetői és irányítói, bizony nem egyeztethetők össze

azokkal a kuruzslókkal és a mindennemű, alantas emberlelekkel, akik az alacsony szférákból és különböző bűnnel rakott helyekről veszik a képességeiket. **Szükséges lenne, hogy az egész emberiség Péter apostolnak - más néven a Névtelen Szellemnek - a munkáit megismerje és magáévá tegye!** Szükséges lenne, de mégis elmarad. Ti magatok is nem egyszer csodálkoztok azon, hogyan lehetséges az, hogy egy mindössze tizennégy millió ember által beszélt nyelven legyen meg ez csupán, és ne részesüljenek abban a többiek. Nos, testvéreim, az Úrnak hatalma van arra, hogy kőből is eszközöket támasszon a maga részére, ha az idő - jól értsétek meg - alkalmas erre. Mi teszi az időt alkalmassá a szellemi kijelentésekre, a csodákra? Az, ha az emberlelek áhítozzák és óhajtják azokat! De amikor a közömbösség, a nemtörődömség, az anyag szeretete, az anyag imádása, a testiség, a test mindennemű élvezete válik kultusszá, akkor ezeknek nincs kereslete. Akkor nincs meg az igény arra, hogy ezekkel a szellemi jelenségekkel és igazságokkal az emberek világát elárasszuk. Mert akkor az történnék, mint amire az Írás azt mondja: „*gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábukkal és ellenetek fordulva, szét ne tapossanak titeket.*” (Máté 7:6) Tehát nem akarjuk az embereket kitenni nehéz, küzdelmes és szenvedésteljes hatásoknak akkor, ha azoknak nincs szellemi foganatjuk. Szívesen, örömmel, útra készen állnak azok az erős szellemek a testet öltéshez is és az Igazság eszközökön való kijelentéséhez is, akik nem riadnának vissza és nem félnének a megaláztatásoktól, a meghurcoltatásoktól és a nehézségektől, ha annak a szerető Isten értelmét látná.

De az értelmetlen véráldozatokra nincs szükség. Arra nincs szükség, hogy diadalmamort üljön a gonosz, a rossz, az ellentét, Isten gyermekei felett. És bizony-bizony szeretett testvéreim, ma nagyon kevés azoknak a száma, akiket ezzel az Igazsággal meg lehetne menteni. Kevesen vannak, akiknek a lelkében komoly, benső igény van arra, hogy a magasabb szellemvilággal fennálló kapcsolat a lelkükön elvégezhesse a bűntől való megtisztítás munkáját. Nézzetek körül önmagatok életében; vizsgáljátok meg

önmagatok lelkét; tegyétek kezeteiket a szívetekre és legyetek igazán őszinték magatokhoz, hogy az elmúlt évtizedek alatt - amióta mi itt közöttetek dolgozhatunk Isten kegyelméből - elértétek-e az igazi átalakulást, az igazi megtérést? Azt a fajta megtérést, ami a felhozott példánál, Pál apostolnál volt tapasztalható? Annál az embernél, aki Saulként még úgy érezte, hogy Krisztus tanai felforgató eszmék; megbontják Izrael fiai között az egységet; eretnek kijelentések azokhoz viszonyítva, amiket a mózesi törvénykönyvek megírtak a számukra, ezért tehát el kell pusztítani ezeket és a követőiket. És amikor a szellemi Igazság, a Szentlélek világossága porba sújtotta és megvakította őt, akkor Damaszkuszban már új ember volt. Megtérése után félnie kellett azoktól, akikhez eddig tartozott, hogy a bosszújuk utoléri őt. Eleinte egyedül maradt, mert az első keresztények, akik mindenütt azt hallották róla, hogy őket keresi, üldözi, börtönbe akarja juttatni, természetes, hogy bizalmatlansággal, félelemmel voltak irányában. De az évek, az évtizedek, az egész életének munkája bizonyította, hogy ez a megfordulás, ez az átalakulás valóságos volt, és Krisztus követőjéhez méltó cselekedeteket és életet tudott felmutatni. Szeretett testvéreim, ti már részesültetek a vízkeresztség mellett a Szentlélek tűzkeresztségében is.

Ti már mindannyian különböző módokon, néha külön, néha a csoporton belül valami bizonyosághoz juthattatok. Előttetek már világosan kirajzolódik, hogy ez az Igazság, és semmi más. És mégis-mégis gyengék és gyarlók vagytok ennek az Igazságnak az élésére, és ennek az Igazságnak a követésére! **Nem várjuk, nem is várhatjuk tőletek, akik hosszú időszakot töltöttetek a bűn fertőjében és a különböző bűnös életekben, hogy komoly magasságot érjetek el. De számítunk arra, hogy a negyedik szféra fokozatát elérjetek!** Számítunk arra, hogy ez az utolsó, nagy, szellemi Kijelentés nemcsak egy külső elv és eszme lesz rajtatok, hanem belül alakít át benneteket, és hozza meg számotokra a várva-várt megtérést, a várva-várt átalakulást. Testvéreim, csak 50-60 éve, hogy a világ megkapta a Névtelen Szellem csodálatos tanításait - aki a hálóját lemerítette a földi világba, hogy ott emberlelkeket halásszék az Úr dicsőségére, az emberek megváltoztatására

és boldogítására - és nézzétek meg, hogy ahol mindennek a bölcsője ringott, hányan és mit tudnak róla? Nézzétek meg, mennyire hasonlít ennek az új Igazságnak a születése a mi Urunk, Jézus Krisztus születéséhez; hogy ott, ahol az Úr meglátta a napvilágot, és ahol napvilágot látott ez a Harmadik, szellemi Kijelentés, semmit sem tudnak róla. **Óriási, hihetetlenül nagy a felelőssége mindazoknak, akik a szellemi fényt, a szellemi Igazságot elgáncsolták önérekből, hatalomféltésből; nemcsak Krisztus születésénél, hanem azóta is bármely korszakban.**

A ti korszakotokban is óriási a felelőssége azoknak az embereknek, akik arra a nemzetre, ahonnét a Szent Lélek kinyilatkoztatásának az egész világra el kellett volna terjednie, minden nyelven hangzódnia, egy olyan hordát engedtek rázúdulni, ami mindent lehetetlenné tette. Mert ott mindent kiforgattak, minden embert megfélemlítettek, az Istenhitet kiirtották. **Testvéreim, az Igazsággal szemben való felelősség nagy!** Az Igazság ellen való vétség nem annyi, mint mikor az egyik gyenge és gyarló ember a másik ember ellen vét, vagy annak igazát nem engedi érvényesülni. Az Igazság az Isten akaratát képviseli; az Igazságon keresztül millió és milliárd emberlelkek térhetek volna meg, és ez elmaradt. És emiatt tíz, húsz, harminc, maximálisan ötven év múlva, mire Krisztus második eljövételének ideje elérkezik, Földetek lakosságának kétharmad része kidobatik és egy örökkévalóságra elkárhozik. Óriási ez a szám, óriási ez az arány! És mindazok, akik még megmenthetők, azoknak is sok olyan megaláztatáson, nyomorúságon kell majd keresztülmenniük, amelytől mind megvédhette volna őket az Isten kegyelme, ha nem adott volna az emberiség lehetőséget a rossz, az ellentét ilyen nagyfokú elterjedéséhez a Földön. Azokban az országokban, ahol még szabadon élhet az ember, az ellentét más úton-módon próbálkozik; mindenemű anyagiasságon és a jóléten keresztül téveszti meg és fogja meg az embereket. A jólét nem alkalmas arra, hogy az ember szellemileg erősödjék. A jólétben az ember eltunyul; a jólétben az ember önző módon csak önmagával, csak a test táplálásával, csak a testnek kellemes és kedvező dolgokkal törődik. A jólétben az

embernek nincs gondja a szellemiekre; és nincs gondja mindazokra, akiknek még a mindennapi falatja, a mindennapi kenyere sincs meg. És ha netalán itt, ott, amott, valakinek gondja lenne erre, az ellentét mesterkedése miatt nem lehet eljuttatni sem a vigaszt, sem a darab kenyeret, sem a meleg ruhát oda, ahova az szánva volt és ahol arra tényleg szükség van. A ti Földetek a feje tetején áll.

A ti Földeteken egyre több és több pozíciót, még szellemi Igazságokat hirdető pozíciót is, az ellentét sajátít ki magának azért, hogy azokról a fórumokról az ő igazságát - ami végeredményben hazugság és hamisság, csak az Igazság utánzata, hogy azzal tartsa fogva és azzal fogja meg a maga részére az emberlelkeket - terjessze. Milyen jó lenne testvéreim, ha Krisztus igéje, áldozatos élete és a szellemi Igazságok jobban hatnának, ha nem ilyen lanyhatagul fogadnák be az emberek! Milyen szép és jó lenne, ha nemcsak elméletben és nemcsak így az ünnepek táján tudnának az emberek beszélni Krisztus vagy a Szentlélek tanáról, hanem ahhoz méltó cselekedeteket is tudnának felmutatni! Milyen jó lenne, ha ti mindannyian, akikkel évtizedeket töltöttünk együtt és ebben az Igazságban részesültetek, legalább a negyedik szféra fokozatát elérnétek! Igen, úgy van szeretett testvéreim, hogy mi nem a testi embernek szólunk, mi nem a testi ember kegyét és megelégedését keressük, mi nem a testi embernek akarunk hízelegni. A mi beszédeink a szellemeteknek, a lelketeknek szólnak, és ott akarunk komoly eredményeket elérni. Mi a ti szellemi éneketeket szeretnénk táplálni. Azt óhajtanánk, hogy a testi ember vágyai és törekvései lassan, fokozatosan lemaradjanak rólatok, és a szellem érzései bontakozzanak ki. Szükséges a lélek táplálása, mert ha a lelketeket, szellemeteket nem tápláljátok, akkor az elcsenevészesedik és minden munkára képtelenné válik. Próbáljátok néhány hétig a testeteket nem táplálni: az elgyengül, erőtlenné válik. Így van ez a szellemmel is. És testvéreim, miként nem elég a test táplálásához a terített asztalhoz csak odaülni és nézni, hogy mások hogyan fogyasztják el az ott feltálalt ételeket, de ti nem nyúltok az ételhez; azonmód nem elég erre a helyre csak eljönni, és itt a terített asztalnál leülni, de mindabból a táplálékból nem

venni magatokhoz, amelyet nektek oly szívesen és oly örömmel feltálalunk.

Szükséges, hogy mindegyiktek külön-külön úgy menjen el erről a helyről, hogy vigyen valamit magával, hogy valamiben bölcsébbé váljék, hogy valamihez erőt kapjon, hogy valamit tisztábban lásson, és alkalomadtán mindazt fel tudja használni mások és önmaga részére. Ha ez nem történik meg, ha megmaradtok bűneitekben, megmaradtok a régi emberként úgy, ahogy tíz, húsz, ötven évvel ezelőtt gondolkoztatok önmagotokról, másokról, az Igazságról, akkor ti itt nem táplálkoztatok. Akkor ti csak eltöltötétek az időt; olyanok voltatok, mint azok a kereskedők és kalmárok a jeruzsálemi nagytemplom külső csarnokában, akiket korbáccsal kergetett ki az Úr, mert ahogy Ő mondotta: *„meg van írva: az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek azt.”* (Máté 21:13) Ezt az Igazságot sem szabad megszensteleníteni, ezzel az Igazsággal sem szabad visszaélni! Ezzel az Igazsággal sem szabad azt csinálni, hogy amikor elétek tesszük, akkor nem éltek vele; hogy csak a „külső ember” tesz-vesz, de a „benső ember”, a szellem, nem megy be a templomba, hanem kint marad az előcsarnokban, ahol mindennel foglalkozik, csak azzal nem, amire ezek az értékes percek, órák adattak: hogy itt a lelkét megerősítse és táplálja az Úr Igéivel és a Harmadik Kijelentés Igazságaival. Ha most eljön az emberi számítás szerinti új esztendő, akkor kérnélek benneteket, hogy szakítsatok a régi-ekkel, mert ahogy mondtam, azok elmúltak; szakítsatok a régi énetekkel, a régi szokásaitokkal. Szakítsatok azokkal az időtöltésekkel, amelyek csak a testet elégítik ki. Ne engedjétek, hogy olyan nagy és fontos szerepet játsszon életetekben az, hogy mit együnk, mit igyunk, mibe öltözködjünk, hanem bízzátok magatokat az Úrra, aki azt mondta: *„tekintsetek az égi madarakra, nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem takarítanak: és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat”*. (Máté 6:26) Tehát az Úr rólatok is gondoskodik, veletek is törődik; de először és először, és megint először a szellemi dolgok jöjjenek az életetekbe, mert ha azok az elsők, akkor az Úr megsokasítja a búzátokat, megsokasítja az ola-

jotokat, megsokasítja a lehetőségeiteket. „*Keressétek először Isten országát, és annak Igazságát, és ezek mind ráadásul adatnak néktek.*” (Máté 6:33) Így legyen! Isten veletek!

SZABADULJATOK MEG A TESTISÉGTŐL(*)

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim! A jeruzsálemi nagy templom valaha Isten kiválasztott népének legnagyobb temploma volt. Egyetlen izraelita férfi vagy nő nem halhatott meg addig, amíg legalább életében egyszer fel ne zárandokolt volna Jeruzsálembe. Amikor a megszentelt ünnepeik voltak, akkor nagy tömegekben jöttek a zárandokok a jeruzsálemi templomhoz, valamint a sirató-falhoz, ahol homokban ültek, megszórták a fejeiket hamuval, és a nagy Jehova bocsánatát kérték bűneikért és undokságaikért. Ez a templom *reprezentálta* Jehova hatalmát; ez a templom volt az, amely összefogta őket az egy Isten hitben; ez a templom volt az, amihez a tizenkét éves Jézus az ünnepek alkalmával felzárandokolt. És ez a templom vált - ahogy ma olvastátok - kereskedők, kufárok rablóbarlangjává. Azzá tette az emberi gonoszság, az emberi önzés, az emberi nyereségvágy, ami mindenütt a maga hasznát, a maga javát, a maga előnyét keresi. A főpapok és írástudók is oda fészkeltek magukat, és hatalmukban, elbizakodottságukban nem ismerték fel Krisztusban a Megváltót, az Isten felkent Messiását, hanem magukat hatalmasabbnak, erősebbnek, az igazságot jobban ismerőnek tartották. Később, amikor az Úr a magára vett szennyes erőket harminc évi nehéz, küzdelmes munka után áttisztította és a nyilvánosság elé lépett, ezek az írástudók és főpapok voltak azok, akik a hatalmuk féltése miatt mindent elkövettek, hogy az Igazságot, amely Krisztus ajkáról hangzott, elhalkítsák és mindenütt a maguk igazát tolják előtérbe. Krisztus többször kijelentette, hogy az Ő országa nem e világból való, többször beszélt a mennyei királyságáról, de a hatalmukat féltő írástudók és farizeusok mégsem nyugodtak ebbe bele.

Igyekeztek az írásokat, az Igazságot és a jövendöléseket úgy forgatni, hogy azt bizonyítsák, hogy nem Jézus a felkent Messiás;

a Messiás még nem érkezett el, tehát nem Jézusra kell figyelni és hallgatni, hanem rájuk. Ennek ellenére, szeretett testvéreim, a mi Urunk, a Jézus Krisztus Jeruzsálemet elhagyva, egész Júdea földjén, egész Izrael területén szétjárt jót téve, gyakorlatilag is alátámasztva, hogy az az Igazság, amit Ő tanít, amit Ő hirdet és amit Ő prédikál. És a születésüktől vakok visszanyerték a látásukat, a sánták és bénák eldobhatták ágyaikat és mankóikat, a négy napja halott Lázár a sírjából felkelhetett, és Isten dicsőségére feltámadhatott. Krisztus azt is mondta: *„rontsátok le ezt a templomot és három nap alatt megépítem azt.”* (János 2:19) Ezt sem értették az anyagi dolgokhoz szokott gondolkodásmódjukkal és az önzés által megszűrésödött szívükkel és a Jeruzsálemi nagy templomra gondoltak. Lehetetlenségnek tartották, hogy ami hosszú évtizedekig épült, azt valaki lerombolja és három nap alatt újra felépítse. Nem értették meg a mi Urunk, a Jézus Krisztus tanításainak lényegét máskülönben sem, csak azon fáradoztak, hogyan tudnák Őt megfogni, kelepcebe csalni, hogyan tudnának olyan kérdésekkel előjönni, amikre nem tudna helyes és bölcs választ adni. Belekötöttek a különböző tisztalkodási és egyéb törvényekbe, amelyeket még Mózes Könyve írt elő nekik. Belekötöttek abba is, hogy Jézus a vámosokkal és az utca népével eszik együtt, de Ő arra is bölcsen válaszolt: *„nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.”* (Máté 9:12) Belekötöttek a szombati gyógyításaiba is, a szombati kalászszedésbe is és mindenbe, mert féltették az érdekeiket, féltették a hatalmukat, féltették az előnyüket, amely a pozíciójukkal járt.

Szerették, ha a nyilvános tereken megsüvegelték őket; szerették, hogyha a gyülekezetekben az első helyeket foglalhatták el, szerették önmagukat szolgáltatóknak. **A mi Urunk, a Jézus Krisztus azt mutatta be minden ember részére, hogy az embernek nem önmagát kell szolgáltatóknak, hanem neki kell mások érdekében szolgálatot vállalnia és szolgálatot végeznie.** Mint ahogy az elmúlt alkalommal ezt már nektek kifejtettem, az utolsó vacsorán azzal, hogy a tanítványai lábát megmosta, példát mutatott, hogy aki a legnagyobb akar lenni a mennyek országában, annak a legalantasabb dolgokat is el kell végeznie a közösség, a tisztább elv,

vagy eszme érdekében. **Az embernek a maga javáról, a maga előnyéről, a maga önzéséről, a maga kedvteléseiről le kell tudni mondania egy magasabb, magasztosabb eszme érdekében.** Aki mindezekre képtelen, az hasonlatos a farizeusokhoz, az írástudókhöz; azokhoz, akik előnyt akarnak maguknak szerezni onnét, ahová fondorlattal, hazugsággal, hamissággal, összeköttetésekkel önmagukat feltornázták. Beszéltem nektek arról az elmúlt alkalommal, szeretett testvéreim, hogy milyen óriási dolog volt az, hogy az ellentét nagy, bűnből szövött hálóján a mi Urunk, a Jézus Krisztus azt a hatalmas rést vágta, amelyet többé már az ellentét képtelen volt összefoltozni. Szükséges lenne, hogy mindenki, aki a mi Urunk nyomába szegődik, az hasonlóképpen az életével, gondolkodásával, érzéseivel, cselekedeteivel a háló rését tovább szélesítse, és semmiképpen ne legyen az ellentét kezében egy olyan eszköz, aki ennek a hálónak az összecsomózásán segít-kezik.

Szükséges az is, hogy mindannyian megértsétek, mit vár tőletek az Úr: hogy az Igazságot helyesen értelmezzétek; hogy az Igazságot önmagatokra fordítsátok; hogy a magatok szemében lássátok meg a szálkát és ne a mások szemében; hogy minden ismeretetek, minden tudásotok, minden hitetek az Igazság felé forduljon! Minden embernek van valamilyen hite; csak hogy az a hit, amely Isten ajándéka, nem tévesztendő össze a vakhittel és a tévhittel. A vakhit és tévhit az embert verembe ejti, mert az ember azt hiszi, hogy a helyes úton van, azt hiszi, hogy a jónak tesz szolgálatot, valójában pedig életével, erejével az ellentétet szolgálja. Sokféle elmélet, sokféle vallási nézet, sokféle elgondolás látott napvilágot az elmúlt 2000 esztendőben, amióta a mi Urunk, a Jézus Krisztus a Földön járt, de mindegyik meg van keverve emberi igazságokkal. Mert amiket az emberek túl nehéznek vagy betölthetetlennek tartanak, azokat egyszerűen mellőzni próbálják, és mindig a maguk előnyére, a maguk felmentésére próbálnak az Igazságba emberi elgondolásokat és igazságokat beleilleszteni. Az isteni Igazság abszolút! Az isteni Igazság nem kedvez az egyik embernek és nem válik kedvezőtlené és nyüggé a másik ember számára. Az isteni Igazság egyformán felkarolja az erőset és a

gyengét; egyformán jó áldásaiban részesít; és egyformán megköveteli az embertől az Igazság törvényeinek ismeretét és azok helyes alkalmazását.

Ti emberek, sokféle igazságot ismertek; úgy hiszitek, hogy ez is igazság, az is igazság, amaz is igazság; holott legfeljebb csak ebben, abban vagy amabban a dologban részletigazságok vagy igazság szilánkokcskák vannak, amelyek még nem azonosak magával a nagy Igazsággal. Minél több van egy elvben, egy eszmében Krisztus Igazságából - abból az egyszerű, természetes és nem agyon cicomázott igazságból - annál értékesebb az az elv vagy az az eszme. Az ember hajlamos mindent a maga szemszögéből nézni; hajlamos arra, hogy a maga előnyeiről ne kelljen lemondania; hajlamos arra, hogy neki adjanak igazat; hajlamos dolgokat kiforgatni úgy, hogy magát mártírnak, szenvedő alannak állítsa be és minden oknak, mint bűnbakot, a másikat állítsa oda. Hajlamos továbbá az ember a maga igazságáért embereket toborozni és emberekkel körülvenni magát, hogy azok neki bólogassanak és neki adjanak igazat. Aki nyílt, egyenes, őszinte, annak legtöbbször - ahogy ti emberiesen mondjátok - betörik a fejét; annak legtöbbször kellemetlenségei és hátrányai származnak, ha kimondja a valóságot. Az emberek világában bevett szokás, hogy mindent szebb, kellemesebb, jobb, elfogadhatóbb színben tüntessenek fel. Ez az ellentét módszere azért, hogy a hálójával egyre több emberlelket fogjon meg. Az ember önmagát jobbnak, többnek, különbnek, értékesebbnek tartja, és azt mutatja kifelé, ezzel azonban részrehajlóvá válik barátaival, szeretteivel, nemzetével szemben, egészen a nacionalizmusig. Az embernek nem szabad részrehajlónak lennie és nem szabad előítélettel lennie.

Az embernek tárgyilagosan kell a dolgokat vizsgálnia, és el kell a fejlődésben jutnia addig a pontig, amikor a maga előnyéről és a maga igazáról hajlandó lemondani a nagyobb Igazság érvényesüléséért. Az embernek a rosszból ki kell nőnie. **Az embernek - először is - a jó és rossz közötti különbséget meg kell tudnia tenni.** Ha a különbséget meglátta, akkor nem választhatja szándékosan a rosszat, nem cselekedheti tudatosan azt, mert ezzel Szentlétek elleni bűnt követ el. Ha tudja, hogy mi a jó és mi a

rossz, akkor a rosszat a jóért el kell hagynia, fel kell adnia még akkor is, ha neki személy szerint abból kellemetlenségei vagy hátrányai származnak. De a jót sem szabad megrögzíteni és azt mondani: „ennyi az ismeretem, ez a legmagasabb rendű, amit én megismertem és nem kívánok nyitott szemmel más dolgokat is megfigyelni; más dolgokat szétboncolni, hogy a bennük rejlő Igazságszemecskéket megtaláljam”. Nem csak magát köti meg ezzel az ember, hanem embertársait is, akiktől elvárja, hogy úgy higgyenek, úgy gondolkodjanak és úgy cselekedjenek, mint ahogy azt ő tartja kívánatosnak, jónak és helyesnek. Ez a fejlődésnek mindenkor gátat állít. **Az embernek a fejlődése során meg kell tanulnia, hogy a jót a jobbért feladja;** hogy bizonyos igazságokból, bizonyos vallásokból, bizonyos nézetekből kinőjön, és egy magasabb rendűnek a szolgálatába álljon. Ha pedig valaki egy magasabb rendűhöz szegődött, akkor abba nem ülhet bele úgy, hogy más nézeteket, vallási elgondolásokat lenéz és semmisnek tart, mert azt hiszi, hogy ő már különb azoknál, mivel azzal a magasabb rendű Igazsággal azonosítja magát. Csakhogy nem azonosíthatja azzal magát, mert az Igazság, meg az ember nem egy.

Az Igazság valóban lehet magasrendű, magasabb rendű és legmagasabb rendű aszerint, amennyit Krisztus elvéből és Igazságából tartalmaz, de az ember még nem válik azonossá azzal. Az ember csak akkor válik azonossá az Igazsággal, ha húsává, vérévé, életének irányítójává válik az Igazság. Amíg az ember csak beszélni, bölcsekedni tud bizonyos elvekről, eszmékről, igazságokról, de azok érdekében áldozathozatalra nem képes, addig nem beszélhet arról, hogy ő és az Igazság azonos. Amíg az ember Krisztus parancsolatát nem képes betölteni, hogy „szeresd Istent mindenek felett és felebarátodat, mint önmagadat és légy megbocsátó ellenségeiddel is”; amíg csak kapni akar és adni nem tud; amíg a maga részére bocsánatot vár, de megbocsátásra képtelen; amíg megtorló érzés, irigység él benne, addig nem beszélhet arról, hogy Krisztus tanát magáévá tette. Amíg az ember, amikor kővel dobják meg, azt nem képes kenyérrel viszonzni; amíg minden apró-cseprő dolgon fennakad; amíg nem tud békességes

lelkülettel túrni, amíg nem tud alkalmazkodni, addig nem beszélhet arról, hogy ő a nagy Igazsággal azonos. Mint mindenre, ezekre is a mi Urunk, a Jézus Krisztus a példa. Millió és millió ember tanulmányozza ma már a mi Urunk, a Jézus Krisztus Igazságát; nincs emberi nyelv, amire a Szentírás le nem fordított; nincsenek népek, ahova a misszionáriusok el nem jutottak. És mégis-mégis, nézzétek meg a világotokat, nézzétek meg a világokban végbemenő eseményeket, nézzétek meg ezt a végeláthatatlan mézszárlást, amit emberek különböző háborúkban elkövetnek: hol vannak ezek a cselekedetek attól, amit kétezer évvel ezelőtt a mi Urunk, a Jézus Krisztus hirdetett. Nem lehet szeretett testvéreim, különböző szerződésekkel, békefeltételekkel a világot jobbra tenni.

A világ úgy válhatik jobbra, ha az ember az ellentétől az erőt megvonja, és azt a jóba fekteti bele, úgy válhatik jobbra, ha minden ember külön-külön megtér; ha minden ember az élete minden napjával egy icipicit levetkőzik a maga emberies természetéből; ha meghal a külső ember mindennemű erőszakos természete és követelése - ami természetesen egy hosszantartó folyamat - és helyette megerősödik a szellemi ember; megerősödik annak tűrőképessége, megacélozódik annak ereje, és képes lesz a lemondásra, áldozathozatalra, annak érdekében, amiben hisz, amit követendőnek tart, amit a legszebbnek, legnemesebbnek tart. **Szeretett testvéreim, ti még komoly próbákat nem éltetek át; ti még igazából vesszőfutást a hitetekért, Krisztushoz való tartozásotokért nem szenvedtetek;** ti még egy szabad ország szabad polgárai vagytok. De a világ különböző részein már az emberek az ő Istenhitükért - ebben az ateista korban - különböző kedvezőtlen helyzetekbe kerülnek, amire nektek is fel kell készítenetek magatokat. Beszéltem nektek arról, hogy mennyire szükséges az, hogy most, ezek alatt a békés, nyugodt időszakok alatt önmagatokat megerősítsétek az apróbb próbák által, amiket végeredményben nem a világ tett rátok, hanem egyszerűen egymásnak vagytok megpróbáltatására azáltal, hogy nem vagytok képesek semminemű kellemtelenséget, semminemű felétek irányuló gyengeséget a másik részéről elviselni. **Szükséges lenne, hogy a felétek áradó rossz**

nálatok megálljon; hogy az a ti lelketekben jóvá alakuljon; hogy hullámtörők legyetek. Mert ha nincsenek hullámtörő emberek a világban - ahogy az Írás mondja: nincsenek a „világnak sói” - akkor elromlik a Földön az élet; akkor egyre nagyobb embercsoportokat, népeket, fajokat, nemzeteket nyel el az Istentagadás.

Akkor egyre több lesz a háború, a forradalom, és minden olyan dolog, amely az emberi önzésből, az emberi gögből, az emberi hatalomvágyból táplálkozik. Mert akkor sehol nem tud megállni ez a rossz érzés, és ahogy az egyik érzés a másikhoz kapcsolódik, azzal az felerősödik, és még nagyobb mennyiségű, még vehemensebb rosszat hoz a világra. Ma nem tudnak az emberek semmit békésen elviselni. Beszélnek békés együttéléstről, de még két ember sem képes egyetértésben megférni egy fedél alatt. A régi időkben - ezt csak példának hozom - a házastársak a körülményeik miatt kénytelenek voltak egymás rossz természetét eltűrni, és ezáltal lelkileg gyarapodni, mert lassan-lassan a jobbat hozta ki belőlük ez a sok súrlódás. De ez ma nem így van a világokban, hanem a legkisebb kellemetlenség hatására a házastársak szétválnak. Ma semmit nem hajlandó az ember a maga igazából, a maga kedvteléséből, a maga előnyéből, a testi ember elterpeszkedéséből feladni a lélek, a szellem javára. Az erények egész sorozatának megszerzésére lenne szükség, de a mai ember ezeket a paszszív erőket nem tartja értékesnek és nagynak. Nem tartja értékesnek a szelídséget, a szerénységet, a kevéssel való megelégedést, a jóindulatot, a megbocsátást, a segítőkészséget, a türelmet, a kitartást, a szívós munkát. Ma az ember gyors sikerekre áhítozik; ma az ember gyorsan, és csakis a maga részére akar előnyt szerezni, nem számolva azzal, hogy milyen nehézségeket, milyen keszertet tesz azzal a másik embernek a vállára, csak az a fontos, hogy a nehéz helyzetekből - úgy gondolja - önmagát kimentse.

De testvéreim, egyetemes törvény a szellemi testvériség; a kapcsolat ember és ember között; ember és a szellemvilág között! Az ember nem élhet csak magának, hanem rá van utalva a közösségre. Az ember nem vétkezhetik felebarátja ellen anélkül, hogy az rá vissza ne hatna; anélkül hogy ne követne el vétket önmaga és Isten ellen, Akinek erkölcsi törvényei tiltják mindazt. Ma az

emberiség az erkölcsi törvényeket nem veszi tudomásul; ma ósdinak, régmúlt korszakok lejárt dolgának tekinti mindazt, amit a Sinai hegyen a hatalmas Jehova Mózesen keresztül a kőtáblákra vésetett, és mint Tízparancsolatot az emberiség lelki fejlődésére adott. Ma az emberiség nem veszi komolyan azt, ami a Szentírásban le van fektetve. Vagy azt hiszi, hogy azt szó szerint, betű szerint kell érteni, mint ahogy ezt Közép-keleten is látjátok; vagy pedig azt hiszi, hogy ez valami gyermekmese, amit nem kell komolyan vennie és betöltenie. Vagy azt hirdeti és azt gondolja, hogy véres zivatarok sorozata a Szentírás - különösen az Ó-testamentum - és hát Isten kiválasztott népe sem volt különb, hiszen mi mindent megengedtek maguknak; mennyire önzők, testiesek, haragvók, gyűlölködők, gyilkosok voltak ők is. De nem ezt kell a Szentírásból kivenni, hanem Isten üzenetét és a törvényeket. Az egyik a karma törvénye, a természet-törvénye, ami a mózesi korszakokban a szemet-szemért, fogat-fogért elvben érvényesült. A másik a szeretet törvénye, amit Krisztus mint „új szövetséget” hozott, ami azt mondja: *„szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint önmagadat.”* (Máté 22:37)

Tehát tégy jót, légy irgalmas, légy elnéző, légy megbocsátó, és a rosszat ne viszonzod rosszal, mert csak így lehet a rossz terjedését megállítani. Ha a rossz elterjed a világban, akkor te látod a kárát; akkor csak rosszal találkozol. Hogy ez mennyire így van, arra sok példát lehet felhozni. Ha az ember a negyedik parancsolat ellen vét, és nem tiszteli a szüleit, ugyan nem ő kerül-e majd öregségére olyan helyzetbe és állapotba, hogy az öngyilkosságot előnyösebbnek tartja, mert a gyermekei nem törődnek vele és senki nem nyitja rá az ajtót? Ezek láncszerű következmények, ezek elől nincs kitérés. Az oknak okozata van, és ma is működik a következmények törvénye, és ezeket nem lehet elkerülni, ezek bekövetkeznek. Mivel ma kegyelmi időszakot éltek - mert a mi Urunk, a Jézus Krisztus a kegyelmi korszakot nyitotta meg - az nem jelenti azt, hogy a rossz eredménye nem fog bekövetkezni. Csak időt és alkalmat ad a türelmes, kegyelmes teremtő Isten arra, hogy az ember megtérjen és átalakuljon. Megtérés a jelszó, szeretett

testvéreim! Az embernek a régi énjéből ki kell vetköznie. Ma már nem teheti azt, amit évszázadokkal, esetleg évezredekkel ezelőtt tett, hogy ha ebben a testet öltésben munkáját, feladatát, átalakulását, megtérését nem végezte el, majd egy következőben elvégzi. Hiszen ezer és ezer évek hullottak már alá a ti földi világotokban az emberiség fejlődése érdekében. Akiknél a fejlődés bekövetkezett, azok elmentek és itt hagyták véglegesen a Földet. Ti pedig itt vagytok, mert lelketeknek valamelyik része fejletlen maradt: olyan mélyen van benne a bűn, a tévelygés és a rossz, hogy attól a mai napig képtelenek voltatok megszabadulni.

És ennyi hosszú, hosszú eltékozolt idő után, ennyi veszteglés után már nem gondolkodhattok úgy, hogy majd az elkövetkezendő időben átalakultok, megváltoztok; rossz tulajdonságaitoktól, természetektől az erőt megvonjátok, mert már nincs sok lehetőség és már nincs sok idő, hogy ez megtörténhessék. **Tehát szükséges, hogy halálosan komolyan vegyétek a jelenlegi életeteket! Szükséges lenne, hogy meglátszódjék rajtatok, hogy Krisztus tanítványainak valljátok magatokat!** Szükséges lenne, hogy meglátszódjék rajtatok, hogy már évtizedek hosszú során Krisztusnak eme kis iskolájába jártok! Szükséges lenne, hogy meglátszódjék rajtatok, hogy ezt a nagy szellemi Kijelentést, a Szentlélek Igazságát tanulmányozhatjátok Isten kegyelméből hétről-hétre! Mert ha nem, akkor hiába gondoljátok azt, hogy bírni vélték azzal, amiről olvastatok; az is elvétetik tőletek, amiről azt hittétek, hogy a tiétek. „Mert adatik annak, akinek van”, ez alatt azt kell érteni, hogy nem az számít, ami a külső emberi értelem tudomására jut, hanem az, ami a láthatatlan, ami a szellemi ember életét irányítja, ami azután belülről kifelé hatva, a külső ember megnyilvánulásán, beszédjén, viselkedésén is meglátszik. Látszódjék meg, hogy nem tömeglelkek vagytok, hogy nem a tömeghez hasonlatosan gondolkodtok, hanem, hogy ez az Igazság egyéniségeket faragott belőletek, átalakított benneteket; más szemléletet, más célt adott az életeteknek, és ezáltal bennetek meghalt a régi, a testi ember és feltámadt a szellemi ember. Ez a célja az embernek minden egyes testet öltésével; ez a célja a ti

jelen életeteknek. Ez mindenkinél más körülmények, más ország-részek és más időtartam szerint történik, de a szerető, teremtő Isten mindenkinek azt adja, ami a lelki fejlődéséhez szükséges.

Nem azt mondom, hogy nem történnek meg dolgok amiknek nem lenne szabad megtörténnie és ami nem az Isten akarata; és nem azt mondom, hogy elmaradnak és nem történnek meg olyan dolgok, amiknek feltétlenül az Igazság törvénye szerint meg kellene történnie, de általánosságban minden emberlélek a fejlődésének megfelelő feltételeket és körülményeket kap. Persze, hogy nem látszik igazságosnak az ember szerint, hogy az egyik az egész életét vakon, sántán és nyomorultul élje végig; és hogy az egyik 40 vagy 50 éves korában meghaljon, a másik meg 90 éves korában is aránylag jó egészségnek örvendjen. Persze, hogy nem látszik igazságosnak, hogy azoknak, akik Istent szeretik, örökös próba az életük; a világ fiainak és a mammon élvezőinek pedig minden lehetséges és minden sikerül. De megmondja az Írás: „megvesszőzök mindenkit, mielőtt gyermekemnek fogadnám őt.” (Péld. 3:12) Tehát mindezek hozzá tartoznak ahhoz, hogy a testi ember meghalhasson, hogy a testi ember összeroppanhasson - nem a fizikai test, megint félre ne értsétek, hanem a testi ember vágyai, mindennemű önzése és akarata - és a szellemi ember erősödjék meg szellemi célokkal, szellemi feladatokkal, szellemi képességekkel, a magasabb rendűhöz való hozzákapcsolódással. A ti világotok az ellentét világa. A ti világotokban azoknak az embereknek könnyű és gördülékeny a sorsuk, akik erőszakosságukkal kiharcolják a maguk előnyeit és jogait, és akik a jogokat nem a kötelességekkel gyakorolják, hanem a kötelességet, a munkát, a terheket és a keresztet mások vállára rakják. Ha nem így lenne, akkor nem ezt bizonyította volna a mi Urunk, a Jézus Krisztus élete.

Ha az Ő életét végignézitek, látnotok kell, hogy nem volt - ahogy Ő mondja magáról -, ahol az ember Fia a fejét lehajthatta volna; hogy születésétől kezdve már a nagyok, az erőszakosak, a hatalmasak elől kellett menekülnie, sőt Heródes már a születésekor az életére tört. És a későbbiek folyamán is mindig a jót cselekszi, mindig a jót adja, és mégis mindig megalázzák; a tömeg

csak kapni akar, a tömeg csak szorongatja Őt, a tömeg csak tiszta, gyógyító erőket, életet akar Tőle, de adni semmit sem akar érte cserébe. A tömeg és azok, akik a hatalomban látják az érvényesülést és boldogságot, azt szeretnék, ha Krisztus Izraelt naggyá, hatalmassá tenné, hogy olyan legyen, mint volt Salamon és Dávid király idejében; azt szeretnék, ha a római igát lerázná, ha nem kis provincia lenne Izrael, hanem hatalmas, nagy és erős. Ma a visszamaradt Izrael fiai nem ezt akarják? Ma talán nem világhatalomra törekszenek? Mindezt azért, nem ismerték fel Krisztusban a Megváltót; mert nem szellemi embert akarnak, hanem a testi ember felemelkedését, a testi ember kényelmét. És mi lett mindazokkal, akik az idők múlásával a pogányokból és Izrael gyermekeiből úgynevezett keresztényekké lettek? Ezek a keresztények engedték meg, hogy a későbbi időszakokban a „béresek” jöjjenek, kiforgassák az Igazságot és eltérjenek mindattól, amit az egyszerű Názáreti hirdetett. Felfuvalkodottak, hatalmasak, gazdagok akartak lenni. És a mai kereszténység erkölcsösebb? Jobb, különb azoknál, akiket pogányoknak tart, mert a fejüket nem érte keresztvíz az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében?

Nem különbek, mert ha különbek lennének, megtartanák Krisztus parancsolatait. Mit mond Krisztus? *„Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretik.”* (János 13-25) Hol vannak ma azok a testvérgyülekezetek, hol vannak ma azok az egyházak akár Keleten, akár Nyugaton, akár Északon, akár Délen, ahol ez a szellemi testvériség megvalósulhatna? A mai kor vallása-e szeretett testvéreim, a szeretet, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztus hirdetett, példájával bemutatott és igazolt? Mert nem az teszi az embert kereszténnyé, hogy vásár- és ünnepnapokon - ha nincs belőle hátránya - elmegy az Isten házába, hanem ami a szívében van, ami a szívében él, amit cselekszik, amit beszél, amilyen oldalra áll. A keresztény embernek szünet nélkül különbséget kell tudni tennie a jó és a rossz között, szünet nélkül osztályozni kell tudnia magában, hogy mi a jó és mi a rossz. És amit rossznak ítél a tanulmányai, az ismeretei és a Szentírás alapján, azt sem anyagi javaival, sem idejével, sem

erejével, sem tudásával, sem semminemű képességével nem támogathatja. Nem hunyhatja be a szemét az ember; nem mehet ki a világból; nem mondhatja, hogy nem akar tudomást venni róla. De igenis meg kell tennie, hogy az erejét, idejét és mindennemű képességét - ahogy felsoroltam - a rossztól elvonja. Igenis meg kell tennie, hogy a szavát emelje fel ott, ahol még lehetősége van a tiltakozásra. Nem hallgathat, mert az félig-meddig beleegyezés és a rossz segítése. Nézzétek meg a rossz előőrseit, akik az ellentét hálóját kifeszítve tartják mások elbuktatására és megszerzésére, milyen hangoskodók, milyen nagyszájúak.

Nézzétek meg, hogy a fórumokon, tereken, egyetemeken, iskolákban, távolbalátókon és mindenütt harsogják a maguk gonosz elvét, és hirdetik azt, mintha az jó lenne, mintha az erkölcsös lenne, mintha az a humanitás érdekében lenne. A humanitás jegyében felmentik mindazokat, akik az ellentét elvét képviselik; és börtönökbe zárják és egy hang sem hallatszik azokról, akik az Igazság érdekében emelték fel szavukat. Beszéltem egyszer már nektek arról, hogy az ellentét harcmódora mennyire megváltozott ebben az utolsó időben („*Felkészülés az utolsó időkre*” című közlemény). Ebben kifejtetem nektek azt, hogy nem azt várjuk tőletek, hogy hasonlatos eszközökhöz nyúljatok, mert a cél nem szentesíti az eszközt. Beszéltem nektek arról, hogy az ember nem élheti tunyán az életét; és bünt követ el, ha nem emeli fel a szavát a rossz ellen addig, amíg neki arra lehetősége van. Mindezt azért mondtam még el nektek, mert most jön a ti hosszabb, három hónapos szünidőtök. És szükséges lenne, hogy ebben a szünidőben se feledkezzetek meg arról, ami olyan nagyon fontos: **törekedjétek a jó támogatására, az Igazság megvalósítására, és Krisztus Igazságát vigyétek diadalra az életetekben! Mindez szükséges testvéreim, mert küszöbön van a vég! Legfeljebb még 10-15 év, és mindaz, ami ma biztosnak látszik, összeomlik.** Összeomlanak az egyházak, amikről ma azt hiszik, hogy menedéket adnak, de valójában már korhadtak. Ezért támadtak fel azok a kis egyházi közösségek keleten, amelyekben élet van, mert a régiből, a nagyból kivonult az Igazság; csak a külseje, csak a burka van meg, de valójában már nem adja meg a léleknek azt a

táplálékot, amire szüksége lenne.

Ti nem mondhatjátok, hogy ezen a helyen nem kaptátok meg mindenkor a lelki táplálékot; éljetez hát velem, táplálkozzatok hát velem. Mert nem csak a testnek van szüksége táplálékra, hanem a léleknek is. A lélek tápláléka - ahogy az Írás mondja - Istennek minden Igéje. **Tehát Isten Igéjét nap mint nap olvassátok**, tanulmányozzátok, elmélkedjetez felette, hogy ez az Ige megerősítsen benneteket. Éhezétez és szomjúhozétez az igazságot, akkor megelégtétez. **Keressétez Isten országát és akkor minden más megadatik nektez.** Adjátok tiszteletet Istennek és az Ő törvényeinek a ti lelketekben, és akkor az életetek merőben mássá változik. Nem a külső körülmények fognak megváltozni, hanem a gondolkodásmódotok, az érzésvilágotok; és mindent egy magasabb szintről lesztez képesek látni. És érezni fogjátok, hogy mindez egy magasabb rendű élet érdekében történezik meg veletez. Búcsúzom most időm rövidsége miatt, úgy a magam, mint mindazok nevében is, akik ebben a tanévben itt közöttetek taníthattunk. Kérlek benneteket, hogy az elkövetkezendő nagy ünnepre, Pünkösöd vasárnapjára, a Szentlélek kitöltésének napjára - tehát a mi legnagyobb ünnepünkre is - készítsétez fel magatokat, hogy igazán és mélyen, lélek szerint tudjátok ünnepelni, így legyen! Isten veletez!

HARMATOZZATOK ÉGI MAGASOK (*) (ÚRVACSORÁRA)

Szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunknak, a Jézus Krisztusunknak nevében. Csönd, békesség, kiegyenlítődség, nyugalom szállja meg most a lelketeket! Rekedjen kint minden, ami zavaró lehetne. Feledkezzétez meg emberi mivoltotokról, felejtétez el erre a néhány röpké pillanatra emberi gondjaitokat, betegségeiteket. Legyetek erre a rövid időre nem testi, hanem szellemi emberek. Olyan emberek, akiknek a részére most megállt az idő. Váljátok időtlenné, mint maga az örökkévalóság; érzés és gondolatvilágotokban szárnyaljátok fel a magasba! „Har-

matozzatok égi magasok” ... aranyködként vagy fehér hulló hóként... Részesedjetez azokban az erőkben, amelyeket ezekre a pilanatokra az én Atyám és az én Istenem a számotokra elkészített. Elkészítette és Krisztuson, a Mesteren keresztül a részetekre, mint Krisztusparányokat elküldötte. Itt lebegnek már ezek a Krisztusparányok közöttetek olyan tiszta erőkkel telítve, amelyek hatalmasabbá, erősebbé tehetnek benneteket a földi királyoknál is. Ha a lelketeket helyesen és jól felkészítették a Krisztusparányok befogadására, akkor a ti Úrral való találkozásotok, a ti Úrvacsorátok eredményes lesz. Tulajdonképpen nem egy ember szava hozza közelebb hozzátok Krisztust, hanem a ti jól felkészített lelketek. A jól felkészítés - szeretett testvéreim - úgy történik, hogy az ember már hetekkel az Úrvacsora ideje előtt számadást csinál önmagával. Számadást, hogy az életben egyik Úrvacsorától a másikig mik felett győzedelmeskedett és mik azok, amik még újabb buktatót jelentettek számára.

Számadást készít arról, hogy mit beszélt, mit kívánt; hogyan viselkedett embertársaival szemben; számadást készít arról, hogy Krisztus parancsolatai és kérése szerint járt-e el. Ha ellenséget vagy haragost szerzett az indulatos kitörésével, irigységével, önzésével, fennhéjázó, gögös viselkedésével, akkor teljes szívvel és lelkével azon van-e, hogy helyreigazítsa mindazokat a fájó, szomorú, megbántott érzéseket a másokban, aki ellen vétkezett, aki ellen rosszat cselekedett. Ha őt érték a sérelmek, a bántalmak, a gyanúsítások, a rosszindulatú pletykák és minden egyéb, ami az emberi természethez tartozik, akkor pedig készen tartja-e lelkét a bűnbocsánatra? Készen tartja-e lelkét az ellene vétkezővel szemben, hogyha az rádöbben a helytelen vagy bűnös viselkedésére és bocsánatot kér? És ha azt szívből megbánta, akkor ő is szívből meg tud-e bocsátani? Nem kényszerből, ahogy az ember értelmezi, hogy Krisztus törvénye szerint nem csak hétszer, hanem hetvenhétszer is meg kell bocsátania; nem azért, mert kötelező. Hanem azért, mert átérzi, hogy azzal, ha meg nem bocsát, ellenáll a jónak és csak a rosszat terjeszti és a rossznak ad létjogosultságot. Átérzi azt, amit ember az Úrtól kér az imájában; hogyha nem

képes megbocsátani az ellene vétkezőknek, akkor a hatalmas, teremtő Isten sem tud megbocsátani neki. Nem azért, mert a teremtő Isten nem akarna, vagy mert nem lenne elég kegyelemmel, türelemmel és elnézéssel a gyarló, botladozó emberrel szemben, hanem azért, mert a törvény nincs kiegyenlítve, a törvény meg van sértve, és a törvény csak azt adhatja vissza az embernek, amit beleadott.

Ha az ember megmakacsolja magát és ellenáll a jónak, vagy embertársaival szemben nem tud elnéző, megbocsátó és türelmes lenni, akkor a törvény hasonlót ad vissza neki. De Isten a törvényt nem helyezheti hatályon kívül, mert az embernek nem lenne javára az a bűnbocsánat, amikor még lélek szerint nem alakult át, és újra és újra visszaesik bűneibe. Az ember lelkében lassan, fokozatosan, évről-évre, Úrvacsorától Úrvacsoráig ennek a nagy átalakulásnak végbe kell mennie. Annak az átalakulásnak, amikor szívével, lelkével, értelmével és mindenével a jó győzelmét kívánja; a jóban kíván önmaga is megerősödni; a jó terjesztését tartja a maga számára kötelezőnek és nélkülözhetetlennek. Akkor is, ha az emberi énje, az emberi rossz természete nyög és szenved attól, hogy a maga jójából a gyengébb embertársának adnia kell. Akkor is, ha a hézagokat, amiket a másik ütött a lelkén - mert az még kevésbé ismeri Krisztus szeretettörvényét - a magáéból kell kipótolnia. Ebben a munkában segíti a jó szándékú, jó akaratú emberlelkeket a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk az Ő itt hagyott parányaival! Ezek a Krisztusparányok szeretett testvéreim, olyan hatalmat és olyan erőt képviselnek amelyek minden nehézségen átvezethetik az embert és minden nehézséget, különbséget áthidalhatnak ember és ember között. Ezek a Krisztusparányok erősítik az ember lelkét a hitben, az Istenbe vetett bizalomban. Ezek reménységgel látják el, hogy a zajló földi élet, amely tele van bűnnel, gonoszsággal, tévedéssel és rosszal, akármilyen rosszat, fájdalmasat, megalázót hozzon is a részére, ő ezeken a Krisztusparányok segítségével felül tudjon emelkedni; kívülről tudja szemlélni a dolgokat, úgy, mintha azoknak nem ő lenne a szenvedő alanya és szereplője.

A Krisztusparányok segítségével az ember szélesebb perspektívában képes látni az életet; embertársai botlásait, gyengeségeit pedig képes elnézni, türelmet gyakorolni. Olyanná válik, hogy az önmaga szemében mindent meglát, a felebarátja szemében pedig a gerendát sem veszi észre. Ez nem azt jelenti, hogy jó és rossz közötti különbséget nem szabad meglátnia, hanem azt jelenti, hogy nem szab olyan követelményeket embertársaival szemben, amikre azok még nem képesek, mert hiszen mindenki csak azt hozhatja elő a lelke tárházából, amije van, ami felett rendelkezik. A rossz és férges fa csak férges gyümölcsöt teremhet; a jó és nemes fa viszont csak nemes gyümölcsöt. Tehát elnéző és megbocsátó tud lenni embertársaival, felebarátai tévedéseivel és mindennemű gonosz indulataival szemben. Akkor is, ha az a rossz és az a gonosz dolog vele szemben érvényesül. Nem úgy nézi a dolgokat, hogy vele illet az emberek nem tehetnek; ő arra nem szolgált rá; neki az nem jár ki; azok a gonosz emberek, akik azt létre hozzák, viseljék el a következményt. Hanem úgy nézi, hogy a rossznak nincs létjogosultsága a Földön és ő semmiképpen nem járulhat a rossz szaporításához. Az Úr itt hagyott parányaival le kell küzdenie azt az ágaskodó természetét, amely a rosszra rosszal válaszol; az ütésre ütéssel válaszol. Meg kell tagadnia ezt a természetét úgy, hogyha megdobják kővel, kenyérral dob vissza; az értelmi és különböző egyéb képességeit nem arra használja fel, hogy miként torolhatná meg a rajta esett sérelmet. Különösen a keresztény emberhez nem méltó, hogy az Úrvacsorakor tett fogadalmát megszegje és a rosszat rosszal viszonzza.

Különösen nem méltó hozzátok szeretett szellemi testvéreim, hogy egymást bántsátok; hogy egymás mulasztásait, hibáit, bűneit kipellengéreztétek; hogy egymásnak fájdalmat okoztatok; hogy egymás háta mögött egymásról csúnyán pletykálkodjatok. Mert a pletykálkodás olyan, mint egy maró folyadék, amely a lélek minden kis részébe beszüremlik, és ott komoly fájdalmakat és komoly károkat okoz. Az embernek nemcsak a külsőben kell úgy megnyilvánulnia, mintha az ő embertársaival, vagy Krisztusban való testvéreivel minden rendben lenne, hanem valóban rendbe kell hoznia a szénáját a másik emberrel. Mert elsuhannak az évek

és az évtizedek a feje felett; egyetlen egy ember sem élhet a Földön örökké. És amit az ember csak a külsőben egyenlített ki, amit csak felében, negyedében bocsátott meg a másoknak, az, mivel itt a Földön nem lett elintézve, egy későbbi időpontban kerül elintézésre, amikor a lehetőségek már kivétettek az ő kezéből, és olyan körülmények és helyzetek adódnak, amikor ez a kiegyenlítődés már sokkal, de sokkal nehezebb lesz a számára. Tehát az embernek az ő embertársával lévő viszonyait rendeznie kell. Nem mondhatja, hogy a rajta esett sérelmet megbocsátani vagy elfelejteni nem tudja, mert - mint mondom - akkor a teremtő Istentől sem várhat a maga részére bűnbocsánatot. Akinek pedig bűnei nem bocsáttatnak meg, nem töröltetnek el úgy, ahogyan az Írás mondja: „*arról emlékezés nem léssen*”, az igen komoly bajt, eleven paraszt gyűjt a maga fejére. És bizony, bizony akkor meghosszabbítja az önmaga szenvedését; meghosszabbítja újra és újra az idegenben való veszteglést, ami alatt a fájdalmak, a csalódások, a szenvedések, a betegségek kínozzák őt; és érzi az örökérvényű törvényt, hogy ha a Földre született, akkor meg is kell halnia.

És a halál mindig sok-sok fájdalommal, a teljes énjének, emberi voltának, minden erőiből való kivetköztetésével jár. Az egy olyan komoly átalakulási folyamat, amely mindenkor szenvedéssel jár, és ami hosszú időn át nyomot hagy az emberi lélekben. Mindenki, még aki azt mondja is, hogy nem fél a haláltól, azokban a pillanatokban vagy órákban, amikor az agónia tart - bizony, bizony mondom nektek - fél, félti az életét, és fél a bizonytalanságtól, ami a test halála után vár rá. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk, a legnagyobb és a leghatalmasabb volt, aki a Földre tette a lábát, és mégis-mégis a Getsemáné kertben, az utolsó vacsora után vért izzadott és kérte: „*Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt, mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!*” (Lukács 22:42) Tehát, ha az ember a fájdalomtól, a haláltól, a halálfélelemtől véglegesen szabadulni akar, akkor a bűneitől kell megszabadulnia, és a bűnöket, amiket más emberek ellene vétenek, ki kell egyenlítenie, el kell rendeznie, mert a törvénynek

minden pontját be kell tölteni! Az Úr, a Jézus Krisztus az Ő parányaival most itt van közöttetek. Itt van közöttetek, hogy az Ő testének és vérének jegyeiben részesítsen benneteket, hogy bűneiteket elmossa, eltörülje az Ő kiontott vérével; hogy új erővel, friss vérrel töltsön fel benneteket, amely friss erő a bűnnel, a rossz emberi természetetekkel vívott küzdelemben és harcban a segítségetekre lehet. Vegyétek és egyétek tehát az Ő testét; vegyétek és igyátok az Ő kiontott vérét és akkor új életetek leszen. Bízátok az Ő erejében; bízátok az Ő hatalmában; forduljatok Hozzá az élet minden nehézségei között! A lelketekben raktározzátok el azokat a Krisztusparányokat, amikben minden Szent Karácsony és minden Húsvét közeledtével az Úr kegyelméből részesülhettek.

Éljetek vele, amikor a lehetőség fennáll arra; éljetek vele kétszer évente. A túl gyakori Úrvacsora vétel nem megfelelő. Mert az úgy van, szeretett testvéreim, hogy az Úrvacsora hatását, az az iránt táplált tiszteletet elkoptatja a túl gyakori Úrvacsora vétellel az ember; akkor az egy szokássá válik, amely a külsőben végbe megy ugyan, de a lélek erőit nem tölti fel újabb tartalékkal; a bensőben nem kapja meg azt, ami szükségeltetik, és amely sok segítséget nyújthat és erőforrása lehet annak az embernek, aki az Úrnak ezt a hátrahagyott kérelmét betölti és megcselekszi. Az Úrvacsora embereknek adatott; mi szellemek abban nem részesülhetünk. Az Úr azt embereknek szerezte, és azt mondta: „*ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*” Cselekedjétek tehát ezt most is az Úr emlékezetére; mindazokra az emlékekre, amelyeket felidézhetek a lelketekben az Úr csodálatos életéből, születésétől a haláláig. Gondoljatok az örömhírré, amivel az angyal Máriát köszöntötte: „*áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse Jézus,*” aki a Szabadító, a megígért Messiás, aki az embernek új szövetséget hoz. Gondoljátok át az Ő cselekedeteit, csodáival, tanításaival, kérelmeivel, parancsolataival, ígéreteivel együtt. Bízátok magatokat az Úrra; higgyetek minden szavában rendíthetetlenül; legyetek az Ővéi. Adjátok át lelketeket Neki, hogy lakozást vehessen a lelketekben; hogy titeket átalakíthasson; hogy megmutathassa az utat, amely haza vezet. Az Úr

odaadja nektek azt az igazságot, amely mindennél többet jelenthet az ember számára; amely a mennybe vezet; amely kiutat jelent a Föld labirintusaiból, a bűn útvesztőiből; kiutat jelent a szenvedések és nyomorúságok világából. Az Úr elvisz benneteket véglegesen; szabad szellemekké válhattok, szabad és megdicsőült szellemekké, így legyén! Isten veletek!

(Az Úrvacsora vétele után, amikor a médium a virágokat osztja szét, szellemi vezetőnk ezt mondja:)

Hiszitek vagy nem, testvéreim, ez a kenyér, amelyet Juliska testvér süött, már nem az, ami volt: nem liszt, víz és kovász, hanem az Úrnak és Krisztusnak jegyei. A kenyér minden parányát, minden atomját átjárta az Ő ereje, amely titeket nagy dolgok véghezviteléhez segíthet, ha tényleg azt úgy használjátok fel a lelkekben, ahogy azt az Úr minden ember részére szánta és meghagyta... Ezeket a rózsákat én ma azoknak szánom, akiket megjelöltek nekem, hogy a legnagyobb szükségük van most azokra az erőkre, amelyeken keresztül enyhülethez juthatnak. Ezek az erők bepermetezték ezeket a rózsákat, és én most egyenként azok számára osztom ki... Testvéreim, ezeket a rózsákat, ha teljesen megszáradtak, tegyétek selyembe vagy tegyétek gyolcsba, ami gyapotból készült és melengessétek vele azt a testrészeteket, amelynél úgy érzitek, hogy az a legbetegebb...

A KERESZTÉNYSÉG ELVE (*)

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim. A római birodalom hanyatló, dekadens korszakában, amikor a birodalmat egyre jobban gyengítették a rabszolgázadások, akkor a lázadó, levert rabszolgákat tömegeken, az út mentén, különösen a Rómába vezető út mentén keresztre feszítették. Ez az eredete a keresztnek. Ez egy kivégzési eszköz volt, ahol a kivégzésre ítélt a legfájdalmasabb körülmények között végezte az életét. Ha megpróbálnátok csak néhány óráig olyan helyzetben függeni, amilyenben ezek a szerencsétlenek az életüket befejezték, rájönnétek, hogy igazam van. Hosszú ideig függve nemcsak az izmok merevedtek el a karokban, hanem

a vérkeringés is teljesen leállt, mert a test minden súlya rájuk nehezedett. A tüdő teljesen összeesett, és a tüdőnek ez az összeesettsége rendkívül nehezítette a légzést, amely aztán megnehezítette a szív munkáját, és így végül a szerencsétlen áldozat óriási kínok között megfulladt. Ez a fájdalmas és egyben szégyenteljes halál abban az időben csak a rabszolgáknak járt ki. Pál apostolt nem feszíthették keresztre, mert ő római állampolgár volt. Ezt a fájdalmas és szégyenteljes halálnemet kellett a mi Urunknak, a Krisztusnak is végig szenvedni. Az elkövetkező években, évtizedekben akármit is fognak hamisan bizonyítani a Szentírásból és az Úr életéből, biztosra vehetitek szeretett testvéreim, hogy Ő a keresztre feszítés minden kínját, minden szenvedését, minden gyötrelmét, minden nyomorúságát végig élte. Még azt a kevés fájdalomcsillapítót sem fogadta el, amit a könyörületesebb római közkatoná ajánlott neki, amikor póznára tűzve, ecetbe mártott szivacsot nyújtott Neki. Ez valójában nemcsak ecet volt, hanem természetes füvek keveréke, amely bénítólag hatott, és bizonyos fókig csillapította a szerencsétlenek halálát megelőző fájdalmát. Tehát Ő valóban Ember Fiaként szenvedte végig a kereszt minden nyomorúságát. A mi Urunk, Jézus Krisztus halála utáni időkben a hal, mint a hallgatás jelképe volt a keresztyének jele.

Később, amikor a keresztyének kis közösségei megalakultak, a kereszt volt a keresztyének szimbóluma. A még későbbi időben, amikor már a keresztyüldözések korszaka elmúlt és fényes templomokat építettek a teremtő Isten tiszteletére, már mindenütt a kereszt jelét, a kereszt jelvényét láthatjátok. Az első keresztyének nehéz, igazán nehéz, katakombákba szorult élete után; Róma teljes összetörtetése; valamint a zsidóknak a világ négy égtája felé való szétszórása után a keresztyénség gyorsan terjedt az egész világon. De ezek a keresztyének - bár szám szerint többen voltak - már nem voltak az elvtől, a szent eszmétől olyan méretekig áthatva. Már nem volt minden egyes keresztyén ember a hitnek azon a magas fokozatán, már nem mindenki volt a Szentlélek befolyása alatt, már nem mindegyik lelkületében érződött az a keresztyén szellem, amit a mi Urunk adott át először a tizenkét tanítványának, majd később a többi apostolnak, és azoknak, akik

a különböző, kisebb egyházak vezetői lettek. Már itt-ott felszedte a kereszténység a megtéretlen emberlelkeket is. Az, hogy felszedte, nem lett volna baj; a baj az volt, hogy ezek az életük folyamán sem tértek meg. **Az első időben, amikor kereszténynek lenni szenvedést, üldöztetést jelentett, amikor az nem egyszer az életükbe került, akkor ezt csak olyan emberlelkek voltak képesek vállalni, akik valóban a keresztény elv és a Krisztus által hozott eszmével voltak áthatva.** Ezek a szó legszorosabb és legszentebb értelmében megcselekedték azt, amit a mi Urunk, a Jézus Krisztus tanított, hogy az ember vegye fel az ő keresztjét minden napon és azt alázattal és békességes, néma tűréssel hordozza el.

Tegyen meg mindent azért, hogy a rossz ne terjedhessen tovább, és hogy a rossz helyébe a jót ültesse el az emberi lelkekbe. Így a rossz megtörik rajta, és ha a rossz hozzá csapódott is, ő már azt áttisztítva, a jó szolgálatára adja tovább. Mint mondom, a későbbiek folyamán mindez másképp történt. A zsidó faj - amely nem nemzet - szétszóratott a világban. Mert szeretett testvéreim, nem lehet büntetlenül fellépni az igaz, az Istentől küldött, a felkent Messiás, a legmagasabb rendű elv és eszme ellen. Ezért a legmagasabb hivatásukat, azt, hogy Isten kiválasztott népe voltak, elveszítették. Ehhez hasonlóan, a biztonságosnak, megrendíthetetlennek látszó római birodalom is alapjaiban rendült meg. Már nem voltak olyan római cészárok, akikben némi emberiség lett volna, hanem csak a gonosztól fűtött, a gonosz eszközeiben jártas emberek kerültek erre a hatalomra. Tehát a római birodalom is és Isten kiválasztott népe is szétrázott, és alapjaiban megrendítetett. Ebben az időben egyre jobban és jobban erősödtek azok a kis keresztény közösségek, amelyek az ember lelki átfarmálódására, megtérésére fektették a súlyt. Ilyen közösségeket azóta sem, az elmúlt kétezer év alatt sehol, semmikor nem találunk, és ti emberek sem találhattatok. **Azok a közösségek valóban olyanok voltak, amilyeneknek Krisztus példája nyomán lenniük kellett; azok a közösségek valóban kivétel nélkül Szentlelket vettek,** azoknak a közösségeknek a püspökei valóban püspökök voltak. Azoknak a közösségeknek élete élő és eleven

példa kell hogy maradjon egészen a világ végezetéig.

Azok a közösségek Krisztus szellemében működtek. Bizony mondom nektek, összejöveteleik hasonlatosak voltak e késő kor gyermekeinek az Evangéliumi Spiritizmus alapján álló összejöveteleihez. Összejöveteleiken a Szentlélektől ihletve bizony nem egy, két vagy három eszköz, hanem sokkal több működött. A Szentlélektől ihletve és sugallva az egyik összejövetelen az egyik, más alkalommal a másik bátorította, erősítette a gyülekezet tagjait, akiket a Szentlélek áthatott, és ezzel, hogy úgy mondjam, „minden igazságra vezérelte” őket. A Szentlélek kinyilatkoztatása alapján tudták, hogy a földi élet után olyan világba kerülnek, ahol a jó a rossztól élesen elválasztódik; és ahol a jóra törekvő a jónak minden jutalmát vagy következményét elveheti és magának mondhatja. Aki pedig az életében a gonosztságot, az igazságtalanságot, a bűnt, a tévelygés elvét szolgálta, az eleven paraszat gyűjtött a fejére, és az úgynevezett pokoli állapotokban ezek a rossz következmények, nem büntetésképpen, hanem egyszerűen a következmények törvénye alapján feltétlenül utoléri. Ezt később úgy értelmezték - tévesen -, hogy ez az örök kárhozát és annak kell örülni, hogy a rossz örökre elkárhozik. A katolikus vallás a római egyházközösségből fejlődött ki, ami - emberi, de nem szellemi szempontból - a legnépesebb, legerősebb gyülekezet volt. A vallás vezetői elferdítették ezeket az egyszerű, tiszta forrásból táplálkozó igazságokat. Új és új püspököket szenteltek, új és új pápákat választottak, új és új zsinatokat hívtak össze. Egyre jobban megnyirbálták azokat az eredeti, keresztény tanokat, amelyek nélkülözhetetlenek lettek volna ahhoz, hogy a keresztény eszme megmaradjon eredeti rendeltetésénél: hogy emberek lelkét mentse, emberek lelkét a megtérés útjára vezesse, és emberek azokon az elveken és eszméken keresztül elérhessék az üdvösségüket, miként elérték azt az első keresztény közösségekben.

A kereszt, mint jel, mint jelvény - mint mondtam - valóban felkerült a hatalmas, cifa, kőből, aranyból épült templomokra; papjaik valóban hatalmas keresztekkel a nyakukban vagy az oldalukon jelentek meg. Sőt, a papok a későbbiek folyamán mint hittérítők megjelentek minden nép és nemzet kebelében. De maga

a lényeg, az elv, az eszme kisiklott! **Óriási károkat okozott Krisztus tanának a Nicea-i zsinat** (Kr. u. 325-ben), amely olyan lényeges alapkijelentéseket törölt el, amelyek azelőtt a régi keresztény felekezetek alapkijelentéseihez tartoztak. Akkor törölt el azt a biztonságot nyújtó igazságot, hogy az ember nem egyszer él a Földön, de nem úgy, ahogy azt keleten a néptömegek számára a reinkarnáció tana tanította, hanem úgy, ahogy ma azt ti tanuljátok. Eltörölte az újra testöltés tanát, amely rávilágított a múlt, a jelen és a jövő összefüggéseire; amely biztos alapot adott arra nézve, hogy az Isten igazságos és nem igazságtalanul büntet; nem személyválogató; nem ad az egyik gyermekének sok évet könnyű körülmények között, hogy az üdvösségét egyetlen földi élet alatt - ami lehetetlen - kimunkálja, és a másik ember pedig nyomorúságos, nehéz, fájdalmas körülmények között, esetleg sokkal rövidebb időszak alatt kényszerüljön ugyanezt a munkát elvégezni. Az újra testöltés tanának hiánya megrendítette a híveknek az Isten igazságosságába, valamint az Isten szeretetébe vetett hitüket. Egyre inkább előtérbe került megint a régi Jehova Isten, aki boszszúálló, aki büntet. Bár a kegyelemről beszéltek, arról, hogy Isten Fia, az Úr, a Jézus Krisztus kegyelmet hozott nekünk, de mégis a büntetés, az örök kárhozata tana mellett foglaltak állást; valamint amellet, hogy az emberek büntetendők. Az emberekre olyan súlyos büntetéseket, penitenciákat róttak ki, amelyek betöltésére teljesen képtelenek voltak.

Nem egyszer kiátkozással, kiközösítéssel sújtották azokat az embereket, akik más módon akarták elérni az eszményi igazságot, az eszményi Krisztust; akik az Istent, mint teremtőt, a szeretet Istenét látták, akik a szívükben, lelkükben közelebb voltak a szeretet vallásához. Mindezeket az embereket később, amikor a reformáció megkezdte erjesztő munkáját, kiszolgáltatták az inkvizíciónak, az állítólagos Isten szolgáinak, hogy - szó szerint - tűzzel, vassal és mindenféle szenvedéssel és tortúrával kicsiholják a lélekből - így mondták és így gondolták - az eszményibbet, a szebbet. Szeretett testvéreim, sem a börtönök büntetésével, sem semminemű kínzással, gyötrellemmel, sem különböző vallási háborúkkal - amit ma is láttok még - nem lehet az

embert egy vallás, egy igazság, egy elv vagy egy eszme elfogadására kényszeríteni. Az embernek az elvekhez és az eszmékhez fel kell nőnie. Mindenkinek más táplálék szükségeltetik, mindenkinek a maga lelki, szellemi fokozatán kell megtalálnia az igazságnak egy magasabb vagy egy alacsonyabb rendű formáját, amely neki kielégítő, amely őt a fejlődés útján képes előre vinni. **A reformációra nagy szükség volt**, már nem várathatott tovább magára, mert a „béreseket”, akik adták-vették a keresztény eszméket, akik a keresztény eszme nevében gyilkoltak, vissza kellett szorítani, és újra vissza kellett vezetni a tisztább, a magasabb rendű, igazi keresztény eszméhez. Erjedést hozott ez az egyházon belül, óriási ellentéteket szított lelkész és lelkész között; óriási szakadást hozott a hívek táborában. A béreses természetesen azt mondták, hogyha szakadásról van szó, az csakis az ellentét munkája; a reformáció az ellentét eszköze ahhoz, hogy az egy Istenhit, az egy akol és az egy pásztor elvét megbontsa és ott különböző, felekezeti viszályokat szítson. Valóban létrejött ez a felekezeti viszálykodás, de megint az emberi tökéletlenség, az emberi értelmetlenség miatt, mert az igazságot nem voltak képesek helyesen felfogni, értelmezni és életükben megvalósítani.

Valóban, szeretett testvéreim, ha csak 50 évre - nem hosszabb időre - visszanéztek, látnotok kell, hogy még családoknál is micsoda nehézségek, kellemetlenségek jöttek létre olyan vallási, bigott elgondolásokból, amelyek ezt vagy azt a vallást tartották egyedül üdvözítőnek, és még ha a szeretet összehozott is két különböző vallású egyént, azt a kapcsolatot a szülők és a társadalom mindenképpen igyekezett megsemmisíteni. Pedig szükséges lett volna, hogy a vallások keretei megrepedjenek azért, hogy a repedéseken a lélekbe beszivárognak olyan elgondolások, amelyek a bigottságot, merevséget, dogmatizmust némileg meggyengítik és egy másik oldalról is megvilágítják. Hogy elvegyék az embernek azt a gögös - így mondom - biztonságérzetét, amelyben azt hitte, hogy ha őt abban a vallásban megkeresztelik az Atya, a Fiú, a Szentlélek és a kereszt jegyében, akkor már üdvözülni fog. Az üdvösséghez ennél sokkal több kell! Kereszténynek lenni annyit jelent, mint a keresztény elvben és eszmében élni és cselekedni! **Az**

utolsó időben szeretett testvéreim, megjelent az emberiség történelmének egén a csodálatosan fénylő nap, a Harmadik Kijelentés, a Szentlélek Kijelentése, az Evangéliumi Spiritizmus. Minden fennálló vallás ellene támadt. Egygyé kovácsolta őket az a tudat, az az elgondolás, hogy íme ez a nagyobb ellenség, íme ez a spiritizmus fogja elvenni tőlük a hatalmat, a dicsőséget, a híveket; attól féltek, hogy a hívek tőlük elszakadnak. Pedig mondom nektek szeretett testvéreim, olyan híveket nem lehet egy vallástól elvonni, akik annak a szellemi magjához tartoznak.

Csak olyanokat lehet elvonni egy vallástól, akik annak a külső keretét képezik; olyanokat, akik gyermekkorukban megkereszteltettek - jól értsétek meg, külső szerint - az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, de sem az Atya erejét, sem a Fiú megváltását, sem pedig a Szentlélek megvilágosítását nem tették magukévá. Olyanokat, akik tulajdonképpen megkeresztelt pogányok, akik tulajdonképpen Krisztus eszméjétől messze estek. Olyanokat, akik kívülállók, akik sem ide, sem oda, sem amoda nem tartoznak. Ezeket, mint elhullott kalászkokat a Szentlélek Kijelentésének kellett volna felszednie, mielőtt a kapuk bezárulnak. Az egyházak féltékenyen őrizték - nem Krisztus tanát - a maguk hatalmát és dicsőségét. Bár próbálták a látszatot megőrizni, bár tűzzel-vassal hadakoztak az utolsó két-háromszáz évben, ezek a vallások részekre szakadtak. Ma már közel háromszáz különböző felekezet és vallás van, és mindegyik azt hiszi magáról, hogy ő látja helyesebben az igazságot; ő érzi, értékeli és hirdeti jobban Krisztus tanát. Mindegyik meg van arról győződve, hogy az ő álláspontja a helyes, és mindegyik azon igyekszik, hogy népezzé tegye a gyülekezetét. Egyik sem igyekszik a szakadék szélén lévőeknek; az út szélére került, vagy a tüskében fennakadtaknak: a megtéretlen, egyházakhoz nem tartozó, hitüket vesztett emberlelkeknek utána nyúlni, mert ahhoz túl kényesek és túl kényelmesek. Mindegyik arról beszél, hogy a társadalom salakjával mit kellene csinálni, de egyik sem vállalja azt a nagy, áldozatos és sok türelmet kívánó munkát, amely az ilyen emberlelkek megtérítésével jár.

Azokat az embereket, akik hitüket vesztették vagy a társada-

lomból kivettettek, csakis a példás étellel, a néma tűréssel, a pofonok elviselésével, a mindenünk megosztásával és odaadásával lehet a krisztusi igazság részére megszerezni és megtéríteni. Az ilyen példamutatáshoz, az ilyen áldozatos élethez pedig az embernek mindennapon - szó szerint értsétek - fel kell vennie a keresztjét, és azt el kell hordoznia, függetlenül a körülményektől, függetlenül az emberektől és függetlenül attól, hogy ő, mint ember mit szeretne, miben érezné jól magát és mit kívánna a maga számára. A kereszt felvétele és elhordozása azt jelenti, hogy az ember zúgolódás nélkül, néma tűréssel, a szeretet szünet nélküli gyakorlásával, az élet minden pofonjával, embertársai részéről ért mindennemű rosszindulattal, rosszakarattal, bosszúval, rablási szándékkal, irigységgel, erőszakkal szemben némán tűr. Mert tudja, hogyha a rosszat nem viszonzozza rosszal, hanem eltűri, azaz a keresztet elhordozza, akkor üdvözül; és üdvözülhetnek mindazok, akik a környezetében az ő néma tűréséből erőt merítenek, megtérnek és hozzá hasonlóan fognak élni és cselekedni. Ezt jelenti a keresztnek a felvétele és elhordozása az ember életében! De mit tesz a legtöbb, aki magát kereszténynek, vagy - ne haragudjatok meg, ha titeket is belevonlak - szellemhívőnek tartja? A nehézségeket, a fájdalmakat, azt a bizonyos keresztet át akarja tenni a mások vállára. Nem a mások szolgálatára akar lenni, hanem önmagát akarja szolgáltatni. Nem akar adni abból, amije már van, mert attól fél, hogy az elfogy. Pedig a törvény szerint háromszorosan, ötszörösen, tizenötszörösen visszatérül, mert „*adatik annak, akinek van*”.

Azt akarja, hogy mindig ő kaphasson. De mivel a többi embertársa is - még ha kereszténynek tartja is magát - önző, erőszakos, büszke és gögös, tehát az sem adja oda a dicsőségét, az anyagi javait, az idejét, az erejét, a képességeit. Ezért sokszor kényszerrel, erőszakkal akarja elvenni a másiktól, és ha semmiképpen nem tudja elvenni, akkor irigyli tőle. A lelkében nem szűnik meg ez az érzés, és ez a kívánás, ez a vágy nem hagyja megbékélni és megnyugodni. Hiszen láthatjátok ezt kint a világotokban, szeretett testvéreim, hogyan próbálnak társadalmak, államok, népek, nem-

zetek a maguk részére hírt, dicsőséget, eredményeket, gazdagságot, területeket megszerezni, ha kell életek, könny és vér árán is! És ha megszerezték, miként igyekeznek azt tűzön, vízen, könnyön, véren keresztül megtartani. Káinok voltak az emberek végig a történelem folyamán, és az Ábelok a testvérgyilkos Káinok áldozataivá váltak és válnak napjaitokban is. Ezek a Káin lelkek mindazt, amit szemük-szájuk megkíván, megszereznek, de abból még a bálványaiknak sem adnak áldozatként, az egy igaz Istenről nem is beszélve. Ha pedig a körülmények bizonyos fokú áldozat bemutatására kényszerítik őket, akkor legfeljebb csak olyan áldozat bemutatására képesek - mint Káin is - hogy az ocsút, a terményeik legvacakabbját; a nyomorúságos, tönkrement állatállományuk legbetegebbjét, legsilányabbját adják oda. És csodálkoznak, hogy bizonyos idő múlva mégsem boldogok, bár-mivel is rendelkeznek. Már a réges-régi időkben a Tízparancsolat utolsó három törvénye kimondta, hogy ne kívánja az ember a másét: sem feleségét, sem házát, sem semmiféle jószágát. Ennek ellenére az ember - még a magát kereszténynek tartó ember is - mindent, amit az élet eléje hoz, el akarja venni. De az előnyökkel járó kötelességeket nem akarja teljesíteni. Nem akarja az ember tudomásul venni, hogy hosszú távon ezt a keresztet nem teheti örökösen a tűrők, a szótlanok vállára, akik a hitük erejével elhordozzák azt.

Nem hiszi el, hogy ezt a végtelenségig nem teheti, mert „*mindennek ideje vagon*”. Ideje van még ebben a kegyelmi időszakban is, amiről mi teszünk bizonyosságot nektek. De mindennek és minden útnak vége van egyszer. Nincsenek végtelen utak, minden út valahol véget ér, és akkor ott várják az embert azok a keresztetek, amelyeket könnyelműen, nemtörődöm módon a mások vállára rakott. És ha nem hajlandó önszántából felvenni ezt a keresztet, akkor kényszeríti őt arra a törvény, még a kegyelem idejében is, még a kapuk bezárása előtt is. És ha netalán minden egerutat megtalálna, és minden kiskaput felfedezne is, az utolsó ítéletkor nem esik tévedés, és még véletlenül sem sorolhatnák a kosok a juhok közé. Tehát szeretett testvéreim, mindezzel azt akarom nektek mondani, hogy minden munkátokat a legpontosabban

kell elvégeznetek. El kell végeznetek a kötelezettségeket önmagatokkal szemben; ami nem más, mint megtérni, átalakulni, önmagatokat megismerni és a megismert hibáitoktól, bűneitektől, tévedéseitektől, vágyaitoktól megszabadulni. El kell végeznetek abban a környezetben is a munkát, ahová állíttattatok. Ha a gyermekek nevelését bízta rátok az isteni Gondviselés, ott is; ha emberek irányítását, ott is; ha kötörömunkásként keresitek meg a mindennapi falatot, ott is. Bárhová állítson benneteket az élet, önmagatokkal, családotokkal, a nemzetetekkel, a vallásotokkal, a barátaitokkal, a környezetetekkel, a munkahelyetekkel, az ismerőseitekkel, mindenkivel szemben megvannak a kötelezettségeitek. Ha mindezeket csak ímmel-ámmal teljesítitek, ha nem végzitek el a legapróbb részletekig, csak mindent gyorsan, hamar akartok elintézni, akkor újra és újra vissza kell ide térnetek, hogy azt rendbe hozzátok. Csakhogy új és új visszatérésekre nem mindig lesz alkalom és lehetőség. Az ember a lelkében érzi, hogy valamit gyűjtenie kell, de azt hiszi, hogy azt kell gyűjtenie, amit a Föld kínál: hírnevet, dicsőséget, előnyt, pénzt és minden egyebet.

Pedig nem azt kell gyűjteni, hanem olyan igaz barátokat, akikkel jót tett, akik ideát az igazság törvénye előtt mellette tanúskodnak. Szellemi erényeket kell gyűjteni! Mert ahhoz, hogy az Úr a követőjének ismerjen el egy lelket az Atya előtt, ahhoz az kell, hogy az a lélek a földi életében úgy cselekedjék a maga fokozatán, mint a mi Urunk, Jézus Krisztus: Aki minden körülmények között felvette az Ő keresztjét; Aki nem különült el faj és vallás szerint; Aki minden embert testvérének, szellemi testvérének tekintett, és minden emberfélék megmentése érdekében hordozta el a nehéz keresztet. Tehát az ember ne kívülről vesse a keresztet magára, ne kívülről verje a mellét, ne kívülről akarjon kereszténynek mutatkozni, hanem valóban keresztényi életet éljen. **Ez az igazság, a Szentlélek Kijelentése sem szolgál más célt, csak kizárólagosan azt, szeretett testvéreim, hogy az ember megismerje önmagát, megtérjen és éljen.** Szeresse az ember az életet, de nem úgy, ahogy azok szeretik, akik az élet élvezetéből úgy akarják kivenni a részüket, hogy abból másoknak kára származik, hogy tönkreteszik az egészségüket, hogy tönkre teszik családjukat. Az

ember úgy szeresse az életet, ahogy az helyes, ahogy azt kívánja az Isten törvénye. Szeresse önmagát, mert csak úgy tudja ember-társait is szeretni. De - mint mondom - helyesen szeresse önmagát, ne kényeztesse, ne dédelgesse magát, ne keresse örökösen a test kényelmét és kedvét, mert ez nem keresztény emberhez méltó. Az ember úgy szereti magát Isten törvénye szerint, ha tudja mi az, amire szüksége van ahhoz, hogy a testet legyőzhesse, hogy a test kívánságai és vágyai fölött uralkodjék. Úgy szereti magát helyesen, ha az erőket a testtől elvonja, és ezeket az erőket magasabb rendű célok érdekében használja úgy, hogy aztán az életén meglássék, hogy ő valóban, a szó legnemesebb értelmében Krisztus szerinti keresztény. Így legyen! Így legyen! Ámen. Isten veletek.

*

Hozzáfűzök mindehhez néhány gondolatot, hogy tisztábbá tegyem előttetek, amiket mondtam. **A Szentlélek kiáradásához és egy közösségben való munkálkodásához szükséges, hogy az egész csoportnak megfelelő hite és lelkiülete legyen.** Az első keresztények idejében így is volt. A későbbiek folyamán - mint ahogy mondtam - már nem az volt a lényeg, hogy minőségileg milyenek a gyülekezetek, hanem hogy számszerint növekedjenek, és nagyokká legyenek. A nagyobb közösségekben pedig már egyre több volt a megtéretlen lélek. A megtéretlen emberléleknek pedig az erőszakosság, az uralkodási vágy, a mindenáron való vezetés a jellemző tulajdonsága. Tehát ezek a megtéretlen, erőszakos lelkek oda olyan érzéseket vittek, amelyek az eszközök munkáját először csak lelassították, a későbbiek folyamán pedig lehetlenné tették. Így egyre több és több gyülekezetben, egyre több és több eszköz munkája elé olyan akadályokat gördítettek, hogy lassan ez a csodálatos munka megszűnt. És akkor - mint mondtam - ezekben a közösségekben püspökökké szenteltek olyan emberlelkeket, akik a Szentlélekkel már nem voltak közvetlen kapcsolatban, akiknek nem voltak megérzéseik, akik már helytelen irányba kezdték vinni a gyülekezeteket. Az ilyen gyülekezeteknél pedig tévtanok keletkeztek. És akkor a hozzá nem értők - akiket én béreseknek neveztem - ezeket a tantételeket lecövekeltek, azaz

dogmákat állítottak fel. Mindez, amit ők így átformáltak és lecövekeltek, emberies volt. Már a külsőség fontosabb volt, mint a benső lényeg; már a benső lényegét nem értették, már szavakon kezdtek vitatkozni; Krisztus istenségét vitatták, ami egyre nagyobb zűrzavart okozott. Egyre több, arra a hivatásra nem alkalmas püspök, pápa került az élre. Ezek a különböző gyülekezetekből időnként összejöttek és különböző megbeszéléseket, zsinatokat tartottak. Mikor ezek a béresek összejöttek, ott már hiába voltak nem ketten, nem hárman, hanem számszerint sokkal többen együtt, a mi Urunk, Jézus Krisztus nem volt közöttük. Mert elvesztették kicsinységüket, gyermeki bizalmukat, gyermekded lelkiületüket. De értelmileg fejlettek voltak és felállították a hittételeket. És ez ölte meg a közösségeknek azt a bensőséges szellemi életét, amely az első keresztények katakombáiban még megvolt, de ezekben a fényes, hatalmas templomokban már nem. Maradt a külső forma, amit ők lecövekeltek, amit ők, mint hittételeket kialakítottak, de a benső lényeg eltávozott. Talán némileg mindezt megvilágítottam... Isten veletek!

EGY MEGTÉRÉS TÖRTÉNETE (*)

A mi Urunknak, a Megváltónknak nevében szeretettel jöttem közétek, kedves testvérek. Ha emberi időben mérném a történeteket, akkor a mai napra esnék az én megtérésem is. Igaz, nem ma történt, hanem réges-régen, kétezer esztendeje, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk a nagy ünnepre Jeruzsálembé bevonult. Lelki szemeim előtt úgy peregnek le azok a régmúlt események, mintha ma történnének. Azóta sok víz lefolyt a Jordán folyón, és velem is sok-sok minden történt. Kétszer kebeleztettem be még az anyagba, hogy arról az Igazságról, amit megtérésem idején megismerhettem, bizonyoságot tegyek. Ma, jellel a homlokomon, Krisztusé vagyok! Krisztusé lenni annyit jelent, mint teljes egészében megtérni, elhagyni bűneinket, rossz szokásainkat, szenvedélyeinket, messze, kanyargós utakra vivő vágyainkat; minden nap felvenni a keresztet és elhordozni azt zúgolódás nélkül; ha felebarátunk bántalmaz, vissza nem ütni. Ha Krisztus, a

szeretet Mestere azt kéri tőled, hogy életedet add oda, azt is tedd meg. Hiszen a szeretet Mestere is odaadta mindenét mindannyiunkért; odaadta a bűnbe esettekért, a tékozló fiúkért, minden lélekért, akik valaha elhagyták Isten lényeg-törvényét, a Szeretetet. Krisztus volt az, aki ezeket az eltévelyedett bárányokat megkereste, hogy élete árán is kiemelje őket a szakadékból és megmentse őket, sebeiket bekötözze, lábaikat a sértő tüskék közül kiszabadítsa; utat mutasson a Földről a mennybe. Ezen az úton az Ő lábnyomai fénylenek és a bukott léleknek ezekre a lábnyomokra, valamint az Ő elhullott vércseppjeire kell tekintenie, hogy újra hazataláljon. Így találtam haza, szeretett embertestvéreim, azon a réges-régi napon én is. Hosszú ideig éltem a Jordán völgyében. A Jordán völgye - talán az egyetlen az emberi világban -, amely több száz méterrel a tenger szintje alatt van és mégsem borítja víz. Ez a folyó adott Izrael gyermekeinek táplálékot, ez látta el vizével azt a területet, ahol megélhettünk.

Megélhettek az én időmben is és a későbbiekben is az ott lakók. Emellett a folyó mellett hirdette Keresztelő János Krisztus eljövetelét és a megtérés szükségességét. Utána megjelent Krisztus, akiről János azt mondta: „*én nem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam...*” (Máté 3:11) „*Aki utánam jön... előbb volt nálamnál*”... (János 1:15) Amikor Krisztus nyilvánosságra lépett, itt, ebben a folyóban keresztelkedett meg. Krisztus megkeresztelkedésével indult útjára a kereszténység. Nem ebben a formájában, ahogy azt ti ma ismeritek, kedves emberek, mert a mai kereszténység már eltért az eredetitől. Visszatért a régihez, a pogányok szokásaihoz, szertartásaihoz, úgyszintén a zsidók szertartásaihoz, amelyek pontosan előírt rituálék szerint történtek. Ezek a rituálék nemcsak a ma élő zsidók zsinagógaiban és életében találhatók, hanem feltalálhatók bizonyos mértékben más, régi eredetű vallásoknál, valamint a vízzel megkeresztelt, de pogány érzületű emberlelkekben is. Ezek megkeresztelkedtek külső szokás szerint, de bensőben nem vettek Krisztustól keresztiséget, azaz nem tértek meg, nem hagyták el bűneiket és nem vettek tűzkeresztiséget az elküldött Szentlélektől. A Szentlélek ma teljes erővel sugárik alá a Földetekre és keresi, hogy kinek a lelke elég érzékeny ahhoz,

hogy az égiekre és Krisztus igéjére felfigyeljen. Az én időmben is elérkezett a tűzkeresztség időszaka és mindannyian, akik legelőször léptünk az Úr nyomdokaiba az Ő tanítványai után, mielőtt Ő még a mennybe ment, tűzkeresztségben részesültünk. Tisztán és világosan látom Jeruzsálem utcáit úgy, ahogy az réges-régen az Úr idejében és az én megtérésem idejében volt.

Én Izrael fiainak földjén, Palesztina földjén és Jeruzsálem területén mindenkor a Nap lenyugvásának idejét szerettem a legjobban. Akkor tudtam igazán a lelkemben összekapcsolódni a hatalmas, teremtő Istennel. Jeruzsálem környékén különös a naplemente. Igaz, csak néhány percig tart. Először mindent bíbor-vörösre fest a lemenő Nap, mintha vér csepegne mindenünnen, azután sárgássá válik, majd kékes, és végül ezüstös fénnel hint be mindent: a régi utakat, a keskeny síkátorokat, a régi vastagfalú, sok mindent látott épületeket. Mielőtt a Nap lebuknék, megáll minden; érezhető a csend, és semminek nincs árnyéka. Eltűnik a perzselő Nap, amely mindent égetett és perzsel; állatot és embert a szomszágig gyötört. Eltűnnek az árnyékok, mielőtt ez a perzselő Nap az éjszakának adna teret. Ilyen időszak volt, ilyen naplemente volt, amikor Krisztus összehívta tanítványait, hogy velük a húsvéti bárányt és a kovásztalan kenyeret utoljára elkölthesse. Azt mondta: *„menjete el a városba, ott majd egy ember jön veletek szembe egy korsó vízzel; őt kövessétek, ahova bemegey. Mondjátok a házigazdának: hol az én szállásom, ahol a húsvéti bárányt megeszem tanítványaimmal együtt! Ő majd mutat nektek egy berendezett és elkészített termet, ott készítsétek el azt nekünk”*. Nem tudom, kedves emberek, hányatokban fordult meg az a gondolat, hogy milyen balga utasítás ez? Hiszen Egyiptom és Palesztina földje nagyrészt sivatag, és az emberek állandóan vízhiánnyal küszködnek. A víz óriási értéket jelent ott és a vizet valóban réges-régen különböző korsókban és cserép-edényekben hordták, mert abban továbbra is hűvös, szomjat oltó maradt. Tehát úgy gondoljátok, mivel sok ember hordta a vizet, a tanítványok hogyan tudták a sok jövő-menő, vizet hordó ember közül, hogy ki az, akire az Úr gondolt? Nos, az én időmben, Palesztina földjén kizárólagosan a nők feladata és munkája volt a kúthoz

vagy a forráshoz menni vizért.

Ha férfiember vitte a vizet, az olyan ritka volt, mint mondjuk ma, ha egy férfi babakocsit tolna. Tehát pont ez volt a jel, hogy férfiember vitte a vizet. És a tanítványok elkészítették az Úrnak ezt az utolsó vacsorát, amikor a szeretett tanítványoktól búcsúzott. Mert búcsúvacsoara volt ez; a Mester halotti tora. Az áldozati Bárány készen volt a nagy áldozat bemutatására, amely egybe esett azzal az időszakkal, amikor egyiptomi szabadulás jelképeként egész Izraelben elköltötték a húsvéti bárányt. De ezt megelőzően, még tanúbizonyság kellett: az, hogy Izrael fiai, leányai, gyermekei, valamint a Jeruzsálemben megforduló minden idegen azt kiáltsa: „*Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izraelnek a Királya!*” (Máté 21:9) Mert szükségszerű - mondhatnám, törvényszerű - volt, hogy mielőtt az Úr áldozati bárányként fejezi be az életét és áldozati bárányként ontják ki az Ő véré, a Föld lakói elismerjék, hogy Ő valóban a Szabadító, Ő valóban a várva-várt Messiás. Tehát ezt a helyzetet, ezt az ünneplést semmiképpen nem tudta megakadályozni az ellentét, bár mindent elkövetett, hogy ez meg ne történhessék, be ne következhessek. És mégis-mégis, amikor a szenvedései előtt lévő utolsó szombaton megjelent Jeruzsálem határában, az emberek mind-mind, kivétel nélkül látni akarták Őt. Mind-mind, kivétel nélkül, akár idegenek, akár jeruzsálemiek, akár Izrael gyermekei, akár görögök, föníciaiak, rómaiak, arabok voltak, látni akarták a Mestert.

Ruháikat a föld porába teregették, a kíváncsibbja felmászott a magasba, a pálmafák legtetetejére. Az alacsonyabb pálmákról ágakat vágtek, a nyíló *azaleákat* és a virágzó bokrokat letördelték és az Úr lábai elé szórták. És nem akart szünni az ünneplés és a hangos hozsannázás: „*Hozsánna, Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében.*” (Máté 21:9) Találtak egy szamarat, és Ő a szamárra ült. Így vonult be a jeruzsálemi nagy templomhoz. Tudták és érezték, hogy kivel állnak szemben, mégis a keresztre juttatták Őt. Tudta az idegen, tudta a jeruzsálemi szűk utcákban élő jeruzsálemi polgár, tudták mindazok a zsidók, akik felzarándokoltak Izrael legkülönbözőbb tartományaiból erre a nagy ünnepre. Mindannyian tudták, hogy Isten fiával állanak szemben. Tudták azok a főpapok

és írástudók is, akik a jeruzsálemi nagy templom belső kis sarkában gyűltek össze tanácskozni. Arra törekedtek, hogy megakadályozzák, hogy a tömegek Krisztus után menjenek. Ez a lelkiület ma is él a világban. Ez az ellentét lelkiülete: megakadályozni az emberek világában, hogy a felismert Messiás után menjenek, hogy a felismert Messiást kövessék, hogy a felismert Messiást éltessek, hogy a felismert Messiást ismerjék el Uruknak, szabadítójuknak, Isten küldöttének. Csodálatos nap volt ez, amely egész érzésvilágomra olyan kihatással és olyan megrázkódtatással volt, hogy ma sem tudok meghatottság nélkül arra gondolni, vagy arról beszélni. Messzi vidékről vetődtem a Jordán vidékére. Igazán nem is tartoztam Izrael gyermekei közé - bár közöttük éltem - de mégis ez az élmény fogva tartott és ott maradtam a szent városban, illetve az „átkozott” városban, amelyben az Úr bevonulása után rendkívül nagy gyorsasággal peregték az események. Az Úr ellenségei igyekeztek, hogy mire eljön a húsvét, eljön ez a nagy ünnep, addigra minden túl legyenek.

Az Úr bevonulásától a keresztre feszítéséig a nagy templom környéke és a piactér minden nap tele volt emberekkel. Ezek az emberek reggeltől estig és estétől reggelig az Úr bevonulását és Jeruzsálemben való jelenlétét tárgyalták. Szinte kézzelfoghatóan érezhető volt az Úr jelenléte, ami lenyűgözte ezt a lusta és szenvedélyekkel teli várost. Ez a város olyan volt, mint a lakói, mert valóban a keleti emberre és Jeruzsálem lakóira is az volt a jellemző, hogy a melegtől rendkívül lusták voltak, még a gondolkodásra is, és vakon követték néhány ember utasítását. Másrészt olyan szenvedélyek fűtötték őket, amik egy mai európai civilizációban élő embert komoly nagy dolgokért sem fűtenének. Tele volt a nagy templom ilyen emberekkel minden nap. A pénzváltók és az áldozati állatokat árulók még nagyobb tömegben hordták oda asztalaikat és állataikat, mert nagy bevételt sejtettek, és mint egy felbolydult méhkas, olyanná vált a város. A siratófal mellett szinte nem lehetett elmenni, utat törni, mert minden zsidó férfi ott verte a mellét, és ott kiabált, és ott ült a hamuban és ott szórta a fejét hamuval bűneiért. Barabást is felhozták az ünnepre és mond-

hatnám, hogy már eleve elvégzett dolog volt érzésben és gondolatban a zsidó rabbik, a főpapok és írástudók részéről, hogy Barabást fogják kikérni. Úgy gondolták, hogy Barabást, a rablógyilkost, mert ő csak egy közönséges valaki volt, aki legfeljebb sötét utakon az egyedül utazó polgárok életét veszélyezteti, de Krisztus egész Izrael életét veszélyezteti. Úgy gondolták, hogy inkább vesszen egy, minthogy elveszen Izrael. Inkább vesszen ez az egy, aki szerintük semmi jót nem hozott Izraelnek, csak felkorbácsolta a kedélyeket és a szenvedélyeket, csak megzavarta a tunya érzésvilágot és megzavarta a lusta gondolkodásmódot. Mert a tömegemberek élnek az életüket; eltelik egy nap, öt nap; eltelik öt év, tíz év és minden marad a régiben, semmi nem változik, bűneikből nem térnek meg.

Az a fontos a részükre, hogy minden alantas vágyuk és érzésük kielégülhessen. A tömegemberek ilyenek, és a főpapok és az írástudók csak úgy képesek uralkodni felettük, ha továbbra is tunyaságban, sötétségben tartják őket. Krisztus megmutatta nekik a fénylő világosságot. Minden példabeszédével, cselekedetével, tanításával, minden csodájával közelebb akarta vinni az embereket Istenhez. Sok csodát tett ezalatt a három esztendő alatt Palesztina földjén: a kenyér és halszaporítás, a kánai mennyegzőn a víznek a legfinomabb borra való átváltoztatása, Lázár feltámasztása, a tó vizén való járás, a vihar lecsendesítése, vagy a születésétől fogva vak látóvá tétele. Mindez az embereket felizgatta; mindenki érezte, hogy egy olyan csodálatos emberrel áll szemben, aki a legnagyobb prófétáinknál is sokkal, de sokkal több. Voltak, akik csodálták az Urat; voltak, akik félték Tőle. Különösen akkor kezdtek félni Tőle, amikor Ő a házasságtörésen kapott asszony megkövezésénél jelenlévők bűneit külön-külön a porba írta. Érezték - amit Ő ki is mondott - hogy az Ő országa nem e világból való; érezték, hogy egy másik világ kapcsolódik most össze a Földdel, érezték, hogy ez a másik világ nyúl bele a földi ember életébe. Én is éreztem, hogy ez a másik világ megkeresett és megtalált engem; éreztem, hogy ez a világ több, jelentékenyebb, értékesebb mint a földi világ, amelynek a poros országútját akkor már majdnem negyven esztendeje róttam. Éreztem, hogy most vagy soha; ha most én

mindezen látottak hatására fel tudom adni azt, aki eddig voltam, akkor merőben új élet nyílhat meg az én számomra.

Ha pedig nem, akkor elmúlnak ezek a csodálatos napok, marad a por és hamu, marad a szürkeség, marad a mindennapok gondja, nyomorúsága, marad továbbra is a haláltól való félelem, a betegségekkel való küszködés. És mindez még jobban megerősödött a lelkemben, amikor - mint mondtam - azt a néhány napot még Jeruzsálemben eltöltöttem és hallottam, hogy a kínszenvedések után az Úr feltámadt. Én az Ő feltámadását nem láttam, de a tömegben ott szorongtam, amikor fent, a Koponyák hegyén, a Golgota hegyén keresztre feszítették. Éreztem, hogy ez az ember - bár akkor még csak emberként láttam Őt - és ember volt Ő is a szenvedésével - de valahogy éreztem, hogy ez az ember véglegesen nem halhat meg. És bizony-bizony, bár láttam, hogy meghalt a Golgota hegyén, mikor a hír hozzám is elért, hogy Ő feltámadt, teljes szívemmel és teljes lelkemmel hittem, hogy ez élő valóság. Ez mentett meg engem, hogy én ebbe bele tudtam kapaszkodni; hittem, tudtam és bizonyosággént éreztem, hogy Krisztus él és mindazok, akik hisznek benne, akik a cselekedeteket, amelyeket Ő mutatott meg, cselekszik, azok szintén élni fognak a halál után. Visszatértem ezen napok után az én régi világomba, de az a régi világ már többé soha nem volt az, mint annak előtte. Pedig a külsőben semmi nem változott: sem gazdag, sem erős ember nem lettem, sem hatalmassá nem váltam, sem egészséget nem kaptam, de a bensőben, a lelkivilágomban újjá születtem, újjá alakultam.

A hátralévő 17 esztendőmet ugyanazon körülmények között, ugyanazon munkával végigéltem, és ezt az időt tartom én a megterésem időszakának. Ami az elkövetkezendő két testi életemben bekövetkezett, az már csak bizonyítása volt annak, hogy valóban a bensőmben mi ment végbe, és hogyan alakultam át. Az már csak egyszerűen a pontot, a pecsétet tette mindarra, amire felkészültem, amiben hinni tudtam, és amiben megtértem akkor, amikor Virágvasárnapján Jeruzsálem utcáján az én Urammal, Krisztusommal találkoztam. Nem merem tőletek, kedves emberek, megkérdezni, hogy ti vajon találkoztatok-e Krisztussal? És nem merném megkérdezni azt sem, hogy ha találkoztatok, akkor milyen

volt a találkozásokotok Óvele? Hagyott-e bennetek is maradandó nyomot, amely az átalakuláshoz, a megtéréshez segít el benneteket? Vagy csak felszínes, külsőleges a találkozásokotok és a kapcsolatotok Vele; csak hallottatok, olvastatok Róla, csak beszélt nektek valaki Róla, de valójában vajon megfogta-e, megérintette-e azt a pontot a lelketekben, amelyen megfordul az ember sorsa? Csak ti lehettek ennek a megmondhatóí, bár örülnék és szeretném, ha ez a számotokra is bekövetkeznék. Bizony-bizony jobb, ha az ember fiatalon tér meg, de az idős korban való megtérés sem késő. Mint mondtam nektek, én is már emberi számítás szerint a negyvenedik életévemet tapostam akkor, amikor megtértem. Megtérsni tehát soha sem késő.

Ellenben, ha az ember halogatja a megtérését, akkor a kegyelmi időszak és a lehetőségek elmúlnak felette, és akkor sem az időt, sem az alkalmat nem tudja a maga számára visszahozni. Mert sem az idő, sem az alkalom felett egyetlen emberlélek nem rendelkezik. Pilátus is azt hitte, hogy rendelkezik az alkalom felett és hatalma van Krisztus felett, de Krisztus megmondta neki: „*semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked*”, (János 19:11) Tehát minden alkalom, minden lehetőség a teremtő Istentől jön. Ezt az alkalmat és a lehetőséget felhasználhatja az ember - mint én is tettem - a maga megtérésére. Vagy felhasználhatja a kárhozatának előkészítésére, mint azt tette egy a tizenkét tanítvány közül, és tette a hatalommal és dicsőséggel rendelkező Pilátus is. Rajtatok áll hát, szeretett embertestvéreim, hogy hova álltok, mit hoztok ki emberi életetekből. Ha a jót választjátok, beérkeztek; ha a rosszat választjátok, annak a következményeit kell elviselnetek. Legyen hát az Úr Jeruzsálembé való bevonulása a ti ünnepetek is, az a lelkesítő ünnep, amikor ti is felismeritek Krisztusban a felkent Messiást, a Szabadítót, és mindannyiunkkal együtt kiáltjátok: Hozsánna neki! Hozsánna Dávid fiának! Hozsánna, ki az Úr nevében jön! Így legyen! Ámen. Isten veletek!

A MENNYEI KÖNNYCSEPP (*) (ÚRVACSORÁRA)

Szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim, a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak nevében! Nagy-nagy megtiszteltetés ért engem - ettől a nagy megtiszteltetéstől szinte szólni sem tudok. Magához rendelt engem az Úr! Az Úr, a Megváltó! A Nagy és a Hatalmas, a Békesség Fejedelme! Magához rendelt engem, a jelentéktelen kis porszemet, hogy erővel lásson el, és ezt az erőt ezen a mai napon elhozzam nektek. És elhoztam nektek azt a könnycseppet is, amely az Ő szeméből gördült alá, és amelyben láthattam a múltat, a jelent és a jövőt. Láthattam mindazt, ami az Ő megváltó munkájával összefüggött; láttam benne azt a nagy-nagy áldozatot, amelyet érettem, érettetek és mindannyiunkért vállalt, hogy akik hiszünk Benne, akik rádöbrentünk arra, hogy Krisztus nélkül nincs életünk, nincs reményünk arra, hogy megigazulhassunk, átalakulhassunk és felemelkedhessünk. Láthattam az Ő áldozatának a nagyságát, amelyet eddig soha nem láthattam, akár emberként éltem életemet, akár az elmúlt évszázadok alatt, a túlvilágon; de most mindez világossá, tisztává és érthetővé vált előttem. Szeretném kedves embertestvéreim, ha az Ő igazsága megvilágítaná a ti életeteknek is a múltját, a jelenét és a jövőjét. Szeretném, ha az Ő igazságának fényénél megláthatnátok az összefüggéseket, a kapcsolatokat, a mérteket; megláthatnátok a munkátokat és a feladatokat; megláthatnátok a magatok bensejét, azt, ami még kivetnivaló el kell hagynotok, amitől meg kell szabadulnotok. Ez a könny olyan volt az én számomra, mint egy gyógyó gyémánt, amely tökéletesre van csiszolva, és minden lapjával visszatükrözi, visszaveri Isten nagyságának, szeretetének és Krisztus megváltó munkájának nagy-nagy értékét. Milyen jó lenne, ha most az én megszentelődött érzéseim felvevésére, azok befogadására mindegyiktek külön-külön képessé válnék. Összeszedtem, elhoztam azokat az erőket, amelyeket ti most majd a kenyér és a bor jegye alatt magatokhoz vesztek.

A kenyér és a bor szimbolikus jegye alatt, amely az Ő megtörtetett testét és az Ő kihullatott véréét, drága, szent véréét képviseli

előttetek. Szinte irigyellek benneteket, hogy ti, kik emberek vagytok, abban a nagy és csodálatos kegyelemben részesülhettek a mai estén, hogy az Ő szent, tiszta parányait, a legcsodálatosabb, a legszentebb erőparányokat mint emberek, magatokhoz vehetitek. Mint mondtam, elhoztam közétek, amit elhozandó voltam, és majd amikor ez az én testvérem, aki a földi értelemben a gyülekezet élén áll, ezt a megszentelő, magasztos feladatot, a delejezést végzi a kenyér, a bor és a virág felett, akkor én is mögéje állok, és megpróbálom mindezeket az erőket közvetlenül is átadni. Azért, hogy megerősödhessetek lélekben, hogy megerősödhessetek az Ő szellemében. És hogy amikor azon az úton, amely még hátra van mindannyiótok részére, végimentek, ennek az Úrvacsorának, és majd a többinek is, örök emléke, örök értéke, örök ereje veletek maradjon, szeretett embertestvéreim. Mert hiszen, ahogy elnézlek benneteket, csonka-bonkák, betegek, megfáradtak, öregek és bénák vagytok; közel a halálhoz, közel a fájdalmakhoz, közel a nyomorúságokhoz. Olyanok vagytok, mint amilyen valaha ember koromban én is voltam. És bizony-bizony mondom nektek, engem is az Ő megszentelő kegyelme, az Ő ereje, az Ő áldása emelt fel erre a szintre, ahol most vagyok, és hogy ilyen nagy-nagy megtiszteltetésben részesülhettem, hogy az Ő lábai előtt megjelenhettem, az Ő legördülő könnyének egy cseppjét felfoghattam, és Őt színről színre megláthattam!

Mindannyian elérkeztek oda, ahová én elérkeztem. Elérkeztek egytől-egyig, hogyha az Ő erejével felvértezitek magatokat, hogyha az Ő erejét befogadjátok, beleépítitek a lelketekbe, érzésvilágotokba. Az Ő erejével elérhetitek, hogy többet el ne tévedjete, hogy többet meg ne fáradjatok, hogy többet tévistenek és tévigazságok után ne igazodjatok. És ha betegségek, fájdalmak, csalódások, nehézségek sulykolnak benneteket - mert kit ne sulykolnának ebben a földi világban, amelyet a bűn oly áthatlatatlanná, kiismerhetetlenné, oly gonosszá tesz? - lássátok a ki vezető utat, tudjátok, honnan jöttök és hová mentek, tudjátok, hogy mit kell elhagynotok és mit kell megtartanotok. Mert ez a lényeg a földi életben szeretett testvéreim: minden nehézséget el kell viselnetek. Csakis lemondással, szeretetből hozott áldozattal

lehet az életet eredményesen leélni és a Pál apostoli értelemben megharcolni „azt a nemes harcot és azt a nemes küzdelmet”. Egyedül nem lehet, csak Krisztus erejével; és Krisztus erejéhez pedig a Krisztusparányokon keresztül juthatok hozzá, amelyeket minden Úrvacsorakor minden hívő, igazi, mély bűnbánatot tartó emberléleknek fenntart az Úr. Minden ember részesülhet az Ő erőiben, hogyha felkészítette lelkét, nemcsak áhítatos érzésekkel, hanem bűnbánattal is. Felkészítette a lelkét ezekre a nagy-nagy, szent pillanatokra a bocsánatkéréssel, a bocsánatadással egyaránt.

Felkészítette azzal, hogy haragot, indulatot, gyűlöletet nem hordoz többé a szívében, azokkal szemben sem, akik vétettek, vagy véteni fognak még ellene. És azokkal szemben sem, akik vétkeznek az ellen, akit ő szeret, legyen az egy ember, legyen az az ő nemzete, vagy legyen az, akiért munkát vállalt. Felkészítette azzal, hogy gyűlöletet nem érez, mert a gyűlölet kiirtja, megöli a szeretetet. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk a szeretet Messiása és a Békesség Fejedelme. Ő a békességét kínálja fel nektek a mai estén szeretett testvéreim, hogy megbékéljete sorsotokkal, megbékéljete embertársaitokkal, megbékéljete a világgal, és hogy békességet élvezhessetek. De békességet csak az élvezhet, aki megszabadul azoktól a terhes, önző, hatalomvágyó, erőszakos, irigy érzésektől, amelyek miatt a szeretet távol marad tőle. Békességet csak az érezhet, aki mindenben keresztül érzéklni tudja Isten szeretetét, Isten jelenvalóságát. Isten elküldte közétek, emberek közé az angyalt, aki örömhírt hozott Máriának, hogy érkezett az az idő, amikor Bethlehemben megszületik a megígért és várva-várt Messiás. Megszületett a Megváltó, hogy harminchárom éven keresztül a szeretet jegyében, az áldozat jegyében munkálkodjék; hogy megnyissa az utat a Földről a mennybe; hogy mindazok, akik valaha önszántukból, önakaratukból elhagyták a magasabb, mennyei világokat, oda ne csak vágyakozzanak, hanem el is juthassanak. Vegyétek és egyétek majd az Ő testét és az Ő véré, amely érettetek és mindannyiunkért megtöretett és kiontatott. Vegyétek, egyétek és igyátok, hogy ezáltal megerősödjete, hogy ezáltal uralmat nyerhessete önmagatok felett és a világban tomboló gonoszság és rossz felett.

Gondoljátok el, szeretett testvéreim, hogy hiába született meg a Békesség Fejedelme azok részére, akiknek lelkében Karácsonyhoz közeledvén sincs békesség. Gondoljátok csak el, hogy az emberiség nagy része mennyire óhajtaná, kívánná Krisztus békességét, szeretetét, nyugalmat és nem részesülhet benne, mert a világban tomboló bűn távol tartja őket ettől a nagy békességtől, ettől a nagy örömtől, ettől a nagy kiegyenlítődéstől. Hiszen ha körülnéztek a világban, látnotok kell, hogy milyen békétlenek, milyen szeretetlenek az emberek. Látnotok kell, hogy a világ minden pontján háborúznak, mindenütt vér folyik a hatalomért, a gazdagságért; mindenütt az erőszak tombol. Az erőszak, amely azt hiszi, hogy úgy lehet békességhez jutni, ha megszerezheti azt, amit a testi ember óhajt, amit a testi ember kíván. És ezzel nem közelebb, de egyre távolabb kerül a békességtől és a szeretettől. Hívlak hát én is ma benneteket ide a terített asztalhoz, amely szellemileg is megterítettet. Hívlak benneteket, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk áldásával ellátott kenyeret és bort magatokhoz vegyétek, és ezáltal Krisztus erőparányai életet adjanak nektek. Olyan életet, ami nem e világban, nem e világ felfogása szerint tesz benneteket erőssé, nagygyá, hatalmassá, hanem szellemi szint szerint. Olyan életet, ami majd fenntart benneteket ideát azokkal az erőkkel, amelyeket valaha ember korotokban az Úrvacsorákon keresztül a Krisztusparányokból magatokhoz vonzottatok. Olyan életet, hogy ideát azután békesség, nyugalom, megelégedettség honolhasson lelketekben! Így legyen! Így legyen! Ámen! Isten legyen mindannyiótokkal!

BÍZZATOK AZ ÚRBAN (*)

Köszöntelek benneteket szeretettel a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk nevében! Ha már itt vendégeskedem, a mai napot felhasználom arra, hogy szóljak közöttetek. Én vagyok a Visszhang, én vagyok, aki azt mondtam magamról az elmúlt üléseteken, hogy a „hegyen épült város”-ból jöttem. Még egy kis ideig a földi világban leszek, azután újra visszatérek otthonomba. Ha arra gon-

dolok, hogy mit is lát az ember a Földön egy hegyen épült városból, azt hasonlatosnak találom az én hazámhoz. Valóban az ember is távolabbra lát a magasból, mint mikor a síkságon időzik. A magasból szebb a kilátás, nagyobb és biztatóbb perspektíva nyílik mindenre. A földi ember kedélyállapotát illetően - sajnos - ez nem mondható el. Ellentétben az én világgommal, a „hegyen épült várossal”, a Földön az emberek többségét a félelem tartja fogva. A földi ember nem képes átlátni azt, ami a múltban, vagyis ami a háta mögött van; amit a jelen adhatna neki, és ami a jövőben vár rá. Isten gondoskodása az, hogy az ember nem látja azt, ami a jövőben vár rá. Mert mi is lenne a földi emberrel, ha tudná, hogy akár a közvetlen, akár a távolabbi jövő milyen gondokat, megaláztatásokat, betegségeket, nyomorúságokat rak majd a vállára? Hogy akiket ma még igaz, hűséges, szerető barátjának, élettársának, gyermekének tekint, azokban a jövőben talán csalódnia kell? Így hát jó is, ha a jövő el van rejtve a szemei elől. De szükséges lenne, hogy a jelenben - amit Isten kegyelméből a maga átalakítására és megtérésére kapott - jobban kiismerje magát.

De az ember fél, eltakarja a szemét, nem akarja a fehéret fehérnek, a feketét feketének látni. Sok esetben a félelem annyira a hatalmába keríti az embert, hogy még azt is szomorúnak, kietlennek, sötétnek látja, ami a valóságban nem az. Különben is az ember hajlamos a dolgokban, a történetekben, az embertársai megnyilvánulásaiban mindig csak a külsőt meglátni, ami legtöbbször nem egyezik a belsővel. Ezt a külsőt fél megközelíteni, fél kibontani, fél - ha keményebb - feltörni, nehogy abból neki valami kellemetlensége származzék. **Az emberek tele vannak félelemmel.** Félnék a bizonytalanságtól, hogy elvesztik az egészségüket, a szeretetüket, a munkájukat, a gyermeküket, vagy azt, amivel pillanatnyilag rendelkeznek, ami pillanatnyilag biztonságérzetet ad nekik. És a biztonságérzetük is rendkívül bizonytalan, mert most úgy érzik, hogy minden rendben van körülöttük; azután kapnak egy levelet, egy táviratot vagy valamilyen hírt és ez a biztonságérzetük máris meginog. Néha hetekig, hónapokig nem tudja az ember ezen a bizonytalanságon túltenni magát. Olvastátok a Szentírásból, hogy amikor a tanítványok a tengerre szálltak és a

vihar szele felkorbácsolta a hullámokat, mennyire megijedtek és kétségbeestek, mert nem érezték a közelükben az Urat. Pedig tudták, hogy az Úr él, hogy az Úr - amióta elszegődtek tanítványaivá - gondoskodott róluk és törődött velük. És mégis, a tenger hullámzása elég volt ahhoz, hogy az ő hitük meginogjon. És milyen bátorságot, milyen nyugalmat, milyen békességet öntött beléjük és mennyire szétoszlatta a félelmet bennük az Ő gyengéd hangja: „*ne féljeteK, én vagyok*”. Ehhez hasonlóan, **amikor az ember az élet tengerén evez a kis csónakjával, éreznie kell, hogy az Úr mindenkor vele van, soha el nem hagyja az övéit.**

Akkor sem, ha az élet tengerén viharok dúlnak, akkor sem, ha a látóhatár sötét, akkor sem, ha éjszaka van, és nem oszlatja el az ő kételyeit a Nap sugara. Bizonyára tapasztaltátok, hogy amikor éjszaka nem tudtok aludni, mennyi félelem gyülemlik fel az emberben; az egyik gondolat a másikat kergeti és az ember nem tud megnyugodni. De ahogy közeledik a hajnal és közeledik a napfelkelte, egyre jobban eltűnnek az éjszaka árnyai, félelmei és biztonságosabb érzéssel megy a következő nap elébe. **Nos, ha az ember ki tudja alakítani magában azt a gondolatot, hogy ő az Úré, hogy ő az Úrhoz tartozik, ő az Úr tanítványává szegődött el, akkor véglegesen felszámolhatja ezt a félelemérzetet,** mert ezzel az ő egész életét az Úr kezébe helyezi. Aki pedig az Úr kezébe teszi le az életét, az nem csalatkozik. Annak minden, még ami az ellentét által befolyásolt embertársai részéről éri is őt, a javára válik. Aki Krisztusba kapaszkodik, az Krisztuson keresztül az Atyával is kapcsolatba kerül! Aki pedig az Atyával kapcsolatba kerül, annak megvan az a biztos erőforrása, amely minden időben kíséretül áll. Erre az egyénre érvényes az, hogy „aki Istent szereti, annak minden a javára válik”. Tehát az egésznek a fordulópontja az, hogy „aki Istent szereti”. Mert, akik Istent nem szeretik, akik Őt nem imádják, és a törvényeit nem tisztelik, akik az Úr által elhozott igazságot nem tartják Istentől való üzenetnek, azoknak bizony kárára lehet minden. **Így tehát azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra válhat;** akik Istent nem szeretik, azok a legfényesebb, a legbiztosabb helyzet ellenére is komoly kárt szenvedhetnek.

Ezek az ajándékok - mondhatjátok az élet ajándékainak, a sors vagy Isten ajándékainak, aszerint, hogy ki, milyen távlatokban gondolkodik e téren - lehetnek a testnek kedvezőek, annak jólesőek, de nem biztos, hogy mindaz az ember javára válik. Nem biztos, hogy azzal a félelmet képes eloszlatni az életében, és az sem biztos, hogy azt képes úgy felhasználni, hogy az neki lelkileg hasznot hozzon. Bár sok mindent ad az életébe az isteni Gondviselés, mégsem mondható mindenre, hogy az Isten akarata az, mert a legtöbb esetben az ellentét hatása alatt álló tömegelemek akarata és rossza érvényesül a Földön. Sőt, a legjobb törekvésű és a legjobb szándékú ember is bizonyos esetekben, bizonyos alkalmakkor a rosszat dobja bele az életbe. Miért? Egyszerűen azért, mert a lelkében vannak területek, ahol még a bűn az erős; ahol még a lélek állománya a bűnnel van átszöve. Tehát az ezekről a területekről kiáramló érzések és gondolatok csak rosszak lehetnek. Mindenkor, amikor az ember nem a krisztusi jót, nem az Isten akaratát valósítja meg az életében, akkor mindig a rosszat sokasítja a Földön, mindig az ellentétet hagyja szóhoz jutni. A lélekből az ellentét indíttatására kiadott rossz az életet nehezíti, a félelem árnyaival vonja be; az életből a szépet, a nemest, a jót, a békességet, az örömet hozót a boldogságot ígérőt eltávolítja, megnyirbálja, kis helyre zsugorítja.

És akkor az ellentét megáll az ember előtt, mondván: „nem kell félned! Ha elég okos, elég ügyes, elég ravasz, elég rátermett, elég eszes vagy, akkor embertársaid fölé kerekedhetsz, és nem csak egy szám leszel többé, hanem tiéd lesz az ő hódolatuk, erejük és a munkájuk gyümölcse. Nem kell félned sem a jelentől, sem a jövőtől, mert én mindent a lábaid elé teszek, ha leborulsz és imádsz engem”. Így egy kis ideig az ember lelke megnyugszik, hogy elég ravasz, elég ügyes, elég körmönfont volt; mert ezt a félelemérzetet leküzdötte, és ura már a természetnek, az anyagi javaknak; hatalma és dicsősége van. És bár a legbiztosabbnak érzi is az életét, mégis egy betegségen keresztül meglegyinti őt a halál szele. Mennyire összeszorul akkor a félelemtől a szíve; mint egy abroncs, úgy vonja körül a félelem. Mennyire összeszorul a torka

és mennyire nem érzi többé biztonságban magát; mennyire mindent odaadna az orvosoknak, a kuruzslóknak, bárkinek, csak meggyógyítsák, csak életben maradhasson, és újra lehetőségei legyenek. Bármit gyűjt is az ember a maga számára, bármennyire biztonságban érzi is magát és nem fél, amikor megbetegszik, megöregszik, amikor közel kerül a halálhoz, megretten. Megretten, mert nincs Istene; mert nincs hite Krisztusban, és ezért nem hallja Krisztus szavát: „*mit féltek, kicsiny hitűek? Ne féljetek, én vagyok!*” Tehát az ember nem szüntetheti meg véglegesen félelmét azzal, hogy mindennel körülveszi magát és pecsétes papírokkal bizonyítja, hogy valami felett rendelkezik, mert a legegészségesebb embernek is egyszer meg kell halnia. Ha a test egészséges maradna is, az éltető erők felégnének, elkopnak és az ember végelgyengülésben meghal.

Nem volt még ember, szeretett testvéreim, aki a halál folyosóján vagy abban a pillanatban, amikor távoznia kellett, meg ne rettent volna, és a félelem ne töltötte volna el szívét. De a különbség azok halálfélelme között, akik a teremtő Istenéi, akik hiszik és szeretik Istent és engedik, hogy Krisztus igazsága irányítsa az életüket, és a hitetlenek között az, hogy az előbbieket félelme csak pillanatnyi az utóbbiakéhoz képest. Minél inkább eltávolodik az ember Istentől; minél inkább nem tud belefogódzni az Ő nagyságába, létezésébe, erejébe, annál több félelemmel küszködik élete során, különösen akkor, amikor már közeledik ahhoz az időhöz, hogy minden szerzeményét ott kell hagynia. Az ember általában szereti a biztonságot, mert akkor van mihez támaszkodnia. Kevés az ember, aki az állandó változást szereti. Bár állítják az emberek, hogy ők szeretik a változatosságot, mégis ragaszkodnak egy biztos ponthoz; legyen az egy család, egy eszme, vagy egy hely, ami számukra a kiindulópontot jelenti. Mert ha nem lenne egy biztos pontjuk, akkor örökösen a félelem tartaná fogva őket. **Támaszpontokat keres az ember az életében, pedig ott van mindenki életében az Úr, Akire építeni lehet,** Aki biztonságérzetet ad, Akinek gondja van mindenkire, Aki erőt ad a nehéz időkben is. Az emberi biztonságérzet keresésének a következménye a vagyongyűjtés szenvedélye, mert a vagyont hiszi a legbiztosabb

alapnak az életében. Amíg viszont ezért küzd, addig megfélekedzik arról, hogy ennél sokkal fontosabb lenne az egészségének megtartása és megőrzése. Amikor azután az egészsége megrogálódik, akkor bőkezűen mindent megadna a szerzeményéből, hogy az egészségét helyreállítsák. Pedig az egészségnek is a megterés, a tiszta gondolatok, a tiszta szív és tiszta érzésvilág az alapja. Az egészség alapja az, hogy az ember a mentalitását, az érzéseit a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk tanítása szerint formálja át.

Tehát, ha a félelemtől szabadulni akar az ember, akkor Krisztushoz és a teremtő Istenhez kell fordulnia. Neki kell átadnia magát, és akkor minden meglesz, ami szükséges a lelki előrejutásához. Mert az Úr az ember benső lelki világát átalakítja, átformálja, aminek következtében új, nemesebb gondolatai lesznek és nemesebb célok eléréséért kezd küzdeni. Bölcsé válik, és tudja azt, hogy mi után érdemes vágyakoznia és mi után nem; miért érdemes erőket felégetnie és miért nem. Nehogy azt gondolják, hogy én a mondanivalómmal a lustaság mellett foglalok állást, vagy azt mondom, hogy az ember ne adjon magából a családjának, a köznek; ne végezze el munkáját becsülettel! Nem! Egyáltalán nem ezt mondom! De tanuljon meg mindennel helyesen gazdálkodni: hogy hol, kinek, mikor, miért, mennyit adhat; és mi az, aminek megszerzéséért nem érdemes fáradnia. Szerezzen az ember olyan ismereteket, amelyeknek forrása az örökéletben van. Hiszen ha eltakarítja lelkéről a bűn törmelékét, akkor az a végtelenség tárul ki előtte, amit a „hegyen épült város”-ból szemlélünk. Minden összefüggést láthat; nyitottá válik a múlt, a jövő és a jelen összekapcsolódása; ismertté válnak azok a szálak, amelyek a szellemet a szellemhez, szellemet az emberhez, embert a szellemekhez körnék. És ezekről az érzésszálakról az önzés, az erőszak, az uralkodni akarás, az irigység letisztítatik, és azok a kapcsolatok már nem érdekből állnak fenn azon egyszerű oknál fogva, hogy az ember belekapcsolta gondolkodásmódját, érzésvilágát, akaratát az Úréba. **Mert Krisztus által az ember az élet forrásába kapcsolódik bele,** amely a bűntől való szabaduláshoz segíti.

Ebben az állapotban pedig már nem torlódnak fel és nem akadnak meg a beteges erők, hanem simán, éltetőleg, boldogságot hozólag áramlanak tovább lélekről-lélekre, szellemről-szellemre. A lélek többé nem érzi azt a félelmet, ami a paradicsomból való kiűzetés következtében ébredt lelkében, amikor az Úr angyala az első emberpárt lángpallóssal kiűzte és azt mondta: „*orcád verejtékével eszed a kenyeredet, míg vissza nem térsz a földbe, mert por vagy és porrá leszel*”. (Mózes I. 3:19) Ezért fél az ember, hogy a holnapi kenyere nem lesz meg; hogy úgy fordul a sorsa, hogy nem jut mindahhoz hozzá, amit a kenyér fogalma takar; hogy valóban verejtékezve, ismeretét, tudását, erejét, képességet nap mint nap áruba kell bocsátania azért, hogy élni tudjon, és kenyeret adhasson azoknak, akik az ő családját képezik. **De ha az ember megtér, akkor többé nem kell a Földre visszatérnie**, akkor többé már nem a testet tápláló kenyérré lesz szüksége, hanem a szellemi mannára, amely a magasabb világokban mindenütt megtalálható, és amelyért csak le kell hajolnia és a maga igénye szerint vennie abból. Akkor nem kell többé eladnia a tudását, nem kell többé erőit felmorzsolnia azért, hogy életét fenntartsa, hanem az élet isteni ajándékában részesülhet úgy, mint a kezdetek kezdetén, amikor az élet minden pillanata, minden mozzanata örömteljes és békességet hozó volt. Amint a lélek a bűneitől megszabadul, visszatérhet abba az életformába, amelyet Isten eredetileg adott neki.

Isten akarata nem ez a nyomorúság, amit itt a Földön most tapasztalok és láthatok! Isten akarata nem az, hogy nyomorúságban éljen az ember, hogy szenvedjen, kínlódjék, gyötrődjék, fájdalomkon, halálon menjen keresztül, hanem azt akarja, hogy az övé legyen az a csodálatos boldogság, amely a magasabb rendű világokban van. Itt mindenki egy egész birodalom tulajdonosává válik; és minél erősebb, tisztább, magasabb rendű egy szellem, annál nagyobb birodalmakat uralhat. Miért szeretett testvéreim? Mert ahhoz, hogy valamit uralni tudjunk, nagy mennyiségű erővel, szeretettel, világossággal és teremtő képességgel kell rendelkezünk. Nézzétek meg, hogy egy földi gazdagság fenntartásához - a maga palotájával, szépen rendezett parkjával, virágoskertjével

- hány ember szolgálatára van szükség. Nos, ideát a gazdagság nagyságát az határozza meg, hogy a szellem mennyit képes tisztán tartani, átlátni, befogni, fényessé, tündöklővé, és a maga és mások örömeire valóvá tenni. És ez mind lehetséges, ha a lélek megfordul és az Isten igazságát teszi irányító elvvé az életében. Természetesen ez a gazdagság nem hull a teremtmény ölébe; ezért valamit a szellemnek magából kell kihoznia, magából kell adnia, ismernie kell a törvényt, és azt a törvényt be kell tudni töltenie. Nem kényszerből, nem félelemből, még csak nem is kötelességérzetből, hanem azért, mert ez van beleírva a lelkébe.

Mint ahogy a kismadárka lelkébe is bele van írva, hogy fészket építsen, hogy tojást tojjék, hogy a fiókáit kikeltse, és azokat szárnyra bocsássa; ehhez hasonlóan bele van írva a törvény szerint élő lélek természetébe is ez a munkálkodásra irányuló vágy, a munkába való örömet lelés, az eredmény felett való örülni tudás, és az eredmények megtartására való képesség. Ha átalakultok, ha szellemi emberré váltok, akkor pontosan tudjátok már itt a földi életben, hogy amit az élettől kaptatok, azt hogyan és miként használjátok fel. De vajon tudja-e a legtöbb földi ember, hogy a kegyelemből kapott perceket, órákat, hónapokat, éveket hogyan kellene bölcsen felhasználnia? Vajon tudja-e, hogy az erejével hogyan kellene bölcsen, beosztással és helyesen gazdálkodnia? Vajon tudja-e, hogy a hamis gazdagságon hogyan kellene magának igazi, őszinte, örökkévalóságig tartó barátokat szerezni? Mindezeket nem tudja, szeretett testvéreim, mert mindent önzően méricskél; mert azt hiszi, hogyha ad valamit a magából, akkor az egyszer elfogy; elfogynak még az erényei is, ha azokat gyakorolja. Mivel attól fél, hogy amivel rendelkezik, elfogy, ezért zsu-gori lesz. Mindent, ami jóleső, ami kedvező, ami boldogságot ígérő, ami az ő egészségét, fiatalságát *megőrizheti*, magának akarja megtartani, mert azt hiszi, hogy akkor többel rendelkezik. Mindennek éppen az ellenkezője áll fenn! Minél többet ad az ember magából, minél több jót cselekszik, minél több embert fogad a szeretetébe, minél több embert képes szolgálni, azoknak segítségére lenni, azokat jó példájával tanítani, annál többet kap vissza szeretet és hála formájában azoktól, akikkel jót tett.

Tehát nem arra kell berendezkednie a földi embernek, hogy csak kapjon, hanem arra, hogy nagylelkű, elnéző, türelmes, megbocsátó, jóindulatú, készséges és szeretetteljes tudjon lenni. Először el kell kezdenie a kicsiben; a gyermekénél, akit az isteni Gondviselés az ő gondjaira bízott; az élettársánál, a szülőknél, a testvéreknél, a barátoknál, az egy eszmében élőknel. Azután folytatni kell szélesebb körben: a nemzetnél, a hazánál. Téves elgondolás, amikor a mai modern elvek és eszmék szerint emberek azt állítják, hogy nemzetközivé kell válni anélkül, hogy valaha a családban, a népnél, a fajnál megtanulta volna a szeretet helyes alkalmazását. Hogyan szerethetné valaki helyesen az egész világot, amikor még önmagát sem képes helyesen szeretni. Hiszen az önző szeretetével nagyobb kárt okoz magának és a közvetlen környezetének is, mint amennyit felfogni képes. Tehát amíg meg nem tanulja a szeretetet helyesen alkalmazni önmagával szemben, addig nem lehet nagyobb területen munkálkodni; addig nem lehet embereket vagy a világot megváltani. **Ezért bukik meg minden eszme, amely alapjaiban nem a tűrést, a megbocsátást, a jóindulatot, a szeretet gyakorlását, a lemondani tudást hirdeti.** Az emberek nemzetközivé akarják tenni a világot, ugyanakkor elvárják, hogy egy-egy eszme mindent: hatalmat, erőt, dicsőséget, jómódot nekik adjon. Nos ezt nem lehet! Az életben csak lépestről-lépésre lehet mindent megtanulni és elsajátítani. Ha az ember ezt megtanulja, akkor már élhet békességben a családjával, rokonaival, vagy egy olyan kis közösségben, mint amilyen a tiétek. Akkor lehet a békesség hordozója azokon a helyeken, ahol megfordul, ahol a mindennapi megélhetéséért dolgozik.

Mert nem az a nagy dolog, hogy az ember nevét aranyba, márványba, kőbe véssze, hanem az a szeretet testvéreim, amikor az ember az ő jócselekedeteivel az önmaga nevét írja bele a másik lelkébe, amikor azok, akik között megfordult, akik között élt, akikkel dolgozott, szeretettel emlékeznek rá. Én sokszor elolvastam - pedig az elsősorban nektek szól, Laurentiusnak a „Kis takács”-ról szóló meséjét. (Az utolsó óra munkásaihoz II. kötet:

Mese a kis takácsról.) Bizonyára ti is emlékeztek, hogy a kis takács élete során hogyan szötte azokat az érzésszálakat, amikkel magához kötözte környezetét, és milyen űrt hagyott az ő Földről való eltávozása bennük. Az a másik pedig, aki előnyösebb helyzetbe született, élete során a nagy törtetésével mindent és mindenkit lehengetelt, önző módon a földi élet minden gyümölcsét leszedte, és senkiben egy jó érzést, egy jó gondolatot, egy kedves emléket nem hagyott. Minél több kedves emlék marad rátok, minél több szeretettel gondolnak embertársaitok rátok vissza, minél nagyobb űrt hagytok embertársaitok, családokat, ismerőseitek lelkében, ha majd távoznotok kell innen, annál eredményesebb volt a földi életetek, annál inkább Isten akarata és gondolatai szerint végeztétek el földi munkátokat. **Éppen ezért igyekezzetek, hogy az ilyen szerzemények segítségével feljuthassatok a hegyre!** A hegyre nem segít fel senki és semmi, de könnyen, lebegve lehet feljutni, ha az ember levetkőzte mindazokat a különöket, amelyeket mint a pokol terhét hordja a szenvedélyek, bűnös hajlamok és indulatok formájában. Ezekkel a tulajdonságokkal nem lehet a „hegyen épült város”-ba feljutni. Ezekkel csak kínlódni, szenvedni, a taposómalomban élni lehet; és a jelentől, a jövőtől, az élettárstól, a szomszédától, a másvallásútól, a határon túl élőktől, a más eszméket vallóktól félni lehet. De ha megtértek, ha a szeretetet a kis takács módjára gyarapítjátok, akkor feljuttok „a hegyen épült város”-ba és ott majd talán egykoron megismeretek engem is. Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek.

KRISZTUS KÜLDETÉSE (*)

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében szeretettel köszöntelek benneteket, testvéreim! Évszázadokkal, sőt évezredekkel a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk Földre jövetele előtt már egyes látók és próféták megjövendölték az Ő Földre érkezését. Ezekre a jövendölésekre csak azok figyeltek fel, akik a választott nép legbensőbb szellemi magjához tartoztak, és akik érezték, hogy a megígért Messiásnak el kell jönnie. De nemcsak Izrael gyermekei között voltak, akik érezték a megvalósulás közeledtét, hanem más

keleti népek között is voltak, akik a csillagok állásából, a természeti világ jelenségeiből kiolvasták, hogy az idő közel van. Ezekben az időkben Izraelben a tömegek aludtak és fogalmuk sem volt arról, hogy milyen nagy dolog van készülőben. Így, mint egy üstökös megjelenése az égen, egyszer csak ott állt csodálatos szépségében, erejében és hatalmában előttük az Úr. Nem ismerték a születésének körülményeit, nem tudtak gyermekkoráról és arról az időszakról, ami teljesen csendben, a tömegek tudta nélkül ment végbe Názáretben. Már az is meglepetést okozott, hogy Názáretből várták és Betlehemben született. Bár a jóslatok szerint Betlehemben „Dávid városában” kellett megszületnie egy szűztől, de életének későbbi időszakában mégis názáretiként emlegették, mert onnan indult - világias kifejezéssel - hódító útjára. Tehát egy napon egyszerűen csak ott állt mint egy csodálatos jelenség, és olyan ismereteket, igazságokat és tanokat hirdetett, amikkel azelőtt soha senki, még Kelet nagy tudósai és mágusai sem találkoztak. Az akkori szokások szerint a mágiában jártas mester tanítványt választott magának, akit lassan, türelmesen, egész életét rászánva bevezetett a mágia tudományába.

Olyan fiatalon, mint az Úr is volt, a mágusok még nem álltak képességeik tetőfokán. Csak idős korban jutottak el oda, hogy a mágia mindenféle erőiben, erőviszonyaiban némileg is kiismerték magukat. És íme, itt áll egy fiatal férfi, aki mindent tud, mindent ismer égen és Földön, a csillagokban, a víz parányaiban, a kémiában, a fizikában, a matematikában, és mindennemű művészetben. Ismeri a beavatottaknak minden elsajátított, évezredekre visszamenő tudományát; gyógyításával túlhalad mindennemű tudományt és még a halottakat is képes feltámasztani. Ajkairól - nap-nap után, különféle embertömegek előtt - olyan igazsággyöngyszemek perengnek, amiket eddig ember nem hallhatott. Ehhez hozzájárul az Ő természetes, mágikus varázsa; minden vibrál körülötte, még a levegő is, amit meg sem érint és szünet nélkül erő és fény sugárzik ki belőle. Aki csak a közelébe került, nem tudta kivonni magát ebből a bűvös hatáskörből; aki csak hitével némileg is bele tudott kapcsolódni ebbe az erőforrásba, meggyógyult. Szemének egyetlen pillantása alatt az emberek olyan

magasrendű érzéseket, gondolatokat tudtak átvenni Tőle, amikkel azelőtt soha nem találkoztak. Emberek lelkében feltámadt a hála és a szeretet érzése, azok az érzések, amelyekkel soha, vagy csak néha, pillanatokra találkoztak. De az Úr jelenléte forrongásba hozta a gonoszabb, alacsonyabb rendű emberlelkekben az indulatot, a haragot és a gyűlöletet is.

Mert ezek nem voltak képesek elviselni azt, hogy valaki több, szebb, értékesebb, magasabb rendű legyen náluk. Ezek használható eszközeivé váltak azoknak az ellentétes szellemeknek, akik ezekre a csodálatos időkre testet nem kaphattak, de a földi emberek keresztül az Úr közelébe férközhettek, hogy gonosz, irigy, gyűlölködő szándékukkal megakadályozzák a nagy Művet, a megváltást, amely Isten akarata volt. Úgy érezték ezek a szellemek, hogy mivel már olyan sokszor képesek voltak megakadályozni Isten akaratát és szándékát; annyiszor megkerülték és ki játszották a törvényt, tehát lehetetlen, hogy pont itt a Földön, ezen az alacsonyrendű bolygón ne tudnák a céljukat, akaratukat, szándékukat elérni és a megváltás művét lehetetlenné tenni. Az emberekben először kételyt, majd zavart akartak kelteni Krisztus megváltói voltát illetőleg. Eszközeiken keresztül hangoztatták: „ez bizonyára Belzebub, az ördögök fejedelmével és nem Isten erejével teszi csodáit. Bizonyára csaló, bizonyára hazudozó, mindezt csak a külsőben mutatja és belülről értéktelen”. És mindezek ellenére az Úr személyével kapcsolatos beszédek és suttogások rövidesen túlmennek Izrael határain és híre eljut Görögországba, Egyiptomba, Föníciába és a nagy, hatalmas, de pogány Rómába is. A császár is úgy érzi, hogy Izraelben valami nagy, valami veszélyes dolog történik. Valami olyan új elv és eszme van születőben, amely az emberek lelkét fogja meg, és ami mindennél veszélyesebb. Akár népámító az a Krisztus, akár próféta, mindenképpen veszélyt jelent a hatalmas és nagy Róma számára.

De egyelőre nem akar pánikot kelteni a római hatalom, ezért vár, hogy mi történik majd. Tudja, hogy Izrael fiainál egyetlen próféta sem volt becsben, megkövezték őket. Így nyugodtan vár, hogy majd Izrael fiai és gyermekei hatalomvágyból, irigységből

eltegyék ezt a Krisztust is láb alól. És Róma számítása három évvel később beválik. Rómának kitűnő ismeretei vannak az emberek manipulálása terén, hogy miként lehet emberi lelkekben a féltelmet felkelteni a hatalmuk elvesztése miatt. Izrael gyermekeiben, a test gyermekeiben - tehát nem a kiválasztottakban - mindenkor erősen élt, és az itt maradt salakban ma is erősen él a vágy a gazdagság, az anyagi javak és a hatalom után. Tehát Róma tudja, hogy Krisztus, e történelmi figura - mert ők Őt annak tartották - mit tanít, mit hirdet, hogy tanításaiért a zsidó vezetők előbb-utóbb az életére törnek. Krisztus fellépése és kereszthalála között három esztendő telt el. Ez a három esztendő nemcsak Izrael, nemcsak Róma, hanem az egész emberiség történetében, minden bukott szellem érdekében, a legcsodálatosabb időszak volt. Nálánál nagyobb szereppel bíró történelmi alak nem létezett, nem létezik és nem fog létezni egészen az időknek végezetéig! Mert Krisztus nem a Föld szelleme volt, Ő nem a Földből vétetett, Őt nem a bukás sodorta ide. Ő az elsődök rendjéből, a legmagasabb világok legcsodálatosabb fényéből született. Krisztus soha nem bukott, és legközelebb állt a Teremtő trónusához. **Krisztus magára vállalta a háládatlan, nehéz munkát és feladatot: a bukott világ megváltását, a bukottak visszavezetését az atyai hajlékba.**

Magára vállalta és amint mondta is: Ő az út, az igazság és az élet; Ő a Feltámadás, és ha valaki hisz Benne, ha meghal is, feltámadhat az örök életre. Először a női lelkek érzékelték azt a vibrálást, azt a nagyságot, azt a kimondhatatlan és megfoghatatlan mennyiségű erőt és energiát, amely Belőle áradt, és ők érezték azt a szeretetet, aminek következtében minden, ami az Úr környezetébe került, életre kelt. Életre kelt még a meghalt magvacska, a hit is, amely már úgy látszott, hogy csírázásnak sem indulhat, hogy azután évszázadok múlva Izrael területén, mint hatalmas, az Ő életerejével telített fa századokig éljen. Ezek a női lelkek mindezt érezték, és a hívő nők között is az egyik legcsodálatosabb volt Mária Magdaléna, akinek a lelkében megvolt minden kellék a jobbra, az igazabbra, a tökéletesebbre, a szebbre, a művészebbre és az összhangzatosabbra. Abban az időszakban a férfiak kezében

volt a hatalom, a gazdagság és ők uralták a nőket is. Mária Magdaléna, mivel vágyakozott a szép és a fény iránt, azt hitte, hogyha önmagát adja ezeknek a durvalelkű embereknek, akkor rajtuk keresztül elérheti, amit szeretne. De abban a pillanatban, amikor az Úrral találkozott, az ő lelkében is - a legmagasabb fokig - kinyílt, kiteljesedett a szeretet. Leborult Krisztus lábai elé, és a legdrágább olajokkal és a bűnbánat könnyeivel öntözte az Úr lábait és hajával szárítgatta azokat. Máriáról, az Úr édesanyjáról már sokat beszéltek nektek és különböző ellentétes elgondolásai vannak az embereknek az Ő tisztaságáról, szüzességéről, nagyságáról.

A Mária-kultusz Isten anyjának mondotta, más esetekben pedig nem adta meg neki a kijáró tiszteletet sem. Azok a jelenések, amelyek most, az utolsó időkben létrejönnek, Máriának az Úrhoz való kapcsolatát vannak hivatva tisztázni. Mert hiszen Mária is érezte az Úr nagyságát, rendeltetését, hatalmas küldetését, ráváró gyötredelmes szenvedéseit, és teljes lelkével, teljes szívével, minden érzésével és gondolatával, szeretetének minden cseppjével támogatta Őt. Aki valaha ennyire szeretett, arról elképzelhetitek, hogy hét tőr járta át a szívét, amikor Őt megkínozva, megtörtve, megcsúfolva, kigúnyolva, a kereszten függni látta. Ott voltak mindazok a névtelen női lelkek, akik az Urat piciny gyermek korától segítették, egyengették az útját és a társadalommal való kapcsolatát. Azután ott voltak azok a férfi lelkek is, akik meghallották és megértették, amikor az Úr hívta és a nevükön szólította őket. Nagy dolog megérteni azt, amikor valakit a nevéen szólít az Úr. Nem a földi nevéen, hanem azon a néven, ami a lelkében van, amiért teremtetett. **Krisztus elhívta az Ő tizenkét tanítványát, az Ő apostolait, hogy tanuljanak Tőle, hogy Mesterük legyen, és megtanítsa őket a szeretet, a kitartás, az áldozat tudományára.** Megtanítsa őket arra, hogy azt az elvet és eszmét, amit Ő hozott el - ha nem is azonnal, de idővel - annyira befogadják, hogy életüket is képesek legyenek adni érte; mert ahogy Ő mondta: *„nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki az életét adja az ő barátaiért.”* (János 15:12.) Az az igazi pásztor - mondta Önmagáról - aki életét képes adni juhaiért, amikor a farkasok -

vagyis az ellentét - veszélyezteti őket. Tehát ott voltak a tanítványok, akiket név szerint hívott el; közöttük János, akinek lelkében csodálatos mértékben bontakozott ki a szeretet; és Péter, a Kőszikla, az ő hitével, akire az Úr az egyházát építi.

Az Úrnak szüksége volt ebben a sivár, szomorú, bűnnel, gonoszsággal, indulatokkal, önzéssel és gyűlölködéssel megtelt világban erre a szeretetre, hogy ez védje Őt. Mert Ő nagyon egyedül volt; senki nem ért fel Hozzá sem értelemben, sem akaratban, sem nagyságban. Az Ő országa valóban nem e világból való volt, hiszen ezen a Földön idegen volt Ő, ahol mindenhol az ellentét, a gonosz leskelődött Rá, hogy miként veszíthetné Őt el még idő előtt. De az idő a teremtő Istené; ezért idő előtt nem lehetett elfogni és perbe fogni Őt; idő előtt nem lehetett a történelem színpadáról leléptetni Őt, mert az igazságnak el kellett hangzania, ha akarta hallani azt az ellentét, ha nem. Azoknak az igazságoknak itt kellett maradniuk a világ végezetéig, a Föld átalakulásáig és világitaniuk kell, hogy az emberlelkek visszatáljanak a helyes útra, és azon hazatálhassanak, mint a tékozló fiú az atyai házlékba. És az Úr mindenütt ott volt, jót téve, egészséget hozva, gyógyulást adva, világosságot hozva, szeretetet hintve. Voltak napok, amikor a lelke szomorúbb volt; ezeken a napokon csendesebben és monotonabb hangon beszélt, ezeken a napokon nagyon oda kellett figyelnie az embereknek, hogy megértsék szavait. Nem tudom, gondolkodtatok-e már azon, hogy egy tömeg megértse egy szónok szavát, milyen hangerősítőkre és hangszórókra van szükség? Testvéreim, isteni csoda volt az is, hogy minden hangszóró és mikrofon nélkül ezrek és ezrek hallották az Úr tanítását. Hallották a fizikai fülükkel is, de nem ez volt a fő, mert ha az ember csak a fizikai fülével hallja a szavak dübörgését, vagy ha a szavakat pontosan érti is, de nem tudja, hogy mit kell értenie a szavak alatt, akkor az elvész a számára.

De ha valaki a szellemi fülével hall, akkor a hallottak a lelkébe jutnak, és a lelkét alakíthatják át. Ezért mondta az Úr: *„azok hallják meg, akiknek fülük van a hallásra és szemük van a látásra azok érzik át, akik lelkileg éheznek és szomjúhozják az igazságot”*. Ezért mondta az Úr a „hegyi beszédét” fönt a hegyen, hogy azt

mindenki jól hallhassa. Hiszen fent a hegyen mindenki láthatta Őt, mert magasan állt, és az az erő, amely Belőle akkor is sugárzott, a körülötte, és a hegy alján időzőket is mind befogta. Elmondta az Úr, hogy mi az igazi boldogság. Ti is, és a szegények, a nyomorultak, a betegek, a gazdagok, a mindennel rendelkezők is, boldogok akarnak lenni. Az emberek nem azért gyűjtik az aranyat, a gazdagságot, a dicsőséget, a kitüntetést, a hírnevet, a babérokat, mert azt hiszik, hogy az nekik boldogságot hoz? Az emberek nem azért tülekednek a földi javakért, hogy ezáltal boldogok legyenek? **Az Úr egyszerű szavakkal megmondja, hogy mi a boldogság nyolc kritériuma.** Megmondja, hogyan kell érezni, milyenné kell válni, hogy az ember, aki mint szellem az Isten teremtménye, boldog lehessen. És az emberek meghatva hallgatják. Még az ellenségeit is meghatja, őket is lenyűgözi, és elfeledkeznek ezekre a pillanatokra arról, hogy gyűlölik Őt. Ezekben a csodálatos pillanatokban ők is lélekben megrendülve hallgatják Őt. Valami ismerős nekik a régmúlt időkből, a paradicsomi állapotokból, vagy még az azt megelőző időkből. Hiszen ne feledjétek, az Úr idejében sok bukott elsőd is élt testben a Földön. Az Úr hangja visszhangot kelt a lelkükben, és emlékezteti őket arra, amikor még ők is boldogok voltak, amikor megvolt a lelki békeségük, a lelki nyugalomuk; amikor nem ilyen lerongyolódottak voltak; amikor még szenvedélyeik, bűneik nem kötötték gúzsba őket.

De azután a bennük élő rossz úrrá lesz ezeken a meghatott érzéseken, és ők még nagyobb gyűlölettel támadják az Urat, és készülnek a nagy leszámolásra, amikor az Úr igéit megsemmisíthetik és hirdethetik a test diadalát a szellem diadala fölött. Nem tudják, hogy csak ideig-óráig lehet hatalmuk, erejük az Úr és mindazok felett, akik az Úrhoz szegődnek. Mert az Úr igazsága örökértékű; olyan igazság, amelynek nincs kezdete és vége. Mert az Úr igazsága Istenből, a Teremtőből ered és kiárad a teremtett világra, és azt nem lehet megsemmisíteni. Nem tudják, hogy ők a bűneik miatt a múlandóságra, halálra, kárhozatra ítéltettek, csak azt értik, hogy most végre a közelükbe került az Úr, most teste van, és a testen keresztül meg lehet félemlíteni, meg lehet ölni, el

lehet hallgattatni. Krisztus cselekedetei, példabeszédei - bár szűkszavúan, lerövidítve, rossz fordításban, sok esetben sajnos a lényegét mellőzve - itt maradtak az elkövetkezendő kétezer esztendő minden rendű és rangú szellemeinek, akik azóta is - mint ti is - kegyelemből újra és új megjelenhettek a nap alatt. Itt maradtak, és azokon keresztül újra szól hozzátok az Úr, újra felhívja a figyelmet a megtérésre. **Igen, újra elhangzik a „hegyi beszéd” és a példabeszédek, amelyek mind a megtérés szükségességére, fontosságára hívják fel az emberlelkek figyelmét.** Az Ő igazsága tűz, amely engem is éltet, elevenít; tűz, amelyet szeretnék a mai napon mindannyiótok lelkében meggyújtani és itt hagyni! Szeretném az én szeretetemet és lelkesedésemet, amelyet az Úrral szemben érzek, a ti lelketekbe is átültetni! Szeretném, ha szeretnétek az Urat!

Szeretném, ha megértenétek, hogy milyen áldozatot hozott mindannyiunkért; szeretném, ha megértenétek lélek szerint a tanításait; szeretném, ha megismernétek Őt. Szeretném, ha az életekben bekövetkeznék az az átalakulás, amely bekövetkezett mindannyiunk lelkében, akik közéről ismertük Őt meg. Mert ha megismeritek Őt, és amikor a szívetek ajtaján kopogtat, és ti beengeditek Őt oda, akkor nem maradtok többé azok az emberek, akik voltatok. Akkor már nem akartok az ellenetek vétőkön bosszút állni, akkor már távol esik a lelki világotoktól, hogy a rossz helyébe rosszat adjatok, mert érzitek, hogy azzal az Úrnak okoztok szomorúságot, és a magatok szenvedéseit, gyötrelmeit, és az alacsony világokban való időzéseket nyújtjátok csak meg. Akkor érzitek, hogy a földi élet nem ad nektek örömet, békességet, megnyugvást, kiegyensúlyozottságot; nem ad nektek lelkesedést, csak közönyt, nemtörődömséget, fásultságot, levertséget, betegséget, rosszkedvűséget, életuntságot. Ezeket adja az ember részére szeretett testvéreim, a bűn; de éppen az ellenkezőjét adja a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk. Csodálatosak voltak azok a napok, amelyeket átélhetett mindenki, aki akkor a Földön élt. Az Úr híre mindenfelé eljutott és nagy távolságokról jöttek emberek - ki számárháton, ki gyalog -, hogy Őt hallgathassák, hogy Őt megis-

merjük, hogy Általa meggyógyulhassanak, hogy Óáltala újra értelmet kapjon az életük, hogy az életet szeretni és tisztelni tudják.

De nemcsak a maguk életét, ahogy azt az önző ember teszi, aki a maga életét félti, védi, óvja, de a másik ember életét nem értékeli. Az önző ember öl és gyilkol fizikailag, amikor az élet nem érték előtte; amikor anyagi javakért harcba megy; amikor elveszi azt, ami nem jár neki; amikor elveszi a másik szabadságát. A szabadság olyan a léleknek, mint langyos eső a termésnek, mert minden emberléleknek szüksége van a szabadságra. Ezt a szabadságot hirdette az Úr. A rabszolgák, az elnyomottak azt gondolták, hogy a testi rabszolgaságból való szabadulást hirdeti az Úr. Akik már lélek szerint is felismerték az Úr mondanivalójában a lényegét, azok rájöttek, hogy sokkal többet kínál nekik az Úr, mert a büntől való szabadulás teszi igazán szabaddá először a szellemet, a későbbiek folyamán pedig az embert is. A szabad szellemek hazája végtelen; ott nincsenek korlátai sem képességeiknek, sem önmegvalósulásuknak, sem birodalmaiknak, sem boldogságuknak, sem erejüknek. Egyetlen korlátjuk az, hogy maguk felett el kell ismerniük a teremtő Istent, akitől mindent kaptak: az életüket, az erejüket, a lehetőségeiket, a birodalmaikat, a képességeiket és azt a lehetőséget is, hogy tökéletessé válhassanak. Hogyan beszélhetnék én a tökéletlen embernek arról, hogy milyen szabadságot ad a tökéletesség tudata, hiszen azt magam sem értem még el, mert még magam sem jutottam el arra a fokozatra, magam is messze vagyok attól.

De azt már értem, hogy mit is ad a szabad akarrattal Isten az Ő teremtményének; mit is ad azzal, hogy tökéletessé válhat, amikor mindaz, amit megalkot maga körül, a tökéletességet, a harmóniát tükrözi vissza. Nem lehet égiekről beszélni a földi embernek, hiszen ahogy az Úr mondotta: „*ha földiekről beszélek néktek és nem értitek, hogyan értenétek akkor azt, amikor égiekről szólok*”? Mindenre meg kell érnie úgy az embernek, mint a szellemnek is. Minden szellemet csak fokozatonként lehet adagolni, mindent csak a maga idejében, mert idő előtt, nagyobb adagban adva veszélyes lehet; visszaél azzal, elpazarolja azt, vagy tévhitbe kergeti

öt. Az ember sem a túl nagy szomorúságot, sem a túl nagy boldogságot nem bírja el, mert szívét mind a kettő összeszorítja és megöli. Az embert a szellemvilágból áradó erős érzések itt, a fizikai síkon megbetegítik. De ha elérte a tökéletességét, akkor ezek éltetik, boldogítják, és még csodálatosabbá, fénylőbbé, hatalmasabbá, erősebbé teszik őt. Szeretett testvéreim, ezekre tanított meg engem az én Uram, az én Krisztusom. Ég és föld elmúlik, de az Ő igazságai, az Ő beszédei, soha, soha el nem múlnak! Kívánom nektek, hogy az Ő igazsága, és ezek a gyöngyszemek, amelyek az Ő igazságát a Szentlélek kijelentései által magyarázzák, megvilágítják, nektek is azt jelentsék, amit nekem, és ezáltal boldogok, megelégedettek legyetek, és a szeretetből jelesre vizgázhassatok! Ha a szeretetből jelesre vizgáztok, akkor az Övéi vagytok, mert Ő a szeretet Mestere; ha a szeretetből jelesre vizgáztok, akkor kinyílik előttetek a magasabb világokba vezető kapu. Én ezt kívánom mindannyitoknak! Adja Isten és adja az én Krisztusom, hogy ez így legyen! Ámen.

KRISZTUS AZ ÚR!(*)

Nem tudok magamhoz térni... hiába próbálkozom más szempontból nézni a dolgokat, teljesen képtelen vagyok rá. Most döbentem rá, hogy milyen balgák voltak az emberek, és milyen balga voltam én is... most döbentem rá, hogy mi emberek - bár én most már nem vagyok az, de annak érzem magam - azt hittük és úgy hiszik a ma élő emberek is, hogy az Úr, a Krisztus csak egy jelentéktelen valaki, Aki a vallások tárgykörébe, a vallások mitológiájába tartozik, és semmi köze különben a társadalomhoz, semmi köze az emberekhez. Úgy gondoltam, hogy aki akar, hisz Benne, aki nem akar, nem hisz Benne és ezzel el van intézve. Úgy gondoltam, hogy mindenkinek egyéni joga, hogy miben hisz, miben nem hisz; ha Krisztust elutasítja, akkor elutasítja: ha egyetlen vallásnak sem kíván híve lenni, akkor nem lesz híve. Mert mint mondom, úgy hiszi, úgy gondolja az ember és úgy gondoltam balgán én is, hogy az a Krisztus csak a vallások tárgykörébe tartozik;

hogy az a Krisztus a zsidóknál született meg, és volt - úgy hallottam - az Istennek egyszülött fia. Úgy gondoltam, hogy az intelligens ember tudomást vesz Róla, mert az általános műveltséghez hozzátartozik. A kevésbé intelligens ember szintén tudomást vesz Róla, mert szüksége van a hitre, hogy valami úton-módon Krisztus az ő nyomorúságát, félelmét enyhítse. **És itt, ebben a világban meg kellett látnunk - nekem is, és mindannyiunknak - és látnunk kell nap, mint nap, hogy Ő az Úr!** Hogy Ő az Úr égen és Földön, és hogy mi kicsiny és jelentéktelen senkik vagyunk, akármit hittünk és akármit is képzelünk magunkról; akármilyen nagynak, erősnek, tanultnak, műveltnak, pénzesnek, tehetségesnek gondoltuk magunkat és gondoltam magamat én is! Senki és semmi vagyok; nem tudom a kezemet kinyújtani, nem tudom a lábamat tovább emelni! Nincsen semmim; teljes egészében az Úrra vagyok utalva! És most szétosztatnak bennünket... és hiába kiabálunk, hogy Dávid fia, könyörülj rajtunk... nem könyörül rajtunk senki... kivezetnek bennünket... mint az útszéli koldusokat elűznek bennünket, hogy ne kéregessünk és ne kiabáljunk... de mit tehet egy ilyen magamfajta, nyomorult, szerencsédén koldus, aki rá van utalva a mások alamizsnájára, rá van utalva a mások könyörületességére és leginkább rá vagyunk utalva az Úrra, a Krisztusra?

Most látom, most látjuk mind, akik ide csoportokba vagyunk verődve, hogy milyen nagy és milyen hatalmas Ő, hogy valóban mennyire Ura a mennynek, hogy valóban mennyire Ura a Földnek! Nem mitológiai személy Ő, nem egy szent ember, nem egy igehirdető... Annyira meg vagyok döbbenve, hogy értelmesen beszélni sem tudok a döbbenettől, ahogy egyszerűen lelépett arról a helyről, ahová én Őt állítottam, amit én Őróla hittem, amit én Őróla képzeltem, és amikor azt hittem - balga módon - hogy csak a szegényeknek, az elesetteknek, a nyomorultaknak, a betegeknek van szükségük Rá. Igen, a szegényeknek, a nyomorultaknak és a betegeknek van Rá szükségük, de ezt nem csak testi értelemben kell érteni, hanem szellemileg is. És most meg kell látnom, hogy akármit hittem és gondoltam is magamról és akármmivel és akármi felett rendelkeztem is, most koldus vagyok! Nyomorult vagyok,

most beteg vagyok, most szegény vagyok és nincstelen vagyok! És kiabálok... és újra és újra kiabálok, hogy hallja meg szavamat és tekintsen rám... és újra és újra ettől a valakitől kapott Bibliát előveszem, fellapozom és eszembe jut, amikor a jeruzsálemi bevonuláskor a tömeg üdvözölte Őt és kiabálta: „*áldott, ki az Úr nevében jön*”. (János 12:13) És most hiába kiabálok, hogy jöjjön és segítsen rajtam és segítsen mindannyiunkon, akik ilyen megfáradtak és ilyen koldusai vagyunk ennek a másik, szellemi világnak!... Senki nem hallja a szavunkat... és szétkergetnek bennünket, hogy ne csoportosuljunk, ne kéregessünk, hogy ne követeljük az alamizsnát, hanem várjunk csendesen, magunkba szállottan az Úr eljöveteleig...

De a türelem sohasem volt erényem... Már éppen eleget vártam, hogy valami történjék velem és nem történik semmi. És itt kilátásaim egyáltalán nincsenek; ha zsirom lenne, mondanám, hogy sülhettek most a magam zsírjában, de már zsirom sincs... ezzel azt akarom mondani, hogy mindent feléltem, mindent felémésztettem és minden rongy lekopott rólam... És mire várjak? Már nincs miből éljek tovább, már minden életlehetőségem elfogyott... Most mindenképpen a Krisztusvárásnak, az Úrvárásnak be kell következnie, mert én már a legvégsőig le vagyok rongyolódva, a legvégsőig elmentem az éhezésben... Most már szeretnék valami változást, szeretnék valami megújhódást... szeretném, ha ez a „mitológiai alany” lelépne arról a helyről, ahova én beskatulyáztam Őt és a mindennapjaimnak részesévé válna, mert ezek a mindennapjaink - többek nevében is mondom - gyötrelmesek, keserűek, szomorúak, kilátástalanok!.. Én már nem akarok tovább egy pillanatig sem várni, mert gennyes sebeim felfakadtak!... Már elhiszem, hogy az utak széléről el akarnak tüntetni bennünket, mert nem vagyunk kedvező látvány. De akárhogy akarnak is eltüntetni, nem hagyom magamat, mert ha bebörtönöznek, ha lakat mögé tesznek, ha rács mögé raknak, akkor én onnan már ki nem szabadulhatok, mert láttam azokat, akiket elcipelt és lakat alá helyezett a törvény...

Körvezető: Azért cipelte el a törvény, testvérem, mert nem voltak hajlandók beismerni bűnös voltukat...

Médium: Én beismerem bűnös voltom... én mindent elismerem, csak Krisztus, Dávidnak fia könyörülj rajtam! könyörülj mindannyiunkon, útszéli koldusokon, könyörülj rajtunk!... Életünkben valóság leszel, ha ránk figyelsz, ha a segítségünkre leszel. Most már látom, hogy Ő nem csak a papok dolga, hogy Ő nem csak a vallások templomaira és Úrasztalaira való, hanem élő, eleven valóság, Aki nélkül nincsen életünk... Mert ez nem élet, amiben élek. Mert ezt senki nem értheti meg, csak az, aki ebbe a nyomorúságba belekerült, aki ebben a nyomorúságban benne él, abból nincs kiút, ahonnan nincsenek kilátások, aminek nincs holnapja, aminek nincs jövője, amiben nem lehet reménykedni, amiben nem lehet bízni, ami nem hoz holnapra egy falat kenyeret, egy meleg kabátot. Ez a nyomorúság semmit nem hoz, csak tovább, tovább, tovább marad ez a nincstelen állapot, ez a koldus-állapot, ez nyomorúságos állapot, amit én megelégettem és mindennek az elkövetésére hajlandó vagyok, hogy ebből a helyzetből kikerülhessek végre... És engem most már ne szórjanak innen széjjel... úgy akarnak bennünket szétszórni, mint a Földön, ahogy a tüntető tömeget szétszórta a rendőrség... itt is a rendnek őrei azok, akik szét akarnak szórni bennünket, de nincs hova mennünk; a börtönöket velem ne töltsék...

Körvezető: Ebből a helyzetből, ebből az állapotból erőszakos úton-módon nincs kiút. Egyetlen út és mód van: az őszinte bűnbánat és a bűneidnek az őszinte elismerése az Úr előtt, akiről beszélsz most nekünk. Megtetted te ezt már?

Médium: Nem jön el hozzánk... **Ő nagy Úr, hatalmas, beláthatatlan nagy Úr... minden a nevéből zeng, minden Tőle hangos... minden angyal Rá hivatkozik, minden börtönőr Hozzá fordul...**

Körvezető: Mondok neked valamit: vannak közbenjárók közted és Őközte, akik a te kiáltásaidat el tudják vinni Hozzá és Ő tudomást vesz rólad. Tehát az lenne a fontos, hogy ha ki tudnád termelni a lelkedből...

Médium: Át vagyok fázva... ezekben a rongyokban didergek állandóan... adjon már valami takarót, át vagyok fázva.

Körvezető: Adok én neked valami mást; adok neked ebből a

vízből (delejes víz), ebből igyál egy kortyot...

Médium: Mit itat velem?

Körvezető: Csak igyál, ez jót fog neked tenni; meglátod, jó szándékkal teszem.

Médium: Nem lesz tőle még rosszabb a helyzetem? Garantálja ezt? Bízhatom magában?

Körvezető: Nyugodtan végy magadhoz egy pár kortyot, semmi bajod nem lesz tőle. Most azt kérdezem tőled testvérem, hogy ez a szenvedés kitermelte-e a lelkedben azt az őszinte bűnbánatot, amelynek nyomán beismered a bűnösségedet, elismered azt, hogy a földi életedet elrontottad, vétkeztél?

Médium: Mi voltunk, akik most itt koldusbotra jutottunk, a világ fiai... mi voltunk a nagyok, mi voltunk a hatalmasak, mi voltunk a tehetségesek, mi voltunk az erőszakosak, mi osztozkodtunk a hatalmon, mi osztozkodtunk az országon, mi osztozkodtunk a pénzeken, mindenem mi osztozkodtunk... Mi lesz velünk? mi lesz velünk? Segítsenek emberek, segítsenek!... higgyék el, az igazat mondom, Krisztus nélkül senkinek sincs élete... itt vagyok elveszve, segítsenek! segítsenek!., (a médium feláll és úgy kiabál)

Körvezető: Az Úr segít rajtad testvérem, nyugodtan ülj le.

Médium: Senki nem hallgat meg; már betegre, már rekedtre ordítom, kiabálom magam, nem hallgat rám senki!

Körvezető: Figyelj rám, én segítségedre leszek testvérem!... ülj le nyugodtan, foglald el a helyedet... ülj le és én imádkozni fogok veled...

Médium: Tudja maga, ki ez a Krisztus? Tudja, hogy milyen hatalma van égen és Földön? Tudja, hogy milyen fitogtatja a hatalmát, mint a hatalomra vágyó és hatalmaskodó földi ember. Nem fitogtatja a hatalmát. Úgy néz ki, mintha egy csendes, szótlan, mindent elviselő, mindent eltűrő, mindent megbocsátó, mindenkin segítő valaki lenne, így néz ki! A Földön legalább is én úgy gondoltam, hogy bizonyos fokig, Ő a balga, hogy eltűrte a megszegényítést, eltűrte a pofonokat, eltűrte a megaláztatást, hogy jó volt neki a szegény sors, hajlandó volt a heródések elöl menekülni, hajlandó volt a keresztet cipelni, hajlandó volt a keresztfán az életét áldozni az eszméért, hajlandó volt - már én

nem is tudom, hogy mi mindenre volt hajlandó! - de itt megköze-
líthetetlen a mi számunkra!.. könyörülj rajtunk, könyörülj raj-
tunk!., itt nem áll szóba velünk, érti? Itt magasságok és mélysé-
gek, hatalmas szakadékok választanak el bennünket, a nincstele-
neket Tőle...

Körvezető: Mi vagyunk azok, akik azokat a szakadékokat lét-
rehoztuk az életünkkel, mi vagyunk azok, akik eltértünk Isten
akarától a földi életünkkel.

Médium: Itt azt mondják, hogy van Krisztusvárás...

Körvezető: Hadd mondjam meg neked testvérem azt, hogy
most vagyunk az esztendőnek ebben a periódusában. Most van az
Advent, most van a Krisztusvárás; rövidesen ünnepeljük itt a Föld-
dön, és a mennyben is ünnepelni fogják az Ő Földre jövetelének
ünnepét, a Karácsonyt...

Médium: Itt is már mindenütt azok, akik közöttünk időnkint
megjelennek, akik közöttünk - mit tudom én...

Körvezető: Missziós munkát végeznek...

Médium: Valahogy úgy... azok is mind - már látjuk - az ün-
nepre készülnek... már látjuk, hogy valahogyan kevesebbet is
időznek közöttünk. Mindegyik igyekszik visszamenni - ha csak
időlegesen is - a maga hazájába, mindegyik felkészíti a maga haj-
lékát az ünnepekre. És mi mit ünnepelünk? Nekünk nincs ünne-
pünk... A Földön mint ember ünnepeltem... balgán ünnepeltem a
gyomornak, a testi érzékeimnek, és nem tudtam, mi az lélek sze-
rint ünnepelni... most már ünnepelnénk lélek szerint, de nincs mit;
úgy látszik a mi számunkra nem jött el még Krisztus; úgy látszik,
a mi számunkra még nem született meg a Krisztus...

Körvezető: Még nem jött el, de eljöhet testvérem...

Médium: Itt csak arra törekednek, hogy minket, útszéli koldu-
sokat eltakarítsák, eltüntessenek innen; hogy itt is úgy nézzen ki,
hogy rendet tettek az ünnepekre; hogy a kedélyeket, a nyugtalan-
ságot, a békétlenséget - mert a békétlenség hazája ez - és mind-
ezeket itt úgy csinálják, mintha nem lenne. De a békétlenség van,
létezik; most nem akarnak vele foglalkozni, mert a maguk részére
most békét és megnyugvást és ünneplést akarnak... de nem lehet
a kórházakat és nem lehet a jótékonyági intézményeket lezárni,

csak azért, mert ünnep jön... de mondom, azt akarják, hogy ha lenne zsírunk, süljünk most a saját zsírunkban, hogy puhuljunk és adjunk a keménységünkből... Látom, hogy nem vagyok én itt kedves vendég; nem ilyent várnak itt sem, mint amilyen én vagyok...

Körvezető: Kedves testvérem, hidd el nekem, nagyon sajnálunk, hogy ilyen helyzetbe kerültél és szeretnénk segíteni rajtad...

Médium: Mi adja az embernek ezt az örületet, hogy azt hiszi, hogy az a fontos, hogy az egész világot megnyerje, amikor itt hetvenszer elmondják és hetvenhétszer elmondták már, hogy „mit számít az, ha az ember az egész világot megnyeri is, ha a lelkének kárát vallja?” Hát most mi itt vagyunk élő, eleven példának, hogy a világot megnyertük, a lelki üdvösségünket pedig elvesztettük. Azt hittük balgán, hogy Krisztusnak van szüksége ránk; azt hittük balgán, hogy Krisztusnak van szüksége arra, hogy elmenjünk az Isten házába; hogy megtanuljuk megismerni és betölteni a törvényt... azt hittük, hogy Krisztusnak van arra szüksége, hogy mindazt, amit tanított, betöltsük. Nekünk van arra szükségünk! Hát mindaz, amit nem töltöttünk be a Földön, most itt nincs... Honnan vegyem elő a pénzeszsákjaimat, honnan vegyem elő a részvényeimet? Honnan vegyem elő mindazt a gazdagságot, mindazt az erőt, mindazt a bátorságot, mindazt a határozottságot, mindazt, amivel a Földön rendelkeztem?.. Nincsen semmim...

Körvezető: Ott mindaz nem segítene testvérem...

Médium: Nem lehet ide áthozni a földi világból semmit... Tanúk kellenének, hogy bizonyítsák, hogyha az Úr nevében kértek, akkor adtam, de nincsenek tanúim... nem érti?... senkim sincsen, mindenki hátat fordított... Ezzel a gyülevész, rongyos, bűdös, semmirevaló, koldus társasággal vagyok együtt, jómagam is koldusan, bűdösen és elhagyatva és... eh! - hiába is beszélek én erről, senki nem érti ezt...

Körvezető: De értjük testvérem, amit mondasz, mert mi ezzel foglalkozunk. Azt mondtam neked, hogy én, mint ember nem adhatok neked mást, mint hogy imádkozom veled és együtt fordulunk az Úrhoz segítségért. Mondtam, hogy az Úr és közted vannak közbenjárók, akik elvihetik a kérésedet, a te alázatos és nem követelő kérésedet az Úrhoz, mert amint mondtad, az Úr szelíd,

békességes, nem fitogtatja hatalmát...

Médium: Minden ajtó megnyílt előttem a Földön... nem volt, ahová be ne mehettem volna... nem volt olyan számomra, hogy teltház... mindenütt megnyíltak a kapuk, mindenki érdeklődése felém fordult... most már?... most még azok, akik valaha örültek, ha rájuk mosolyogtam, ha az alázatos köszönésüket elfogadtam, sem törődnek velem. Volt egy, aki ilyen szolgáló volt nálam annak idején és eljött ide, de rosszkor jött: abban az időben, amikor még nagy legény voltam, amikor még a kezdetek kezdetén azt gondoltam, hogy majd itt is megnyílnak az ajtók és a záruk, arra hivatkozva, hogy ki és mi voltam... balga voltam, hiszen minden-nel, amivel rendelkezhettem, nem volt az enyém, kölcsön adták - érti? -, hogy a hamis gazdagságon szerezzek magamnak mennyei gazdagságot... és szereztem magamnak poklot!... érti? Azt szereztem magamnak... És rosszkor jött, mert akkor még elzavartam, hogy mit akar itt engem leckéztetni, mit akarja nekem itt magyarázni hogy most mit csináljak, és hogyan csináljam, meg hogyan ne csináljak, hogyan ne érezzek... elküldtem... Még egyszer szerényen próbálkozott a segítségemre jönni, akkor nagyon elfogott az indulat és azóta most már őt sem látom... most már csak ez a gyülevész társaság adja; mit ad?... semmit nem ad; nekik sincsen semmijük.

Körvezető: Ők teszik ki a társaságodat. Tehát testvérem, nem mondhatok mást neked, mint ahogy az előbb mondtam, valóban van Krisztusvárás, most adventi napokat élünk és rövidesen eljön az a nap, amikor ünnepeljük a Megváltó Földre jövetelének ünnepét.

Médium: Ilyenkor ideát sokkal rosszabb, mert ideát még éle-sebbek lesznek a határok... érti?... élesebb lesz a fény és az árnyék között a különbség... élesebben kirajzolódik a magunk nyomorúsága, jelentéktelensége, semmissége azok mellett, akik kegyelem-ből - vagy mit tudom én, miből, biztos nem jószántukból - ide eljönnek közénk...

Körvezető: Bizony az ő jó szándékuk hozza őket közéték, testvérem...

Médium: Látszik rajtuk, hogy nem kielégítő a mi társaságunk...

Körvezető: Emlékezzél vissza testvérem, hogy amikor te úr voltál, te elmentél a koldusok közé, jól érezted magad a koldusok között?...

Médium: Nem! Utasítottam a titkáromat, hogy ilyen és ilyen összeget utaljon ki nekik! Valami olyanoknak, akik ezzel foglalkoztak...

Körvezető: Hát próbáld őket ehhez hasonlítani, de nem ebben az értelemben, mert ők maguk veszik ezt a fáradságot, hogy eljőjenek közétek és dolgozzanak közöttetek. Tehát ők nem úgy gondolkoznak, mint ti emberek gondolkotatok. Tehát testvérem, akarsz velem imádkozni - ezt kérdezem - ha nem, és elutasítod, én nem erőszakoskodom...

Médium: Mindent akarok! Mindenre hajlandó vagyok, csak ide vissza ne kelljen mennem, mert itt már mindentől megcsömörlöttem, itt mindenből elegendem van...

Körvezető: Megpróbálom a gondolatvilágomat bekapcsolni a tiedbe, mondd utánam, amit mondok... úgy mondom, mintha a te helyedben lennék: Uram, Megváltó Jézus Krisztusom, kinek nevét nem vagyok méltó ajkaimra venni, én szellemvilágbeli koldus, nincstelen és beteg lélek, Hozzád fordulok; tekints le reám, tekints le az én nyomorúságomra és könyörülj meg rajtam. Megváltó Jézusom, én a földi életemben eljátszottam azokat az előnyöket, amelyeket azért kaptam, hogy azokon lelki javakat szerezzek magamnak. Én ezeket a lehetőségeket eljátszottam és ennek következtében így, ilyen nyomorultul és nincstelenül érkeztem meg...

Médium: Mióta megérkeztem, újabb és újabb nyomorúságok várnak rám. Ahány ajtót még kinyitottam, mögötte még nagyobb hideg, még nagyobb nyomorúság, még nagyobb szenvedés várt rám... és amit kinyitottam, nem lehetett visszacsukni, azt valami visszatartja, és onnan csak úgy dőlnek, özönlenek ki azok a mindenféle árnyak, mindenféle jeges fuvallatok, azok a mindenféle csípős érzések... Miért hittem balgán, hogy Krisztus mitológia - még ki sem tudom mondani ezt a szót... borzasztó, még a nyelvem

sem mozog úgy, mint régen; a gondolkodásom lelassult, mindennem elnehezedett, mindenem elsötétedett, oda vannak az értelmi képességeim, olyan tompa vagyok... mito... mondja már ki.

Körvezető: Mitológia...

Médium: Nem tudok már gondolkozni, megfagytak az érzések is bennem...

Körvezető: Megváltó Jézus Krisztusom, könyörgöm Hozzád, hogy bocsásd meg az én vétkeimet, bűneimet...

Médium: Nagyravágyásomat, hatalomvágyamat, erőszakosságomat, önzésemet, gőgömet, paráznaságomat... mindent, mindent, amit ellened elkövettem...

Körvezető: Bánom, szívből bánom...

Médium: Vissza kéne csinálni... csak tudnám visszacsinálni... le engedném vágni a karjaimat, le engedném vágni a lábaimat, csak vissza lehetne csinálni...

Körvezető: Könyörülj meg rajtam Megváltóm és mutasd meg részemre az utat ebből a nyomorúságból. Ámen.

Médium: Itt van valaki megint onnan a magasabb világból... nyugodt, békés, segítőkész... Azt mondja: „ha igazán megbánod a bűneidet, ha igazán szabadulni akarsz ebből a nyomorúságból, akkor most egy olyan ajtót mutatok meg neked, és nyitok ki a számodra, amely mögül nem a múlt árnyai és jeges lehelete csap meg, hanem egy reményteljesebb lehetőség vetíti majd előre a fényét... de most kell megragadnod, most teljesen rám kell bíznod magadat - azt mondja - és én átsegítlek utadnak még hátralévő sötét, kietlen, szomorú szakaszán, hogy eljuthassunk egy olyan kis pihenőhelyre, ahol egy időre megpihenhetsz, erőt gyűjthetsz, hogy aztán szembenézhes a földi életed elmúlt napjaival, éveivel...” Akkor most én mehetnék... maga feloldoz?., maga elenged?..

Körvezető: Feloldozlak, nyugodtan menj el ezzel a kedves testvérrrel, és kívánom, hogy az Úr legyen hozzád irgalmas...

Médium: Valamivel megkeni a fejemet, a karjaimat, a lábaimat és a szívem körül és ettől most egy kis nyugalom és egy kis békesség száll rám...

AZ ÚRVACSORA RÓZSÁI (*)

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak nevében! Szeretnék mondani nektek valamit. Már régen volt, amikor egyszer felvetődött, hogy az Úrvacsora rózsáinak színe mit is jelképezhet. Hát most megmondom nektek. Nem úgy van, ahogyan ti gondoltátok, hogy a sárga az az Úrnak hat egyfajta tanítványát, a fehér pedig az Úr másik hat hasonló természetű tanítványát jelképezi. A fehér és a sárga rózsák száma, (tizenkettő) az Úr tizenkét tanítványának a szimbóluma. De a rózsák színei az Úr áldozatának színei. A fehér az Ő tisztaságát, az aranyosan sárga az Ő szeretetét, a vörös pedig az Ő kihullatott véré, véráldozatát jelképezi. Azután mást is mondanék nektek: szívem szerint mindannyiőtoknak adnék a tizenkét szál rózsából, de én nem tudom megtenni azt, amit az Úr megtett, hogy öt cipóból és néhány halból ötezer férfinépség és a hozzájuk tartozó asszony és gyermekesereg is jóllakott. Én a 12 szál sárga és fehér rózsát és az egy piros rózsát csak 13 embernek adhatom. Pedig lélek szerint megnyomorodottak vagytok: kit a csalódás, kit a bánat, kit a betegség, kit az öregség az, ami a lábáról lever. Mindegyikőtöknek jól lenne hát a rózsákban elhelyezett tiszta, gyógyító fluidokból, erőkből részesülni. Ennél az eszköznél láttam, hogy van a fiókja mélyén jól elrakva régi-régi megszáritott rózsaszirma. Arra gondoltam hát, hogy az Úr születésének csodálatos ünnepén, amikor majd Karácsony napján ide összejöttek, hogy Rá emlékezzetek, akkor hozza azt el ide közétek, tegyétek egy tálcára és gyújtsátok meg. Tegyétek meg ezt mindjárt az Istentiszteletetek kezdetén, hogy mindazokat a felszabaduló gyógyító erőket, amik oda bezárattak, ti belélegezhessétek, és azokon keresztül az Úr gyógyító erejéből így is vigyetek valamit haza magatokkal.

KRISZTUS IGÉJE, MINT ÚTMUTATÓ (*)

Köszöntelek benneteket testvéreim, szeretettel az Úr, a Jézus Krisztus nevében. Régmúlt dolgok suhannak át a lelkemen. Régmúlt dolgok fodrozzák, hullámozzák azt, mint a selymes szellő a tenger vizét. Érzéseimmal, gondolataimmal, lelki szemeimmal a múltba pillantok és látlak benneteket; azoknak, akik voltatok, és akik ma vagytok. Sokaknál örömmel szemlélem azt a változást, amelyben reménykedtem és reménykedtünk mindannyian. Másoknál félve és aggódva figyelem a jövőt, hogy ugyan van-e idő még a kibontakozásra, az átalakulásra és az átváltozásra. Látom a hiábavalóságokat és látom a megtett út eredményeit is. Látom az üresen hagyott médiumi székeket, amelyekből az eszközöknek az Úr hívására távoznuk kellett, és látom azt a médiumi széket is, amelyet közületek még egy valakinek be kellett volna töltenie, de ez elmaradt. Elmaradt azért, mert a magasabb rendű szellemvilág soha senkivel semminemű erőszakot nem alkalmaz és mindenkit meghagy a maga szabad akaratában. Sokatok mögött az út kidolgozottá vált, és határozott és egyenes vonalat mutat és az eredmények a beérkezetttség állapotában itt lesznek. Mások vargabetűket írtak és elmulasztották életükben a legfontosabbat, hogy az Urat lélekben és igazságban megismerjék és hozzákapcsolódjanak. Mert ha a földi élet nem az Úr Igéjén épül fel, ha a földi életből ez az Ige kimarad, akkor az nem sokat jelentett a Föld vándora számára. Krisztus Igéi a végtelenségből szólnak a lélekhez. Ez az Ige nem hangulat, ez az Ige nem külsőség, ez éltető erő, amely az embert átsegítheti azokon a nehézségeken, amelyeket a saját és társai bűnei hoztak létre az életében mint fájdalmat, nehézséget, szenvedést és csalódást.

Krisztus Igéje megmutatja, megvilágítja a hazavezető utat. Krisztus Igéje választ ad a miértekre, és ahol a miértekre válasz nem érkezik, ott megnyugvást, békességet és biztonságérzetet ad még akkor is, ha ma nem is tudja az ember, hogy mi miért történik vele. Egykor mindenre fény derül, és mindennek megmutatkozik a miértje. A szenvedések nem hiábavalók; a szenvedések részben a bűn következményei, részben tanító eszközök, hogy az embert

ravezessék a helyes irányra és a sokféle elv; eszme között ráakadjon a legértékesebbre, a legnagyobbra: a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk Igéjére. **Ő a szeretet Messiása, a Föld lakóinak Megváltója, minden bukott lélek menedéke és mentsvára!** Rajta keresztül juthatunk mind vissza azokba a csodálatos mennyei hajlékokba, amelyeket mindannyiunk számára fenntart a teremtő Isten. Bizony szomorú és terhes a földi élet, hiszen magatokon tapasztalhatjátok, hogy hajlott korotok ellenére sem váltotta be a hozzá fűzött reményeiteket. Milyen sok mindennel adós maradt, mert keveset adott az örömből, és sokat a nehézségből; kevés szeretetet az emberek - sokszor még a hozzátok legközelebb állók - részéről is, de annál többet a bennük való csalódásból. És mindez azért, mert a Föld lakói nem angyalok; azok nagy része még most, az utolsó időkben is jobban szereti a maga kényelmét, a test részére kellemes időtöltést, önző vágyainak mindennemű kielégítését, mint a szelíd Krisztustól megtanulni az áldozathozatalt, a szolgálatot, a türelmet, a segítőkészséget, az önzetlen munkálkodást. Mindenki rohan, siet, szalad valahova, mintha lekésne valahonnan, mintha az élet rohanó perceiben nagyon fontos és lényeges dolgok várnák őt, amelyek neki majd kielégülést, megnyugvást, lelki békességet nyújtanak. És e sok rohanás között mindig újra és újra csalódnia kell, rá kell jönnie, hogy ami után futott, azt soha el nem érheti, amit színes fantáziájával vágyvilágában vagy álmaiban kiszínezett, azt itt a Földön soha el nem érheti.

Meg kell tanulnia, hogy ebből a rabságból nincs más kivezető út, nincs más szabadulási lehetőség, csak ha - Krisztushoz hasonlóan - minden nap felveszi az ő keresztyét, és azt békeséggel, türelemmel, megnyugvással elhordozza. Ha megtanulja a szeretet ABC-jét: ha kövel megdobják, kenyérrel dobja vissza; ha kérik a felső ruháját, adja oda az alsót is; ha mások érdeke miatt neki le kell mondania, akkor azt jó szívvel képes legyen megtenni. A szeretet Messiásától ezeket lehet megtanulni, nem azt, amire a világi ember vágyik, hogy megfürödhessék a hatalomban, dicsőségben, pompában, kényelemben, a testi vágyak mindennemű szertelenségében. Ez a világ szeretett testvéreim, nagyon is az

anyag, a tér és az idő világa. És ez a drága idő morzsolódik: minden pillanattal, minden lehelettel távolabb kerültök a földi életben való sütkérezés lehetőségétől; minden pillanattal közelebb kerültök a földi élet utolsó órájához, hogy azután ideát megnézzétek, mit szorongattok a kezetekben. Sokan tévesen úgy érezték, valami értéket találtak, amit még mindig szorongatnak a kezükben, és ezért a sokkal értékesebbet képtelenek voltak felvenni. Ideát jön a csalódás, hogy amiben nagyot láttak, amit értéknek tekintetek, amit egész életükben a kezükben szorongattak, az értéktelen apróság, amelyet ideát nem lehet beváltani békességre, megnyugvásra, öröme és boldogságra; meg kell lássák, hogy amivel az életük napjait eltöltötték, nem hozott szellemi értékeket számukra. Istennek milyen szeretetteljes intézkedése az, hogy azokat, akik kihullottak az egyházak kéréjéből, felkarolja, azoknak utána nyúl! Elküld bennünket ezekben az utolsó időkben, hogy benneteket mindazokkal együtt, akik kihullottak a kérékből, öszszegereblyézzünk.

Én, személy szerint kezdettől fogva kisebb-nagyobb megszakításokkal hozzátok voltam beosztva; már akkor hallathattam itt a hangomat, adhattam nektek ismereteimből és tudásomból, amikor ez az eszköz még meg sem született, amikor ez a gyülekezet még a fénykorát élte. Fénykorát élte azért, mert azok, akik akkor éltek, bár még fiatalok és erejük teljében voltak, de érezték az elcsesztésüket és azt, hogy mennyire szükségük van erre a többire, erre a világosságra; arra, hogy hétről-hétre a szellemvilág kapui megnyíljanak és Isten kegyelméből az életükre egy-egy fénysugár vetüljön. Igaz, voltak akkor is, akik könnyelműen vették mindezt a csodálatos, megmentésük érdekében adatott isteni ajándékot, és elfecsérelték erejüket, fiatalságukat arra, amit a Föld nyújtott: a túlzottan szorgalmas munkára, hogy gyermeküknek több legyen, mint nekik volt; vagy hogy valamit érezzenek a földi élet lüktetéséből. Az a szomorú, hogy nem ez az Igazság töltötte meg a lelküket, és adott életüknek tartalmat. Most már nem igen mondható, hogy erőtök teljében lennétek, most már nehéz az ember sorsán változtatni. Azonkívül vannak az embernek gondolatai, érzései, amelyek ellen idősebb korban, amikor valamiben

megcsontosodott, már nehezen tud küzdeni. Pál apostolnak is azt mondta az Úr - amikor az Övéit üldözve, ebben megállította őt - „nehéz néked Saul az ösztöke ellen rugdalóznod”. (Ap. csel. 9:5) Igen, nehéz, amikor az embert az érzése valamihez erős szálal köti. Hiszen Pált erős érzések kötötték az ő fajtájához, a zsidó néphez, annak minden értékes és értéktelen tulajdonságával együtt. Pál magán viselte fajtája mindennemű tulajdonságát, de fejlett egyéniség volt és megérezte, hogy ez az új elv, amelyet Krisztus hozott, nem azonos a régivel. Az Írás mondja: „*a régiek elmúltak*”. (2 Kor. 5:17)

Ez a fejlődés: a régiek elmúlnak, újak jönnek, és ebben az újban mindig a fejlődésben előbbre vivőt kell az embernek elfogadnia. Nem kell félnie az újtól, de nem is kell az újat vakon elfogadnia, mert az újban is található olyan gondolatok, amelyek nem a fejlődést szolgálják, sőt veszedelmesek a lélekre nézve. De a léleknek vannak érzőszervei, amelyekkel kitapogathatja, hogy mi az, ami a számára abban az újban a javára lesz. Pál az Úrral való találkozás, a fénylő megvilágosodás után, amely meg is vakította őt - és ami végeredményben Saulból, a zsidóból a keresztény Pállá változtatta - ebben az újban ráakadt arra, amire neki és népének szüksége volt. És ettől kezdve mellé állt ennek az új elvnek, ennek az új eszmének, többé már nem küzdött ellene, és nem védte a szétfosló régit. Rájön arra, hogy ez az „új” vezetheti úgy az ő egyéni életét, mint azokét, akik között élt, akikért azután utolsó leheletéig dolgozott. Megismertette velük az Urat, a Krisztust, hogy azok lélekben és Igazságban átléphessenek az Ó-szövetség merev korlátai közül erre a szabadabb mezőre, a kegyelem törvényébe; átléphessenek Krisztus szellemi igazságába. De közületek hányan - akik még Krisztus megfeszítésekor is ízig-vérig zsidóknak vallottátok magatokat, vagy akiket életeken keresztül a pogányság ringatott, majd később éltetek különböző fajok és népek között, ahol találkoztatok a szellemvilág megnyilatkozásával, mágiával, vagy bizonyos okkult jelenségekkel, hol egészen primitív keretek és körülmények között, hol egészen alapos ismeretekkel - itt maradtatok, szeretett testvéreim, ezekre az utolsó

időkre. Most pedig itt vagytok, hogy ebben az utolsó lehetőségben, végre-valahára felküzdjétek magatokat arra a szintre, aminek érdekében ez az Igazság ilyen tisztán megmutatkozott részetekre ebben az életetekben. **Az Úr elküldte a Névtelen Szellemet nemcsak e kis gyülekezet részére, nemcsak a régi, fénnel rendelkező budapesti Nagy Kör részére, hanem mindenki részére, mert a Névtelen Szellem a jelenlegi szellemi mozgalom egyedüli megbízott irányítója.**

Az Evangéliumi Spiritizmus alapkijelentéseit Mária, Buddha, Laurentius együttesen hozták. Azonban a szellemi mozgalom utolsó pillanatig való irányítása a Névtelen Szellem, azaz Péter kezében összpontosul. És Ő az, Aki elküldött minket közetek, hogy oktassunk benneteket az értékesebbre, a Krisztustól valóra, a szellemi ember részére adott igazságokra. Tehát itt vagyunk, és újra és újra megnyitjuk a szellemvilág kapuit előttek, hogy oda bepillantást nyerjétek. Az, hogy a bepillantásokat milyen régióig hatol, az nem tőlünk, hanem tőletek függ. Mert „sertések elé nem dobáljuk az értékes gyöngyöket.” A sertés alatt értem az embernek azt a természetét, amely a földi élet szennyéből táplálkozik. De igenis megmutatjuk magunkat, a mi benső lelki világunkat és a szellemvilágbeli életet akkor, amikor igazán egy akarattal, egy érzéssel, levetett sarukkal álltok meg itt a szellemvilág kapuja előtt, hogy onnan a gyöngyszemeket felszedegessétek. Vannak - hogy emberiesen mondjam - jól sikerült és kevésbé jól sikerült üléseitek, aszerint, hogy mire vagytok ráhangolódva; milyenek a vágyaitok, érzéseitek, törekvéseitek, gondolataitok, mielőtt eljöttök üléseitekre és az ülések alatt. Aszerint, hogy él-e bennetek a vágy, hogy a tisztához, a nemeshez, az igazhoz hozzájuthassatok: hogy felkészültetek-e az ezoterikus tanítások megértésére és befogadására. Mert mi nem az emberi értelemhez beszélünk, hiszen az emberi agy csak elraktároz adatokat, de az érzésvilághoz semmi köze nincs. Az ember az érzéseivel tapogat, az érzéseitől érzi jól magát, vagy érzi elvetettnek, rossz állapotban lévőnek, keserűnek, szomorúnak, csalódottnak, haragosnak, indulatosnak magát. A nyitott érzésvilággal kell felénk fordulni, a szívetekek kell megnyitni az Igazság befogadására, a szeretet megérzésére,

felduzzasztására és továbbadására. A szellemi emberhez szóltunk és szólunk minden egyes ilyen alkalommal közöttetek.

Ha a külső, emberi énetek ezekre az időkre el tud gyöngülni, ha azt el tudjátok hallgattatni, akkor a szellemi ember lesz ezen alkalmakkor erősebb bennetek, akkor a lelketek teljesen kitárulkozik, és abban egészen mélyen tudjuk elhinteni ezeket az igazságokat, meggyőződéseket, a biztonságérzetet, a nyugalmat és a békességet. Nézlek benneteket és látom, hogy mennyire más és más hibákban, gyengeségekben, emberi gyarlóságokban leledztek. Az egyikteknél erős az a vágy, amivel az anyagiakhoz ragaszkodik és minduntalan meginog, amikor az anyagi bázist nem látja kellő biztonságban. A másokban van bizonyos fokú irigység olyan dolgok iránt, amik felett ma, ebben az életében nem rendelkezhet. Megint mások úgy érzik és úgy gondolják, hogy fontos számukra egy ember, aki túlságosan központja az érzelmi világuknak. Azután megint mások szeretik a tiszteletet mások részéről, szeretnek kint a világban is tevékenykedni, hogy valami elismerő szót kapjanak, hogy le lehessen majd az emberek világában is mérni, hogy mit hagytak maguk után. Ezek emberies tulajdonságok, amelyek a tér, az idő, az anyag világából való távozással itt maradnak; ezek a tisztább világokba nem jöhetnek, mert oda, ami múlandó, nem jöhet. A földies érzésekkel és vágyakkal a lélek az alacsony szférákba kerül. Az adja az ottani boldogtalanságot, hogy zsúfolva van anyagi, önző, érzéki, erőszakos, gyilkos, haragos, kellemetlenkedő, indulatos, parázna lelkekkel, akiken még rajta van mindaz, amitől a Földön nem szabadultak meg. A szellemvilág különböző magaslataira fel kell nőni, oda bele kell születni a léleknek, és akkor az neki kedvező feltételekét nyújtja a fejlődés további lehetőségeihez. De a fejlődés további lehetőségeit a szellemvilág már most, amikor emberek vagytok, tanítja nektek.

Elhozzuk, elmondjuk intelmeinket, figyelmeztetéseinket; nálam sokkal magasabb rangú szellemek lefektették az alap kijelentéseket. És ti mégis olyan nagyon nehezen találjátok meg bennük a lényegét, olyan nagyon nehezen tudjátok a tápláló életerőt azokból kivenni a magatok részére, hogy azokkal a testi embert le-

gyűrjétek. Minden egyszerű hasonlatunk ellenére is milyen nehezen értitek még azt is, amikor földiekről beszélünk nektek, és mennyivel nehezebben értitek azt, amikor a menny igazságairól, a mennyei életről, a mennyei állapotokról szólunk nektek. Vanak közöttetek, akik úgy érzik, hogy bizonyos mértékig ismételjük önmagunkat. De szeretett testvéreim, mit lehet egy iskola olyan osztályával kezdenie a tanárnak, ahol a diákok nagy része - szellemi szempontból - nagyon nehezen érti és veszi át azt, amit ő nekik nyújtani akar? Ilyenkor rá van kényszerítve a már két, három vagy négy hónapi anyag újra átvételére, ismétlésére. Sőt, ha valami kis újat akar hozni, azt a régivel neki kell összekötnie, mert a hallgatóság többsége erre nem képes. Illetve képes lenne, ha meg lenne benne az akarat, az összeszedettség, a szorgalom az igazság tanulmányozására, és ha a nyári szünetben a rendelkezésre álló tanuló órákat úgy használná ki, hogy ő szellemileg abból gyarapodhassék. Akkor ezeket az ismereteket össze tudná kötni akkor is, amikor az igazságot egy másik oldalról, egy más szemszögből világítjuk meg. Erre azért van szükség, hogy lássatok a dolgok összefüggését, az egyenes vonalat, amelyre igyekszünk felépíteni egyik mondanivalónkat a másik után, vagy amivel igyekszünk alátámasztani olyan dolgokat, amelyekre bár hoztok fel elméleti példát, de azt a gyakorlatban mégsem érzékelitek.

Amikor azonban egyes tanulók részéről elhangzanak olyan kérdések, amelyekkel elárulják, hogy az előzőleg elhangzott tananyag teljesen ismeretlen maradt a számukra, és ezért képtelenek az összefüggéseket meglátni; akkor szükségessé válik az ismétlés. Végeredményben mi nem értelmileg akarunk benneteket kiművelni, hanem lélek szerint. Ugyanis mindaddig megmaradtok a régi embernek, amíg az igazságból csak az értelmeteket tápláljátok, az igazságot az értelmeteken keresztül boncolgatjátok, amíg Istenhez az értelmeteken keresztül akartok eljutni, amíg lelketeket ki nem tárjátok az igazság számára. Szükséges, hogy a magyar nyelvet ismerjétek, de nem szükséges, hogy azt egyetemi szinten értsétek és beszéljétek. **Ez az igazság a szellemvilág, a Szentlélek szava hozzátok;** az a nyelvezet, aminek hatására az első pünkösdkor, a Szentlélek kitöltetése idején a Szentlelket vett

emberek lélek szerint bepillantást nyertek Isten csodálatos igazságába, az igazság és a szeretettörvény működésébe. Ez az Igazság mindannyiótok részére adatott, mindannyiótoknak szól; nincs első és utolsó, nincs kicsi és nagy, nincs régi és új, nincs tanult és tanulatlan, nincs az, hogy valaki ebből vagy abból a vallási közösségből került ide. Egyetlen egy dolog létezhet: ki mennyivel szomjasabb és mennyivel éhesebb arra az Igazságra, amelyet Isten kegyelméből a számotokra még hétről-hétre elhozhatunk. Aki éhezi és szomjúhozza az Igazságot, az megelégtülhet; aki éhezi és szomjúhozza az Igazságot, az, amikor lehetősége nyílik arra, akkor minden kis tömlőjét megtölti annak vizével, hogy abból szomjúságát csillapítani tudja olyan alkalmakkor is, amikor az Igazság patakja nem csörgedezik.

Mert eljönnek az idők szeretett testvéreim, amikor nem csörgedezik az Igazság patakja. Eljön majd az az idő is, amikor az ember felteszi a kérdést: mit szólna ehhez a Névtelen Szellem?... mit szólnának ehhez a mi szellemi vezetőink? És az ég hallgatni fog, a némaság és a csend nagy lesz, és nem kaphat az ember újabb fényvillanást, mert a sötétség elborítja a Földet és a sötétség bevonja az emberi lelkeket. De amíg kaphat az ember, miért ne járulna ide, miért ne nyitná meg a lelkét, miért ne kérne, miért ne zörgetne, miért ne vágyna ide? - kérdezem én ezt most tőletek. **Mert vágyakozni kell arra, hogy a szellemvilágtól valamit kapjatok;** vágyakozni kell arra, hogy amikor a Szentírást olvasátok - annak bármelyik részét - akkor a sorok között is olvasni tudjatok, hogy abból erőt meríthessetek. **Szükséges, hogy megértsétek, mi volt a mondanivalója, a közölnivalója Istennek a zsidó néppel,** hogyan nyilatkozik meg és mutatkozik meg részükre, és miért a „bosszúálló” Jehova Ő? **Szükséges, hogy megértsétek, miért küldte el áldozati bárányként a legkedvesebbet, a legdrágábbat, az Urat, a Jézus Krisztust, a szeretett gyermekét?** Mert Krisztusban Isten a legkedvesebbet áldozta fel, hogy az ember, a tékozló fiú tékozlásából felébredjen, és a disznók moslékja után szellemi eledel után, az Atyja házának eledele után vágyakozzék. **Szükséges, hogy megértsétek mindazt a bölcsességet, amelyet az Apostolok Cselekedetei tartalmaznak;**

meglássátok, hogy kit, miként formált át Krisztus itt hagyott Igéje; kiből mit váltott ki és hogyan élte attól kezdve az élet értékes napjait. Mit hozott az létre a zsidók egyes csoportjaiban; mennyire emberek maradtak, mennyire alásüllyedtek mindazok, akik az elmúlt századok alatt ebben a fajban éltek, mert nem gyúlt a naphoz hasonló fényes világosság bensejükben, hanem lelkük elsötétedett az anyagban, a hatalom és dicsőségvágyban, és életük az anyag gyűjtögetésében és szeretetében merült ki.

Szükséges, hogy megértsétek, hogy a pogányok - akik közé Péter apostol küldetett - a természet gyermekei voltak, akik a természetben vélték felfedezni Istent, Isten nagyságát, szeretetét, megnyilvánulását és csodálatosságát. Lássátok meg, hogy az úgynevezett pogánylelkületű ember a természetben keresztül eljuthat Istenhez, ha meglátja és elfogadja a természeti világ csodái mögött a teremtő, a hatalmas, az örök, az egy igaz Istent. De Krisztussal és a hozzájuk küldött Péterrel hamarabb eljuthat a helyes megismerésig. Ti is mindannyian, kivétel nélkül „buddháká” válhattok, mert a „buddha” név szellemileg megvilágosultat jelent. Tehát mindannyian azzá válhattok, ha számotokra Krisztus igazsága és mindazok az igazságok, amelyeket a szellemvilág szór bőkezűen és nagylelkűen elétek, nem marad elvont fogalom. Mindez a tiétek lehet. Senki nem tiltja meg nektek, hogy belemélyedjete ezekben az igazságokba. Hiszen ezek a könyvek azért adattak, azért fektetődött azokba ez a sok-sok munka és áldozat, hogy azokat olvassátok. De ne csak egyiket vagy másikat, ne csak a könnyebben érthető közleményeket vegyétek elő, hanem ismeretszomjatokkal a mélyebb rétegekbe is igyekezzetek behatolni. És ha ez él a vágyvilágotokban, akkor minket semmi nem tart vissza attól, hogy minden igazságra elvezéreljünk benneteket; hogy mindent, ami a ti lelki szükségletetek, és ami benneteket a szellemi fejlődésben előbbre vihet, azt nektek odaadjuk, nektek megmagyarázzuk. Természetesen ehhez oldott sarukkal kell ezen a helyen megjelenni, és azzal a szomjúsággal, lelkesedéssel, kereső lélekkel kell kutatni, amilyennel az igazi tudós önmagáról megfeledkezve, éjt nappallá téve kutat az összefüggések után.

Ha a ti lelketekben is ilyen tudásszomj él, ennyire kívánjátok

látni az összefüggéseket és a Krisztus egyszerű mondatai mögött rejlő mélységes igazságokat, akkor azt megkaphatjátok. Mert nem annyi a Szentírás, Krisztus igazsága szeretett testvéreim, amennyit az ember abból betanul, és a szószékről idézni tud. Minden egyszerű kijelentő mondat mögött ott van a természeti világ, ott van a szellemvilággal való kapcsolat; ott van a múlt, a jelen és a jövő; ott van az emberiség története; ott van a bukás, kezdetétől fogva a mélységekig. **Minden benne van a Szentírásban, csak azt ki kell hámozni, meg kell érteni, fel kell fogni!** Minél alázatosabb egy emberlélek és minél többet tud ezzel az alázatos lelékelével kikutatni az Isten Igazságából, annál inkább rájön arra, hogy mennyire keveset tud. Amiről azt hitte, hogy tudta, abban most más dolgokat is felfedez; az Úrnak ugyanaz a kijelentése, mozdulata, arcrezdülése, mennyivel többet kér ma tőle, mennyivel többet ad ma neki, mennyivel többre vezeti ma őt rá, mint őt, tíz, tizenöt vagy húsz évvel ezelőtt. Ha mindez valaki életében nem következett be, akkor hiába ült itt a székén, amikor a szellemvilág megnyilatkozott, az ő életében az a várva-várt változás nem történt meg. Mert sok mindennek meg kell a lélek világában történnie az emberi élet alatt ahhoz, hogy az ember másképpen gondolkozzék, és főképpen ne ítélkezzék a külső, felszínen látható dolgok után. Mert hányan és hányan ítélték el Pétert is a háromszori tagadásért, és hányan és hányan ítélték el Mária Magdolnát is, és ítélték el mindazokat, akik szerintük bizonyos mércének nem feleltek meg. De hogy a léleknek mi mindenre kell keresztülmennie, mennyire csalódnia kell az önmaga erejében, biztonságérzetében, ezt csak az tudhatja, aki ezen már keresztülment; csak az tudhatja, akit az élete különböző időszakaiban megszégyenítettek, megaláztak, keményen megdorgáltak, akik hitükben meggyengültek, de ismét felálltak.

Mert testvéreim, ez a cél: minden próbából - még ha el is bukott benne a lélek - megerősödve, megacélosodva, biztosabban, határozottabban keljen fel és folytassa útját, amely a fejlődésben előre viszi őt. Mindenből tudja leszűrni és levonni a tanulságot, hogy „elmenjen békével és többé ne vétkezzék”. (János 8:11) A megtérés kritériuma ebben rejlik. Tehát nem azt várja a

szellemvilág és Krisztus az embertől, hogy egyik napról a másikra a bűneitől megszabaduljon, mert ez lehetetlenség, ez nem történhet meg. Hanem azt várja, hogy ritkuljanak az elbukások, hogy érezze a veszélyt, valahányszor azok az alkalmak és lehetőségek felmerülnek, amelyek benne felébresztik azokat a vágyakat, érzéseket, amiknek nem tud ellenállni és kimondja, megcselekszi azokat. Amikor pedig elbukott, abból úgy kerüljön ki, hogy az elbukások a jövőben ritkábban történjenek meg. Nem úgy, hogy ma megbántok valakit és bocsánatot kérek tőle, holnap pedig ugyanazt megengedem magamnak vele vagy másokkal szemben. Mert az apostolokat is az juttatta előbbre, hogy felálltak, és ahol ma még gyengének bizonyultak, ott holnap kemény küzdelmet folytattak és abban holnapután már nem estek el. Az idő múlásával pedig eljutottak odáig, hogy mindenüket, az életüket is odaadták annak az Igazságnak, amelyről megbizonyosodtak, hogy létezik; **hogy az anyagi világ, a tér, az idő, minden elmúlik, de a Krisztus Igéi soha el nem múlnak**, Krisztus igéi felemelik őket a magasba, ahonnan nem kell visszatérniük többé a nyomorúság, a halál, a megpróbáltatás világába, hanem a szellemvilágban folytathatják tovább a fejlődésüket. Tehát titeket is arra kérlek, hogy ebben az új tanévben nagyobb határozottsággal, nagyobb összeszedettséggel, nagyobb akaraterővel legyetek azon, hogy a fejlődésben eljuthassatok addig a fokozatig, ahol már megszűnik részesetekre a Föld vonzása. Ezt adja meg nektek az én Uram, az én Istenem! Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

KRISZTUS A JÓ PÁSZTOR(*) (HÚSVÉTI ÚRVACSORÁRA)

Köszöntelek benneteket testvéreim, a megváltó Krisztus nevében! Sok minden megtörténik az emberrel élete során; sok minden előfordul úgy az önmaga, mint a mások tanulságára, de mindaz, ami előfordulhat, az Isten, a Teremtő tudtával történik meg. **Nem mondom, hogy mindenkor az Ő akaratával, de minden esetben az Ő tudtával: jó és rossz, nehézség és könnyebbség, öröm és szomorúság váltakozik az ember életében.**

Többször azért, hogy ő maga átalakuljon és megváltozzék a történetek hatására, de sok esetben azért, hogy a környezetének tanúságára szolgáljon. Amikor az emberrel mások tanúságára történnek meg dolgok, akkor ez egy relatíve magasabb szellemi szintet jelent, és ez a relatíve magas szint elérheti a legmagasabbat is. Ilyenkor a szenvedések kelyhe nem távozik el az embertől. Ez történt a mi Urunk, a Jézus Krisztusunkkal is, aki érezte és tudta, hogy a fájdalom és szomorúság kelyhe vár rá, és ezért imádkozott így: *„Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt, mindazonáltal ne az én akaratom, hanem a tied legyen.”* (Lukács 22:42) Neki nem csak egy kis környezetnek, hanem az egész bukott világnak kellett példát szolgáltatnia. Azért nem volt lehetséges, hogy e keserű pohár elmúljon felőle, mert nem csak az akkori korának kellett példát mutatnia, hanem az elkövetkezendő idők embe-
reinek is, egészen e világ végezetéig. Mert Krisztus halála óta a világ végezetéig sok fájdalomon és szenvedésen esik át az emberiség. Mindazoknak, akik átesnek ezeken a szenvedéseken, szükségük van egy példaképre, amelyre feltekintve láthatják, hogy a nehézséget, az emberek meg nem értését, rosszakaratát, gyilkos szándékát miként védhetik ki hittel és reménységgel úgy, hogy ezáltal példát szolgáltatassanak nem az egész világnak, mint azt az Úr tette, hanem csak a maguk kis környezetének. Ma nagycsü-törtök van: az árulás éjszakája. Azok közül, akik az Úrhoz a legközelebb álltak, az, aki ezen az estén, a vacsora alkalmával egyszerűen nyúlt Vele a tálba, akit az Úr a többihez hasonlóan szeretett és akire szintén gondja volt, akinek szellemi jövőjét, örök üdvös-ségét egyengette, vált árulójává.

A történelem folyamán sokszor előfordult, hogy igaz ügyet, embereket, eszményeket, vallást, népet, hazát árultak el. De ilyen nagy árulás sem ezelőtt, sem azóta nem történt. Elárulni Isten Bárányát, elárulni az egyetlen Igazat, Aki a legmagasabbról jött, és a legmagasabb fokú szeretettel rendelkezett, csókkal árulni el az emberfiát a legnagyobb bűn volt! A csók a szeretet kifejező eszköze, amely alantas és ellentétes embercsoportoknál, a ti időtökben már szintén a halál pecsétjévé vált. Az Úr tisztában volt azzal, hogy ez a csók már nem a szeretet csókja volt, hanem az árulásé.

Tudta, hogy ezzel a csókkal egy olyan folyamat indul el, amelyből nincs kiút, amelyből nincs megállás, amelyet végig kell csinálni egészen a kereszthalálig. Mert amikor az Urat a szeretetben elköltött vacsora után elfogták, visszaút onnan már nem volt. Ez a vacsora egyben búcsúvacsora is volt. Búcsúzott az Úr azoktól, akik Őt szerették, akik elhagyták apjukat, anyjukat, családjukat, egzisztenciájukat, kis vagyionkájukat, mindennapi tevékenységüket és hátra nem nézve követték Őt. Követték három esztendőn keresztül, lábánál ülve, Vele étkezve és Vele töltve minden pillanatot. Hallgatták és szomszomszagosan szívták magukba az eddig soha nem hallott csodálatos és életet jelentő és életerőt adó Igét, amelyek igazgyöngy gyanánt peregtek három földi esztendőn keresztül az Úr ajkairól. Hogyan kerülhet - a test börtönébe zárva - egyik lélek közelebb a másikhoz? Csakis az érzések és gondolatok szárnyán, amikor az érzéseiről és gondolatairól szavakkal ad kifejezést. Az Úr is szavakban fejezte ki az Ő aggodalmát, féltését, szeretetét az elveszett bárányok iránt, és kivétel nélkül mindenkit a századik, elveszett báránynak tartott; még Júdást is, az árulót. Nem hívta őt farkasnak, aki a bárányok körül ólálkodik, hogy azok életét elpusztítsa.

Mikor válik a báránytermészet farkastermészeté? Nehéz lenne az ember életében azt a pillanatot megtalálni. Nem külső szerint válik azzá; külső szerint a bárány bárány, a farkas pedig farkas marad. Külső szerint az ember mutatós külsője is megmaradhat, de a benső a lényeg és a benső mutatja meg az ember bárány vagy farkas ragadozó természetét. A farkas a bárányok életére tör. A jó pásztor védi az ő bárányait, és a jó pásztor életét adja juhaiért. Ami Urunk, a Jézus Krisztusunk is feltételezte minden bukott teremtményben ezt a tiszta, isteni bárány természetet, amely nem áll ellene a rossznak rosszal, a gyilkoló ösztönt nem kívánja megtorolni, és a farkast nem kívánja legyőzni úgy, hogy ő támad először és ő veszi el a farkas életét. Később is a történelem folyamán a báránytermészetű emberek mindig áldozataivá váltak a farkastermészetű embereknek. És a farkastermészetű embernek soha sem elég a bárány kiontott vére, hanem a vér láttán még vérszomjasabb lesz és vérszemet kap, hogy újabb bárányok vérént ontsa.

Mindazokat, akik a rossznak nem állnak ellen rosszal, hanem a jót gyakorolják, újra és újra, különböző módon, különböző helyzetekben, megtámadja, és sok esetben megöli a farkas, a ragadozótermészetű ember. Az Urat elfogatása után Kajafás, az akkori zsidó főpap házába hurcolták, hogy ott egész éjszakán át gyötörjék, kínozzák, ütlegeljék, csúfolják, köpdössék, arcul verjék, levetkőztetve megalázzák. Ezen az éjszakán a farkastermeszetű emberek mind ébren voltak, hogy az elfogott, a bekerített bárány véreből végre ihassanak, és vér- és bosszúszomjukat kielégítsék. Nem azért, mert a bárány rosszat tett nekik, hanem mert igazat szólt. Akármilyen szelíd hangon, akármilyen egyszerű szavak köntösében, de az igazat mondta. A farkastermeszetű, a ragadozó természetű embereknek, mint amilyenek az írástudók, a farizeusok, a vámosok, a jeruzsálemi nagytemplom előtt lévő árusok és pénzváltók, a hatalmas uralkodók voltak, nem mondta, mert nem mondhatta, hogy belépésük a mennyek országába ezzel a farkastermeszettel is lehetséges.

Hanem szelíd hangon mondta azt, amit Keresztelő János erőteljes szavakkal hirdetett: „térjete meg! Győzzétek le ezt a ragadozó természeteket és váljatok szelíd bárányokká, akik keresésére én indultam el fentről, a magasból. Isten, mindannyiótok és mindannyiunk Teremtőjének küldöttjeként! Akikért vállaltam a hatalomról, a dicsőségről, a boldogságról való lemondást, és alászállottam ebbe a gyalázatos világba, amelyben a bűn és a gonoszság tombol”. Nagycsütörtök éjszakája az ellentét diadala volt; az ellentét diadalmámorban úszott, mert úgy gondolta, legyőzte Isten Küldöttjét és erőt vett Rajta. Nem elégedett meg annak ütlegelésével, szenvedtetésével, meggyötörtetésével; a véré, az életét, a halálát kívánta. Innen nem volt visszaút. Pilátus, a nagy pogány, a zsidó mentalitástól távolálló gondolkozásával hiába gondolta naivul, hogy ha majd a rablógyilkos véret kínálja az Úr véérért, akkor a tömeg megnyugszik, a tömeg vérszomja kielégül. Ez a farkastermeszet nem Barabás, a hasonszörű, szintén ragadozó „farkas” életére tört, hiszen egyik farkas nem bántja a másikat, hiszen egyik holló nem vájja ki a másik holló szemét. Nem! Az ellentétnek Krisztus vére, az ellentétnek a bárány vére

kellett! Nem volt megállás, nem volt visszafordulás ettől az éjszaktától, ezt végig kellett csinálni egészen a kereszthalálig, a Golgotáig. És az Úr minden zokszó nélkül, minden zúgolódás nélkül, minden neheztelés nélkül végigcsinálta ezt. Nem haragudott, nem kívánt rosszat az áruló fejére, és nem kívánt rosszat a vérszomjas tömegnek, ami néhány nappal ezelőtt Jeruzsálemben még ünnepelte Őt. Nagy dolgok voltak ezek abban az időben; a jeruzsálemi bevonulástól kezdve nem volt pillanat, hogy az utcasarkokon, a tereken, a főutcákon, a templomtéren és mindenütt, mindenki ne tárgyalta volna a történeteket. Fel volt bolygatva egész Jeruzsálem, és fel volt bolygatva a történetek hatása alatt egész Izrael. Szájról-szájra, településről-településre, faluról-falura terjedt a hír, hogy mi történt a Názárettel, és hogy mi fog még történni Vele.

És ha Isten Fiának, Isten Küldöttjének mondta magát, akkor módjában áll, hogy megszabadítsa Magát; ha nem itt, majd ott; ha nem ott, majd amott. Ha az árulás éjszakáján kezét nyújtotta, hogy kötözzék meg, majd valami szenzáció fog történni Kajafás udvarában; ha Kajafás udvarában nem, majd Pilátusnál, ahol a római katonaság teljes létszámban kivonul; ha ott nem, majd bizonyára a Golgotán. Amikor a keresztre feszítették és akkor sem történt semmi, amit ők szerettek volna látni, akkor csúfolni kezdték: „*ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat!*” (Lukács 23:37) „*Szállj le a keresztről és szabadítsd meg azokat is, akiket melletted keresztre feszítettek!*” És a tömegtől átvéve ezt, a bal lator is csúfolta: „nem te vagy a Krisztus? szabadítsd meg magadat és minket is”. De a jobb latorban e pillanatban - amit nem lehet az embernek meghatározni, mikor történt - végbement az az óriási változás, amely változást az Úr kétezer esztendő óta vár a farkaslelkületű embertől. És a jobb lator szelíd szóval szól a bal latorra: „*nem féled az Istent? ... hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy... mi ugyan méltón, mert cselekedetünk méltó büntetését vesszük, ez azonban semmi gonoszt nem cselekedett.*” (Lukács 23:40) És kéri az Urat: „*Uram, emlékezzél meg rólam a te országodban*”. És az Úr megígéri neki, mert a jobb lator lelke már átváltozott: „*Bizony mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban*”. Ez az átváltozás a lélek világában, szeretett testvéreim, egy

pillanat műve. És ha ez bekövetkezik, akkor nem kellene újabb évszázadok, évezredek; nem kellene új testet öltések a javulásra. Erre vár az Úr, ezért gyűjtött a mai estén, az ámulás éjszakájának emlékéen itt egybe titeket, akiket a magáéinak vall; akik után, mint elveszett századik után nyúlt; akiknek felkínálja az Ő erejét, a Krisztusparányokat, amelyek megerősítik a benne bízókat. Ezeket itt hagyta minden benne bízó ember számára, egészen az Ő második eljöveteleig, ennek a világnak végezetéig. Itt hagyta, hogy aki hisz benne, annak örök élete lehessen; hogy aki hisz benne, az Húsvét vasárnapján Vele együtt feltámadhasson, ezzel a feltámadással bejuthasson örökségébe és ezzel életet nyerjen. Mert Ő a Feltámadás és az Élet, és aki Benne hisz, ha test szerint meghal is, élni fog örök boldogságban, a mennyeknek országában. Így legyen, így legyen! Ámen.

*

Most pedig járuljatok az Ő asztalához a ti felkészült lelketekkel, hogy a betegeknek erőt, a szomorú szívűeknek vigaszt, az öregedőknek friss, ifjú lelkületet adjon és ezzel a lelkülettel közelebb, egyre közelebb kerülhettek Hozzá, a Mesterhez, a Megváltóhoz, a Szabadítóhoz. Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek. (folytatása a „*Húsvétra*” című közlemény)

HÚSVÉTRA(*)

(„Krisztus a jó pásztor” című közlemény folytatása)

Dicsőség Istennek és az Ő szent Fiának, az Úr Jézus Krisztusnak, Aki mindazt véghez vitte, aminek e nagy és jeles napokon a Földeteken ünnepet szenteltek. Ott hagytam abba, hogy az emberiség történetében a mélypontot a nagypéntek szomorú napja jelentette. Nagypénteken a farkaslelkületű emberek megölték Isten küldöttét, megölték az áldozati bárányt. Ennél mélyebbre szeretett testvéreim, már nem süllyedhetett az emberiség. Ez volt a mélypont, innen már csak felemelkedni lehetett. Az ellentétnek teljes volt a győzelme. Megkínozta, megszégyenítette, megölte Isten fiát, Isten küldöttjét. Azt hitte, Vele együtt elsöpri a Föld

színéről a menny üzenetét is: azt, hogy a Földről van kiút a magasabb világokra és a földi élet után folytatódik az élet; a test halálával nincs mindennek vége. Ha az eseményeket figyelitek, láthatjátok, hogy mennyire összeestek azok az események a régi zsidó ünnepekkel, ahogyan azokra a régi jövendölések is utaltak. A mi Urunk, az áldozati Bárány ígérte a szabadulást a bűnből és a bűn zsoldjából, a halálból. Ezekben az időkben Izrael gyermekei szintén a szabadulást várták és az Egyiptomból való szabadulást ünnepelték, amely a jeruzsálemi ünnepek alatt érte el a csúcspontját. Ezen az ünnepen kovásztalan kenyeret és bárányt ettek minden háznál. Mert ez is jelkép és szimbólum volt. Erre az időre esik a bűnből való szabadulás híre, amit az Úr hozott, valamint Neki, az áldozati Báránynak megtöretése és a Földről való eltüntetése is. A természet megújódása is erre az időre esik; ilyenkor pezsdül meg az élet fűben, fiában; a hosszú tél után újra az élet diadalát szemlélhetitek mindenféle természeti jelenségben; és erre az időre esik a mi Urunknak, a Jézus Krisztusunknak a feltámadása: az Élet diadala a halál felett; az élet Fejedelmének dicsőséges feltámadása és győzelme az elmúlás felett.

Sokan írtak Róla, sokan teszik fel a kérdést önmaguk és mások előtt is: „mi történt volna, ha a hosszú és fájdalmas megkínzás és halál után a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk fel nem támadott volna?” Bizony, ha ez be nem következik Húsvét vasárnapjának hajnalán, akkor nem lettek volna tanítványai és követői az Úrnak az elmúlt kétezer esztendő alatt sem. A szomorú nagypénteki tragédia után Krisztus testét levették a keresztről, zsidó szokás szerint illatos olajokkal kenték meg, tiszta gyolcsba takarták és egy sziklabarlangba - amit temetkezési helyül használtak - temették el. Teljes csend volt a sírban; a halál rémülete és dermedtsége tartott mindent fogva. Minden ember szívét, lelkét dermedté teszi a halál gondola. Ha szeretteitek közül valaki súlyosan megbetegszik, önkéntelenül is a halál gondolata vetődik fel lelketekben, és az szinte megdermeszti azt. Mert valóban a halál mozdulatlanság, dermedtség, félelem, amelyben az életnek semmi jele nincs. Ilyen volt az Úr koporsója is, hogy azután a belezárt élet - az életerő hatására - lassan kezdjen kibontakozni a halál dermedtségéből.

Először csak egészen piciny sugár, egyetlen fénypont alakjában, amely egyre erősödött, hogy azután gyújtóponttá váljék és életre keltse a megkínzott, megtöretett, meggyilkolt testet, hogy azután az Úr húsvét vasárnapjának hajnalán diadalmasan állhasson meg a sír előtt. Ezzel örök bizonyágot tett az élet hatalmáról a halál felett; hogy az élet meg nem semmisíthető, és örök kárhozatra nem ítéltető; hogy mindaz, amiről Ő tanúbizonyágot tett, amit tanított, amit bemutatott életével, az valóság; hogy a koporsó lezárásával nincs vége az életnek, hanem a földi élet felett létezik és diadalmaskodik egy magasabb rendű élet.

Erre a magasabb rendű életre mindenki feltámadhat, aki hisz az Úrban, hisz az Úr beszédeinek, megtartja a parancsolatokat; aki a szeretet törvényében kiképezi magát és levizsgálja, aki lelkiületben hasonlatos lesz a mi Urunkhoz, a Jézus Krisztusunkhoz. Azok mind-mind örökségül vehetik mindazt, amit a mi Urunk ígéretként az embereknek itt hagyott. „Halleluja, halleluja, feltámadott!”... Az angyal így fogadja a sírnál az asszonyokat: *„ne féljete!... a názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek; feltámadott, nincsen itt...”* (Márk 16:6) Feltámadott szellemben, lélekben és testben. Szellemben, hiszen hatalmas, erős szellem Ő; Isten küldötte, az Élet fejedelme. Feltámadott lélekben, tehát mindennemű erőben és erőparányban, amit a hosszú úton - amíg a mennyből ebbe a bukott világba, a Földre ért - magára szedett. Ezeket az erőket Ő megtisztította, étellel telítette, és ezáltal bennük a halál csíráit megsemmisítette. És ezeken a tiszta erőkön keresztül feltámasztotta a testet is, amelyet harminchárom esztendőre kapott az Atyától és Istennek alázatos szolgálóleányától - Máriától. Ez a feltámadt test már nem volt azonos a keresztfán kiszemelt, agyongyötört, lándzsával átszúrt, átszegezett, megnyomorított, megtöretett testtel. Ez a test diadalmaskodott a halál fölött. Ezt a testet nem foghatta enyészet; és mindaz, amiből felépült, nem kerülhetett vissza a földbe, mint e bukott világ gyermekeinek teste, amely porból vétetett és a halál után porrá válik, mert az emberi test a bűn produktuma. Krisztus teste tiszta és makulátlan volt; tiszta mindazon erőben, amelyek felett rendelkezett, és amelyeket szeretetből, kegyelemből, negyven nappal az Ő

dicsőséges feltámadása után itt hagyott a Krisztusparányokként, hogy életet adjon, és tiszta erőkhöz juttassa mindazokat, akik hittek az Ő beszédében, akik várták és várják a bűnből való szabadulásukat és a feltámadásukat.

„*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz, ha meghalt is, élni fog...*” (János 11:25) „*Én vagyok az út, az igazság, és az élet.*” (János 14:6) Milyen nagy dolog, szeretett testvéreim, hogy valaki ezt elmondhatja magáról! **„Én vagyok az út”**, akin járhattok, akin keresztül hazatalálhattok, akin keresztül úttalan utak után megtalálhatjátok az Atyához vezető utat, mert *„nincs út rajtam kívül, ami az én Atyámhoz vezetne, mert Én és az Atya egy vagyunk; mert én az Atya küldötte vagyok”*. **„Én vagyok az igazság.”** Sok szó esik az igazságról; hányan és hányan definiálják az igazság fogalmát; hányan és hányan tanítanak, beszélnek, bíráskodnak az igazság nevében; hányan és hányan hiszik, hogy az igazság útját járják; hányan és hányan gondolják, hogy az eszme, amit szolgálnak, az igazság szemcséin épül fel, és mégis tele vannak alakoskodással képmutatással, hazugsággal, csalással, mindazzal, ami ellentéte az Igazságnak. Egy alkalommal szólni fogok majd közöttetek arról, hogy mi is az Igazság; hogy az miként is jut bele az élet áramkörébe! Arról, hogy Igazság nélkül nem létezik élet, mert az Igazság szerves része az életnek. A tagadás, a hazugság viszont halált eredményez mindenki számára. Arról szólok majd, hogy ezt az Igazságot nem lehet nagyképpen keresni, nem lehet csak úgy hirtelen, hányaveti módon feltenni a kérdést, mint azt Pilátus tette: „mert nálam a hatalom, mondd meg nekem, mi az Igazság?” Az Igazságot keresni kell, az Igazságot kutatni kell, az Igazság egyszerű és megtalálható mindenütt a természetben: a fűben, a fában, a légkörben, a Nap sugarában. **„Én vagyok az élet.”** Micsoda fenséges, micsoda csodálatos. micsoda egyszerű kijelentés ez! Ki mondhatná el a legnagyobb hatalommal rendelkezők közül is, hogy ő az élet? Ki tudja egy singnyivel is meghosszabbítani az életét, ha azt kikezdte a halál, ha abba a halálos betegség befészkelte magát? Ki tudná a másik ember életét megváltani, és a másik embernek életet adni?

Akit az ember a legjobban szeret, aki mindent jelent neki a

Földön, akivel együtt élte le az életét örömben, harmóniában, boldogságban, amikor eljön azért a halál, semmit nem tehet érte, az ember teljesen magatehetetlen a halállal szemben. Azonban volt Valaki, aki elmondhatta magáról: „*én vagyok az élet*” és „*én vagyok a feltámadás.*” Ezen szavak mély tartalmát semmi sem bizonyítja jobban, mint az, amit Ő cselekedett. Hiszen meggyógyította azokat, akikbe már befészkelte magát a halál; életre keltette azt, aki már négy napja a sírban volt és akinek a rothadás és enyészet kikezdte a testét. Egyetlen szavára meghátrált a halál, és a negyednapja halott Lázár kijött a sírból bizonyóságot téve Krisztus életerejéről és arról, hogy valóban Ő a feltámadás és az élet. És feltámasztotta Önmagát is és bizonyóságot szolgáltatott arra nézve, hogy az ellentét nem úr a szellem felett; nem úr az érzések, a gondolatok világában; nem úr a szellemvilágban; csupán itt a Földön adatott részére ideiglenes hatalom. Krisztus azzal, hogy feltámasztott, szeretett testvéreim, megerősítette újra nemcsak a tanítványokat, de azokat is, akik bár szerettek volna hinni Benne, de a bennük lévő kétely miatt - ami a hazugságból és az ellentétből táplálkozik - erre nem voltak képesek. Nagyobb és erősebb volt bennük a sötétség, amely a halál birodalmához tartozik, és amelyet az emberek - mint az Írás mondja - jobban szerettek, mint a világosságot. Az élet fény, az élet világosság. Minél magasabb rendű az élet, minél tisztább, minél erőteljesebb, annál kevesebb benne az árnyék, és annál távolabb van tőle a sötétség.

Azonban emellett a csodálatos magasrendű élet mellett sokkal erősebben rajzolódnak ki az árnyékok, amelyeket a sötétség terjeszt. Minél nagyobb a világosság, annál nagyobb teret világít be; annál inkább nem lehet azt a véka alá rejteni, annál inkább diadalmaskodni fog az. Így hiába akarták a bűneikhez ragaszkodó farizeusok és írástudók hazugságukkal ennek a csodálatos életnek a diadalát eltakarni. Minél inkább el akarták takarni, annál inkább terjedt az örömhír: „Halleluja, Halleluja, Krisztus feltámadott!” Megjelent itt, megjelent ott, megjelent amott. Hiába vonták felelősségre a katonákat, akiket azért állítottak a sír mellé, nehogy a tanítványai ellophassák az Úr testét. Az életet nem lehet sírba

zárni; az életet nem lehet nagy sziklakövel lezárni, az élet kiszabadul a test rabságából és diadalmaskodik minden felett. Hiába próbálták mindenféle híresztelésekkel letagadni a feltámadás tényét, nem sikerült. És az egész világon elterjedt ez az örömhír. És múltak az évek és évtizedek, és új zsarnokok jöttek, és új, hatalmas cészárok kerültek hatalomra, akik az arénák porondjain vérfürdőket rendeztek Krisztus követőinek, a Krisztus feltámadásában hívőknek véréből. De újra és újra szembe kellett nézniük a ténnyel, hogy Krisztus feltámadott, hogy ezt meg nem változtathatják, meg nem semmisíthetik, hogy az Őt követőket az elkövetkezendő évszázadokban, az elkövetkezendő kétezer évben nem lehet elhallgattatni, mert egyre többen fogják ezt az örömhírt közölni embertársaikkal: „Halleluja, Halleluja, Krisztus feltámadott!”

Ez a tény az, ami az első tanítványokat, később az első keresztényeket mártíromságra képesítette, erőt, bátorságot kölcsönzött nekik a félelem legyőzéséhez, hogy életüket adják e magasrendű eszméért, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szeretet tanáért. Minél inkább pusztították a hatalmon lévők a feltámadásban és a Krisztus tanításában hívők táborát; minél inkább a halál aratott közöttük, az élet annál inkább diadalmaskodott. Miként hiába akarná bármilyen tudós azt mondani, hogy a tél tartson örökké és ne újuljon meg a természet, ezt semmiféle tudásával visszaforgatni nem tudná, mert a halál felett, a tél felett mindenkor diadalmaskodik az élet. Krisztus azóta is azokkal van, akik hisznek Benne, akik tanítását elfogadják, akik ketten-hárman összejönnek az Ő nevében. Voltak idők, amikor csak a halál árnyékában, a katakombákban jöhettek össze. És voltak idők, amikor zárt ajtók mögött sem merték hangosan kimondani az Ő nevét, csak a szívük érzésében élt erőteljesen, és ezeken keresztül diadalmaskodott az Ő eszméje a hatalmaskodók, az erőszakoskodók, a halál birodalmát növelők felett. Azt hiszik a farkaslelkületű emberek, hogy ha a Bárány és a bárányok életére törnek, akkor ők erősödnek meg. Csak arra vigyázzanak, el ne fogyjanak a bárányok, mert ha a báránylelkületű emberek elfogynak, akkor ők mivel elégítik meg magukat, akkor

ők miből fognak táplálkozni? Az ő ragadozó lelkületüknek a bárány vérére, a bárány önzetlenségére, a bárány néma túrésére van szükségük. Ha pedig elfognak a bárányok, akkor eljön az idő, amikor minden kapu bezárul, és akkor nincs már életlehetőségük többé, hiszen az élet hordozóit megölték. Akkor már csak halál lesz körülöttük, és ezek még ha élni látszanak is - mint az Úr mondja - valójában holtak. És az ilyen holtak hadd temessék az ő halottaikat; az ilyenek még nem tudnak az életbe semmi szépet, semmi nemeset, semmi értéket adni.

Az ilyeneknek még sok-sok szenvedésen, nyomorúságon kell keresztülmenniük; az ilyeneket a halál törvényének még sokszor meg kell forgatnia; az Igazság törvényének, a minősítés törvényének még sokszor alá kell szállítania őket a halál birodalmába, hogy egyszer majd ők is ráeszméljenek arra, hogy ezt a farkaslelkületet át kell dolgozniuk „nem a külsőben, hanem lélek szerint” báránylelkületté. És akkor ez a báránylelkületű ember már nem áll ellene a gonosznak gonosszal, nem vesz gyilkoló eszközt a kezébe, hogy megtorolja akár az őt, akár a mást ért sérelmet. Az Igazság törvényére - amely a Szeretet törvénye mellett a legnagyobb törvény - bizza azokat, akik önmagukról nem akarnak átalakulni, nem akarják lelküket az Élet Fejedelmének, a mi Urunknak, a Jézus Krisztusunknak átadni. Az Igazság törvényére bizza azokat, akik ragaszkodnak az anyagimádáshoz, a hatalomhoz, a dicsőséghez, ragaszkodnak mindahhoz, ami a múlandóságé és a halálé, hogy egyszer majd sok-sok szenvedésen keresztül mégiscsak elérkezhessek számukra is az az idő, hogy meglássák a feltámadás dicsőségét, megláthassák az Urat, Aki az Atya jobbján ül és ítélkezik elevenek és holtak felett. Amikor feltöretik a tizenkét pecsét, akkor a tizenkét pecsét mögött láthatóvá válik mindaz, ami kezdettől fogva az idők végezetéig végbement; láthatóvá válik a nagy parázna és a farkaslelkületük, a hatalmi tébolyban szenvedők életmegnyilvánulása, hogy azután mindezek felett újra és újra diadalmaskodják a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk, Aki húsvét vasárnapján feltámadott. Dicsőség legyen ezért Istennek, dicsőség és hála! Halleluja, Halleluja! Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek.

A FELTÁMADÁS ÜNNEPÉRE(*)

Istenemnek nevében köszöntelek benneteket testvéreim. Amíg az ember fiatal, nem veszi észre az idő múlását; és ha egyáltalán foglalkozik is az idővel, akkor szeretné azt siettetni, szeretne gyorsan és minél előbb felnőtt lenni. Többnyire azért, hogy belevehesse magát a világ által kínált lehetőségekbe és örömökbe. De még azok is, akik nem vágyakoznak a világ örömei után, szeretnék azokat az eshetőségeket és lehetőségeket minél előbb megkapni, amelyekben úgy érzik, kiélhetik, megvalósíthatják mindazt, ami bennük szunnyad. Mert amikor a lehetőségek világába kerülnek, mindez eleven erővel tör fel belőlük a felszínre, és ők türelmetlenül várják, hogy az életben megszerezzék a boldogságot. Az idő múlásával azonban a boldogság egyre késik, egyre távolodik. Percekre, pillanatokra, talán napokra boldogságot éreznek, hogy azután az megint gyorsan tovaszálljon, és maradjon számukra a szomorúság, a csalódottság, a keserűség, a mások részéről feléjük áramló rossz és bántó szándék. Így azután úgy érzi az ember, hogy az élet nem felelt meg mindannak a nagy-nagy várakozásnak, amivel az életben útnak indult. Ahogy azután az élet delelőjén is túljut, egyre inkább érzi, hogy a lehetőségei, amikre oly nagyon várt, amikor még fiatal volt, egyre inkább szűkülnek. Egyre szorosabbnak érzi az élet korlátait: az élet terheit, nyomását, és egyre kilátástalanabbá válik előtte az élet. Hiába tekintget visszafelé; az elmúltba visszamenni nem lehet, a jövő pedig egyre kilátástalanabbnak látszik előtte. Észreveszi, hogy már nem is érdeklik azok a dolgok, amik addig érdekelték; észreveszi, hogy mindaz, amiben addig kedvét lelte, ami neki örömet jelentett, már nem kívánja többé.

Csak egy kis megnyugvást, egy kis békességet szeretne érezni. Szeretné úgy érezni, hogy az egész élete nem fecsérlődött el; az időt okosan, bölcsen, ügyesen használta fel és a földi élet által nyújtott lehetőségekkel jól sáfárkodott, és nem jön a földi élet után újabb keserűség és újabb csalódás. Sokan nem tudják sem mintényt, sem mint lehetőséget, hogy a test halálával - ez után

az életük után, amely olyan sokkal adós maradt nekik vágyaiknak és elképzeléseiknek - egy másik élet következik. Nem tudják, hogy ez a földi élet egy másik életbe torkollik, és nem szükség-szerű, hogy amilyen nehézségeken és csalódásokon kénytelenek voltak keresztül menni a földi életben, azok várják őket ebben a másik életben is. Akik az élet delelőjén már túl vannak, azoknak egyre inkább érezniük kell, hogy milyen sokat adott, sokat ad és még sokat adhat nekik Krisztus Urunk húsvét vasárnapján történt feltámadása. Hála legyen, kibeszélhetetlen hála a mi Atyánknak, teremtő Istenünknek azért, hogy Krisztus feltámadt! Krisztus a feltámadásával bizonyosságot nyújtott az elcsüggedt, az élet nehézségeibe elfáradt és a bűntől megcsömörlött emberlelkeknek, és bizonyította, hogy a halál után új életszakasz kezdődik, amelynek nincs vége. Ez az, amit örökéletnek hívnak. Örökélet! Az ember kimondja ezt a szót, de képtelen annak belső lényegét megérteni: mi az, hogy örök? Mennyi időt ölel fel az, hogyan lehet, hogy nincs vége, hogy nem múlik el soha? Kedves testvéreim, Krisztus feltámadása mutatja, sőt bizonyítja az ember előtt, hogy a földi élet 30, 40, 50, 80, vagy 100 esztendeje után egy új létállapot kezdődik, amelyben visszanyerheti a szellem a teljes vitalitását, erejét, szépségét, üdeséget, fiatalságát; elnyerheti azt a boldogságot, amelyre emberkorában vágyott; azt élvezheti, megtarthatja, és annak soha nem lesz vége.

Mindezt a mi Urunk, Jézus Krisztus tette lehetővé a földi ember számára. Sok szép ünnepe van a léleknek, és ezeket egy csodálatos csokorba gyűjtötték össze hazai testvéreitek a „*Mikor a lélek ünnepel*” című könyvben. Ebben a tanítás sorozatban mindannyiunk vezetője, a nagy Halász, a Névtelen Szellem, a régi Péter apostol, akire Krisztus Urunk rábízta az Ő egyházát, végigvezet benneteket Krisztus születésén, halálán, feltámadásán és mennybemenetelén a Szentlélek eljöveteleig, a csodás pünkösdig. Az egész olyan, mint egy csodálatos tavaszi virágcsokor, amely a természet újraéledését, az élet diadalát hirdeti a tél hidege, fagyos szele, a halál felett. Hallgattam ezt az eszközt, amint férjével beszélgettek otthon, és nekem is az jutott az eszembe, meg lehet-e

mondani, hogy a léleknek melyik a nagyobb és csodálatosabb ünnepe: Krisztus születése, szenvedése és feltámadása, vagy a Szentlélek eljövetele? Nem nagyobb egyik sem testvéreim, mert mindez így együtt teljes, így együtt egész. Krisztus a születése nélkül nem tudta volna elvégezni azt a csodálatos munkát, amit elvégzett minden ember és minden bukott teremtmény érdekében azért, hogy megválthatók legyenek, és örökéletük legyen a halál, a szomorúság, az elmúlás, a kárhozat helyett. Igen, mindez így egységes; az Ő születése, növekedése, gyarapodása bölcsességben Isten és ember előtt. Így teljes, hogy amikor Krisztus a világ elé áll, amikor Ő megkeresztelkedik a Jordánban, akkor Isten az egész világ előtt kijelentheti: *„ez az én szerelmemes Fiam, akiben nékem kedvem telik, Őt hallgassátok”*. (Máté 3:17) Ahogy az Írás mondja, Krisztus *„széjjeljárt jót téve, tanítva az embereket és a szegényeknek az evangélium prédikáltatott”*. (Lukács 4:18)

Krisztus mindenkinek példát mutat, hogyan kell az embernek helyesen eljárnia, helyesen élnie, gondolkodnia, cselekednie, hogyan kell elviselnie a bántást, hogyan kell türelmesnek lennie, hogyan kell a jó érdekében az elméleti elgondolásait a gyakorlatban megvalósítania. Krisztus széjjeljár jót téve, és meggyógyítja a csonka-bonkákat, akiknek nemcsak fizikai testük szorul gyógyításra, hanem a lelkük is, mert lelkileg is vakok, lelkileg sincs fülük a hallásra, tehát nem oda viszi a lábuk őket, ahová menniük kellene, hanem a világ örömei után. Nem képesek észrevenni a csodálatosan megújuló természetet, amelyben megtalálhatnák Istent; ellenben a lelkük nyitott az ellentét mindennemű varázslátára, ami mögött mindig valami rossz van. Ezeket a csonka-bonkákat gyűjti össze az Úr, ezeket a csonkabonkákat viszi fel a hegyre és hangoztatja el részükre a „Hegyi beszédet” (Máté 5:1-11); ezeket a csonka-bonkákat gyógyítja meg testi-lelki nyavalyáikból, hogy „szemük legyen a látásra és fülük legyen a hallásra”, ezeket a csonka-bonkákat keresi ma is az Úr, a feltámadott Krisztus. Titeket is, mint csonka-bonkákat szedett fel ez a Harmadik Kijelentés, a Szentlélek Kijelentése, amit gondoskodó szeretetből szintén az Úr küldött el hozzátok a világba, hogy halljátok továbbra is az Ő szelíd hangját és kérelmeit, hogy miként éljete,

miként cselekedjete; hogy megépülhessetek és az örökélet várományosai lehessetek, hogy ne szomorkodjék a szívetek az öregezés, a testi élet elmúlása, a halál közelsége miatt.

Mert elvégeztetett dolog, hogy aki test szerint megszületett, annak meg is kell halnia. De aki Krisztusban él, aki Krisztusban hisz, az feltámadhat Krisztussal az örök életre, amely csodálatosabb lehetőségeket kínál, mint amilyeneket az ember gyermekkorában kiszínez magának a földi élet adottságairól és lehetőségeiről. Ebben nem kell csalódnia, mert amilyen utakat, amilyen lehetőségeket az Úr nyitott ki az Ő eljövételével, munkájával, kereszthalálával és feltámadásával, azok soha el nem múlnak. „Halalleluja”, mondják és énekelik ma is az emberek ezrei, tízezrei, százazrei, de ha a lelkükben nem érzik a feltámadás szükségességét, nagyszerűségét és csodálatosságát, akkor ők nem az élethez vannak közel, hanem a halálhoz. Akkor, még ha a lehetőségek között élnek is az életüket, és az élet mindent meg is ad nekik; mégis rajtuk van a halál, az elmúlás pecsétje, és eljön az az idő, amikor temetni kell őket. És az a szomorú benne, hogy nemcsak test szerint, hanem lélek szerint is el kell temetni őket a kárhozat törmelékei alá, a gyötrelmek világaiba. Erre mondja az Úr, hogy „*a halottak csak temessék el az ő halottaikat.*” Ő, az élő Krisztus, az életre igyekvőkhöz szól. Ő az élet fejedelme, Ő győzedelmeskedett a halál felett, mert húsvét vasárnapján feltámadott a halálból az életre. Ezt Rajta kívül soha senki nem volt és nem lesz képes megtenni. Amikor az Ő megkínzott, meggyötört testét a sírba tették, akik Őt szerették, akik az Ővéi voltak, úgy képzelték, hogy elérkezett a szomorú vég, mert a Mestert megölték, és ők itt maradtak árván. Testvéreim, ha valaki nagyon-nagyon közel van a szívetekhez, és azt egyik pillanatról a másikra elveszi tőletek a halál, ti is szomorúságot és fájdalmat éreztek. Így vette el az Urat is a halál, az ellentét az Őt szeretőktől. Képzeljétek el a tanítványok elárvultságát, akik hittek Benne, akik bíztak Benne, akik biztosak voltak abban, hogy az Úr megmenekíti őket és szabadulást hoz részükre.

Nagycsütörtökön még elköltik együtt a vacsorát, és pénteken délután három órakor már az Úr kileheli a lelkét, és a halál bi-

zonyságaként a római katona átdöfi oldalát, amiből víz és vér folyik. Bebalzsamozzák, eltemetik, és nagy követ hengerítenek a sír elé. A hatalommal bírók öröket állítanak a sírhoz, hogy véletlenül se történhessék meg, hogy az, aki azt mondta magáról, hogy a lerombolt templomot harmadnapra felépíti; aki azt mondta magáról, hogy Ő az Isten fia, az Isten helytartója; aki azt ígérte, hogy feltámad, ez lehetővé váljék. Ezt a sírt a tanítványok, a hatalomtól és a római katonáktól való nagy félelmükben meg sem merik közelíteni. Ki megy először a sírhoz? A szeretet! Mert aki igazán és nagyon szeret, mint Mária Magdaléna, aki az egész átalakult, új életét az Úrnak köszönheti, nem tud megnyugodni a halálban. A szeretet keresi azt, akit szeretett, aki meghalt, hogy hová lett és mi történt vele? A szeretet tehát elmegy a sírhoz ezen a vasárnap hajnalon, hogy megnézzze, történik-e valami a sírnál, hogy mi lesz az Úrral és mi lesz velük, akik hittek, bíztak Benne, és főképp szerették Őt. Íme, a félelem összeszorítja szívét, mert nem találja az Urat, és félénken kérdezi a kertészt, aki tulajdonképpen az Úr volt, de aki a feltámadás után már nem az, aki volt, amikor még ember fiának nevezte magát: - „*Mondd meg, uram hová lett? Ha te vitted volna el, mondd, hová tetted őt?*” (János 20:15) Félve, aggódva keresi Őt, és akkor rádöbben nagy-nagy örömére, hogy az Úrral beszél; hogy az Úrnak minden szava igazság, valóság volt, hiszen feltámadott a halálból az életre; hiszen újra itt van, újra megérintható, újra érezhető, hogy van, létezik, soha el nem múlik. Vele újra lehet találkozni, és ha ők meg is halnak test szerint, újra találkoznak Vele, hiszen az Úr is meghalt és mégis él.

Ezért gyorsan elmegy és hírül viszi a többieknek is, hogy az Úr feltámadott és él, hogy a halál nem úr többé rajtuk és nem úr többé egyetlen emberen sem, aki az Úrban, Krisztusban hisz, aki az Úrnak, Krisztusnak nagy parancsolatait megtartja: „*szeressétek egymást, miként én szerettelek benneteket...*” (János 13:34) „*szeressétek Istent mindenek felett, és felebarátotokat, mint önmagatokat; szeressétek ellenségeiteket*”. (Máté 5:44) Mert az ellenségnek egyszer barátta kell válnia, az ellenségnek is egyszer Krisztushoz kell ténie, és Krisztuson keresztül fel kell támadnia

dicsőségesen az örökéletre! Az örökéletre, amelyben egyetlen párány nincs a halálból és a halál leheletéből, ami mindent elpusztít. Ha a halál rálehel egy csodálatos virágra, nincs többé. Ha láttok egy kis csecsemőt, vagy egy tízéves fiúcskát telítve az élettel, ha rálehel a halál, nincs többé. Látjátok az öreg aggastyánt is a halál jeleivel: kihullott fogakkal, kihullott hajjal, ráncos bőrrrel, töpörödött testtel, mozgásra, beszédre, gondolkozásra képtelenül; ezt teszi az emberrel, testvéreim, a halál. Az ember mégis görcsösen ragaszkodik a halálhoz azzal, amit tesz, amit mint bűnös gondolatot, érzést, cselekedetet és vágyat kiad magából. Mindez a halált hozza rá, amely őt a szeretteitől elragadja, és őt ebbe a világba átszállítja, míg a másikat otthagyja szomorúságban, keserűségben, mert el kellett válnia attól, akit szeretett. A halál a bűn következménye! Kívánom nektek, hogy ne ismerjétek meg soha a poklok nyomorúságát, emésztő tüzét, fájalmát, szomorúságát, amelyben tehetetlen a lélek, amelyből nem lát kiutat! Kívánom, hogy ismerjétek meg a feltámadás után lévő csodálatos életet! Ott minden él, minden vibrál, minden rezeg, mindennek fénye - saját fénye van.

Ott minden tündököl, minden fiatal, minden újra és újra megújnodik; soha nem öregszik meg, mint ahogyan a testben előregszenek a sejtek; nem megy tönkre, mint ahogyan tönkremegy mindaz, amit az ember a tudásával, szorgalmával a Földön megépít; nem emészti meg a rozsda és a moly. Olyan átváltozást ad a feltámadás, amelyben nincs szomorúság, amelyben nincs keserűség, nincs semmi a halálból. Mindezt a mi Urunk, Jézus Krisztus tette lehetővé. Amikor életetek nehezen megy, amikor a szíveteket a fájdalom és félelem szorítja össze, gondoljatok Rá, milyen elhagyott volt Ő, a zsidó főpap, Kajafás házában. Senki nem volt körülötte azok közül, akik Őt szerették, akik Őt némileg, csak némileg is megértették, akik egészen addig kísérték, és mindenhova követték. Az egész világ ellene van; akárhova tekint, mindenütt kaján arcok követelik: „feszítsd meg Őt!... ha meg nem teszed” - mondják a nagy pogánynak – „nem vagy a császár barátja, és beárulunk a császárnál!... ennek az embernek mindenképpen meg

kell halnia!” (Máté 27:11-31) Ekkor Pilátus Barabást, a rablőgyilkost kínálja, és a tömeg Barabás szabadon bocsátását követeli. Bárkit, csak nem az ártatlant. Az ártatlan véret akarják, az ártatlannak kell pusztulnia! Ki van Krisztus mellett? Senki! Így Krisztus megkínzott testtel cipeli a keresztet a Koponyák hegyére, ahol megfeszítik Őt. De a megkínzott testnél nagyobb a lélek kínja, az a tudat, hogy nincs senki, aki szólna mellette: „vak voltam és most látok... béna voltam és mozgok”... nincs senki, aki mondaná, „valóban Isten Fia Ő”. Senki nincs mellette!

Amikor kilehelte a lelkét, nem a választott nép ajkáról, hanem egy pogánytól jön az elismerés, a római százados ajkáról hangzik el: „*valóban Isten Fia volt*”. (Márk 15:39) De a feltámadás után a tanítványok ebből olyan erőt merítettek, hogy már többé az ellentétnek nem volt hatalma felettük. Amíg az Úr fel nem támadt, félték; amikor az Úr feltámadott, megerősödtek. Megerősödtek szellemben, lélekben és testben, hogy annak a nagy misszióknak eleget tegyenek, amelyet az Úr bízott rájuk és az őket követőkre: „menjeteek szét a világba; keletre, nyugatra, északra és délre; hirdessétek, amire én tanítottalak benneteket! Az én nevében csodákat tehetek. Ha engem hívtok segítségül, ugyanazokat a csodákat tehetitek, amelyeket én cselekedtem köztetek és érettetek. Így megnyeritek őket az én nevében!” Akiket pedig így megnyertek, azok ezen túl már nem az ellentétnek adják erejüket, hanem erejükkel, jó szándékukkal, akaratukkal az Urat követik, „*aki Poncius Pilátus alatt meghala és eltemetteték, de harmadnapon feltámadott*”. Ez a keresztény ember hitvallása azóta is, mind a mai napig. Igen, az Úr harmadnapon feltámadott fényben és dicsőségben, hogy ennél a nagy-nagy világosságnál, amit az Ő feltámadása hozott, az emberek megláthassák Őt, az élő, eleven Krisztust. Feltámadt, hogy higgyenek, kövessék Őt, tartsák be mindazt, amit Ő tanított, hogy mindenki egytől-egyig és külön-külön megigazulva feltámadhasson a nagy napon a halálból az életre. Ezeket kívánom mindannyiótoknak ezen a csodálatos, nagy ünnepeken, testvéreim! Legyen a ti ünneplésetek szent és áldott! Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek.

A SZENTÍRÁS(*)

Köszöntelek benneteket testvéreim, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk nevében! Olvassátok és tanulmányozzátok az Írásokat a Szentlélek megvilágosításában - és mégsem értitek mindenkor. Ez azért van, mert az Írások a szellemi emberhez szólnak, és időnként még ti is csak a testi füleitekkel vesztek tudomást a felolvasottakról, és ezért nem válnak tisztává előttetek. Az Írások az Igét tartalmazzák. Az Ige, amely János evangéliuma szerint kezdettől volt, azaz *„kezdetben vala az Ige és az Ige vala az Istennél vala és Isten vala az Ige”*. (János 1:1) Az Ige lényegét jelent: a létező dolgok legbensőbb lényegét. Az Igét, mint a dolgok legbensőbb lényegét megérteni nem könnyű; különösen nem könnyű, ha a testi ember betakarja a szellemi fülét, aminek következtében a szellemi ember nem képes kellőképpen tájékozódni. Az Írások mindennek a magvát tartalmazzák; az Írások szűkszavúak és a legegyszerűbb szavakkal próbálják az emberekhez közel hozni azt, amit mondani kívánnak. Az Írások nem a szellemeknek szólnak, hanem az embereknek; és ezért mondja a Lélek, hogy akinek füle van a hallásra, az hallja, azaz megértse a dolgok lényegét. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szimbólumokhoz folyamodott, mert a szellemvilágból az asztrális és mentális sík fogalmait nem lehet a tér, anyag és idő világának szavaiba öltöztetni, mert az emberi szavak nem takarják a lényegét. Az emberi szavak csak azt takarják, ami ehhez a ti világotokhoz, az anyagi világhoz tartozik. Ha azt mondom szék, tudjátok, mire gondoljatok; ha azt mondom, virág vagy csillag, ugyancsak megjelenik a kép előttetek, amit ezek a szavak takarnak. De ha a lelkiekről szólunk és a szellemhez beszélünk, akkor az ember előtt az már kevésbé érthető. Minél anyagiasabb egy ember, annál anyagiasabbak a fogalmi, annál kevésbé képes megérteni, amikor égiekről és szellemiekről szólunk előtte. Ezért volt az Úrnak oly nehéz az emberek világában a tömegekkel - akik Őt szünet nélkül kísérték - megérteni a mondanivalóját.

Még az írástudók, a farizeusok - akiknek semmi más munkájuk

nem volt, mint az Írásokból Isten akaratát és parancsolatait tanulmányozni - sem voltak képesek megérteni, amit Krisztus mondott. Sőt, nem voltak képesek felismerni Krisztusban azt, Akiről az Írások és jóvendölések szóltak, hogy Ő a világ Megváltója, Akit a teremtő Isten elküld, hogy a bukottakat újra a helyes útra vezesse, és az Ő eszméin keresztül, amely az Út, az Igazság és az Élet, az Atyához jussanak. Nem értették meg, mert az írástudók és a farizeusok nagy része testi ember volt, akik „az özvegyek ételeit felették; szerették, ha az emberek megsüvegelték őket, és ha mindenütt az első sorban foglalhattak helyet”. A testnek kijáró tiszteletet kedvelték, a pozícióval járó előnyöket szerették, de valójában szellemi lényeg szerint nem értették meg mindazt, ami azokban a csodálatos időkben, amikor a mi Urunk a Földön járt, megtörténhetett közöttük. Nem értették meg, hogy ki ez a názáreti ács fia. A jobb akaratúak úgy hitték, hogy Ő talán egy a próféták közül. Azért kérdezte meg az Úr a tanítványait: „*ti kinek tartotok engem?*” (Máté 16:13-21) Tudni akarta, hogy akiket Ő tanítványainak fogadott, azok milyen hitvallást tesznek Róla, miért követik Őt, mit hisznek, mit gondolnak, minek tartják Őt? És a válasz elhangzott: „*Te vagy az élő Isten fia!*”. Ebben a válaszban minden benne volt. Mert, aki ezt kimondta, annak a szellemi tudata, a szellemvilággal való kapcsolata megérezte vele, hogy Krisztus az Isten küldötte, az Isten Fia. Amikor a törvény utolsó nagy szelleme, Keresztelő János a Jordán vizében állt és az Urat megkeresztelte, az ott álló emberek is hallották a mennyei szót: „*ez az én szerelmetes fiam, akiben nekem kedvem telik, Őt hallgassátok*”. (Máté 3:17)

De az emberek többsége nem értette meg az Urat. A világba jött; a sötétség világába világosságot hozott; az Igét, az isteni lényegét hirdette; az utat, a módot, a lehetőséget mutatta meg, hogy az ember miként alakulhat át és térhet meg bűneiből, miben kell hinnie, miben kell reménykednie, mit kell megértenie. És mégis-mégis, az emberek csupán a csodákra vágytak, hogy szenzációs, fantasztikus dolgok történjenek. A betegek, a bénák, a süketek, a vakok, a csonka-bonkák azt várták, hogy testi könnyebbséghez, testileg gyógyuláshoz jussanak. A rengeteg beteg és nyomorult

közül csak kevesen értették meg, hogy a test gyógyulásának feltétele a lélek gyógyulása; ha a lélek megbánja bűneit, szakít azokkal, és többé nem vétkezik, akkor elmaradhatnak róla a bűn következményei: a betegség, a szenvedés, a nyomorúság, a csalódás és a halál. Tehát előbb lélekben kell megtérni, átalakulni, a bűnököt kell elhagyni, ami először a test gyógyulásához, azután a lélek feltámadásához és majdan az örökélethez vezet, ahol az Írás szavaival: *„halál többé nem léssen”*. Az emberek az Urat hallgatták, az Urat követték fel a hegyre és le a völgybe, a tópartra, a városba, Jeruzsálembe a nagy ünnepek előtt; mindenhová követték Őt. Szomjasan itták szavait, és mégsem voltak képesek felfogni, hogy mit kíván tőlük az Ige, hogy mit kellene tenniük. Akik felfogták, mert hitük volt - mert az igaz ember hitből él - azok átalakultak, azok elmehettek a Földről. Csak Isten Igéje, Isten Igazsága tudja megeleveníteni a hitben élő embert, amin keresztül elérkezhetik az üdvösségéhez.

Az Úr azt mondta: *„ha akkora hitetek lenne, mint a mustármag, hegyeket mozgathatnátok meg vele”*. (Máté 17:20) De egész Izraelben nem talált annyi hitet, mint amennyi a pogány római századosnak volt. Mert a hit Isten csodálatos ajándéka, de Isten nem szórja az Ő csodálatos ajándékait és gyöngyeit a sertések elé. Isten kinyilatkoztatta az Ő akaratát a törvények és Jézus Krisztus által; így az ember nem mondhatja, hogy nem tudja, mit kell tennie; mi a bűn és mi az erény; mi a jó és mi a rossz. Krisztus eltávozott a Földről, de itt hagyta az Ő magasztos eszméjét, a szeretet vallását mindazoknak, akik ezt a szeretetet megérik, értékelik és önmagukban kifejlesztik. Később az Úr tanításait leírták; ezek az Írások sokféle fordításon, magyarázaton, értelmezésen mentek át napjainkig, az utolsó időkig, amik miatt veszítettek eredetiségükből és a lényegből. Valóban hézagok és hiányok vannak az Írásokban, amelyek kiegészítésre várnak. Mit gondoltok, a fejlett értelmű utolsó kor emberének miért adatott a szellemi világosság, a Harmadik Kijelentés, a Szentlélek Igazsága? Pontosan azért, hogy ezeket a hézagokat, ezeket a hiányokat megmagyarázza és a komoly érdeklődő előtt világossá tegye. Ebben az időben a Szentlélek munkája révén minden megvilágosodhat az előtt az

ember előtt, aki elvonja figyelmét a világról és azt befelé, önmaga felé fordítja. Aki kifelé munkálkodik, kifelé kíván hatni, akinek a világ dolgai kötik le a figyelmét, a gondolatait, az érzés- és vágyvilágát, az nem képes Krisztus Igéit megérteni, helyesen értelmezni, életébe belevinni, még akkor sem, ha „igehirdetőnek” szegődött el. Mert a lényeg nem az, hogy az ember a földi világban milyen munkakört tölt be, hanem az, hogy azt a munkát, azt a feladatot hogyan és miként tölti be.

A lényeg mindenkor az, hogy azt Isten akarata szerint, alázatos lélekkel és engedelmesen végzi-e, vagy pedig azért, hogy hiúsága kielégüljön, neve legyen az emberek előtt, vagy azon a pozíción keresztül meggazdagodjék. Az ilyenekhez nem szólt Krisztus kétezzer évvel ezelőtt sem, és nem szól ma sem. Mert hiába szólna, a testi ember nem értené azt; mert nem lehet magasabb rendű igazságokat adni annak, aki még az alacsonyabb rendűt sem fogja fel. A gyermeket is először az óvodába íratják be, azután az első osztályba, majd miután a középiskoláit elvégezte, az egyetemre, ahol az alacsonyabb szinten szerzett ismereteire építkezhetik. A szellemileg süket, vak, tanulatlan embert nem lehet magasabb rendű igazságokkal táplálni, mert nem kívánja azt; neki más fajta igazságra, más fajta szórakozásra, más fajta elvekre, eszmékre van igénye, mint a magasabb szellemi fokon állónak. A külső nem árul el az emberről semmit, de amint az Írások mondják: „*amilyenek az ember gondolatai, törekvései, szándékai és érzései, az ő*”, és nem az, aminek a világban mutatja magát. Ha magasabb rendűek és magasabbsabbak az érzései, akkor megérti Krisztust. Az Úr tizenkét tanítványa egyszerű halászember volt; a pásztorok, akik az Ő születéséhez Bethlehembe elzarándokoltak, hogy Neki ott tisztességet tegyenek, szintén egyszerű életkeretek között élő emberek voltak. Mégis az Úr születésekor ők vették észre, hogy milyen hatalmas, földet rengető csoda történik, mert megszületett a Megváltó, a mi Urunk, a Jézus Krisztus. A heródesek, a test emberei mélyen aludtak, és amikor eszmélni kezdtek, akkor is csak az a gondolat töltötte el őket: „íme, itt egy másik hatalom, amely veszélyezteti az enyémet, vajon miként lehetne minél előbb megölni Őt, hogy én maradjak hatalmon”.

Ez a testi ember gondolkozása. De a szellemi ember nem ezekre a dolgokra figyel fel, hanem a magasabb rendűre. A tizenkét tanítvány is érzékelte a magasabb rendűt, elhagyták otthonukat, régi életmódjukat, házukat, feleségüket, mindenüket, és követték az Urat. Mert tudták, hogy itt a pillanat, amely soha többé vissza nem tér; ez a megmentetésük lehetősége: követni Őt és szomjasan inni az Igét, inni az Úr minden szavát, amely Élet, amely Igazság, amely a felfelé vivő Út. Tehát követték és hallgatták Őt. Mária Magdaléna is követte és hallgatta az Urat, mert elege volt a bűnből, megérezte, hogy senki a Földön nagyobbat neki nem adhat, mint az Úr, mert Ő a kárhozat helyett az örök életet kínálja neki. Ezért nagyon szerette az Urat, mert tudta, hogy ennél nagyobbat soha senkitől nem kaphat. Kaphattok-e ti is szeretett testvéreim nagyobbat, mint azt, amit az Úr Mária Magdalénának kínált, hogy az Ő szavain, az Ő szeretetén keresztül a halálból, a kárhozatból az örökéletre kerülhettek? Mindazok, akik később jöttünk, abból élünk, amit az Úr itt hagyott nekünk; abból élünk azokon a sötét évszázadokon keresztül is, amikor a testi ember hatalma, ereje olyan erős volt, hogy a sötétség elnyomta a világosságot, a világ Világosságát. De elnyomhatja-e örökre? Nem! Megölhette-e Krisztust? Az Írásokból tudjátok, hogy nem, hiszen „*harmadnapon halottaiból feltámadott*”. Megölhette-e az apostolokat, akik az Urat követték? A testi embert megölhette, a testi ember áldozatul eshetett, de a lélek megmaradt és üdvözült. Azóta mindazok, akik hittünk az Ő beszédjének, a mennyei csűrökbe takarítottunk és szabad szellemekké váltunk. Akik nem hittek, és ti is, akik nem hittetek, még most is ebben a sötét világban éltek.

Ebben a sötét világban csak itt-ott pislákolnak a mécsesek, amelyeket azok a lelkek gyújtanak Isten akaratából és kegyelméből, akik a Szentlélek közösségébe tartoznak, és az emberek világában itt-ott jelt adnak magukról és Krisztus Igazságáról. Krisztus Igazsága, és ez a Harmadik Kijelentés nem a tömeglélekhez, hanem az egyénhez szól; az egyénnek kell megéreznie ezekben azt a delejes erőt, azt az isteni lényezetet, amely minden nehézségben

megsegíti. Azért vált szükségessé, hogy a Szentírás a világ minden nyelvére lefordíttassék, a világ minden részére: északtól-délig, kelettől-nyugatig eljusson, hogy a Világosságot, az Igazságot az emberek megértsék, hogy az „Ige prédikáltassék”. De a tömeg nem értette meg, csak azok a kevesek, akik felfigyeltek az Úr szelíden hívó szavára, akik észrevették, amikor Ő a szívük ajtaján kopogtatott és bebocsátást kért; hogy élhessen immár bennük Ő, a Krisztus, és nem az emberi énjük. Úgy, amint azt Pál apostol mondja: „*íme, élek már nem én, hanem él bennem a feltámadott Krisztus*”. Ez a feltámadott Krisztus csodát tett: Saulból Pállá vált; Krisztust üldözőből, az Elvet, az Eszmét eltüntetni akaróból lánglelkű apostol lett, akinek levelei a többi írásokkal együtt ma is élő, eleven Igék mindazok részére, akik eltévedtek, de keresik a mennybe vezető utat. Krisztus második eljöveteleig, az utolsó pillanatig az emberek születnek, házasodnak, élnek úgy, mintha semmi veszély nem lenne, mert nem veszik észre, hogy az az út, amelyen járnak, a szakadékba vezet. Az embernek meg kell térnie!

Ehhez nyújt segítséget a Biblia és a Szentírás, amit nem az egyes vallások előírása szerint kell értelmezni; nem szabad azt a testi ember értelme szerint magyarázni; még csak az sem elegendő, ha abból valaki pontosan tud idézni részleteket. A Szentírást lélek szerint kell olvasni; meg kell találni benne az Igét, meg kell találni benne a lényegét, meg kell találni benne a szellemi mondanivalót. A Tízparancsolatnak is megvan a szellemi magyarázata, azt is elolvashatjátok újra és újra, hogy mit is kell abból az embernek kivennie, hogyan is kell azt az életében megvalósítania. A Harmadik Kijelentés, a Szentírás szellemi magyarázata csodálatos módon magyarázza meg a fügefa megátkozásáról szóló tanítást: az a fügefa a hitetlen, a termékeden világot példázza; azokat az emberlelkeket, akik találkoztak már Krisztussal, de nem reagáltak Rá, és nem vették Őt észre; nem hullott lelkükbe az Ige, és így az életük fája egyáltalán nem hozott termést, mert hitetlenek maradtak. A hitetlen ember, a hitetlen világ mindent tagad; legjellegzetesebb és legszembetűnőbb tulajdonsága a tagadás, úgy mint Luciferé, aki valamikor a fény hordozója volt, telítve

világossággal; és lássátok, hová juttatta őt a tagadás. Így a hitetlen ember is tagadja Isten létezését. Isten jóságát, Isten mindenhatóságát, szeretetét; tagadja a szellem örök létezését, tagad minden szépet, jót, nemest; és ahol ezeket látja, ott azok elpusztítására törekszik, mert azt gondolja, ha letagadja, ha elpusztítja, akkor azal végleg megsemmisítette. A Földön, az anyagvilágban, ebben az árnyékvilágban megsemmisítheti, de a mentális és az asztrális síkon nem, mert ott már nincs hatalma. Az ellentétnek csak a Földön van hatalma.

Igen, a Föld világa az ellentét világa; igen, az ellentétnek óriási a hatalma a Földön: ordító oroszlánként jár szerte, keresve, hogy kit nyelhet el az ellentétes eszmékkal, a gyűlölettel, a bosszúállással, a gonoszsággal. De az ellentétnek nincs hatalma a szellem, a lélek birodalmában; onnan számúzva van azokba a világokba, ahol az Írás szavai szerint az ő kínjuk nem csökken, az ő tüzük ki nem alszik, az ő férgük meg nem hal. Az ember gondolat - és érzésvilága felett csak itt a földi világban van az ellentétnek hatalma, amikor őt téves és bűnös gondolatokkal, szertelen, bűnös vágyakkal kísérti. Az ember érzésvilága még ingadozik a jó és a rossz között; érzésben hajlik a jó felé, minden kételye, minden bizonytalansága és féelme ellenére is. De a gondolatvilága felett már sokkal inkább képes úrrá lenni az ellentét; azon a területen más dolgok újra és újra való ismétlésével az emberekkel elfogadtatja és előttük természetesenki tünteti fel a rosszat, a természetellenest, a fajtalanokodást, az irigységet, a paráznaságot, az öldöklést, a háborúságot, a gyűlölködést mondván: „éld ki, hiszen egyszer élsz, miért ne tehetnéd meg?” És az ember, mivel gyenge lény, és mivel természete inkább hajlik a bűnre, ezért hallgat az ellentét kísértésére. A kísértések elutasítására a példa az Írásokban ott van Jézus Krisztus életéből. Amikor az Urat a pusztában megkísértette az ellentét - mivel akkor Ő is ember volt hús és vér testben, mindenféle ellentétes természetű erőkbe zárva - lássátok meg, miként utasította el azt. A testi ember részére a földi élet a mennyország, mert törvénytelen vágyait és törekvéseit csakis itt, a Földön élheti ki. De nem azért jön az ember a földi világba, hogy azokat kiélje, és itt jól érezze magát, hanem azért, hogy Isten

Igjét megismerje, megszeresse és kövesse; azért jön a földi világba, mert itt nincs összezárva a hasonlókkal, hanem a magasabb rendűvel is találkozhat, és annak példája nyomán, annak segítségével, türelmével, jóindulatával, jóakaratával tanulhat attól olyat, amivel ő még jelenleg nem rendelkezik.

Isten Igéje, a Biblia nélkül nagyon szegény lenne a Föld. És mégis-mégis a Földnek ebben az utolsó időszakában vannak az ellentétnek a tudatos rosszban olyan megátalkodott eszközei, akik veszik maguknak azt a bátorságot, hogy kikezdi a szent Iratokat - amelyek pedig Isten akaratát tartalmazzák - és megmásítják, kiforgatják vagy ellentétes dolgokkal keverik meg azokat. Azért mondatott meg az utolsó időben a Harmadik Kijelentés által, hogy a szellemi igazságok, a szellemi kijelentések, a mózesi és krisztusi törvények hogyan értendők. Azért cövekeli le a Harmadik Kijelentés ezeket, hogy el ne vigye a szennyes ár; hogy meg ne tévessze azokat, akik már némi hitre tettek szert, és ezen a hiten keresztül a lelki erejükkel a jóhoz, az igazhoz, a krisztusi eszméhez kapcsolódtak. Az utolsó időkben az ellentét az Írások hiányosságait - amiket emberi értelmezések és fordítások okoztak - fogja felhasználni annak bizonyítására, hogy ezek nem létező dolgok, és a gondolkozó elme és a szikrázó értelem előtt ezek meg nem állhatnak; hogy mindez csak üres vigasztalás a gyengék, a balgák és a szenvedők részére. De ezeknek az úgynevezett gyengéknek pont ebben a hitükben van az erősségük; akik pedig oly erősnek hiszik magukat, azoknak pont a hit hiányában van a gyengeségük. Mert az igazságot nem ismerő ember a benne élő törvénytelen tulajdonságokat hiszi erősségnek, büszke és hiú azokra. Az egyszerű erényeket, mint az alázatosság, a szelídség, a szerénység, a jóakarát, a másokkal való törődés, a türelem, a mások részéről ért fájdalmak elviselése és feldolgozása, semmibe veszi; azonban az igazság világában ezek a nagy értékek. Nézzétek meg, hogy akik állják a sarat bármilyen magas rendű elvben vagy eszmében, mint például a szabadság eszméjében, azok mindig olyan lelkek, akik felöltötték az alázatosság lelkét, akik elfogadóak, meghajlóak és engedelmesek Isten akarata iránt. Az ellentét fiai

erősnek, hatalmasnak hiszik magukat, de a legkisebb megpróbáltatás is ledönti őket a lábukról.

A legnagyobb zsarnokok, akik emberek felett mondják ki az ítéletet, és emberek ezreit minden érzés nélkül végeztettek ki, amikor a saját életükről van szó, akkor a leggyávábban viselkednek, mert nincs bátorságuk. De mitől is lenne? Hiszen nem él bennük Krisztus! Nektek azokra az erényekre kell szert tennetek, amiket a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk mutatott be. Azok lesznek a ti világosságotok, azok lesznek a ti örömtők, és azok adják meg nektek, halálotok után a mennyben azokat az értékeket, amelyek nem szellemi koldussá tesznek benneteket, hanem úrrá és királlyá. Akik Istent szeretik, azoknak a Földön minden a javukra válik. De akik az Igén növekszenek, azoknak nem lesz könnyebb a sorsuk a Földön, mert az ellentét még inkább fogja őket ostromolni. De meddig fog ez tartani? Tíz, húsz, harminc évig? A legnagyobb eszmék és elvek, amelyek az anyagból nőttek ki, és az ellentétől valók voltak, azok is kártyavárként dőltek és dőlnek össze napjaitokban is. Krisztus Igéi kétezer év óta sem múltak el; az Ő eszméje soha nem fog kártyavárként összedőlni; az Ő eszméje soha nem fog benneteket maga alá temetni és a jóért rosszal fizetni. Ég és föld elmúlik, de Krisztus Igéi soha, soha, soha el nem múlnak! Ez a reménység, ez a hit tartson meg benneteket ebben a földi életben, hogy azután mindannyian együtt menetelhesünk be a mi Atyánk örökébe, a mi Atyánk, Istenünk hajlékába, amely titeket éppen úgy vár, mint bennünket; a ti helyetek éppoly üres, mint mindazoké, akik tékozló gyermekként e hajlékot elhagyták. Tehát jöjjetek - az Írás szavaival mondom - Atyámnak áldottai az Úrhoz, Ő megáld, Ő megvigasztal benneteket, Ő bevezet benneteket a mennyegzős házba és nektek adja az „élet koronáját”. Így legyen, így legyen! Ámen. Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek.

KRISZTUS A MEGVÁLTÓ(*)

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében köszöntelek benneteket testvéreim. Mindenki okkal, céllal és feladattal születik e világra. Az Úr úgy mondja: „*az én Atyám házában sok hajlékok vannak*”. Az Atya házában ezeknek a hajlékoknak lakói vannak, és hogy ki, melyik égitestnek, melyik világnak a lakója, annak is oka van. Az Írás szerint „innen oda és onnan ide nem jöhettek”, mert mindent a teremtmény fejlettsége szab meg; fejlettségi állapota szerint lesznek lehetőségei. A magas világokba semmi szenny és semmi tisztátalan be nem mehet, mert az ott káoszt teremtene és lehúzná a tiszta világok színvonalát. Az Atya hajlékaiban a szellemek részére a lehetőségeket az szabja meg, hogy milyen az ő lelki állapotuk, milyen elvek, eszmék és elgondolások szerint élük életüket; mennyi bennük a szeretet és milyen mértékben él bennük a szándék Isten akaratának teljesítésére. Ilyen alapon, akik a Földre kerülnek, azok az ellentét világába kerülnek. A Föld nem az igazság és nem a szeretet világa. A Föld az önzés, a gonoszság és a bűn világa. A Földön nem Isten, hanem az ellentét akarata érvényesül, ahol az igazságot újra és újra arcul ütik, megalázzák, száműzik és az igazság képviselőivel ugyanezt cselekszik, tehát a Földön többnyire olyan bűnös lelkületű egyének öltenek testet, akiknek a lelkében a hazugság, az ellentétes gondolatok és vágyak húzódnak meg. Mivel ezeket a lelkeket a bűnös természetük a földi világba száműzte, azért szükségessé vált, hogy a magasabb világokból, magasabb szellemi fokozatról jöjjenek olyanok, akik valami szebbre, jobbra tanítják meg a bukott világok, így a Föld lakóit is. Mert ha ez nem történnék meg, akkor jó példa hiányában nem lenne kiút a Föld nehéz állapotaiból, akkor a Föld lakói minden egyes születéssel újra csak az ellentétes elveket ismerhetnék meg, így a fejlődés el lenne zárva előlük.

Ezért Isten szeretete és kegyelme időnként magasabb rendű és rangú szellemeket küld a Földre az itt lakók megsegítésére és irányítására. Az átlagember, a tömeglélek a maga bűnei miatt jön ide, hogy itt a lehetőségek világában levetkőzze azokat. A lehetőségek alatt azt értem, hogy itt lehetősége van a jót is észrevenni,

megtanulhatja a különbségtételt a jó és a rossz között és a szabad akaratával elhagyhatja a rosszat és a jó mellé állhat. Abban van a földi élet lehetősége, hogy a lélek nem a hasonlókkal van egy szférába zárva, hanem a Földön minden fajta, rendű és rangú szellemmel találkozhatok; még olyan magas fokozatúval is, mint a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk, hogy ezáltal az isteni Jót megismerhesse és magáévá tehesse. Tehát **az átlagember a bűneitől való szabadulás miatt jön ide és nem azért, hogy vezekeljen. Az elkövetett bűnöket nem lehet levezekelni, mert a lélek az első bukás óta annyi bűnt követett el, hogy nincs annyi idő, ami elegendő lenne azok levezeklésére.** Hiszen az alatt az idő alatt is, míg új lehetőségek között próbálkozik a lélek, legtöbbször eltér az Isten akaratától és Isten törvényétől; így ahelyett, hogy megszabadulna bűneitől, újabb bűnöket követ el. *Tehát a cél nem a vezeklés, a cél nem a rideg karma, hogy pontosan úgy, annyi-szor és olyan formában jöjjön vissza az emberre a következmény mint amilyen formában ő azt valaha, valakikkel megcselekedte, hanem a cél az, hogy a jót megismerje, a rosszat elhagyja és tudatosan a jóban munkálkodjék.* Feladata pedig többnyire magával van vagy esetleg azokkal, akik ellen nagyot vétett, és most szükséges az újabb próbálkozás, hogy velük szemben kiegyenlítse a számláját.

A Földön egy-egy szerepet játszik minden ember. A szerepet nem ő határozza meg, hanem azok a hozzáértő szellemek, akik őt jól ismerik és tudják, hogy ehhez a szerephez milyen kellékek szükségesek. Ezeket a kellékeket kölcsön kapja, mint talentumokat, amikkel igaz értékeket szerezhet magának. Nem minden az övé, amivel bírni vél, mert amivel a törvény őt a testbe öltözéskor felruházta, arról el kell számolnia. Olvastatok és beszélgettetek Keresztelő Jánosról; az ő példája nyomán megérthettétek, hogy szellemi fokozat szerint még az úgynevezett Isten emberei sem mindig olyan nagyok, mint amilyenek a földi életükben látszanak. És főleg nem olyan nagyok azok az emberek, akik nem is az Isten igazságában munkálkodnak, hanem az élet egyéb területein: a művészetben, a hadvezetésben, az államvezetésben. A nagy államférfiakra, nagy szabadsághősökre sem lehet azt mondani,

hogy azok a képességek, amikkel a Földön rendelkeznek, a sajátjuk lennének. A szellem minden hetedik testet öltésekor magára ölti az előző hat testöltés alkalmával megszerzett képességeit, de a képességei bizonyos fokig le lehetnek tompítva vagy fel lehetnek erősítve aszerint a szerepkör szerint, amit ebben az életében el kell játszania. Az embernek azonban minden képességével, minden kölcsönkapott erejével, minden lehetőségével el kell számolnia. Minden kölcsönt vissza kell fizetnie, azaz vissza kell adnia a törvénynek a kapott talentumokat, mert ahogyan hallottátok, mindenki mezítelenül jön a világra és mezítelenül kell eltávoznia. Tehát az isteni Gondviselés az, ami az ember kezébe adja a talentumokat és az Igazság törvénye az, amely a halállal megfosztja mindattól, amivel rendelkezett, és pontosan elszámoltatja, hogy mit tett azzal, amit a Gondviseléstől kapott.

Előbbre jutott-e a fejlődés útján vagy stagnált és megrekedt azokban az állapotokban, ahonnan elindult, vagy talán még vissza is esett, mert megszedítette őt a szerep, a hamis gazdagság; megszedítették azok a képességek, amelyeket magáénak hitt, bár nem voltak az övéi? Ezen körülmények között többnek, különbnek, jobbnak, értékesebbnek hitte-e magát embertársainál, mert külsőleg szebb, feltűnőbb volt, mint a környezete? Sok esetben a természettörvény a gyenge léleknek nem is ad olyan képességeket, amiknek a birtokában nagyobb lenne a lehetősége arra, hogy elbukják. De mivel a legtöbb ember nem szeret szűrke, hétköznapi ember maradni, ezért a rosszal, a megbotránkoztatóval akar feltűnést kelteni és kiemelkedni a tömegből. Különösen erre az utolsó korszakra jellemző, hogy híres embereitek, a közéletben szereplők nem rendelkeznek azokkal a képességekkel, amelyekkel a rájuk váró feladatokat megoldhatnák. Ezek sok esetben az arra rátermettebbek elől veszik el a lehetőségeket és olyan dolgokkal tűnnek fel, amikkel megbotránkoztatják a jobb érzésű embereket. Mit mond erre a mi Urunk? *„Szükséges, hogy botránkozások eszenek, de a botránkoztatónak jobb lenne, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tengerbe dobnák”*, mert ezzel szálnalmas és szenvedésteljes állapotot készít magának a túlvilági életében. Az ilyen ember nem azt a szerepet játszotta el a földi életében, amire

képességeket kapott, hanem az ellentétől kapott szerepbe élte bele magát. Amit az ember az ellentétől kap, az a földi életre szól; a halál után azonban ez az ellentétes elv és eszme ott áll, hogy elnyelje az ember halhatatlan lelkét.

Az ilyen ember ezáltal elpazarolta Istentől kapott talentumait, lehetőségeit, eshetőségeit, amikkel a maga megtérésén, a maga állapotának feljavításán dolgozhatott volna. Félre ne értsétek, Keresztelő János a törvény utolsó nagy munkása valóban erős, edzett szellem volt, aki már előző életei során - így például, amikor mint Illés élt - olyan képességeket szerzett, amelyek alkalmassá tették őt e nagy feladat elvégzésére. De ő a soha nem bukott elsődöktől távol állt; hiszen hozzájuk viszonyítva bukott szellem volt. Előző testet öltései alkalmával azonban ráébredt arra, hogy meg kell fordulnia, vissza kell térnie elhagyott mennyei hazájába. Így többet visszaszerzett olyan elveszített képességei közül, amelyek felett rendelkezett. És Isten ennek a nagy feladatnak és munkának elvégzéséhez adott neki olyan képességeket is, amelyek nem voltak az övéi, azzal a feltétellel, hogyha a feladatát, munkáját elvégzi az Úr akarata szerint, akkor azok a képességek véglegesen az övéi lehetnek. János tisztában volt azzal, hogy Isten országában a legkisebb is nagyobb nála, tisztában volt a feladatával, azzal, hogy ő mit képvisel. Azért mondta magáról, hogy ő nem méltó Krisztus Urunk megkeresztelésére a Jordánban. Az ő nagy munkájának a legutolsó pontja az volt, amikor Heródes, az érzéki vágyainak engedve Salome kérésére őt lefejeztette. Keresztelő Jánosnak ekkor már mindegy volt, hogy a fizikai testével mi történik: minden feladatát, munkáját elvégezte. Heródesnek a pozíciójánál fogva módjában volt rendelkezni János élete felett, és ha akkor képes lett volna Salomének nemet mondani, nem kárhozott volna el.

Ehhez hasonlóan, ha Júdás nemet tudott volna mondani a benne lévő kapzsiságnak, önzésnek, a harminc ezüst pénz csábításának, akkor megszabadulhatott volna ezen bűneitől. Mint régi, föníciai kereskedők sarja, tisztában volt a harminc ezüst pénz értékével. Ezért az isteni Gondviselés azt várta tőle, hogy tisztában lévén az Úr Jézus Krisztus értékével is, bizonyítsa be, hogy a szellemi értékeket magasabbra helyezi az anyagi értékeknél. Hiszen

Júdás az Úrral élt, az Úr közvetlen környezetéhez tartozott. Ezért nem mondhatta, hogy nem ismerte az Urat, és azokat a szellemi értékeket, amikről Ő beszélt, amelyeket a csodáival igazolt. Eljött a nagy nap, és Júdás - sajnos - az anyagi értékeket a szellemi értékek elé helyezte, és ezért elbukott. Eljött a nagy nap Pilátus számára is. Pilátus, a gyenge jellemű, nagy pogány mellett ott volt az álmok, a szimbólumok világában jártas felesége, aki kiüzent és megmondta: „*semmi dolgod ne legyen azzal az emberrel*” (Máté 27:19) Pilátus tudta, hogy ártatlannal áll szemben. Ha nem is volt tisztában az Igazsággal, Jézus megváltó munkájával, de azzal tisztában volt, hogy Ő ártatlan. Azt hitte, ha látványosan a kezeit megmossa, akkor tiszta marad a keze az ártatlan vértől. Választás elé állított, és a rossz választás miatt egy örökkévalóságra el-kárhozott. Mint látjátok, mindig a jó esik áldozatul a Földön; mindig a jónak kell meghoznia az áldozatot, még annak a kevés reménységnek ellenében is, hogy az illető, aki a választás előtt áll, hátha a jobbat választja. Mert ha a jobbat képes választani ezekben a döntő jelentőségű szerepekben, akkor felszabadul a bűn igé-zete alól.

A Földön nem juthat előbbre másként az igazság, csak áldozat árán; a jónak szünet nélkül áldoznia kell minden emberi kapcsolatban, minden munkakörben. És ha ezt az áldozatot képes meghozni, akkor mindazok a képességek, mindazok az erők, amelyek nem az övéi voltak, hanem kölcsön kapott, az övéi lesznek. De mindenkinek színt kell vallania, hogy a feladata érdekében mire képes. Mert mindenki aszerint cselekszik, amilyen a természete; senki nem cselekedhetik a maga benső természete ellenére. A bűnös embernek egyszer rá kell ébrednie arra, hogy amit cselekszik, az nem jó. Ha magától nem jön rá arra, hogy cselekedeteivel a mások életében kárt tesz, azok életébe szenvedtető elemként nyúl bele, akkor a törvény vonja őt felelősségre. Ekkor a törvény engedi, hogy a következmények utolérjék őt, és ezekből a rossz következményekből kelljen meglátnia, hogy nem jól hitt, nem jól cselekedett. Az embernek az is kárára van, hogy a munkájához, feladatához, megtéréséhez kapott erőket nemcsak elpazarolja, hanem abban sem hisz, hogy új és új erők levonására van szüksége

a munka elvégzéséhez. Isten emberei, a nagy, erős, hatalmas szellemek, a Föld kiváló irányítói, kivétel nélkül hittek a teremtő Isten létezésében; imáikban Tőle kértek új és új erőt. Aki nem hisz Istenben, aki a mammont imádja, vagy Istentől elfordult elvekben, eszmékben játszik nagy szerepet, az még ha úgy látszik is, hogy valami nagyot alkotott akár a tudomány, akár a művészet, akár a gazdasági élet területén - én mondom nektek - az ellentét segítségével érte azt el, és életének befejezésével semminemű eredménye nem lesz annak.

Akármilyen csillogó volt az élete, akármilyen népszerű volt, akármennyire ismerték a nevét, akármilyen találmányai voltak, akárhogy juttatta kifejezésre művészetében azokat az elveket, eszméket, érzéseket, szenvedélyeket, amelyek belőle eredtek, a maga részére azzal semmit, de semmit nem szerzett. A törvény levetkőzteti, mindent elvesz tőle, és koldusabb lesz a koldusnál, rosszabb lesz helyzete, mint annak előtte volt. Tehát a szerep megtalálása, és annak helyes eljátszása mellett szükséges, hogy az ember imádkozni tudjon. Az imáról nagyon sokszor beszéltünk már nektek, és feltételezem, hogy ti mindannyian, minden nap imádkoztok; a kérdés csak az, hogy helyesen imádkoztok-e? Mert a nem megfelelő imával nem vagytok képesek a magatok részére a magasabb világokból erőket levonni. Helytelen ima az, amikor szavakat mormolunk csupán benső átérzés, az Istennel való kapcsolat megteremtése nélkül. Az így elmondott ima, még ha minden nap el is mondjátok megszokott imáitokat, nem jelent számotokra semmit. Az imában fel kell emelkednetek Isten trónusához, éreznetek kell, hogy Isten jelenlévő valóság, hogy Ő szeret benneteket, kéréseitekkel Hozzá fordulhattok, Neki mindent elmondhattok, hiszen Ő mindenkinél jobban ismer benneteket. Éreznetek kell, hogy mindent, amitek van, Neki köszönhetitek; semmit nem adhattok Neki, amit nem Ő adott volna, hiszen a földi életet is Tőle kaptátok azért, hogy itt megjelenhessetek, élhessetek, és a szépet, a jót megvalósítsátok. Tehát ki kell tárnotok az érzés- és gondolatvilágotokat, ki kell tárnotok a szíveteket Istennek, beszélgetni kell tudni Vele. De ez a beszélgetés ne követelések sorozata legyen!

Istent imádni kell, Istent tisztelni kell, Istent szeretni kell, Istent a legnagyobb jónak, a legtökéletesebbnek, a legönzetlenebb szeretetnek kell az éleletekben tartanotok! *Imádni csak Istent szabad, mert Ő mindannyiunk teremtője. Imádkozni azonban már azokhoz a nagy szellemekhez is lehet, akik összekötő szálak és összekötő kapcsok a mélyre bukott ember és a teremtő Isten között. Imádni valakit azt jelenti, hogy mindenekfelett a legnagyobb hatalomnak ismerjük el, leborulunk előtte, tőle várunk mindent, őt tartjuk a legtökéletesebbnek, a legnagyobbinak; imádni valakit a szeretet maximumát jelenti. Az imádkozás beszélgetést jelent érzésben és gondolatban elsősorban Istennel, azután a magasrendű szellemekkel, akik Isten akaratából, az ember és Isten közé, közbenjáróként helyeztettek. Ki az, aki Isten és az ember közé közbenjáróként helyeztetett? Ki az „Út, az Igazság és az Élet?” Ki a „világ Világossága”, ki az „Élet Fejedelme”, ki az, „Akinek minden hatalom adatott égen és földön?” A mi Urunk, a Jézus Krisztus! Égen és földön minden hatalom Neki adatott; ez azt jelenti, hogy hatalma van mindazok felett, akiket Ő a halálból megváltott. Ő a jó Pásztor, aki életét adta az Ő juhaiért, Nélküle a bukott teremtmény nem juthat vissza az Atyához. **Mivel Krisztus nélkül senki sem juthat az Atyához, ezért Őt kell kérni, hogy az embert segítse meg, hogy visszajuthasson; mutassa meg az utat, tegye képessé először kisebb, majd nagyobb áldozatokra, formálja át az életét, mutasson irányt.** Ezek mind kérelmek Krisztus felé, hogy az Atyától újabb és újabb erőket vonjon le, nem a maga számára, hisz megváltó munkája révén minden erő az övé maradt, hanem annak a számára, aki Őt kéri fel közbenjáróul. **Aki mindebben nem hisz, vagy aki még emberi elgondolás szerint azt hiszi, hogy ő, a koldus, a nyomorult, a nincstelen, közbenjáró nélkül mindent közvetlenül megkaphat az Atyától, az nagyon téved.** Mindaddig, amíg Krisztus Urunk el nem jött, és meg nem nyitotta az utat a Földről a mennybe, a negyedik szféránál feljebb senki, aki az alantas, bűnös földi világban vesztegelt, nem mehetett, hanem örök időkre itt rekedt volna.*

Tehát Krisztus az, Aki közbenjárt az Atyánál; Krisztus az, Aki lehetővé tette, hogy az ember a Földről elszabaduljon, hogy az

ötödik, hatodik, hetedik szféra kinyíljék, és ha a hetedik szférát elérte, onnan más égitestekre távozhasson. Minden-minden a mi Urunknak, a Jézus Krisztusunknak köszönhető. Ha Ő nem jön el, vagy nem tölti be a feladatát Isten akarata szerint, minden elvész. Ezért volt tervbe véve és már a világ fundamentumának felvettésekor ígérte meg Isten a Szabadítót, de nem küldte el idő előtt, mert az embert mindig csak akkor lehet valami jobbra átállítani, amikor már az igénye kifejlődött a lelkében arra; amikor kívánja, amikor vágyakozik utána, csak akkor lehet neki adni a jót, mert akkor tud vele mit kezdeni. Keresztelő János zárta le a természet-törvény korszakát. Nem is jöhetett volna magasabb szellem ennek lezárására más, csak olyan, aki ennek a bukott világnak légköréhez tartozott. De nem jöhetett a bűnös emberiség megváltására sem más, mint egy soha nem bukott elsőd, mert egy alacsonyabb fokozatú szellem számára ott lett volna a veszély arra, hogy ebben a világban elbukik. Valahányszor egy ember elbukik - itt még csak emberről beszélek - abban nemcsak az a szomorú, hogy ő elbukott, hanem az, hogy az elbukásával magával ránt másokat is. *A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk személyében a legtisztább, a leg-tökéletesebb, a legnagyobb, Isten közvetlen küldötté jött a Földre; nem Isten maga, ahogy a vallások tanítják, hanem a Fiú, Isten tisztán maradt teremtménye, Isten báránya, akiben mindennemű képesség megvolt e nagy áldozathozatalra. A szellemi és fizikai távolság a bukott ember és Krisztus között oly nagy, hogy az emberileg kifejezhetetlen. A csillagok távolságát a Földtől fényévekben méritek és nem egyszer a csillag már régen kihunyt, mire fénye a Földre ér.*

Ezek csak messzi, töletek távollévő csillagok, de hol vannak ezek az Isten országától, hol vannak ezek attól, ahova minden beérkezik, ahol minden a tökéletesség állapotába jut? Krisztus onnan jött el, itt volt testben, és Ő, akinek *„égen és földön minden hatalom megadatott”*, mindent elviselt. Itt volt, és megmosta tanítványainak lábait, eltúrte, hogy a durva római katonák arcul üssék és hordozta a keresztet. Egyetlen pillantással, érzésének egyetlen rezgésével az egész világmindenséget megsemmisíthette volna, és még sem tette. *„Isten annyira szerette a világot, hogy az*

Ő egyszülött Fiát adta érette”; és ez az egyszülött Fiú mindennél kedvesebb Neki, mert ezen az egyszülött Fián keresztül lehetett a tékozló fiakat visszahozni az atyai hajlékba. Csakis az Úr Jézus Krisztus által volt lehetséges, Aki a benne lévő mérhetetlen szeretetből vállalta ezt az áldozatot, lemondva mindenről, amivel rendelkezett és harminchárom földi esztendőre lejött erre a világra, hogy a „világnak Világossága” legyen, példát szolgáltatson, és utat nyisson a bűnösök részére. **Őt ne lehetne imáitokban arra kérni, hogy közbenjáró legyen a mi Atyánknál, Istenünknél? Hiszen az Ő szava mérvadó, hiszen Ő a holt lelkeknek a Fejedelme. Hiszen ha Krisztus az Ő arcát valakitől elfordítaná, az holtta válnék, az nem egy örökkévalóságra, de örökre elkárhoznék. Mert Krisztus az, Aki a lelkeket a kárhozatból a világosságra hozza;** mert Krisztus az, Aki lehetővé teszi, hogy mindenki, aki valaha bukott, aki valaha a bűn hálójába került, visszajuthasson az Atyához. Az sem véletlen, hogy az Úr tizenkét tanítványa a Föld lakóinak tizenkét törzsét képviseli; mert a törzsek bizonyos lelki, szellemi tulajdonságokat képviselnek.

Tehát mindenki felvételre, mindenkinek kivétel nélkül megadatott a lehetőség, hogy a Földről a mennybe kerüljön, hogy elérhesse tökéletességét, és mindenki betölthesse azt a helyet, azt a rendeltetését, amelyért a létbe hívatott: hogy kifejezze Istennek azt a gondolatát, amiért teremtett és visszatükrözze mindazt a gyönyörűséget, szépséget, amely benne, a teremtményben isteni eredetű. Oly sokat tett az Úr a bukottakért, hogy azt én, bármennyire is igyekezem ezen a gyenge, gyarló eszközön keresztül kifejezni, képtelen vagyok emberi közelségbe hozni. *De mindenestre meg kell értenetek, hogy csakis a krisztusi eszméken keresztül juthattok el az Atyához; csakis úgy, ha Krisztusban valóban a megváltókat látjátok, ha Tőle erőt kértek, ha Őrá támaszkodtok, ha Őt kéritek imáitokban, hogy segítségetekre legyen.* Aki azt hiszi, hogy nincs szüksége Krisztusra és közvetlenül akar az Atyához fordulni, rá kell jönnie arra, hogy az Atyához csak Jézus által juthat el; nincs más út, nincs más lehetőség. Mohamed nagy pró-

féta volt, de mégis mindazt, amit igazságként rögzített a Koránban, Krisztuséból vette. Buddha is Krisztus igazságából vette, amit tanított, de még nem vált olyan tisztává előtte Krisztus értéke, nagysága és igazsága. Éppen azért kellett neki később visszajönnie mint Péter apostol, hogy az Úr közvetlen közelében szívhassa magába azt, amit a szellemvilágban nem tudott megtanulni. Ábrahám, Izsák, József és mindazok, akik napszellemek voltak, nem tudtak a Föld szféráiból feljebb emelkedni, mert ez a hatod naprendszerek törvényrendszere, ahonnan Krisztus segítségével nélkül nem lehet feljebb jutni.

Karácsonyhoz közeledvén az ember csak ezt a piciny Jézust, a tehetetlen, piciny gyermeket látja a jászolbölcsőben; de csak a test tehetetlen, a szellem óriási. A szellem olyan óriási, hogy azt nem is lehetett abba a testbe beleszorítani. *A nagy, a hatalmas krisztusi szellemnek csak egy kis paránya élt abban a pici kis testben, és az egész szellemnek csak egy paránya végezte el azt az óriási munkát, amely itt a Földön végbement.* Azonban még ez a parány is annyira sugározta az erőt a testből, hogy elég volt, ha valaki - mint a vérfolyásos asszony - megérintette az Ő ruhájának szegélyét és meggyógyult! Elég volt, hogy az Úr a nyálából a kezével sarat csinált és azt a születésétől fogva vak szemére kente és az meggyógyult! Elég volt, hogy a belőle kisugárzó erővel a tengert lecsendesítette! Elég volt, hogy a halott Lázár sírkamrájánál a hangja rezgésével - ahogyan oda bekiáltott - a szagos, negyednapja halott Lázárt feltámasztotta és az életbe visszahozta! És elég volt, hogy a megszálló lelkek egész légioja az Úr szemének egyetlen pillantására kiáltotta: „*miért kínoz bennünket?*” és a sertésekbe rohantak és az egész sertéskonda a vízbe fulladt! Az Úr testének minden atomja diadal volt a halál felett. Teste nem maradhatott a sírban, hisz annak minden atomja az életet sugározta. *Nem külső erő támasztotta fel Őt, mint ahogy az Ő kívülről ható ereje támasztotta fel Lázárt, hanem Önmagából hozta ki mindazt, amivel az élet a halál felett diadalmaskodhatott.* Az Úr teste nem lett az enyészeté, nem lett porrá és hamuvá, mint a közönséges ember teste a halál után, hanem annak minden paránya

megdicsőült és Ő itt hagyta ezeket a megdicsőült parányokat ezeken az alantas világokon, hogy az embert segítsék a bűnnel való küzdelmében.

Hiába hittek a régi zsidók az egy Istenben, hiába imádkoztak az egy Istenhez, nem volt elegendő, hogy a Földről a mennybe jussanak. *Ezek az itt hagyott Krisztusparányok, amelyeket magatokhoz vehettek magatokhoz vonzhattok az Úrvacsorával, teszük ezt lehetővé. A hittel vett Úrvacsoránál egyetlen Krisztusparány elég ahhoz, hogy valakit a megtéréshez és az élethez segítsen.* Nem a Krisztusparány hibája, ha ez nem történik meg, hanem az embernek nincs meg az a hite, amivel ezt úgy tudná a maga lényegtörvényébe beleépíteni, hogy az ott csodákat vihessen véghez. Ha az ember hite akkora lenne, mint a mustármag, magához vonzhatná ezt az egyetlen Krisztusparányt, és ha azt mondaná a hegynek, hogy menjen a tengerbe, az a tengerbe menne. Ugyanazokat a csodákat cselekedhetné meg az az ember, akiben ez a Krisztusparány él, mint az Úr. Ezeknek a Krisztusparányoknak azonban lehetőséget kell adni az embernek az életében, hogy azt a munkát abban elvégezhesék és akkor elmondhatja Pál apostol szavaival: *„élek immár nem én, hanem él bennem a Krisztus.”* (Gál. 2:20) Látjátok, mivé tette a feltámadott Krisztus őt? Saulból Pállá, ellenségből lánglelkű apostollá, aki eltávozhatott innen, mert ez a **Krisztusparány azt a csodálatos munkát elvégezte rajta.** Tehát ti is igyekezzetek a mi Urunkat, a Jézus Krisztusunkat mestereteknek, barátotoknak, segítőtöknek, közbenjárótoknak látni, érezni, hogy rajta keresztül eljuthassatok az Atyához. Isten legyen mindannyiőtokkal. Isten veletek.

KRISZTUS AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET(*)

Az én Atyám, Istenem nevében köszöntelek benneteket testvéreim! *„Én vagyok az út, az igazság és az élet”... (János 14:6) „én vagyok a feltámadás és az élet; aki bennem hisz, még ha meghalt is, élni fog”... (János 11:25) „én vagyok a világ világossága” (János 9:5)* mondja mindezeket magáról a mi Urunk, a Jézus Krisztus.

tus. Ezek voltak azok a kijelentései és állításai önmagáról, amelyet a farizeusok és írástudók nem szívleltek, amelyekért elítélték és a keresztre juttatták Őt. A legnagyobb káromlásnak tekintették az Úrnak ezen kijelentéseit. Bizony-bizony nagy dolog valakinek ilyeneket állítani önmagáról, de mégis testvéreim, ez a valóság, ez az igazság; amit az Úr mondott magáról, az tény és elvitathatatlan. Ő valóban mindaz, akinek és aminek állította Magát; hogy Ő az Isten Fia, hogy Ő az út, az igazság és az élet, hogy Ő a világ világossága, hogy Ő és az Atya egy - teljesen egy az akaratban. Tehát Ő eszköz Isten akaratának kivitelezéséhez, eszköz, hogy a Földön élő emberiség hallja és megtudja, hogy mi az Isten akarata. **„Én vagyok az út!”** Út nélkül testvéreim, nem lehet egyik helyről a másikra eljutni. Az emberek újabb és újabb utakat építenek, hogy minél könnyebben, minél élvezetesebben és minél gyorsabban eljussanak a Föld egyik területéről a másikra. Út vezet fel a hegyre, út vezet le a mélységbe, és utak vezetnek a város központjából a város peremére és vissza, hogy az ember eljusson oda, ahova szeretne. Az Úr magáról mondja ezt: *„én vagyok az út”*. Igen, Ő az az út, amely a Földről a mennybe vezet. A fizikai távolság is óriási a Földről, a hatodnapok e szegény, gyötrelmes, fájdalommal, szenvedésekkel és halállal megtűzdelt világából az Isten országába, de a szellemi távolság még ennél is nagyobb. És az Úr azt mondja, hogy csakis Átala lehet eljutni az Atyához.

Ő az az út, amely az Atyához vezet; Ő az az út, amely haza vezet; Ő az az út, amelyen haza lehet találni a békesség és a boldogság világába, ahol *„halál többé nem léssen”*, ahol a teremtménynek örök élete, örök boldogsága van, ahol szépség, tehetség, tudás és szeretet lakozik, ahol az éltető nap soha le nem nyugszik. Itt, az Isten országában, ahol mindig fény és világosság honol, és a fényben és világosságban minden szépség és jóság visszatükröződik, minden megjelenhet a maga beérkeztségében. Ez a beérkeztség a tökéletesség állapota, ahol mindenki kihozta már magából azt a gondolatot és azt az érzést, amiért teremtett, és amit csakis ő *reprezentál* a világmindenségben, és ami híven fejezi ki a teremtő Isten akaratát: azt a gondolatot, azt az érzést, amelyet a

megteremtés pillanatában abba a szellembé belehelyezett. Az üdvösség állapotába minden teremtménynek be kell érkeznie, nemcsak a másod, a harmad, a negyed és az ötödnapokból, hanem a Földről is. Nem a magas világokban született meg emberként az Úr, hanem e Földön, minden bukottért, minden eltévelyedettért. Ő az eltévelyedett bárányokat, a tékozló fiakat keresi, akik a mennyei örökségüket eltékozták. Alázatos lélekkel, Isten akaratára szerint bemutatta minden bukott léleknek, a tékozló fiúknak, hogyan találhatnak a hazavezető útra, ha Vele találkoznak és Rajta keresztül hogyan juthatnak el egykoron az Atyához. Milyen nagy szerepet tölt be a földi ember életében az út! Az úton lehet a barátokhoz eljutni, az úton lehet visszatalálni abba a családi fészekbe, ahonnan jött, az úton lehet hazatalálni abba a hazába, abba az országba, ahova az ember szíve-lelke vágyik, amelyet szülőhazájának, szülőföldjének mond.

És mindezeknél fontosabb az Úr útja, amely nem széles, hanem keskeny és a végtelenbe nyúló út. Keskeny ez az út, és szoros az a kapu, amelyen a földi ember minden hiábavalóságaival, minden testies vágyával és igényével be nem mehet. Ezen a keskeny úton csak az ő jóra törekvésével, az ő jóakarásával, az ő isteni rendeltetésével és azzal a céllal fér el, amiért a létbe szólított. Ezen az úton az ember haza talál. „*Én vagyok az út*” - mondja az Úr. Térjtek hát az Ő útjára, mert akkor Ő jár elöttetek, világosságot árasztva, hasonlatosan ahhoz, miként Isten az Ő választott népe előtt ködoszlop alakjában, világító fátylaként járt, hogy őket a szolgaság földjéről kivezesse az ígért földjére. Ő az Ígért földjére vezeti el a Benne hívőket, a Benne bízókat, és a Hozzá fordulókat. Kik fordulnak Hozzá? Akiknek elégük volt a sok-sok csalódásból, szenvedésből, fájdalomból, halálból és a mindenféle kísérletezésből, amivel a világ széles országútján próbálkoztak, ahol ígértek nekik hírnevet, dicsőséget, gazdagságot, de örökéletet és örökké tartó boldogságot nem adhattak nekik. Sőt, akármi-ben remélték is elérni a boldogságot, az a boldogság kék madaraként csak egy pillanatra szállt a vállukra, hogy azután tovaszálljon, és mindenféle keserőséggel és csalódással kelljen fizetniük,

mert boldogságukat a Földön az anyagban, a materialista beállítottságban keresték, nem az égiekben, nem a szellemiekben, és nem az Úr útmutatása szerint: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*”. (János 14:6) Az Úrnak bármelyik állítását külön véve látnotok kell, hogy azok mennyire a valóságot fedik.

Az igazság érdekében, az igazság diadalra juttatásáért mennyi könny, mennyi vér hullott már el, milyen végtelenül sok fájdalom és szenvedés érte már az emberiséget, és mégsem található a Földön igazság. Minden ember a maga igazságát harsogja, a maga igazsága szerint szeretné berendezni a földi világot; minden ember a maga igazságával akarja boldogítani úgy önmagát, mint másokat. Mindenki a maga boldogságát igyekszik az igazságra hivatkozva megszerezni; mindenki azt gondolja, az ő nézete áll legközelebb az igazsághoz; mindenki azt gondolja, neki van igaza, azt hiszi, hogy ő látja helyesebben a dolgokat, és az ő igazságához kell mindenkinek igazodnia, mert ő jár a helyes úton. Pedig más a szegény ember igazsága és más a gazdagé; más a hatalmon lévőé és más az elnyomotté; más a győzőé és más a legyőzötté; más a betegé és más az egészségesé; más a fiatalé és más az öregé. Mindenki önmagából indul ki, és azt hiszi, ha a saját elve, elgondolása és meglátása szerint jár el, akkor ráakad a boldogságra. Pilátus kérdezte az Úrtól: „*mi hát az igazság?*” (János 18:38) Az Úr mélyen hallgatott, nem válaszolt, mert mit is válaszolhatott volna Pilátusnak, a nagy pogánynak - akit a pogány birodalom helyezett Izrael fölé. A pogányok egészen másként hittek, mint a választott nép; a pogányok nem ismerhették azt a magasabb rendű igazságot, amit a választott nép ismert, és annál kevésbé ismerhette azt a még magasabb rendű igazságot, amelyet Krisztus hirdetett három esztendőn keresztül. Pilátus arra hallgatott, amit az ő értelme tartott helyesnek és igazságosnak, és a pogányok igazsága szerint bíraskodott és mondott ítéletet a mi Úr felett.

A felesége érzékenyebb lévén, kiüzent neki: „*álmomban igaz embernek láttam őt, kérlek semmi dolgod ne legyen ezzel az emberrel*”. (Máté 27:19) De Pilátus, a testi ember minderre nem reagál, mindezt nem hallja, a hatalmát félti: ha őt bevádolják Róma

császáranál, akkor ő kegyvesztett lesz, kiesik a hatalomból, a gazdagságból, a jólétből, ami a testi embernek oly fontos. Nem menti fel az igazság képviselőjét, hanem mossa kezeit, és másokra hárítja a felelősséget és cselekedetének következményét. Nem keresi, nem kutatja életének későbbi szakaszában sem, hogy mi is hát az igazság? Az igazság nem kézzelfogható, vaskos valami; az igazság láthatatlan, és az igazság mégis él és uralmat tart fenn minden emberlélek felett. Az igazság maga Isten; az igazság az egész világmindenséget behálózza, és ott törvényt tart fenn. Ez az igazság kéri számon az embertől - a lelkiismeret szaván keresztül - ha az igazság és a szeretet törvénye ellen vétkezik. Az igazság törvénye hívja tetemre az ember lelkét a halál után, amikor el kell számolnia életének minden percéről, minden napjáról, a legtitkosabb érzéséről és gondolatáról is. Az igazság tükör, amelybe belenézve a teremtmény pontosan olyannak látja magát, ami és aki. Semmit el nem takarhat, semmit el nem kendőzhet. Annak mutatja meg az ember lelkét, a teremtményt, ami ő maga. Az igazság uralmat tart fenn az egész világmindenségben, magában a természettörvényben is, ezért hívjuk a természettörvényt az igazság törvényének is, mert a jóra jót, a rosszra rosszat ad vissza; mert amilyen hangon belekiált az ember, amit önmagából belead a természetvilágba, azt kapja vissza.

Az igazság törvénye nem ismer kegyelmet, nem odáz el dolgokat, az igazság törvénye mindent a maga természete szerint mutat meg. Az igazság törvénye szerint valakinek vagy valaminek a természete a hozzátartozó legkisebb atomban, legkisebb parányban is benne van, és belülről azt hozza ki magából: így a körtefa körtét terem, az almafa almát. Az igazság törvénye mindenkinek megfizet a maga természetéből származó cselekedetei szerint. De a kegyelem az aratásig engedi, hogy a természete szerint mindenki kihozza lelkének kalászos tárházából azt, ami benne van. A konkoly is nő az aratásig, de az aratáskor a tiszta búza a mennyei csűrökbe kerül a konkoly olthatatlan tűzzel megégettetik, egy örökkévalóságra a mélységbe, a kárhozatra vettetik. Az Úr mondja magáról: „*én vagyok az igazság*”! Tehát mindaz, amit Ő mond, igazság: az Ő példabeszédei, az Ő csodái, az Ő csodálatos

gyógyításai. Lázár és Önmaga feltámasztása is csoda az emberek előtt, de a valóság világából, a szellemi világból nézve nem csodák azok, hanem egy magasabb világ törvényei szerint történt tények. Mert az élet mindenkor diadalt arat a halál felett. **Végleges halál, végleges elpusztulás és végleges kárhozat nincs; ez a gondolat összeegyeztethetetlen a teremtő Isten szeretetével,** Aki újra és újra a magából ad, és amit Ő teremt, annak örök élete van, az el nem pusztulhat véglegesen. Tehát az Úr ennek a magasabb rendű világnak a képviselője. Ahogyan Ő mondja: „*az én országom nem e világból való*”. (János 18:36) Ő egy magas világ magasrendű küldje, Aki ismeri az igazság törvényének a legmagasabb fokozatait is, és azt képes alkalmazni olyan helyen, olyan helyzetekben, amikor annak értelme van, amikor abból valami Isten szerint való jó jön ki.

De csak olyanokkal szemben lehet azt alkalmazni, akik már a fejlődés, a testet öltések során megérttek arra, hogy a teremtő Isten bűnbocsánatban részesítse őket. „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*”. Azt az életet ajánlja Ő, amely győzedelmeskedik a bűn zsoldja, a halál felett, és a bűn következményei: a betegségek, a szenvedések, a nyomorúságok, a csalódások, a nélkülözések felett. Az embereket örökösen izgatta az élet meghosszabbítása, a hosszú életkor lehetősége. Senki sem vette figyelembe, amit már a régieknek megmondott az igazság törvénye: „*tiszteld anyádat és atyádat, hogy hosszú életű lehess a földön*”. De nem vette figyelembe az ember azt sem, hogy az Úr az örök élet ételét és italát kínálja neki. Krisztus az egyedüli, aki a teremtő Istentől hatalmat kapott „*égen és földön*”. Ég és föld elmúlik, de az Ő beszéde soha, soha el nem múlik, mert örök élet van azokban: és aki megtartja az Ő igéit, az az örökéletet kaphatja Tőle. Itt a Földön sokan élni látszanak, de valójában holtak ők, és ahogy az Úr mondja: „*a holtak csak temessék el az ő halottaikat*”. Akik hallgatják és megtartják az Ő parancsolatait, azok a halálból átkerülnek az életre; az élők pedig feltámadnak a mi Urunk örömére és dicsőségére. Micsoda nagy szó szeretett testvéreim: élet! Azt csak az tudja, aki halálos beteg, akinek napjai meg vannak számlálva, vagy akit most, valami úton-módon, hirtelen egy baleset következtében

utolér a halál. Minden emberlélek megretten a halál közeledtén; mindenki szeretne visszatérni, hosszabbítást kapni. És ezekben a pillanatokban elhatározza, hogyha lenne még lehetősége élni, mennyire mást kezdene azokkal a lehetőségekkel és az életével.

Az ember előtt óriásivá nő az élet értéke a halál pillanataiban; és mégis mennyire jelentéktelen, semminek gondolja a mások életét; milyen könnyen ragad gyilkoló fegyvert, és így akar megszabadulni az ellenségeitől. Nem úgy, ahogyan az Úr mondja: *„békülj ki ellenségeddel, amíg az úton vagy”*, hanem úgy, hogy megöli, eltünteti a Föld színéről abban a hitben, hogy ha a testet, ezt a külső burkot, ezt a külső erőréteget megöli, akkor azzal megölte azt is, ami ezt a külső burkot éltette. De ez a külső burok is egy életmegnyilvánulás, egy munkásruha, aminek a segítségével az ember képes elvégezni a munkáját és rendeltetését. Tehát mindazok, akik az élet ellen vétenek, magukban hordozzák a halált. Az élet Isten ajándéka, hogy a szellem boldog legyen. A bukkottak részére is Isten ajándéka a testi élet, hogy ezen a sűrű, anyagi világon - amelyet a bukással, az erők sűrítésével hoztak létre - az anyag lelkét, a belső éltető magot, a belső éltető princípiumot felszabadítsák. Elsősorban önmagukban, majd az egész természetben is úgy, hogy életükkel áldására vannak az életnek, nem pedig átkára. Mindazok, akik gyilkolnak, átkára vannak az életnek. És nemcsak azok gyilkolnak, akik elveszik a mások életét, hanem azok is, akik haragvók, haragtartók és gyűlölködők, mert a gyűlölet halált nemz, a gyűlölet adja az ember kezébe azt az eszközt, amivel a másik életére tör. Az ember nem mondhatja, hogy mentes ezektől, mert ha valami nem az ő elképzelése szerint történik, akkor gyűlölni kezdi az ő atyjafiát; ellenségévé válik annak, aki nem úgy gondolkodik, érez és cselekszik, ahogyan ő azt előírná. Így az ember nem a barátok számát szaporítja, hanem az ellenségekét, és szerinte az ellenségre haragudni kell, azt el kell pusztítani, azt le kell győzni.

Az Úr pedig azt mondja: *„békülj ki vele, amíg az úton vagy... hisz azért vagy itt, hogy barátokat és ne ellenségeket szerezz magadnak... szerezz barátokat a hamis gazdagságon, hogy amikor*

innen átkerülsz a túlvilágra, senki be ne vádoljon, mert ha a vádlók átadnak a poroszlóknak, azaz az igazság törvényének, származás lesz a helyzeted... szerezz minél több barátot, akik melletted szólnak: éhes voltam és enni adtál, szomjas voltam és inni adtál, ruhátlan voltam és felruháztál”. Ha ezt teszitek egymással, ez annyi, mintha az Úrral cselekednétek; ez pedig az életet dúsabbá, boldogabbá, megnyugtatóbbá, örömteljesebbé teszi; kevesebb háborúval, kevesebb forradalommal, kevesebb ellentéttel. És akkor az emberek nem szétválasztódnak egymástól különböző elképzelések, elvek, eszmék, gazdagság és szegénység szerint, hanem eggyé válnak a szeretetben, az Úr, a Jézus Krisztuson keresztül, Aki a szeretet Messiása, Aki az Élet Fejedelme. Az Úr egyetlen mondatával feltámasztotta Lázárt, a negyed napja holtat, aki még hosszú-hosszú éveket élt az Úr dicsőségére. És az Úr, akit megkínóztak, akit korának legszégyenteljesebb és legfájdalmasabb halálnemével megöltek és oldalát lándzsával átszúrták, harmadnapon, húsvét vasárnapján szellem, lélek és test szerint feltámadt Isten dicsőségére, feltámadt az életre. És feltámadnak az életre mindazok, akik az Ő útját járják, az Ő igazsága szerint élnek, és „*léssen nekik örök életük*”. Ő a világ világossága, de az emberek közül többen - mint Ő mondja - jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot. Pedig a világnak világosságra van szüksége, mert az értelmi elsötétülés, az értelmi sötétség sok nyomorúságot, szenvedést hozott már az emberiség életébe - gondolatok csak a sötét középkorra. Azonban a lélek, az érzésvilág elsötétedése még nagyobb veszélyt rejt az ember részére. Tehát szüksége van az embernek a világosságra, mert csak a világosságnál tud tájékozódni, a világosságnál tudja szétválogatni és megkülönböztetni a jót a rossztól. Nem a jólesőt - hanem a jót, az isteni jót - a rossztól.

A világosságnál képes meglátni, honnan jön és hová megy; látja az isteni eredetét, Istentől való származását, és látja, hogy Isten országába kell visszajutnia azok közé a tiszta szellemi erők közé, ahol a bukásnak semminemű fájdalma és nyomorúsága nincs többé. Látja az életének célját, látja a maga rendeltetését, látja a maga fogyatékoságát, bűneit, gyarlóságait, rossz természetét, rossz szokásait, különböző szenvedélyeit, amiket Krisztus

segítségével levetkőzhet. Látja, hogy a tárgyi dolgok mögött szellemiek vannak; a tárgyi dolgok csak a szellemiek külső kifejezési eszközei; hogy minden mögött a szellem van, és a szellem az, ami éltet; amiből a szellem kivonul, holtan roskad össze. Az emberi test is csak addig él, amíg a szellem lakja azt; ha az eltávozik onnan, tehát ha a szellem, a lélek és a fizikai test közötti erők megrendülnek, a test porrá és hamuvá válik, de az örökéletű szellem tovább él. Hogy hogyan él a szellem a test halála után, az attól függ, hogy mire készítette el magát, miben hitt? Mert sok mindenben lehet hinni: van tévhit, van vakhit és van igaz hit. A betörő is hiszi, hogy ha betör, nem veszik észre, és ez az eljárása sikerrel jár; a politikus is hiszi, hogy ő valami nagyszerűt fog létrehozni a rábízottak részére, ha ő oda bekerül. Mindenki hisz valamiben, de ez az igaz hittől messze van. *„Az igaz ember hitből él”* (Zsid. 10:38), és ez a hite az Úr tanítása szerint képessé teszi az embert, hogy ennél a világosságnál tájékozódni tudjon és *„a világosságot jobban szeresse, mint a sötétséget”*. Aki sötétben jár, annak titkolni valói vannak. Akinek a szemei nem épek, annak egész teste megsötétedik, és az nem látja a csodálatos természeti világot maga körül.

Akinek a szellemi szemei elsötétülnek, az nem látja és nem értékeli, hogy mit kínál részére és mit kér tőle az Úr; az nem ismeri mennyei eredetét, az elhiszi, hogy ő az evolúció eredménye. Majd egyszer beszélek nektek arról, hogy az evolúció elméletében is sok-sok igazság van, mert amikor a szellem emberként jelent meg a Földön, akkor a fejlődés már az evolúció szerint történt, de a származása mennyei; a teremtő Isten okkal és céllal szólította őt a létbe. Minden életnek célja van, a piciny bogárkának is; a fűszálnak is, amit ha lekaszálnak, elszárad, de amíg él, addig valami rendeltetést tölt be. Az élet minél tisztább, minél ragyogóbb, minél ártatlanabb, annál több boldogságot hordoz, annál dúsabb, örömteljesebb. És minél inkább bűnnel telített, annál szegényesebb, annál nyomorúságosabb, annál kevesebb benne a fény és annál több a homály, az árnyék, a sötétség. Földeteken sok a sötétség, sok az árnyék még most a XXI. század küszöbén is, mert az ember úgy gondolja, hogy tudományával az eget verdesi, hogy

ő a természet titkait már mind kikutatta, hogy már csak egy kevés választja el attól, hogy az élet titkát is megfejtse. Testvéreim, az élet titkát soha meg nem fejtheti; az élet jelenségeit szemlélheti, az élet jelenségeit kutathatja, a meglévő életeket esetleg keresztezheti vagy olyan körülményeket létesíthet, amikben azok a természet törvénye szerint tovább fejlődhetnek. De életet és az élettel együttjáró boldogságot kizárólag csakis a teremtő Isten adhatja. A földi ember részére pedig az élet fejedelme, az Úr Jézus Krisztus, Aki az Ő megváltó munkájával az embereket feltámasztotta, lehetőséget adott arra, hogy feltámadjanak a halálból az örök életre.

A lehetőség mindenki részére ott áll, de annak elfogadása senkire sincs rákényszerítve, mert a szeretet soha nem alkalmaz kényszert. Tehát az Úr nem mondja, hogy ezt így kell tenned, vagy csak ezt teheted. Az Úr felkínálja a segítségét, és az emberen múlik, hogy elfogadja vagy visszautasítja, Krisztushoz tér vagy elfordul tőle; a világnak hisz vagy Neki; a világosság vagy a sötétség gyermeke lesz-e. Mert más a világ gyermekeinek élete és törekvése, akik elvesznek, és más a világosság fiainak és lányainak élete, akik a világosságra, az életre mennek. Remélem, hogy ti mindannyian erre a világosságra, az örök életre igyekeztek, mert mi azért fáradozunk és azért jövünk el hétről-hétre közéték, hogy ebben legyünk segítségetekre. Mert elmennénk mi szívesen máshova is, és vannak beosztottjaink, akik el is mennek az egyházakhoz, Krisztus Egyházához, amely nem itt vagy ott van, amely nem katolikus, református, evangélikus vagy baptista, hanem az láthatatlan, szellemi Egyház, amely minden valláson belül fellelhető. Mert Krisztus nem a tömeglelkekért jött, és nem a tömeglelkeket, hanem az egyént hívja. És ha az egyén felismeri Krisztusban az utat, az igazságot és az örökéletet, akkor Hozzá tér és diadalt arat bűnös természete felett, akkor feltámad a halálból az életre és akkor az Írás szavaival: „*övé lesz az élet koronája*”. (Jakab 1:12) Így legyen! Így legyen! Ámen. Isten legyen mindannyiótokkal, Isten veletek.

KRISZTUS EREJÉVEL MINDEN LEHETSÉGES (*) (KARÁCSONYI ÚRVACSORÁRA)

Mindannyian eljöttünk közétek... Mindannyian, kik kedves Vezetőnknek, a Névtelen Szellemnek beosztottjai és alárendeltjei vagyunk. Eljöttünk ezen a Szentestén közétek, hogy veletek tölthessük ezt a drága időt, amely arra adatott nektek, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztusunk parányait magatokhoz vegyétek. Az asztalt megterítettük... Mint minden alkalommal, ma is hófehérre terítettük sok-sok hófehér virággal. És vannak virágok, amelyek nem fehérek, azok a ti lelketek virágai, amelyek szintén szépek és különböző színekben pompáznak. A különböző nemes érzéseiteket, törekvéseiteket, jószándékotokat, jóra való törekvéseket, ígéreteiteket szimbolizálják. Soha többé!., mindörökké!.. Soha többé!., mindörökké!.. Hangzott és hangzik lelketekben a hang, amellyel megerősítetek magatokat, hogy mindazt, amit valaha elkövettetek a teremtő Isten szeretete és az igazság törvénye ellen, nem akarjátok újra megismételni, hanem mindörökké, mindörökké Hozzá akartok térni. Elhoztátok ti is színes virágok gyanánt lelketek legszebb, legnemesebb érzéseit és elhelyeztetek azokat az Úrvacsora asztalán. Ez az asztal hosszú, melynek végét én sem látom; az asztal vége ködbe vész... fehér és aranyszínű ködbe... és csak sejtem, hogy az asztalnak a mindenségbe nyúló végén a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk áldja és töri meg a kenyeret nektek és értetek, és az asztalra teszi, hogy majd onnan mindenki kezébe jusson, mindenki részesüljön belőle, és ezzel részesüljön az Úr szeretetében, az Úr áldásában, az Úr segítő kegyelmében. Mindenütt égi harmat hullik a színes és a csodálatosan fehér virágokra. Szeretném, ha a lelketeknek ez a hangulata legalább az elkövetkezendő nagy ünnepre, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk születésének az emlékűnnepére megmaradna bennetek, és kiáradna belőletek a környezetetekre és a világba; hogy először ti, azután rajtatok keresztül mások is megszentelődhessenek. Mert kevés ma már a szent dolog a világban; semmi nem szent többé az ember előtt; mindent lerántott, lehúzott a sárba; szennyessé, piszkossá kívánja tenni a legszentebb dolgokat is. De

az égiek újra lehajolnak, és újra tisztogatnak; és újra tiszta erővel és tiszta permettel permetezik be azoknak a lelkét, akik vágnak a tisztaságra, akik vágnak a mi Urunkhoz, a Jézus Krisztusunkhoz; akik életükben megtalálták azt, ami szent és ez a szent azután életüknek tartalmat ad. A virágokról piciny kis lepkék, pillangók repülnek itt, ott, amott, hogy az egyik virágról a másik virágra vigyék azokat az érzéseket, amelyeket a virág tulajdonosa a virágba összegyűjtött; mint kehelybe az ő legszebb törekvéseit, legtisztább gondolatait, legjobb akarátát, legnagyobb segítőkészségét összehordta. Ne feledjétek, hogy nemcsak erre az órára vesztetek magatokhoz azt, amit most nektek az asztalfőn ülő, a messzeségben lévő nektek az asztalra helyez és felkínál, hanem az életek minden napjára. Főként azokra a napokra, amikor az élet nehéz, amikor a küzdelem erős, amikor az élet erős sodrása és hullámozása majdhogy el nem sodor arról az őrhelyről, amelyre az élet odaállított benneteket. Ezeken a napokon, ezekben az időkben van leginkább szükségetek arra, hogy a Krisztusparányok életereje megsegítsen benneteket. Mert ez a világ a kísértések világa; új és új kísértések jönnek... És ha az ember Krisztus erejében nem tud megkapaszkodni, akkor elbukik; újra és újra elbukik, és minden elbukás után nehezebben áll már fel.

Tehát szükséges, hogy Krisztus életet adó ereje a Krisztusparányokon keresztül veletek maradjon, hogy már csírájában elfojthassátok a bennetek kialakuló rosszat, és hogy már a kísértés kezdetén képesek legyetek ellene mondani a kísértének. Nem pedig alkuba elegyedni vele és elfogadni tőle azokat, amelyek oly szépek, oly kívánatosnak, oly ígéretesnek, oly élvezetesnek tűnnek. De mihelyt az ember elfogadta azokat, rá kell jönnie, hogy csak a csomagolás volt szép, és mindaz, amit az ellentétől elfogadott, azokban olyan dolgok voltak, amelyek az ő vágyvilágában a szenvedélyeket, a rosszakaratot, az önzést, a haragot, a testiséget korbácsolták fel. Ha valaki nem áll ellen a kísértésnek, akkor nem lesz békessége, megnyugvása, szabad akarata, hanem gúzsba kötve tartja őt az a rossz természete, amelynek ha a kezdetben, az elfogadás pillanatában nem volt képes nemet mondani, még ne-

hezebb onnan számúzni azt, ha beengedte azt a lelkébe. De Krisztus erejével, Krisztus hatalmával minden lehetséges, még a bűnös ember számára is; lehetséges a felemelkedés, a békesség megszerzése, a szeretet kialakítása és növekedése a lélekben, lehetséges a keresztény emberhez méltó cselekedetek felmutatása, és lehetséges egyik Úrvacsorától a másikig ellene mondani az ellentétnek, a kísértének. Ezért adta a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk az utolsó vacsorában ezt a lehetőséget és ezért adta ezt az embernek és nem pedig a szellemeknek. Mert az embernek van szüksége, hogy a próbák ideje alatt a földi életben, a próbák mezején képes legyen ellentmondani a sátánnak és annak minden mesterkedésének.

Akiben a Krisztusparányok meggyökeresednek, élő, eleven erővé válnak, az mindenre képes lesz. Annak az életerejében olyan változás történik, mint amikor a vért vesztett sebesült vérátömlesztést kap, és ennek az új vérnek segítségével újból lehetősége lesz az életben. Fogadjátok hát el az Ő felkínált Szent vérét és az Ő megtörtetett testét! Egyétek és vegyétek mindannyian azazal a jól felkészített lelketekkel, amelyben meggyökeresedhet, amelyben élő, eleven erővé válhat. Ha a lélek nincs jól felkészítve, ha ott továbbra is az indulat, a harag, a gyűlölködés tombol, ha az ember nem képes megbocsátani a felebarátjának és az ellene vétkezőnek, akkor ez olyan, mint amikor a tüzet letakarjátok, vagy a tűzre vizet öntötök, hogy az kialudjék. Ne tegyetek így, mert akkor ti lesztek a vesztesek. Ha a Krisztusparányok nem képesek élni bennetek, akkor nem lesztek képesek Krisztusért élni. Mindannyian, akik itt vagyunk most e szépen feldíszített, Úrvacsorát osztó asztal körül, mindannyian, mi szellemek, Krisztus jegyeivel, Krisztus erejével értük el azt a fokozatot, amelyet ma már magunkénak mondhatunk: mindannyian az Ő erejével értük el ezt, egyikünk sem a magunk erejéből. Ti is elérhettek egy olyan fokozatot, amely már a boldogság világának előcsarnoka, amelynél már betekintést nyerhettek a tisztább világokba, és amelyen már a lábatokat megvetve nem kell attól rettegetek, hogy kint rekedtek a külső sötétségen.

Most én is leteszem néhány szál virágomat ide, egészen közel a ti Úrvacsora asztalotokra. Illatozzék az a mai estén tinetek; a szirmait majd szétosztom közöttetek, mindannyiótoknak; mindenkinek akkor adok belőle, amikor a mi Urunknak, a Jézus Krisztusunknak megtörtetett testét és kiontott vérét magatokhoz veszitek. Ez a fehér rózsaszírom, amelyet én kívánok a mai estén adni nektek, az én hűségem jele, amely hűséggel érzem, hogy mennyire felelős vagyok értetek, mert az Úr rám bízott benneteket. Igyekszem hűséges lenni a munkámhoz, hűséges lenni hozzatok, és szeretetemmel, áldással éreztetni közöttetek az én egyszerű, szürke jelenvalóságomat. Isten áldása és kegyelme nyugodjék meg ezen a csodálatos asztalon, és a jegyek magatokhoz vétele után legyen nektek békességetek! Az Úr békessége és az Úr szeretete lakozzék közöttetek! Isten veletek.

(A virágok kiosztása előtt a médium mondja:)

A percek szállnak, a perc, amely megszületik, a következő pillanatban már meg is hal. Ahogy ma vagyok testvéreim, így már soha többé nem lesztek. Minden múlandó, minden elmúlik, mindenki visszahívatik. Az embernek jobban meg kellene becsülnie azokat az értékes percek, pillanatokat, amelyeket olyanok társaságban tölthet akik az ő szellemi testvérei, legyenek azok akár itt, ahonnan én hatok az eszközre, vagy legyenek a Földön, ahol ti élitek életeteket. Ezek a percek a legdrágábbak és legértékesebbek. Ha az embertől az ilyen percek megvonatnak, nagyon sívár az élete, bármit ad is neki a Föld. Lélekben sívár, lélekben nem kap semmit, ami boldoggá tehetné, amire örömmel emlékeznék évek, évtizedek múlva és örömmel és boldogan emlékeznék ebben a világban is, amikor már minden, amit a Földön átélt, csak emlék és nem valóság többé.

(A virágok kiosztása közben a médium mondja:)

Itt van egy fehér pillangó... kis könnyű pillangó... ezekre a virágokra száll és olyan, mintha csupa aranypor lenne... és ez a rajta lévő por finom, egészen finom, mint amit átszítáltak... és ezt a finom aranyport rázza és hordja egyik virágról a másikra, a piros

és a fehér szegfűkre... és azt mondja valaki, hogy amelyik virágra a pillangó rászállt, azt az eszköz kioszthatja... és minden virág, amit hazavisztek, ilyen aranyporos a fehér pillangótól...

A KRISZTUSI LELKÜLET(*)

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szeretetével! Ki és mi Krisztus? Kétezer esztendő óta boncolgatja ezt az ember. A vallások lerögzítették, hogy Isten Fia, Isten Küldöttje, a megígért Messiás, a Szabadító, a Békesség Fejedelme, a Szeretet Messiása, az emberek Megváltója. De igazán Ő szellem és eszme. Ő szellem a legtisztábbak, a soha nem bukkottak közül, és Ő a legmagasabb rendű eszme, amivel az ember földi élete folyamán találkozhat. Az emberek mindössze három esztendeig látták Őt, mint embert, fellépésétől a feltámadásáig. Ezen idő alatt is a szellem, az eszme az, ami működött Benne, de a világ fundamentumának felvettése óta a krisztusi elv, a krisztusi eszme, a krisztusi szellem dolgozott a bukott világ megmentéséért. Tehát Krisztussal mint eszmével, mint szellemmel kell az embernek találkoznia. Azzal a lelkülettel, azzal a szellemisséggel, amelyet Isten akaratából Ő képvisel a bukott világ előtt. A lelkület az, ami az embert áthathatja, átformálja, ami az egész érzés- és gondolatvilágát újjá alakítja. Mi a lélek? A lélek nem más, mint egy erőhalmaz, a szellem ruhája. Isten szellemeket teremtett, apró, láthatatlan pontocskákat, szikrákat, akik nem térben és időben helyezkednek el. Ez a kibeszélhetetlenül piciny parány önmagát, az érzéseit, a gondolatait, a vágyait, a törekvéseit és az akarati tendenciáit kifejezni csak erőben képes. Tehát a szellem erőket sugároz ki magából; ezek az erők képezik az ő ruháját, ezek által képes mások előtt megnyilvánulni, mások előtt láthatóvá tenni magát.

A lélek, mint a szellem ruhája teljes szabadságot élvez, azaz hatásaiban nem korlátozza semmi. Tiszta szinten, a teremtettség állapotában gondolatai, érzései, vágyai és törekvései teljesen szabadon száguldnak, bejárhatják, sőt mi több, benépesíthetik a

világmindenséget. Szellemet a lélektől, tehát a szellemet az erő-halmazától semmi el nem választja és semmi el nem különíti. A szellemek kisugározzák érzéseiket, gondolataikat, vágyaikat és törekvéseiket és ezek a világlélekkel összeolvadnak. Amíg minden tiszta volt, a tiszta a tisztával tapadt össze és belekerült abba az erőkörbe, abba az erőáramba, amely a teremtő Isten kisugárzása volt. Az ember érzés- és gondolatvilága belülről kifelé hat, az asztrális és mentális síkon összetapad a hozzá hasonlóval. Ha az ember képes a gondolatai és érzései révén ebbe az isteni áramkörbe bekapcsolódni, ez az áramkör őt addig mossa, amíg a lélek megtisztul, megigazul és megszentelődik, mert ott találkozik a tiszta, isteni eredetű erővel. Az ember gondolataival és érzéseivel hozzákapcsolódik bizonyos elvekhez, eszmékhez. Ki, milyen elvhez, eszméhez, kapcsolódik, abba az áramkörbe, abba a végtelen nagyságú erőkonglomerátumba kapcsolja bele magát. Az ellentétes erők az ellentétes világokban - így a Földön is - szintén szétterjednek és a hasonlóság törvényénél fogva az ember bűnös gondolatai, érzései, vágyai, törekvései összekapcsolódnak az ellentétnek azokkal az erőpontjaival, amelyek benne vannak a világlélekben. Tulajdonképpen az ellentétnek semmi ereje nem lenne, ha a testet öltötték a születéssel Istentől kapott tiszta, értékes erőiket - bűneik, tévedéseik, vágyaik, szenvedélyeik, ferde szokásaik folytán - nem kapcsolnák hozzá azokhoz a pontokhoz, amelyeket az ellentét tart fogva. Így ezek a pontok új és új éltető erőket kapnak.

Ezáltal az ember az erőiben gyengül és ezért ebből az ellentétes erőkörből a maga erejéből soha, semmilyen körülmények között nem lenne képes kikerülni. Ezért vált szükségessé, hogy az ember Krisztussal találkozzék. Mivel azonban a szellemi Krisztus a bűnös ember részére nem volt fellelhető a világmindenségben, ezért Neki kellett eljönnie emberi testben - tehát sűrített erőretegben - hogy az emberek világában közvetlenül sugározza ki az Ő tiszta, hatalmas erejét és a teremtő Isten akaratát. Voltak Krisztus előtt is ilyen küldetésben levő szellemek, akiket az írás Isten embereinek nevez, de azok Krisztushoz mérten az isteni igazságból csak keveset voltak képesek megrögzíteni az emberek érzelmi és

értelmi világában. A régi kultúrák mágusai is ilyen erőpontokhoz kapcsolódtak és ezeket az erőpontokat istenekként imádták. Ezekkel a koncentrált erőkkel csodákat voltak képesek művelni, miként azt láthattatok akkor, amikor Mózes az ő népét kikérte a fáraótól; az első négy csapást utánozni tudták az egyiptomi papok is, akiknek ereje eddig terjedt. Mondom, ezek az erőpontok léteznek és erősítőleg hatnak az ember rossz természetére, de ugyanakkor az ember is erőt ad ezeknek a pontoknak a lelkében élő rosszal. A maga erőivel egyetlen ember nem sokra képes; az ember csak annyi, mint egyetlen vízcsepp, amelyet felszívhat a nap ereje, ami volt és nincs. De ha ez a vízcsepp a többi vízcseppel egyesül, akkor tengereket és óceánokat képez és az erőknek félelmetes tartályává válik. Így van ez az emberi lélekkel is, amikor akár a jóhoz, akár a rosszhoz - a maga jó vagy rossz tulajdonságaival - hozzákapcsolódik; ezzel hozzákapcsolja magát ehhez a tengerhez, a világlélekhez, amelyben kibeszélhetetlenül sok szellemnek és léleknek értékes és értéktelen tulajdonságai, vágyai, eszméi, törekvései, elvei, gondolatai, érzései vannak.

Attól függően, hogy ez az erőegyesülés, amihez hozzákapcsolja magát az ember, milyen irányt vesz fel - az ellentétes, visszaforgó erők irányát vagy az egyenes irányú, isteni jó erők irányát - alakul az ő további élete, körülményei és lehetőségei. Az ellentét maga is hirdette és hirdeti napjaitokban is: „egyesüljünk ebben vagy abban az eszmében, mert egységben az erő”. Testvéreim, én is arra hívom fel a figyelmeteket, hogy egyesüljünk az Úrban, a Krisztusban; Általa és Rajta keresztül eljutunk és eljutunk minden jónak forrásához: a mi Atyánkhoz, Istenünkhöz. Tehát az ember egymagában senki és semmi; egy vízcsepp, amelyet felszív a Nap; porszem, amelyet elfúj a szél. Azonban ha az ember érzés- és gondolatvilágát a jóhoz kapcsolja, akkor belekapcsolódik abba az erőkörbe, amely felfelé visz. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk azt mutatta meg az embernek, hogy hogyan kell a jóhoz kapcsolódnia; hogyan gyengítheti el a benne lévő gonoszt és rosszat, hogyan tud a jóval uralmat venni rossz természetére felett, mennyivel nagyobb hatalma és ereje van a jónak, mint a rossznak. Például megfigyelhetitek, hogy mennyivel nagyobb

ereje volt a Fáraó korában az egy igaz Isten küldöttének. Mózesnek, mint Egyiptom főpapjainak, varázslóinak, mágusainak és misztikusainak, akik a visszaforgó erőknek csak egyes rétegeit ismerték, és azokkal mutatták be a csodáikat. Éppen ezért kellett az egy igaz Isten küldöttének, Mózesnek felülkerekedni. De nem Mózes győzte le a Fáraót, nem Mózes győzte le Egyiptom tudományát és vallását, hanem az egy igaz Isten, Akihez Mózes minden erejével, minden érzésével, minden gondolatával Hozzáta-
padt, és ezáltal az Ő eszközévé válhatott.

Mózes után megszűnt ez a hatalmas kultúra, amely olyan építkezéseket mutatott fel, mint a piramisok és amikre a mai kultúra is ámulattal tekint. Meg kellett szünnie, mert *dekadenssé* vált a fertőző erőktől, amikkel ezeket a kultúrákat - nemcsak az egyiptomi, hanem a babiloni, az asszír, a perzsa, a görög és a többi kultúrát is - nagygyá fejlesztették. Mózes után soha többé nem lett Egyiptom az, ami annak előtte volt. És a későbbiek folyamán is, amikor népek, nemzetek, fajok eltértek az egy igaz Isten hitétől, amikor bálványokat imádtak, vagyis lelkileg paráználkodtak, akkor sorsuk megpecsételődött, napjaik, óráik meg voltak számlálva. Ti, a modern kor keresztényei, akármilyen döbbséggel álltok az előtt a vérözön előtt, ami a zsidók történelmében, az Ó-testamentumban található, nem más az, mint mindannak az elpusztítása, amit az emberek, kultúrák, népek, népfajok, nemzetek érzéseikkel, gondolataikkal, vágyaikkal az ellentétnek adtak oda. **A bálványimádás ma is tart; aki nem az egy igaz Istent imádja, nem az egy igaz Istenben hisz, aki erőit nem a jóba adja bele, hanem az ellentétéhez kapcsolja, az bálványokat imád.** A bálványimádás korában az embernek ezekkel a fertőzőtt erőkkkel olvasztották össze érzéseiket és vágyaikat. *A bálványimádás az egy igaz Isten fogalmát homályosítja el az emberi lélekben, ami pedig egyenlő a lelki paráznasággal.* A törvény szellemében az igazság szelleme nyilatkozott meg, és ez az igazság csak azt mutathatja meg a természetben, ami az emberi lélekben van. Azok a vérzivataros idők, amelyek az Ó-testamentumban rögzítettek meg, azt mutatják, amilyen az ember lelkülete akkor volt, ahogy akkor gonoszat gondolt, más életére tört, ahogy elfordult

az egy igaz Istentől, és bálványokat imádott.

A későbbiek folyamán Attila - akinek a sorsa titeket közelebb-ről érdekel - végeredményben Isten eszköze „Isten ostora” volt. Az volt a hivatása, hogy elsöpörje a Föld színéről mindazokat a népeket, akik a keresztény kultúrát veszélyeztethették volna azokkal a természeti erőkkel, amikben ők hittek, és amikhez ők kapcsolódtak, amelyek az egy igaz Isten hitet elhomályosíthatták volna. Így történelmi szempontból azok a királyok voltak nagyok - és köztük a magyarok királya, Szent István is - akik felismerték, hogy a fejlődés folyamán egy nép vagy nemzet csakis akkor maradhat fent, ha visszatér a forráshoz, az egy igaz Istenhez, Akit a kereszténység hirdet, Akit a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk mutatott be e világnak. Az idők végére a keresztény vallások is azért fognak darabokra esni, mert már nem a Krisztusi lelkületet - az alázatosságot, az engedelmisséget, az egy igaz Istenbe vetett hitet képviselik a híveiknek. Nem világítják meg kellőképpen híveik előtt, hogyan és mint kell az embernek a keresztényi tanokat az életében megvalósítania. Az Írás Krisztust, mint vőlegényt, az Egyházat mint felékesített mennyasszonyt mutatja be; Krisztus és az Ő egyháza között ennek a teljesen tiszta, romlatlan, fertőzetlen erőktől mentes kapcsolatnak kell létrejönnie. Aki az Ő egyházát hazugságokkal, tévígazságokkal, bálványimádással megfertőzi, annak abban a közösségben többé nincs helye. Az egyházak külső keretei megmaradnak annak ellenére, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk elve, eszméje már nincs meg bennük, mert ott az emberi lelkek olyan érzéseket, vágyakat, gondolatokat, áligazságokat engedtek megerősödni, amelyek távol állnak Krisztustól és az Ő Egyházától. Tehát annak az embernek, aki Krisztussal találkozik, erőiben, érzéseiben, lélekben és igazságban hűnek kell maradnia az Úrhoz, az Ő eszméjéhez és fokozatosan tisztábbá kell válnia. Ezáltal válhat értékessé a Krisztussal való találkozás.

Aki csak külső szerint találkozott az Úrral, aki az Új-szövetség történetét, - tehát annak külső ruháját - pontosan ismeri is, ha lélekben meg nem tér, ha tévígazságokhoz ragaszkodik, az - úgynevezett keresztény mivolta ellenére is - pogány, kívülálló, az

nem tartozik Krisztus közösségéhez, nem tartozik a beavatottakhoz. Isten szellem. Istennek semmi köze nincs a test és vér gyermekeihez, semmi köze nincs az Ézsau-lelkekhez. Mert lehet, hogy az Ézsau-lelkek nagyok, erősek, hatalmasak, és sok közülük szerencsés az életben, magas pozíciót foglal el, de mégsem ezek viszik előbbre a világot, mégsem ezekre van szüksége a világnak, hanem a Krisztus lelkületű emberekre. A Krisztus lelkületű emberek nem itt, nem ott, nem egy-egy valláson belül találhatóak. Egyetlen vallás sem mondhatja el, hogy ő az egyetlen, igaz és üdvözítő vallás. És nem mondhatja el egyetlen emberlélek sem, hogy az ő hite a helyes hit, hogy ő a teljes igazság birtokában van, hogy nincs benne tévedés és tévelygésre való hajlandóság; egyetlen emberlélek sem mondhatja el magáról, hogy ő nagy, erős és igaz. Az ember mindezt csak a mi Urunkkal, a Jézus Krisztusunkkal érheti el a krisztusi lelkületen keresztül, Krisztus erőivel való azonosulás által, az Ő eszméjéhez való ragaszkodás által. Tehát akik emberi értelem szerint nagyok, erősek, hatalmasok, kitűnő hadvezérek, nagyszerű politikusok, és sorolhatnám még mi mindenek, ezeknek értékei tulajdonképpen a Föld értékéi. Emlékeztek az Írásokból, hogy a földi kultúrákkal mi történt, amikor az egy igaz Isten megelégtelte tevékenységüket a visszaforgó erőiben.

Amikor Mózes bevezette a választott népet az ígért földjére, semmit nem tarthattak meg az ott élő pogányok értékeiből, azoknak gazdagságából; nem kímélhették a csecsszopós gyermeket sem, de még a kutyáikat sem, mert fertőzöttek voltak mindazoktól az elvektől, eszméktől és erőktől, amelyek Isten előtt utálatosak voltak. Azért tiltotta Mózes abban az időben a nézőkhöz való menést, mert ez a bálványokkal, az ellentét erejével való összeolvadást jelentette. El kellett őket választani a pogányoktól, nem vehettek feleséget maguknak közülük, hogy az egy igaz Istenbe vett hit erősödni tudjon a lelkükben. A későbbi időkben sem állt le az ellentéttel alkudozni a hatalmas, teremtő Isten; egyszerűen hagyta, hogy ezek az erők kiéljék magukat, mert ezeket az ember hozta a felszínre a maga érzései és gondolatai által. Ezek az aszt-

rális és mentális síkon erőket képviselnek, amik a körforgás következtében a fizikai síkon megjelennek, hatnak, majd elkopnak és megunttá válnak. Láthatjátok, hogy milyen hatalommal rendelkeztek a régi kultúrák és hova lettek isteneikkel. Láthatjátok, hogy tűnnek el népek, nemzetek, fajok a történelem sülyesztőjében, mert kiélték, felmorzszolták azokat az erőket, amelyeket többnyire ellentétes eszmékbe, érzésekbe, gondolatokba fektettek. De él, uralkodik a hatalmas, a teremtő Isten, Aki ezt mondja Magáról: *„Én vagyok, Aki vagyok... Én vagyok a te Urad, Istened, ne csinálj se képet, sem semmiféle kézzel készített csinálmányt... Én voltam, Én vagyok, Én leszek... féld a te Istenedet!”* - szólt a régieknek. *„Imádd a te istenedet!”* - szól az újkor gyermekeinek.

Ezt az imádatot, ezt a hálát, ezt a leborulást mutatta be az Úr azzal az engedelmességgel, ahogy az Ő Atyjának, Istenének akaratát szolgálta, és engedelmes volt egészen a kereszthaláláig. Akit az Úr Jézus Krisztus elve, eszméje, lelkülete felszed, azokra Istennek gondja van. Ha vannak is gyengeségeik, bűneik, bűnre való hajlandóságaik, mégis megtartja, mégis felemeli őket, gondoskodik arról, hogy olyan legelőkre vezesse el őket, ahol megeléghetnek éhségüket; olyan forrást adjon nekik, amiben az örök életnek itala van. Akik az övéi, azokra gondja van. Akik az erőiket elvonják az ellentét erőközpontjaitól, akik félik és szeretik az Istent, akik a törvényeket tanulmányozzák, megtartják és nem másokra illesztik, azok megmenthetők. Akik Krisztusban meglátják Isten küldöttjét, Hozzá térnek, és a találkozás nem pillanatnyi, hanem örökéletre szóló, azok megmenekülnek, akkor is, ha tamáslelkek, akkor is, ha hitük a sok-sok nehéz testet öltés következtében megkicsinyült. Azok részére új bizonyságokat szolgáltat, azoknak azt mondja: *„nyújtsd ide ujjadat és nézd meg a kezeimet... nyújtsd ki kezedet és tedd az oldalamba... és ne légy hitetlen, hanem hívő”*... *„boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek.”* (János 20:27) Ti tamáslelkek vagytok, nektek szükségetek van még azokra a bizonyságokra és az igazság mélységeinek megismerésére, amelyeken keresztül a hiteteket visszanyerhettek.

Az egyházaknál vannak olyanok, akik nem láttak és mégis hittek, de az utolsó időben az egyházak többsége veszendőbe megy, azért - és ez a legszörnyűbb - mert a külsőben az igazság köntösét viselik magukon, és úgy néz ki, hogy ők Krisztuséi; de a lelkük benső világa a krisztusi lelkülettől, az alázat, a szolgálat a szeretet lelkületétől távol esik. Értitek, mi a lelkület? Egész beszédem alatt ezt ecseteltem nektek: azok az érzések, vágyak, gondolatok, amelyek a szellemből erednek, amelyek az erőrétegét alkotják, amelyeken keresztül más erőrétegekkel összekapcsolódhat a fizikai sík felett lévő asztrális és mentális síkon. Krisztussal találkozni annyit jelent, mint Krisztus lelkületét befogadni, hogy Ő az ember lelkét átalakíthassa, és az ember ezt az átalakított lelkületet sugározhatja a környezetére. Ha az ember a szolgálat, az alázatosság, a jószándék lelkületét magához tudja vonzani és felebarátaira, testvéreire kisugározni, akkor már van valami belőle a krisztusi lelkületből. Az ember nem abból él, amiből látszik élni; az ember a benső lelki világából él; minden elgondolás a benső lelki világában keletkezik először és onnan hat kifelé. Számtalan szellemi tulajdonság nem is materializálódik a Földön, hanem megmarad az elvek és eszmék világában, és ezek az elvek és eszmék uralják és kormányozzák a világot. A hatalmas, teremtő Isten nem kívánja érvényesíteni akaratát az ellentétes erőkkel szemben, mert a teremtményeinek szabad akaratot adott. Tehát a teremtmény cselekedheti a maga elgondolása szerint az Istentől valót vagy az ellentététől valót; imádkozhatja az egy igaz Istent vagy imádkozhatja a bálványokat; lehet jó szándékú és lehet rossz szándékú; cselekedheti az igazságot és cselekedheti a hamisságot; szólhatja az igazságot és szólhatja a hazugságot addig, amíg a pohár betelik.

Mindaz a szörnyűség, amit a régi népek vagy kultúrák elpusztításánál, kiirtásánál láttok, semmi ahhoz viszonyítva, amikor a természettörvény teljes vehemenciával felszámolja a gonosz megerősödött hatalmát és uralmát a Földeteken. Sok minden történt az emberiség fejlődése során, de a fejlődésnek azt a célt kell szolgálnia, hogy az ember minden nappal, minden testet öltéssel jobbra váljék és közelebb kerüljön a teremtő Istenéhez. Ehhez az

utat, az igazságot és az életet az Úr Jézus Krisztus biztosítja. Tehát ha az ember meg akarja találni az utat, akkor meg kell találnia az igazságot, és ha megtalálta Krisztus igazságát, akkor már lehetőséget kapott az életre! Tehát minden embernek kell találkoznia Krisztussal, ha nem ebben a földi turnusban, akkor hosszú-hosszú évmilliók után. Krisztus elve és eszméje örök, mint amilyen örök az egy igaz Isten, Aki az Alfa és az Omega, Aki a Kezdet és a Vég, Aki az örökkévalóság Ura. Mindaddig, amíg az ember a mi Urunkat, a Jézus Krisztust meg nem ismeri, meg nem szereti, Krisztus lelkülete át nem hathatja. Ez csak akkor történhet meg, ha az ember önszántából odaadja lelkét, hogy azt Krisztus átalakítsa, megtisztítsa és megerősítse. Ez az igazság is azért adatott nektek, hogy a mi Urunkat a Jézus Krisztusunkat - legyen Szent az Ő neve mindörökké! - minél közelebből és minél jobban megismerjétek, és Rajta keresztül eljuthassatok az Atyához. Az Ő lelkülete, békessége, áldása, az Ő szeretete nyugodjék meg rajtatok, drága testvéreim! Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek.

A MEGVILÁGOSODÁS FOKOZATAI(*)

A szeretet lelkülete hasson át benneteket. Tartózkodom már egy ideje közöttetek és figyelem az érzés- gondolat- és vágyvilágokat, és arra a következtetésre jutottam, hogy bár ez a csodálatos isteni kijelentés felszedett és meghatott benneteket, mégis mennyire másként értelmezték és mennyivel másként hat rátok, mint ahogyan az valaha rám hatott. Elmúlt már néhány száz esztendő azóta, hogy a Földön éltem és mondhatom, ezalatt a néhány száz esztendő alatt az ember kivetkőzött mindabból a lelkiségből, ami ezt a sejtelmes világot alkotná körülötte. Istentagadásával, a túlvilágban való hitének megingásával elvesztette azt a csodálatos varázst, amely valaha az embereket befogta. Régen misztikumnak és misztériumnak érezték, amikor az anyagi világból egy magasabb szintre emelkedtek a gondolatok, az érzések és vágyak színes szárnyain, és érezték, értették és főként értékelték ezt a sejtelmes világot, amely a földi világot és így az ő életüket is keresz-

tül-kasul fonta. Éltem Keleten és éltem Nyugaton is, hogy alaposabban tanulmányozzam és egészen leegyszerűsített formában magamévá tegyem Krisztus igazságát. Tapasztalatból tudom és mondom, hogy Krisztus igazságánál egyszerűbben, érthetőbben, kézenfekvőbben nem lehet kifejezni azt a csodálatos világot, azt a csodálatos isteni igazságot, amelyről az Úr szólt. A keleti embernek megvan a hajlama a mesék világára, a mesék színes káprázatára, mert a lelke színes, de ugyanakkor a kevéssel is megelégszik, mert igénytelen. Nem a testies igényeit fejleszti, nem akar sokat markolni az életből, nem a testi embert akarja megerősíteni magában és hatalomhoz juttatni, hanem a keleti ember önmaga felett és azon vágyai felett akar uralkodni, amelyek nem ehhez a színes vágyvilághoz tartoznak, amik őt nem a mesék, a szimbólumok világába ragadják el, hanem az „édes élet” élvezésére.

Mivel a keleti ember kis igényű, mivel az anyagi világ felé nyúló vágyait visszaszorítja, mivel napi táplálékul megelégszik egyetlen marék rizzsel, ezért képes inkább a benső világa felé fordulni és ebben jól érezni magát. Éppen ezért nem tünet, nem követel, nem erőszakoskodik az élet javaiért és a Föld nyújtotta lehetőségekért. A mi Urunk, a Jézus Krisztus igazsága is Keletről indult. Mindazok, akik Őt egy benső, titkos körként körülvették csodálatos, hatalmas isteni küldetésének elvégzésénél, a keleti ember áhítatával, egyszerűségével, csodavárásával, lelki színeségével bírtak. Később azután az Úr igazsága eljutott a nyugati világ embereihez is, hogy azután megismerve Krisztus tanát és igazságát, az ezeken a területeken élő pogány emberlelkek is keresztényekké válhassanak. Bizony-bizony az idők végét figyelve, sokan maradtak vissza, akik bár Krisztus igazságát megismerhették, találkozhattak Vele, de mégsem váltak pogányokból keresztényekké. Az Úr tanítása azért igyekszik minden titokzatos leplet és misztikumot mellőzni, hogy a maga egyszerűségében hozzáférközhessék a nyugati ember lelkületéhez. Minden olyan igazság megismerésének, amely nem e világból való - már pedig Krisztus igazsága nem e világból való - minden ilyen mély titok megértésének, minden bensőséges megvilágosodásnak három szintje van.

Ez a három szint tesz különbséget ember és ember között aszerint, hogy a három szint közül melyiket képes megérteni és magáévá tenni.

A keleti vallások, amelyek a keleti átlagembernek adattak, mély titkokat nem hordoznak magukban, mert az átlagember azt ott sem értene meg. De hordozzák azt az igazság hordozói, azok a mesterek, akik tanítványaiknak úgy régen, mint ma is átadják azokat. A nyugati világban semmiképpen sem lehetett megtartani az egy egyház elméletét, mert akik csak külsőleg voltak képesek felfogni a krisztusi igazságokat, azok vaskos, anyagiassal telített vallásokat alkottak belőlük. Ezek a vaskos, anyagiassal telített vallások természetesen sok-sok embert felszedtek, mert a legtöbb ember nyugaton is csak az igazság külső burkának megértéséig jut el, és az igazságot az értelmével, és nem a szívével, a benső világával képes felfogni, megérteni. Így tehát tulajdonképpen csak értelmileg világosodik meg, azaz értelmileg szerez róla tudomást, de a lélek világát és az ennél is bensőbb világot, a szellemet nem; az továbbra is a bűn által létrehozott lelki erőrészek alá van eltemetve. Ezek a krisztusi tanításoknak csak a külsejét érintő emberlelkek Krisztus minden mondanivalóját, minden tanítását vaskosan, anyagiassal értelmezik, és csak így képesek elfogadni. Vaskos tantételeiket lecövekkelik és ezeket kínálják fel - nem a szellemi embernek, hanem a testi embernek - és a testi ember ezzel jól is lakik. Tehát testvéreim, Krisztus igazsága a léleknek és a szellemnek szól. Éppen ezért minden valláson belül, az annak magvához tartozó egyének azok, akik a külső általános tanításokból már a lényeghez közelednek és annak belső mondanivalóját is megértik; tehát azt, hogy az Úr mire is céloz, mit is kell az Ő igéi alatt érteni.

Máté evangéliuma ezeket a mélyebben fekvő dolgokat is úgy írja meg, hogy itt, ott, amott már a vallásoknál lévő emberlelkek kiveszik, kibontják, hogy a külső mondanivaló mögött Krisztus mit is kér, mit is mond, mire is hívja fel az emberek figyelmét. De ha János evangéliumát nézitek, az már mélyebb szinten íródott, és az ember csak akkor érti meg, ha figyelmesen, odaadással és imádkozó lélekkel olvassa. És ennek ellenére a sok szimbólum mögött még így sem látja olyan tisztán a lényegét, mint Máté

evangéliumában. Nem azért, mintha János evangéliumában kevesebb igazság rejtőznék, hanem mert egyre kevesebb azon emberek száma, akik a szimbólumok világában is jártasak, és ott képesek meglátni az igazságot. Szimbólumokra akkor van szükség - és az Úr Jézus Krisztus is gyakran fordult azokhoz - amikor a mélyen fekvő igazság emberi fogalmakkal másképpen kifejezhetetlen, amikor azt nem lehet másképpen szellemi közelségbe vinni az emberhez. A megismerés három szintjét véve figyelembe: **az első szinten** csak a külső ember képes valamit a Krisztus igazságából meglátni; **a második szinten** a mélyebben gondolkodó ember a külső mögött a lényegét is képes meglátni; **a harmadik szinten** már képes az ember felfogni, megérezni azt is, amit a szimbólumok takarnak, amik az álmok világából, a szellemvilágból áradnak a földi világba. E három szint mögött van még **egy negyedik szint** is: a legtitkosabb, a legmélyebb szint, amelyre már csak igen kevesek képesek eljutni és azok is csak bizonyos ihletett állapotban, néha csak pillanatok töredékére. Ezek egészen mélyen fekvő dolgok és ezekre mondotta Krisztus: „többet nem mondhatok most, mert nem bírnátok el”.

A Szentlélek volt hivatva arra, hogy megvilágosítsa őket, hogy ezt a negyedik értelmezési szintet is képesek legyenek elérni. És miután vették a Szentlelket, megvilágosultak; látták az összefüggéseket a próféták korának igazsága és Krisztus Urunk igazsága között. Sőt, az is világosan állt előttük, hogyan és miként volt képes Krisztus az Ő csodáit véghezvinni, hogy azután a Szentlélek vétele után ők is képesek legyenek hasonló csodák megcselekvésére. Abban az időben, amikor Krisztus három esztendeig velük járt, velük imádkozott, velük evett, velük élt, hozzájuk tartozott teljes egészében mint ember fia, a tizenkét apostol közül csak néhány volt képes az igazság mind a négy szintjének megértésére eljutni, és még akkor is csak pillanatokra. Amikor Krisztus felment a három tanítványával a hegyre és ott azt mondták a tanítványok: „*Uram, jó nekünk itt lennünk; készítsünk sátrat Neked egyet...*” (Máté 17:4) és elsorolták, hogy kiknek, akkor megvilágosodtak, mert azokban a pillanatokban, azokban az órákban Krisztuson keresztül megnyílt számukra az a dimenzió is,

amelybe máskor nem láttak bele sem ők, sem a többi tanítvány. Máskor egyszerű dolgokról beszélt az Úr a tanítványoknak, és még az egyszerű beszédet sem értették meg. Amikor megkérdezte tőlük: „*kinek tartotok ti engem*”, csak egy tudott felelni arra, ami az igazság, ami a valóság: „*Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia*”. (Máté 16:15) Júdás kapzsisága és önzése eladta az Urat harminc ezüst pénzért, elárulta azokat az igazságokat, amikben megvilágosodott ő is, de nem annyira, mint János, vagy mint Péter.

Mert aki a megvilágosodás révén eljutott a külső forma mögött lévő lényeg, és azután az igazság legbensőbb, legtitkosabb részének megértéséig, az már nem válik az igazság árulójává. Az már képes lesz arra, amire képes volt a Saulból lett Pál és az a Péter, akire az Úr az Egyházát bízta, aki képes volt vértanúságot szenvedni az Úrért, mert elérte a megvilágosodásnak azt a szintjét, amelyen már nemcsak hiszi, hanem tudja is, hogy a test halála után az ő Atyja országában milyen hajlékok vannak. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk Földre születése előtt is sok néphez, nemzethez, fajhoz küldettek el Isten emberei, hogy az ő szintjükön, az ő mágikus ismereteiken keresztül érzékeltessék velük a földöntúlit, hogy lelkileg fejlődjenek. De az Úr születéséhez legalkalmasabb mégis a választott nép legbensőbb köre, Dávid családja, Mária volt, akin keresztül Isten legtökéletesebb gyermeke elküldetett. Még azt sem mondom, amit általában mondanak, hogy a választott néphez, a zsidó néphez küldetett, hanem a legbensőbb körhöz, Dávid családjához. Az ehhez a családhoz tartozók valóban a negyedik szinten is megértették Isten akaratát és igazságát, amelyet először a hit vékony szálán - amely egyre erősebbé vált - éreztek meg, fejlesztettek és vittek tökélyre, hogy azután a csoda, Isten szent Fiának születése Bethlehemben, ahonnan Dávid családja származott, megtörténhessék. A pogányokhoz is eljutott Krisztus igazsága, és Isten küldöttjein keresztül nekik is el kellett jutniuk ennek a megértésére, miként Péter is megértette azon emlékezetes látomáson keresztül, hogy Istennek már nem csak a zsidókhoz van szava, hanem az egész világhoz, azaz a pogányokhoz is. Pál főképpen a Rómában és a provinciákban élő zsidókhoz szólt és

azok üdvösségre vivő útját egyengette a názáreti Krisztus tanításai által, Péter pedig a pogányoknak adatott.

A mai nyugati kereszténység többnyire a régi pogányokból visszamaradt emberlelekből áll, akiknek az idők végéig, a szó benső értelme szerint - miként ezt kifejtettem - már keresztényekké kellett volna válniuk. Akik keresztényekké váltak Krisztus után hetven, száz, százötven, kétszáz évvel; akik életüket a nérók, a császárok ideje alatt gyötrelmes megkínzattal fejezték be, azok régen elmentek innen. Úgyszintén elmentek mindazok, akiket a hivatalos Egyház mindig üldözött, üldöz és üldözni fog, mert képesek rátapintani és érzékelné az igazság benső lényegét. Ezeket mindenkor kivetették a gyülekezetekből, a sötét középkorban pedig máglyán és mindennemű kínzások közepette vették el életüket, mert nem voltak hajlandók áment mondani arra, ami csak külső ruhája volt a benső szellemi lényeknek. Ezek az üldözöttek voltak azok, akik a maghoz tartoztak, akik megértették Krisztus igazságának legbensőbb lényegét, és ezek minden korban kevesen voltak. **A vallásokat illetőleg, az utolsó idők spiritisztái is az igazság felszínes értelmezésével állnak szemben, nem pedig magukkal a vallásokkal. Mivel az igazság lényegét képesek helyesebben értelmezni, nem a látható egyházakhoz tartoznak, hanem a láthatatlan, belső körhöz,** a beavatottak köréhez, amely a lényegét hordozza. De amit mondtam nektek Dávid családjáról és általában a választott népről, ugyanaz vonatkozik az utolsó idők spiritisztáira is: nem mindenki spiritiszta, aki belül spiritiszta ülésekre, még akkor sem, ha egész életét azzal tölti, hogy ezeken az üléseken részt vesz; és nem mindenki spiritiszta - ebben a szellemi értelemben - aki magát annak vallja, aki különféle spiritiszta jelenségekkel vagy misztikus tudományokkal foglalkozik.

Nem! Ezen belül is megvan az az egészen kicsiny kör, amelynek tagjai az igazság külső köntöse mellett - ezt most már nemcsak az Úr igazságára mondom, hanem a Szentlélek igazságára is - képesek annak belső lényegét is megérteni, mert eljutottak a megvilágosultság állapotára. Így azoknak az embereknek mondom és üzenem, akik úgy képzelik, hogy nem lehet ott az igazság,

ahol csak pár ember van, hogy az igazság ott van. Az igazságot nem lehet a tömeg részére kijelenteni, mert nem értenék meg. Erre mondja az Úr: *„ne szórjátok igaz gyöngyeiteket a sertések elé, mert megmarnak érte”*. (Máté 7:16) Azt mondták nekem a ti vezetőitek, hogy azért fáradoznak, azért tanítanak benneteket és ti is azért jöttök ide, hogy a külső körből a belső körbe kerüljétek, hogy az igazságot több szinten, sőt a mélyebb szinten is képesek legyetek értelmezni. Amikor pedig önmagatokkal ismerkedtek, tulajdonképpen a világmindenséggel ismerkedtek; a világmindenségben nincs semmi olyan, ami bennetek ne lenne, illetve, ami bennetek van, az van a világmindenségben is. Ki milyen mély szinten képes önmagát megismerni, olyan szinten képes az igazságot is megismerni; illetve fordítva is igaz: minél mélyebb szinten ismeri meg az ember az igazságot, annál inkább képes önmagában is megismerni a tévelygést, a bűnt, a bűnre való hajlandóságot, a bűn csíráit, és lesz képes komolyan tenni valamit azért, hogy ezektől megszabaduljon.

Az Úr nem azért jött el és mondott le az Ő csodálatos, isteni hajlékáról, nem azért szenvedett, nem azért hordozta a keresztet és halt kereszthalált, hogy az ember az Ő tanításának, mint valami divatos eszmének hódoljon, vagy mert az valami egészen más, mint ami valaha a rég letűnt korszakokban Keleten, Nyugaton, a pogányok, a zsidók között és a mágia hazájában, Egyiptomban és Asszíriában volt. Hanem azért jött az Úr, hogy az ember megismerhesse önmagát és az Ő eszméje szerint éljen és tevékenykedjék. Igen, Krisztusnak benső, szellemi köre volt az a kis csoport, akiről mondtam, hogy csak részben, időnként, csak bizonyos állapotban - a tizenkettő közül is csak néhány - értette meg és tapintott rá Krisztus igazságának legbensőbb lényegére. És volt az Úrnak egy külső köre, azok, akiket tanított, akik Vele jártak és minden szavát figyelték, és amikor figyelték, elfeledtek bajaikról, elfeledtek még arról is, hogy itt az este és szállás és táplálék után kellene nézniük. Ennek ellenére mégis csak megmaradtak a külsőnél; mert ha nem ez történt volna, akkor nagypénteken az Urat az ellentét nem juttathatta volna keresztre. Az emberre az

jellemző, hogy a legnagyobb titkok, a legnagyobb csodák, a legnagyobb ismeretek birtokában is csak külső szemlélője az igazságnak; az emberi énjét hizlalja tudásával, ismereteivel, és ahelyett, hogy egyre alázatosabbá, kisebbé válna, egyre jobban érezné az igazság világosságánál a maga jelentéktelenségét, a maga picinységét, a maga Krisztusra utaltságát, egyre felfuvalkodottabbá, egyre gőgösebbé válik, egyre inkább olyan ismeretek után kutat, amelyek őt lelkileg nem viszik előbbre és amelyek a Földdel együtt elmúlnak.

Az ember nem gondol arra, hogy **csak az Úr igéi örökértékűek**, csak azok nem múlnak el soha. Az ember nem tudja, hogy **ez az isteni Ige hordozza az embert** mindaddig, amíg minden szinten meg nem érti az igazságot, azaz amíg meg nem világosodik. Tehát testvéreim, amikor a teremtő Isten benneteket különböző helyekről, különböző vallásokból összehozott, hatalmas, nagy dolgot művelt veletek. Annyit tett, mint amikor az Úr kiválasztotta az Ő tanítványait és az Ő követőit. Isten titeket is kiválasztott a sokadalomból, azok közül, akik az igazság ABC-jénél megrekedtek, a hitetlenek, a pogányok, a Krisztust tagadók közül és tett benneteket elhívottakká, **tett benneteket választottakká. És Isten tehet benneteket a benső körhöz tartozó, megvilágosult emberekké**, akik minden szinten megértik ezt a csodálatos igazságot, amit a Szentlélek adott és ad részetekre mindenkor. Azért tette ezt Isten, mert szeret benneteket, azért mert még lehetőségét lát arra, hogy megváltozzatok, megforduljatok, és Krisztus útján járva elérjétek legalább a negyedik szféra, a Földtől szabadult szellemek szintjét és megmeneküljétek. Őszintén mondom, nem tudom lemérni benneteket, hogy ezt mennyire vagytok képesek értékelni; hogy amikor ide eljöttök, mennyire vagytok képesek itt fáradságot, gondot, bajt, álmoságot és mindent félretéve felszedni mindazokat az igazság-parányokat, amelyek ezen szent, mágikus hatású könyvekből sugároznak felétek, hogy azokban a lényegre tapinthatatok, és a lényegen keresztül eljuthassatok az értelmezésnek legalább arra a szintjére, amely titeket innen kiemelve eljuttat - mint mondtam - a szabad szellemek fokozatára. Erre kértek meg engem a mai napon, és ezt hozhattam

el a számotokra. Isten áldjon meg benneteket! Isten veletek.

KRISZTUS LÁTHATATLAN EGYHÁZA(*)

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében! Krisztus Aki békét hoz; Krisztus Aki szeretetet kínál; Krisztus Aki mindannyiunknál erősebb, hatalmasabb, tisztább; Krisztus Aki pontosan ismeri a teremtő Isten akaratát, mert egygyé lett Vele. Mindent, amit tett, mindent, amit létrehozott, mindent, amire mindannyiunkat tanított, az Atyáéból vette. Krisztus láthatatlan egyháza az, amely mindezt a békességet, örömet és szeretetet megadhatja; mi csak apró jelentéktelen munkásai vagyunk a Szentléleknek. A Szentlélekhez kibeszélhetetlenül sok szellem tartozik: azok, akik a törvény keretein belül dolgoznak, akik munkát vállalnak, és akik másokért fáradoznak az Úr szőlőjében testvéreik érdekében. Tehát nem önző célokért, nem az anyagi ember jólétéért, hanem a halhatatlan szellemért dolgoznak és dolgozunk. Azért dolgozunk, hogy a Föld egy békésebb világgá váljék, megtisztuljon és átalakuljon; azért, hogy a rajta élők, akik örökségül kapták a Földet, külön-külön megtisztuljanak. Azért dolgozunk, hogy mindenkinek a lelkében lakozást vehessen a Szentlélek; hogy a Szentlélek irányítsa gondolataikat, érzéseiket és minden lépésüket; hogy a Szentlélek megvilágosíthassa őket és ennél a világosságnál tájékozódni legyenek képesek és ráleljenek Krisztus útjára, amely a Földről a mennybe vezet. A Szentlélek sok-sok szelleme erre a nagy munkára és nagy feladatra hivatott. A Szentlélek az emberekkel marad e világ végezetéig. A Szentlélek képviseli és világítja meg Krisztus igazságát és nyitogatja az emberek lelki szemét a látásra és lelki fülét a hallásra.

A Szentlélek a Krisztus által elhozott és bemutatott isteni igazságot ébren tartja azokban az emberekben, akiknek szíve-lelke megfáradt a csalódásokban és szenvedésekben, hogy határozottan tudják, miben kell hinniük, miben kell reménykedniük, hogyan kell élniük, hogyan kell az Írásokat értelmezni, és az Írásokban foglaltakat az életbe belevinni. A Szentlélek mindenütt jelen van

a világban, jelen van a szférákban, és jelen van a Föld egyházai-
ban, a különböző vallásoknál is, és jelen van a hitetlen világ élet-
ében is. A Szentlélek nem azokat keresi, akik már megvilágosod-
tak, akik már Szentlelket vettek, hanem a Szentlélek a hitetlen vi-
lágban jár körül, és meggyőződést nyújt a hitüket vesztetteknek,
hogy azok újra megtalálják a hitet, amivel valaha ugyan ők is ren-
delkeztek, de elvesztették. Krisztus egyháza láthatatlan egyház,
amely a szeretetre épül; Krisztus egyháza ott van, ahol az emberi
lelkében és szívekben Isten országa valósul meg, mert ahogy Ő
mondja: „*Isten országa tibennetek van*”. Ha a földi életben, az
ember lelkében az Isten országa nem található meg, akkor az azt
jelenti, hogy az ellentét a maga pusztító erejével, a maga erősza-
kosságával elfoglalta annak helyét. Azon emberlelkek, akiket az
ellentét tart fogva a világ hiú káprázata révén, még ha külső sze-
rint különböző egyházakhoz tartoznak is, benső szerint nem tar-
toznak a Krisztus láthatatlan egyházához. Krisztus láthatatlan
egyháza nemcsak a nyugati világ, úgynevezett keresztény vallá-
saiban él csupán, hanem a Föld minden népének, minden nemze-
tének vallásában: azok lelkében, akik megszerezték azokat az ére-
nyeket, amelyek őket a Krisztus láthatatlan egyházához sorolják.

A Krisztus láthatatlan egyházában való éléshez bizonyos fokú
erények szükségeltetnek, mert azok híján az ember nem képes az
érzés- gondolat- és vágyvilágát a Krisztus láthatatlan egyházához
kapcsolni, abban azt megerősíteni, hanem újra és újra visszaesik
egy alantasabb gondolkodási szintre, ami nagyon is emberi; és
még ha abba mindjárt vallásosság is vegyül, semmi köze sincs
Krisztus eszméjéhez és láthatatlan szellemi egyházához. Tehát
Krisztus láthatatlan egyháza nem egyes vallásokban él, hanem
külön-külön az egyéni emberi lelkében; mert Krisztus egyháza
ott van, ahol a szeretet, mint összekötő kapocs él ember és ember
között. Ahol szeretet híján vannak, ott Krisztus láthatatlan egy-
háza fel nem építhető. Mi, a Szentlélek munkásai, Krisztus Föld-
ről való eltávozása óta ezt építgetjük; keressük azokat a fogéko-
nyabb emberi lelkeket - éljenek azok a világ bármely részén, bár-
mely külső vallási forma szerint - akik fogékonyak a szeretetre,

akik Krisztus szeretettanát befogadják, nemcsak elméjükbe, hanem a szívükbe, hogy ott csodálatos eredményeket hozzon létre. Ahol szeretet van, ott Krisztus van, ahol a szeretetet megvalósítják, ott a Krisztus eszméjét valósítják meg: ahol Krisztus eszméjét megvalósítják, ott Isten akaratát valósítják meg. Azonban nem arról a szeretetről beszélek, amely önző, amely abban nyilvánul meg, hogy a teremtmény az önmaga testi énjét és a testies kívánságait dédelgeti, és azoknak kiélési teret biztosít. És nem is arról az önző szeretetről beszélek, amely másokat azért szeret, mert tőlük valamit vár, vagy onnan már valamit kapott, vagy akiket szeret, vagy azok olyan környezetet alkotnak számára, amiben ő jól érzi magát.

Az áldozatos szeretetről beszélek, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk mutatott be életével, nemcsak az akkor élőknek, hanem a későbbieknek is. Azoknak pedig, akik az elmúlt kétezer esztendő alatt elfeledték vagy soha nem tanulták meg ennek a krisztusi szeretetnek a gyakorlását, mivel az ellentétbe kapcsolták érzés- vágy- és gondolatvilágukat, és nem teremtettek maguknak időt és alkalmat arra, hogy Krisztussal találkozzanak és Krisztus áldozatos szeretetét megtanulják - az utolsó időkben a Szentlélek mutatja meg, hogyan és miként kell az embernek az életét élnie. Ha valaki egyedül él, annak az erőit, energiáját, ismeretét, tudását, szeretetét, anyagi javait meg kell osztania embertársaival az isteni és a krisztusi szeretet tovaterjedése érdekében. Aki családban él, annak elsősorban mindezt a család tagjaival kell gyakorolnia. Ez viszont nem azt jelenti, hogy a családot önzően elkülöníti a világtól, és csak a családnak kíván minden értékeset, minden jót, minden szépet, minden anyagit megadni, a külvilág pedig idegen marad számára, amitől szeretetét, együttérzését, jószáradékát, türelmét, segítőkészségét megvonja. Tehát ezzel csak azt mondom, hogy elsősorban családjáról gondoskodják, a családra sugározza szeretetét, mert ezáltal hatványozódik a szeretet; ugyanis akiknek a családban adott a szeretetéből, azok kiviszik azt a családból és ezáltal a világban gyorsabban terjed a szeretet, mert nem egy személy terjeszti azt, hanem a család minden egyes tagja. Így kellene a szeretetnek és az isteni igazságnak lélekről

lélekre terjednie. Ezzel szemben az értelmileg túlfejlett ember éppen az ellenkezőjét cselekszi.

Mindazt, amire tudása és ismerete révén szert tehet, magának tartja meg; és mindazért, amit önmagából nyújt a világnak - legyen az tehetség vagy egyéb szellemi értékek - búsás hasznot, elismerést, hírnevet és dicsőséget vár; a dicsőséget mindenképpen magának óhajtja, és nem adja tovább a teremtő Istennek, miként az Úr mondotta: „*dicsőséget emberektől nem fogadok el... a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?*” (János 5:41) Ezzel szemben az ember megtartja a dicsőséget magának, és a vele járó tekintély birtokában hatalmat biztosít magának a családban, a társadalomban, a munkahelyen, abban a tudományágban, amelyben ténykedik, vallási téren, ahol - miként tették azt az írástudók és farizeusok és a középkor inkvizítorai - pont azokat közösítik ki és tartják eretnekeknek, akik Krisztus igazságát és szeretetét ápolják. Ha pedig pénzre tett szert, akkor természetesen az anyagiakon keresztül akarja ezt a hatalmat magának vagy legfeljebb a hozzátartozók kicsiny többségének megszerezni és megtartani. Az Isten kiválasztott népének jelenleg élő, elkorcsosult, sötétségben tapogatózó utódjai pont azt látják értékesnek és nagynak, ami éppenséggel nem érték, ami őket pont a kárhozat felé sodorja. Mégpedig azt, hogy kicsiny érdekcsoportokat alkotva, a többséget kihasználják, azoktól úgy a szellemi, mint az anyagi értékeket, javakat és az érvényesülési lehetőséget megvonják, hogy a hatalom a kezükben összpontosuljon.

Tehát úgy a hitetlen világban, mint az elvilágiasodott egyházakon belül az emberek arra törekszenek, hogy a maguk hasznát növeljék, ha kell, az égiekből is. Hangoztatják, hogy először náluk volt az igazság, és igyekeznek kisajátítani maguknak Krisztust, Akit felfeszítve mutogatnak; hangoztatván, hogy e Krisztus csakis az övék és ők vannak a helyes úton, Krisztus nyomdokaiiban; ők értelmezik helyesen az Írásokat, és azok csakis az ő hivatalos álláspontjuk szerint értelmezhetők. Pedig aki nem vesz Szentlelket, aki nem világosodik meg a Szentlélektől, az nem képes feltörni az igazság magvát; az nem képes a titkok mélyére

hatolni, nem láthatja meg Krisztus tanításában a szellemi lényeket. Krisztus tanításában a szellemi lényeket csak az alázatosak és tisztaszívűek láthatják meg, akik sajnos kis számban ugyan, de azért mindenütt megtalálhatók. Ezek nem egy csoportot képeznek. Tehát ez nem úgy van, hogy a tisztaszívűek és az alázatosak csak a spiritisztáknál, csak a reformátusoknál, csak a baptistáknál, csak a katolikusoknál, csak a zsidóknál vannak. Hanem azok, akik alázatos szívűekké lettek, akik az elmúlt 2000 esztendő óta arra használták, hogy lelküket a bűn mindent megmarkoló és összeszorító szövevényéből és szorításából megszabadítsák. És - miután Krisztus fényét megpillantották - ráébredtek a maguk kicsinységére, jelentéktelenségére, gyengeségére, gyarlóságára. Ezek az alázatos és tisztaszívűek már itt e Földön megláthatják Isten országát önmagukban és azon emberlelkekben, akiket a Szentlélek hat át, akiket keresztül a Szentlélek sugárizik bele a világba.

A Szentlélek szünet nélkül eszközöket keres a krisztusi igazság megvalósításához, mert Isten akaratának megvalósításához emberlelkekre van szüksége! A teremtő Isten szellem; a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk is szellem; a Szentlélek a szent Szellemek közössége. Isten akaratának megvalósításához, Krisztus szeretetének megvalósításához és a Szentlélek által való megszentelődéshez is alázatos és tisztaszívű emberekre van szükség, hogy ők tovább adják azoknak, akik mindezzel még nem rendelkeznek. Az emberek többsége sajnos nem rendelkezik kellő világossággal, a többség a sötétben él, és ha az idők végezetére hallott is Krisztusról, a valóságban, a szó szoros értelmében nem tudja, hogy mit is kell tennie, hogy ő is Krisztus és a Szentlélek eszközüvé válhassék e világban. A Szentlélek ma még a világban van! A Szentlélek kitöltetett e világra az első pünkösdi napján, és azóta is kitöltetik, és különösképpen kitöltetik az utolsó időkben, hogy *„véneitek álmokat lássanak, fiaitok és lányaitok prófétáljanak”*. Kitöltetik a Szentlélek, hogy az ember először egy sejtelmes érzés révén keresni, kutatni kezdje, és ezután megtalálja Krisztus tanításának benső lényegét, hogy ezután már aszerint éljen. Ezekben az utolsó időkben, tehát a jelen napjaitokban, már láthatjátok,

hogy a szellemvilág ajtóit, amelyek eddig zárva voltak, megnyílnak és a szellemek bizonyosságot adnak a maguk életéről, létezéséről. Már látható a világban itt is, ott is, amott is, hogy az emberek a titkos tudományok, az ezoterikus ismeretek felé kezdenek fordulni. Sajnos egyidejűleg már az is látható, hogy e téren is rossz útra tévednek; mert amit ebből megismernek, azt megint az emberi mivoltuk felemelésére, dicsőségére, új tudomány felállítására használják fel. Sőt, ezzel az új tudományukkal a szellemvilág ajtajait nyitogatják.

Ezek az ajtókon keresztül azután egyre több olyan lélek jut szóhoz az emberek világában, akik nem ismerik a magasabb világok igazságát, akik nem ismerik a krisztusi igazságnak legbensőbb szellemi lényegét. Amit és ahogy tanítanak, azt egyrészt teszik a maguk dicsőségére, a maguk elismeréséért, és azért, hogy megfűrödhessenek azon emberek szeretetében, akiknek ezt ők adják; másrészt teszik azért, hogy elmondhassák, az emberek általuk jutottak valami egzotikushoz, valami különlegeshez. Ugyanis az idők végére az emberek már mindent feltártak; a mai embernek már semmi sem új a nap alatt, már mindennel találkozott, és mindentől megcsömörlött. A mai emberek már a legkülönlegesebb, a legtitkosabb dolgokra kíváncsiak, mert mindazt, amit a világ kínál, már megunták és az már nem elégíti ki őket. Tehát keresik a világban a nagyszerűt, az újszerűt; keresik azt, ami különleges; keresik még akkor is, ha ezek az elkövetkező kor gyötrelmeiről lebbentik fel a fátylat. Bár ezek az idők borzasztóak lesznek, mert nemcsak a természeti csapások következtében pusztul el rengeteg emberi élet, hanem minden megrendül, ami valaha biztonságot adott: az erkölcsi törvények, az emberek lelkében az erkölcsi érzék. Ezért az utolsó időkben éppen úgy összekeverednek az emberek, mint a bábéli zűrzavar idején. Nem annyira a nyelvben, hanem - mivel nem tudják megkülönböztetni a jót a rossztól, amire az elmúlt kétezer év alatt a krisztusi igazság tanított - nem fogják megérteni egymás igényeit és szükségleteit; nem értik meg, hogy a másiknak feltétlenül a megértésre, a jóakaratra, a szeretetre, a türelemre, a segítőkészségre, az anyagi javak helyes elosztására lenne szüksége.

Nem értik meg a szükségben élők igényeit, mert az emberek szíve kihűlt, és a hússzívük újra kőszívvé változott az önzésük miatt. De meg fognak rendülni azok a szellemi igazságok is, amelyek az embereknek különböző korszakokban adattak, és hol homályosabban, hol tisztábban, hol egyszerűbben közölték az Isten akaratát az emberiséggel. Meg fognak rendülni a természetet összetartó erők is, és meginognak és meg fognak rendülni a gazdasági élet bástyái is. A különböző pénz nemek, értékpapírok és mindaz, ami az ember földi tartózkodásához a biztonságot nyújtja, elértéktelenedik és egyre nagyobb lesz a félelem. Lesznek majd magyarázói ezeknek a jelenségeknek, akik az emberi lelkekben eluralkodó pánikot alább akarják szállítani és ezekre különböző, úgynevezett tudományos magyarázatokat adnak, hogy ez, az, amaz a katasztrófa mikorra ér véget, mikorra várható az állapotok és a helyzet jobbrafordulása. De mindez csak remény marad, és nem következik be a jobbrafordulás, mert olyan lesz ez, mint az elindult lavina, amely már senki által sem állítható meg. Mi adhatja meg akkor az embereknek, és nektek azt a szilárd alapot, amelyen ezeket a megrendüléseket - szellemi veszteség nélkül - átvészeltetitek és elviselhetitek? Egyedül és kizárólagosan csak az, amire a Szentlélek tanít benneteket, ami a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk igazságában már lecövekeltetett: hogy térjete meg, hagyjátok el bűneiteket, szeressétek egymást, imádkozzatok egymásért és ellenségeitekért; hogy az összeomlófélben lévő, később pedig teljesen össze is omló látható egyházak helyett Krisztus Urunk láthatatlan, szellemi egyházához kapcsoljátok magatokat; hogy Krisztus legyen a ti vezetőtök, Krisztus legyen a ti Pásztorotok, Aki egy akolba gyűjti az Ő juhait. Ez alatt az egy akol alatt azonban nem az értendő, hogy a sok szétszóródott és még inkább szétszóródó vallásfelekezet újra egy vallássá válik, hanem az, hogy Krisztus szellemi egyháza biztosítja ezt az egy aklot azon bárányok számára, akiknek Krisztus a jó Pásztor, akikért életét adta, akik elvesztek, de megtaláltattak.

Krisztus kiküldte a Szentlelket e világba, hogy a Szentlélek összegereblyézza az egyházakból kihullott és a hitetlenség tarlóján lévő azon lelkeket, akik még megmenthetők; akik tékozló fiúk

voltak ugyan, de rájöttek, hogy atyjuk hajlékában sokkal jobb dolguk volt, mint e világban, ahol mindenüket: atyai jussukat, örömeiket, békességüket, szeretetüket eltékozolva, csak a disznók moslékjából - vagyis e világ erkölcstelenségéből - lakhattak jól csupán, amit megelégettek, mert betegek lettek tőle, és halált láttak. De e világból Krisztuson keresztül, a Krisztus szellemi egyházán keresztül újból a teremtő Isten világaiba juthatnak, ahol nagy öröm és nagy lakoma lesz az elveszettnek hitt, de megtalált és hazatért tékozló fiak felett, akik bűnbocsánatot kérnek Teremtőjüktől, Atyjuktól, Istenüktől. A bocsánatkérés lehetőségét pedig a mi Urunk a Jézus Krisztusunk tette lehetővé azok számára, akik bűneiket elhagyják, akik lélekben, szellemben, igazságban és szeretetben megépülnek, akik a külső egyházakból a Krisztus szellemi egyházába kerültek vagy majd kerülhetnek még a kapuk bezáródása előtt. Ezért jövünk minden vasárnapon közéték évtizedek óta. És ezért vannak olyanok, testvéreim, akik ezért a nemes célért mennek el az egyházakhoz és mennek el a hitetlen világ minden csoportosulásához, hogy megmenthessék közülük is azokat, akik még megmenthetők. Mert a külsőség nem ment meg senkit; a külsőség csak arra jó, hogy az ember elhiggye magáról, hogy ő az elsők közé tartozik. Az Írás azonban megmondja: *„az elsőből lesznek az utolsók, és az utolsóból elsők”*. (Máté 20:16) A magukat elsőeknek tartók lesznek majd az utolsók. Azok, akik a külsőségekhez ragaszkodtak, akik mindig csak a külső szerint a bevett szokásoknak és külső szerint értékesnek tartottaknak akartak megfelelni, akik a benső lényeg megismerésére, annak élésére egyáltalán nem törekedtek, de lenézték azokat, akik az utolsó időkben az egészen piciny, jelentéktelennek tűnő gyülekezetekben a Szentlélek irányítása alatt próbálták elérni lélekben való megmenekülésüket.

Azonban nem egyszer az egyházak kereteiből kiközösítettek, a kitiltottak, a kiátkozottak, a Mária Magdalénák, a paráznák, a vámosok és a pogány századosok lehetnek még és lesznek is elsők. Nem egyszer - még ma is - a nagy vallások keretein belül élők lenézik azokat, akik nem az ő elgondolásuk szerint imádják Istent, másképpen értelmezik az Írásokat, és másképpen értik meg

a hazahívó szót. Az isteni kijelentések: az Ó- és az Újszövetség, a Jelenések könyve és az Apostolok Cselekedetei mutatják be, hogy milyen is egy igazi Krisztust követő, egy igazi Istent hívő. Az Apostolok Cselekedeteiben nyilvánvalóvá válik a különböző kis, ós-egyházak mindennapi élete, mindennapi gondja; hogy milyen intelmek elhangoztatására volt szükség az apostoli leveleken keresztül; hogyan zajlottak le bensőséges összejöveleik, amelyek az igazság kibontása és megértése érdekében történtek a Szentlélek irányításával és nem pedig külső rituálék által. Az Apostolok Cselekedetei bizonyítják, hogy akik Szentleket vesznek, azok hasonló csodák tételére válnak képessé: gyógyulásokra, gyógyításokra, látomásokra, álmokra, az igazság értelmezésére és magyarázására, mert velük az Isten, mert köztük van a Szentlélek, aki megszenteli őket, mert köztük van Isten báránya, Aki elveszi a világnak bűneit. Azért válnak képessé mindezekre, mert ők átkerültek Krisztus láthatatlan egyházába, és annak Krisztust követő tagjai lettek. Krisztus teste, Krisztus vére, Krisztus áldozata tartja össze ezt a láthatatlan egyházat, amelyben nem lehet mindenki Pál, és nem lehet mindenki Péter, amelyben nem mindenki a szív, nem mindenki az agy és nem mindenki a szeretet himnuszát szóló száj. De ahogyan a testnek is szüksége van minden egyes tagjára: kézre, ujra, lábra és minden egyes szervre; azon módon van szüksége Krisztus eme láthatatlan egyházának is minden emberlélekre, aki elhagyja a bűnt és ebben a szellemi egyházban szervesen - így mondom szervesen - lélek szerint éli életét. És aki így él, az Krisztusé, és Krisztuson keresztül a teremtő Isten tiszta gyermekévé lehet. Ezeket kívántam a mai napon számotokra elmondani. Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

A MINDENSÉG HIERARCHIÁJA (*)

Köszöntelek bennetek testvéreim az Úr, a Jézus Krisztus nevében! Az Úr mondja: „*az én Atyámnak házában sok lakóhely van*”. (János 14:2) Ha a tiszta, felhőtlen eget figyelitek, láthatjátok, hogy milyen végtelen sok csillag ékesíti az égboltot, és az mind az Isten teremtményeinek egy külön országa, egy külön birodalma, külön hajléka. Valaha nem így volt, a terv sem ez volt, de ezzé lett. A mi Atyánk és Istenünk szeretetből kisugározta Önmagából az öröktől fogva lévő és örökkön örökké lévő életet. Ezzel a kisugárzással termékennyé tette, azaz megtermékenyítette az élettelen semmit, és ezáltal minden, amit az Ő életereje áthatott, élővé vált. A nincstelen semmi „van”-ná lett. És egy idő után ebbe az élettengerbe, az élet eme óceánjába különböző teremtségi időszakok alatt, amelyek különböző hosszúságokat öleltek fel, megteremtette az Ő szellemi gyermekeit. Megteremtette őket a Maga képére és hasonlatosságára és benépesítette velük ezeket a csodálatos, élettellel telített, már létező isteni világokat, hogy abban boldogok legyenek, hogy örülhessenek a Teremtőtől kapott életnek. Az élet tiszta, ragyogó, fénylő, csodálatos és átlátszó volt. Az élet tengerében éltek a teremtmények: Istenért, Istennel és a többi teremtménnyel együtt egymásért. Egymásnak is és a teremtő Istennek is boldogságot adtak, és ez a boldogság visszاسugárzott rájuk, és az ő boldogságuk még nagyobb lett. Ebben a boldogságban nem volt kicsiny és nem volt nagy, nem volt első és utolsó; ezek a teremtmények egyenrangú polgáiraivá váltak ezeknek a birodalmaknak. A cél az volt, hogy a beléjük helyezett tökéletesség csíráját tökélyre vigyék, azaz elérjék a maximálisat: az önmaguk tökéletességét. Elérjék azokban a tulajdonságokban, amely tulajdonságokat Isten beléjük lehelt. Mert minden teremtmény Isten egy más gondolatából, egy más érzéséből fakadt, és aszerint, hogy Isten melyik gondolatát, milyen érzését *képviselte*, azt a gondolatot és azt az érzést kellett a tökéletességre vinnie.

A harmónia maga is tökéletes békességet és nyugalmat árasztott; nem ismerték a gonoszt, nem ismerték a fájdalmat, a boldog-

talanságot, az örömtelenséget, a szomorúságot, a bánatot, a csalódást, a halált. Így voltunk valaha mindannyian, kedves emberek. Így éltünk Isten kebelén, így éltünk a csodálatos isteni világokban. De mindezt megfertőzte, tönkretette a teremtmény felfuvalkodott akarata, amellyel magát Isten fölé akarta helyezni. És miután ezek a világok megtelítődtek azzal is, ami nem Istentől való volt, hanem a teremtmények tévedéséből, nagyot akarásából, gőgjéből és hatalomvágyából jött létre, ezért azokra, akik Isten akaratától el nem tértek, és továbbra is Isten akaratát *reprezentáltak*, több munka hárult. Mert kezdetben mindenkinek a munkája csak az volt, hogy - amint mondtam - a lényét képező isteni gondolatot és érzést tökéletességre vigye. De miután a teremtmények közül sokan megtagadták a törvényeket, Isten azon akaratát, amely a tökéletesség felé vihette volna őket, akkor már a tisztán maradottakra egy másik munka is hárult. Ez a másik munka az volt, hogy segítsék megfordulni, megváltozni azokat, akik elfordultak Istentől, és visszasegítsék őket azokra a világokra, ahonnan az ő ellenszegülésük következményeként a törvény eltávolította őket, azaz „kiűzettek a „paradicsomi világokból”. Így tehát azok, akik Istenhez hűségesek voltak, új munkát vállaltak magukra. Ebben a lefokozott állapotban, amely a földi világ, már sok-sok olyan munkásra van szükség, akik az ilyen mélyre bukottakat a felfelé való haladásban, a fejlődésben segíteni képesek. A tegnap esti kérdések az volt, hogy milyen angyalok, milyen szellemek vannak. Testvéreim, ekkor kategorizálódtak, ekkor váltak különböző csoportokra azok a szellemek, akik Isten segítségére siettek, hogy akikért Isten lelke sírt, mert őt elhagyták, azokat újra azokra az utakra vezessék, amelyek Istenhez vezetnek.

Így sokféle szellemcsoport van, és ezeknek a szellemcsoportoknak különböző feladataik és különböző munkáik vannak. Vanak kerubok, messiások, arkangyalok, védszellemek, őrszellemek és be vannak osztva munka szerint csoportokba azok, akik az alattuk valókért dolgoznak. A későbbiek folyamán már nemcsak a tisztán maradtak vállalták ezt a munkát, hanem mindazok, akik elbuktak, de megfordultak; akik újra visszatértek Isten törvényeihez és a törvényekben kezdtek működni. A szellemi rokonság és

hasonlatosság révén jönnek létre a szellemvilágban a különböző csoportok. Létrejönnek az alacsonyabb szinten lévőket segítő szellemi csoportok, akik a hasonló képességeik, a hasonló gondolkodásuk alapján abban a gondolkörben kapcsolódnak össze, hogy a hozzájuk hasonló, velük együtt teremtett, de már alacsonyabb szintre bukottakat is segítsék. Mindazoknak a csillagoknak, amiket a tiszta égbolton láthattok, messiása van. Ez a messiások rendjéből egy szellem, aki annak a csillagnak a vezetője, és azért az anyagi vagy félanyagi világért felel. A legdicsőbb, a legnagyobb, a leghatalmasabb messiás az összes közül az „*Isten Báránya, Aki elveszi a világ bűneit*”, Ő nemcsak egyetlen anyagi vagy félanyagi világnak a Messiása, hanem a messiások rendjéből is a legkiválóbb, Akiben a szeretet a legfelfokozottabb, a legnagyobb mértékben megvan, Ő szeretetből, Istennek engedelmességgel vállalta a bukott világok megváltását, így Ő nemcsak a Föld Messiása, hanem minden bukott világnak és minden félanyagi világnak is a Messiása. Hogy miért éppen e Földre tette a lábát? Hogy miért éppen a sok világ közül a földi világra születt? Azért testvéreim, mert az összes bukott világok közül ez az egyik legalacsonyabb, de ugyanakkor a legátmenetibb világ is.

Átmenő hely a kárhozati világokból jövőknél a félanyagi világokba, tehát mintegy kapuja, mintegy átjárója ezeknek a világoknak. Itt volt a legnagyobb szükség Krisztus igéire, amelyek bár „*ég és föld elmúlnak*”, de az Ő igéi soha el nem múlnak. Tehát a csillagok, a félanyagi világok, a Földhöz hasonlatos bolygók mind elmúlnak, de Krisztus igéi és igazsága élet, amelyekre épül minden, amelyek ezeknek a világoknak fenntartó erőivé váltak és mindörökké megmaradnak. Krisztus dicsősége felmérhetetlen és kibeszélhetetlen. Krisztus valóban Isten jobbán ül; Istennek az az elsője, Aki közvetlen Isten után jön, Aki hatalmat kapott a teremtett világ fölött, mindazon világok fölött, amelyeket a bukottak törvénytelen érzés és gondolat kisugárzása hozott létre. Ezek a bukott világok nem maradtak meg abban a formában, ahogy azt a bukottak létrehozták, mert úgy a fejlődésre nem voltak alkalmasak. Az isteni kegyelem volt az, ami ezeket a világokat lakhatóvá tette, a fejlődést elősegítette és örökségül adta azoknak, akiket a

törvény azokra a világokra utalt. Ebben a nagy és hatalmas munkában, a természettörvénynek ehhez a rendszerezéséhez újabb és újabb szellem milliókra volt szükség, hogy az ő segítségükkel ezek a világok lakhatókká lehessenek, ezeken a világokon újra Isten alkotóereje érvényesülhessen. Ezek a tiszta szellemek a természettörvény segítségével és messiásaik vezetésével azon fáradoztak, hogy az oda utalt bukott szellemeknek boldogságot, örömet és megnyugvást adjanak, hogy azok megfordulhassanak, hogy Isten akaratát megismerhessék, és eljussanak arra a pontra, amikor újra Isten akaratát képesek lesznek betölteni tehát mindenféle rangú és rendű szellemek vannak és aszerint, hogy milyen a munkájuk és feladatuk, különböző neveken ismeretesek.

Egy embernek - most a Földről beszélek - mindenkor és minden körülmények között van egy védszellem, akit a vallások őrangyalnak neveznek. Azokat a szellemeket - ez a helyes kifejezés, mert Isten szellemeket teremtett - akik időnként megmutatták magukat a Földön az úgynevezett Isten embereinek, az emberek angyaloknak neveztek el. Tehát akiket a vallások őrangyaloknak hívtak, azok azonosak a védszellemekkel. Az őrszellemek alatt mást kell érteni, mert azok sokkal tágasabb feladatkört töltenek be. Tehát minden embernek van egy védszellem. Amikor egy ember megszületik a világra, akkor a védszellem a születés pillanatától, illetve már a születés előtt néhány évig tanítja, oktatja védencét. A már kissé magasabb fokozaton levőknek segít a szülők kiválasztásánál: akiket a törvény rotációja hajt a testet öltésbe, azoknál ő intézi karöltve a születést intéző szellemekkel együtt, hogy hol és melyik hely lesz alkalmas az ő megszületésükhöz. Minden embernek az egész életére egy védszellem van, aki ugyanaz marad. Ez a védszellem nem ölthet testet azon idő alatt, amíg az az ember, akinek ő a védszellem, a Földön időzik és a Földön munkát kell végeznie. Ezt a szabályt csak erősíti az a kivétel, amikor az ember a javulásban annyit haladt, hogy egy magasabb rendű védszellemet is kaphat, de még ekkor is az eredeti védszellemének van rá gondja. A védszellem intézi a test halála után a halált intéző szellemekkel, a halál angyalaival együtt az ő

védencének a fizikai majd a különböző lelki testekből való kibontását, tehát az erőkből való kibontakozását. Most nem akarom külön részletezni, hogy milyen testeik vannak a léleknek. Ő intézi, hogy az erőkből mindazok kiszívassanak összegyűjtessenek, és adott helyre szállíttassanak, amelyek azon emberlélek járulékaik, azon emberlélek érzéseivel, vágyaival, gondolataival átítatott erőrétegek.

Ideát természetesen ő az útmutató, hogy a védence, a szellemi újszülött felismerje, hogy a testét levette, hogy most már nem ember, hanem lélek. Csak azt mondhatom hogy lélek, mert a szellemi újszülött az ember minden vágyát és tulajdonságát még magán hordja. És azután a védszellem segíti át a testéről megvált lelket azokon az állapotokon a kibontakozás különböző fázisain, amelyeken keresztül kell mennie, hogy szellemi világosságához és szellemi öntudathoz jusson. Amíg az ember a Földön időzik, addig különböző csoportokhoz is tartozik és ahova tartozik, annak a csoportnak is megvan a maga védszelleme. Tehát ilyen értelemben az emberre nemcsak a védszellemének van gondja, hanem azon csoport vezető szellemeinek is, amely vallási csoporthoz, spiritiszta körhöz vagy bármelyik szellemi fejlődést szolgáló csoporthoz tartozik. Azonkívül az emberek világában a természettörvényt, a természeti katasztrófákat, valamint, ahogyan említettem, a születést és a halált is mind-mind a szellemek egy-egy csoportja intézi. Tehát mondhatom azt, hogy az ember, ha hisz a szellemvilág létezésében, ha nem; ha hiszi azt, hogy a környezetében szellemek vannak, ha nem; a valóság az, hogy az anyagi és a félanyagi világokon is szellemrajok, szellemlégiók vannak, amelyeken belül is sok-sok csoport van, akik aszerint csoportosulnak, hogy milyen munka és feladat elvégzésére küldte el őket az isteni kegyelem. Mert mindez kegyelem: ők szeretetből vállalják és szeretetből végzik azt a munkát. Ha a munka túl kimerítő - mert vannak kimerítőbb munkák is - akkor ott a leváltási folyamat gyorsabb, mint azoknál a helyzeteknél, ahol a munka érzésbelileg nem viseli meg annyira a szellemet. Megint csak visszatérek a mi Urunk, a Jézus Krisztusunkhoz, Aki olyan feladatot vállalt Magára, amely rendkívül kimerítő volt, amelyet nem lehetett volna semmiképpen

elvégeznie egy kisebb képességű szellemnek. Mert értsétek meg jól: Krisztus minden bukottért, minden anyagi és félsanyagi világ bukott szellemeiért, lelkeiért jött.

Neki mindazokkal az erővel, amelyeket valaha, valamikor a bukottak önmagukból kisugároztak, szembesülnie kellett, és ezeket az erőket, amelyek óriási, kibeszélhetetlenül óriási próbát, kísértést - így mondom, kísértést - jelentettek Részére, le kellett győznie. Ha Ő ezzel a hatalmas erőtömeggel szemben nem tudott volna először semlegesítőleg, később legyőzőleg, majd még később teljesen áttisztítólag hatni, akkor az egész megváltás műve tönkre ment volna, és az ellentét, a kígyó nagyobb hatalommal emelte volna fel ezeken az anyagi és félsanyagi világokon a fejét, mint valaha. Nagyobb hatalommal és nagyobb erővel rendelkezett volna mindazon szerencsétlen lelkek felett, akik mint a Föld lakói is, mint ti is, anyagi vagy félsanyagi világokon kénytelenek élni, és onnan nem szabadulhatnak addig, „*míg meg nem fizetnek az utolsó fillérig*”. Krisztus megváltó munkája tette lehetővé, hogy az anyagi és félsanyagi világról az ember, és a többi világról az emberhez hasonló bukott lény kikerülhessen, és a törvénnyel szemben ne kelljen megfizetnie az utolsó fillérig. Krisztus nyitotta meg az utakat és módokat, amelyeken keresztül ezekből a világból ki lehet emelkedni; Krisztus által lehetséges, hogy a mennyei világokba valaha újra el lehessen jutni. Tehát mindezek megvalósításáért Krisztusra, a Szabadítóra, Krisztusra a Megváltóra, Krisztusra, a messiásrend legtökéletesebbjére, a szeretetben legnagyobbra volt szükség. Senki, aki valaha bukott, aki valaha a tiszta hajlékokat elhagyta, más úton nem mehet az Atyához! „*Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam!*” (János 14:6) mondja az Úr és ez száz százalékgig így van. Csak az Ő ereje által; az Ő megváltó munkája által, az Ő igazsága és Igéje által, amely Ige azt a princípiumot, azt a lényegét képviseli, amely az újrászületéshez, a feltámadáshoz, a halálból az életre való feltámadáshoz szükségeltetik. Az ember testies, anyagi gondolkodásával azt hiszi, hogy neki egy keresztény valláshoz kell tartoznia ahhoz, hogy felemelkedhessék és Krisztus által az Atyához jusson.

Nem, testvéreim! A sokféle különböző élet alatt - nemcsak a Földön, de különböző égitesteken is, ahol már éltetek és éltek mindazok, akik valaha buktak - különböző vallásokba születtetek, különböző vallások megváltó erejében reménykedtetek, különböző szertartások szerint éltetek. Ezek mind a testi ember törekvései, a testi ember próbálkozásai voltak a bűn világaiból való kijutásra. De a szabadulás útja a szellemi Krisztuson keresztül vezet; szellemi síkon kell az embernek Krisztussal. Krisztus igazságával találkoznia; szellemben kell feltámadnia. És ezzel a szellemben való feltámadással eljuthat majd a tiszta világokra. De addig, amíg ezt eléri, Isten kiküldött szolgálóinak, akik nem mások, mint a fejlődés különböző állomásain lévő szellemek, szünet nélkül és állandóan dolgozniuk kell azokért, akik alatt vannak. Mert ez is a szeretet törvényéhez tartozik. A szeretetben élők nem tehetnek mást, minthogy a bennük élő szeretet indíttatása révén lehajoljanak azokhoz, akik náluk kevesebbet tudnak, akik náluk nehezebb helyzetben vannak, akik tőlük messzebbre szakadtak. Akik magasabban vannak, azok húzzák, kezet nyújtanak, mentőkötelet eresztenek le azoknak, akik náluk mélyebben vannak, hogy a szeretetben mindenki eljusson az áldozatos szeretetig. Mert csak az áldozatos szeretet révén lehet megváltani a bűntől a világot. És ennek a legnagyobb, a legtökéletesebb képviselője a mi Urunk, a Jézus Krisztus, „*Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit*”. Tehát testvéreim, hálásnak kell lennetek Istennek, a Teremtőnek, hogy Krisztuson keresztül lehetővé tette a bűnből való szabadulást; lehetővé tette a bűnbocsánatot. Hálásnak kell lennetek, hogy Isten gondoskodik arról, hogy minden emberlélek mellé egy védszellem állíttassák, és az a jóra, a szépre, a nemesre, Isten törvényeire figyelmeztesse őt, hogy segítse őt.

Segíti azzal, hogy előkészíti azokat a lehetőségeket, amelyek fennállnak a védenca részére; segíti, hogy azt a fájdalmat, azt a nagy-nagy gyötrelmet, amelyet a természettörvény, az igazság törvénye mérne ki rá, az isteni szeretet, az isteni kegyelem enyhítse. Amit az Úr imájában, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk elsorol az embernek, hogy így imádkozzatok, az egyetlen, amely

feltételhez van kötve, a bűnbocsánat. „*Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*”. Tehát Isten megbocsátó szeretete és kegyelme olyan mértékben érvényesül az emberrel és minden bukott teremtményével szemben, amilyen mértékben a teremtmény képes megbocsátani az ellene vétkezőnek. Ez a törvény megkívánja, hogy az ember másokkal szemben először elnéző, türelmes, azután megbocsátó legyen. Mert ha ezt meg nem cselekszi, önmagát köti meg a bűn által, az ő makacssága által, amely nem engedi, hogy magasabb világokba jusson. Mert mindent el kell rendeznie előbb a saját környezetében; a környezete segítségére kell lennie az ő megbocsátó szeretetével ahhoz, hogy az isteni kegyelem magasabb szellemek révén a megbocsátás által, a bűnbocsánat által őt is kiemelhesse a kárhozattól, a betegségtől, a fájdalomtól, a szenvedéstől; tehát mindazokból az állapotokból, amikkel ezek a világok, a kárhozattal világi, a pokol világi, az eltévelyedettek, a kiűzöttek világi telve vannak. Ezért mondotta a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk: „*menj el békével... vedd fel a te ágyadat és járj... íme meggyógyultál; többé ne vétkezzél...*” (János 5:8.14) „*megbocsáttattak néked a te bűneid... eredj el békességgel...*” (Luk. 7:48:50) Mert amíg az ember meg nem undorodott, meg nem csömörlött a bűntől, amíg nem hajlandó az ő bűnös énjét megtagadni és más emberek feléje irányuló bűnös tulajdonságait megbocsátani, addig nem lehet ezeknek a világoknak betegségeit, fájdalmait, nyomorúságait levenni róla.

Egy-egy rövid időszakra juthat egy olyan állapotba, amikor ezek a szenvedésteljes állapotok a részére szünetelnek. De ez csak átmeneti állapot, és utána újra a természettörvény hat rá. Mert mindaddig hat rá, míg újabb és újabb bűnök jönnek elő a lelkéből; mert ezeket a fájdalmakat, nehézségeket a bűnök hozzák létre. Tehát mindezekről csak akkor lehet meggyógyulni, megszabadulni, ha a lélekből többé nem ezek a bűnös hajlamok jönnek elő, hanem már felszínre kerül az eredeti, a teremtés pillanatában szellemébe elhelyezett isteni igaz és isteni jó. És mindezt az egész világmindenségben olyan szellemek irányítják, segítik, akik pont ahhoz a munkához értenek a legjobban; akik pont abban erősek.

Az emberiség hét gyülekezetéhez is különböző szellemek vannak beosztva. Akik a hitben erősek, a hit gyülekezetéhez; akik a szeretetben, a szeretet gyülekezetéhez. Akik az igazság törvényében megerősödtek, és az igazság törvényét maguk is betartják és elsősorban a maguk részére az igazság minden porcikájában kötelezőnek érzik, azokat lehet beosztani a büntetés gyülekezetéhez. Az ember büntetése bosszúból, haragból, indulatból, a megtorlás szándékából ered, de nem úgy van az Isten törvényében helytálló hatalmas, nagy szellemeknél, akik ezen gyülekezetben, a büntetés gyülekezetében vállalnak munkát. Minden munkából, amelyet elvállalnak ezek a hatalmas, nagy és erős szellemek, ki kell zárniuk a maguk érzéseit, gondolatait. Ezt úgy értem, hogy a maguk érzései és gondolatai nem befolyásolhatják, nem tehetik őket részrehajlókká, hanem egy magasabb rendű cél, egy magasabb rendű törvény érdekében végzik azt el azért, mert már látják azt az eredményt, ami ezen büntetés, vagyis a törvény érvényesítése révén be fog következni. Az egész teremtett világmindenségben szellemek élnek, szellemek uralkodnak, szellemek munkálkodnak. Minden mögött a szellemet keressétek!

Mindazok a természeti jelenségek is, amelyeket az ember lát: a Hold, a Nap, a holdfogyatkozás, a napfogyatkozás, az apály, a dagály, a földbe elvetett mag csírázása, a szél, az eső, a hideg, a meleg, minden, amit a világban láttok és önmagatokon érzékeltek, nem történik csak úgy magától. Minden mögött szellemek vannak, szellemek az irányítók, szellemek azok, akik mindent a jó megerősödésének érdekében végeznek el. Szellemek azok, akik kicsi és nagy munkásai a Szentléleknek; kicsi és nagy munkásai az isteni igazságnak; kicsi és nagy munkásai a megváltás művének; kicsi és nagy munkásai a feltámadásnak, még a tavaszi, természeti feltámadásnak is. Természetesen, a testétől megszabadult, vagyis a testét levetett lelkek - ezeket lelkeknek nevezem - szintén test nélkül vannak, nem sorolhatók ezekhez a csodálatos szellemekhez. De ők is bejárhatják a hozzájuk közel eső világokat. Mi esik hozzájuk közel? Azok az anyagi világok, amelyeken nem egyszer, de sok-sok testet öltést éltek végig, és mégsem váltak még szabad szellemekké. Az ő lelki kapcsolatuk még mindig

az első, a második, legfeljebb a harmadik szféra alsó rétegeibe utalja őket. Az első és második szféra pokoli állapotából a lelkek a hozzájuk közeleső anyagi világokat időnként megrohanják. Többnyire tömegesen, nem egyszer légiókban. Ezeknek is érezhető a szelük, érezhető a jelenlétük és bizonyos fokig befolyással vannak a Föld lakóira és a Föld természeti változásaira is. De az ő akaratuk nem érvényesülhet, csak a rossz érzéseiket, kívánságukat beleadva, újabb munkát jelentenek azoknak, akik a katasztrófák elhárításán dolgoznak. Ezek a gonosz lelkek tömörülnek és keresik azokat a csatornákat, amelyek révén levezethetik a maguk, most már kiéltni nem tudó érzéseit és vágyait.

Keresik tehát ordító oroszlánként azokat az emberlelkeket, akik engednek a nyomásnak és megcselekszik mindazokat, amiket ezek a lelkek szeretnének. Tehát ezekre a helyekre is újabb védelmet kell kirendelni szellemcsoportokból, amelyek lehetnek a család védelmére, lehetnek, mint mondtam, csoportok védelmére, lehetnek a szabadságnak, mint eszmének a védelmére, lehetnek egy nép vagy nemzet védelmére, lehetnek az élet védelmére is kirendelve. Ezek védőfalakat építenek a maguk jójából. Testvéreim, mindig, amikor valaki adni akar, azt a sajátjából kell adnia. Csak az emberi világban van az, hogy az ember a máséból adakozik. A szellemvilágban mindent, ami a védőfalak építéséhez szükséges, a szellemnek magából kell előhoznia; és ha kellő kapcsolata van a teremtő Istennel - mivel Ő az Élet kiapadhatatlan forrása - akkor szünet nélkül új segítő életerő levonására képes, tehát sohasem fogy ki a segítségből, az adakozásból, azokból az erőkből, amelyeket odaadott. Sőt, mi több, hatványozódik és megsokasodik az ereje. Testvéreim, köszönjétek meg hátalattal szívvel újra és újra a teremtő Istennek, hogy Krisztusban megkeresett benneteket; hogy Krisztust elküldte az eltévelyedettekért, a századikokért, az elveszettekért. Köszönjétek meg, hogy gondja van rátok; hogy Ő elküldi a szorgos, az Ő törvényében működő szellemgyermekait közéték, értetek. Ezek a születések pillanatától halálotok pillanatáig, jóban, rosszban, nehézségben, fájdalomban, betegségben, szenvedésben, a halál pillanatában, a halál

utáni szomorú állapotvilágokban veletek vannak, veletek maradnak, éretetek dolgoznak, rátok vigyáznak, titeket segítenek, hogy egykoron dicsérhessük együtt mind, mind a mi Atyánkat, Teremtőnket, Istenünket. Dicsőség Neki és hála mindörökkön, örökké! Ámen! Isten legyen mindannyiótokkal. Isten veletek!

TANÚVALLOMÁS KRISZTUSRÓL(*)

A Megváltó Krisztus nevében köszöntelek benneteket kedves emberek! Nagyon régen volt, amikor én még a Föld országutjait jártam, amikor a Föld porában éltem, és úgy morzsolgattam ételem napjait, mintha sosem kellene meghalnom, mintha mindig a Földön időzhetnék, és mintha nem lenne nagyobb gondom, mint az, hogy a mindennapi megélhetést előteremtsem. Komolyabb szellemi igényeim nem voltak, és úgy gondoltam, jó ez így nekem. Egy napon azonban megpillantottam az Urat, ez a nap egészen más volt a többinél, hiszen azon a napon felhős volt az ég, alig volt napsütés, és mégis-mégis, amikor Vele találkoztam, minden kiderült körülöttem, és az ég fénye, világossága és kegyelme vett körül engem. Világosabb és melegebb lett, mint bármikor annakelőtte, és az élet, amely eddig olyan szürkének, olyan jelentéktelennek, olyan fakónak, olyan rövidnek és kilátástalannak tűnt, most egészen biztatóan nézett ki. Egy pillanat alatt éreztem, hogy az Úr az örökkévalóságból jön, és onnan hoz hírt nekem: úgy éreztem, hogy én is az örökkévalóság gyermeke, Isten teremtménye vagyok, aki Krisztuson keresztül szintén visszajuthatok az örökéletbe, az örök fénybe és az örök boldogságba. Először nagyon nagy örömmel tekintettem Rá, később azonban levettem Róla a tekintetemet és önmagamot kezdtem vizsgálni. És akkor láttam, hogy én milyen szegény, elesett milyen koldus vagyok és milyen hatalmas, mennyi ismerettel és tudással rendelkező valaki Ő; milyen véges az én türelmem, az én békességem, az én szeretetem, és milyen végtelen az Övé; látásom mennyire elszürkült az Övéhez képest, amellyel minden titok mélyére hatol; mindenbe belelát, és ahova az Ő pillantása behatol, ott óriási változások jönnek létre. Úgy álltam ott, mint akit villám sújtott, hogy azután később

minden erőmet elveszítsem, térdre zuhanjak és sokáig az út porában maradjak. Mire eszmélni kezdtem, mire újra körül pillantottam, akkorra Ő már nem volt sehol.

A napok ezután örökösnek tűnő feszült várakozásban teltek, hogy újra találkozhatok Vele és kerestem az alkalmat és lehetőséget, hogy ez be is következhesse. Mindenütt beszéltek Róla és én meghallgattam, amit mondtak: ki így, ki úgy, ki amúgy vélekedett Róla. Voltak, akik közönséges embernek tartották, mások a próféták közül egynek, megint mások Illésnek. Voltak, akik azt mondták, hogy közönséges csaló, ámító, képmutató, aki csodáit Belzebubnak, az ördögök fejedelmének hatalmával teszi. Én biztosan tudtam, hogy az lehetetlen, hisz annyi jószág, annyi szeretet áradt szemeiből és szemei olyanok voltak, mint annak előtte soha, soha senkié sem. Szemeim keresztül láthatóvá vált a másik világ, amelybe akkor én is bepillantást nyerhettem. Egészen biztosra vettem, hogy Isten küldöttje Ő; egészen biztosra vettem, hogy értünk - és igen - értem is jött, hogy mindazok elmúljanak és mindazok megsemmisüljenek bennem, aki és ami eddig voltam; amire eddig önmagomban büszke voltam; ami eddig az erőmet, a jellememet, a gerincességemet adta. Ahhoz, hogy jellemem újra épüljön, először mindezt a nagy önbizalmamat és ezeket az érzéseket kellett porrá zúzni magamban. Újra és újra találkoztam Vele; újra és újra a legnagyobb meglepetés volt számomra, hogy bár sokan hallgattuk Őt, mert a tömeghez beszélt, mégis az a határozott érzésem volt, hogy csak hozzám beszél, minden szavát csak nekem szánja, és csak nekem hozza a mennyi üzenetét. Elsorolta, kik a boldogok, és nem értettem, hogy kik azok; csak azt éreztem, hogy kibeszélhetetlenül boldog vagyok ezekben a pillanatokban, ezekben az órákban, amikor az Ő közelében időzhetek, amikor az Ő szavait, mint száraz spongya szívhatom magamba.

Ilyet én annakelőtte sehol, semmikor, senkitől nem hallottam. Pedig hívő emberek gyermeke voltam, akik Mózes könyvének parancsolatait megtartottuk, aszerint éltünk, az ünnepet el nem mulasztottunk, a főoltárra áldozatot vinni el nem feleedtünk, és életünkben nemcsak egyszer, hanem minden évben egyszer elzarándokoltunk Jeruzsálembe, a Szent városba; és amink volt, abból

bőségesen juttattunk úgy a szegényeknek, mint az írástudóknak. Az Úrral való találkozásom után már nem értettem az írástudók beszédét Róla, Akit csodáltam, Akin ekkor már érzésem minden szálával csüngtem és Hozzátapadtam. Csak zavart keltett bennem. Nem értettem, hogyan lehet, hogy az írástudók, akik annyit tanultak és az Írásokat annyit tanulmányozták, mindezt nem érzik és nem ismerik fel. A Krisztussal való találkozásban az a legcsodálatosabb, ha felismerjük Benne Isten küldöttjét; ha megnyit számunkra egy új, csodálatos, eddig ismeretlen világot, amibe eddig is vágyakoztunk, csak nem tudtuk, hol van az az ország, hol van az a hely, az a világ, ahol ilyen érzésekben fürödhetünk meg, mert nem tudtuk kinyitni azokat a záratokat, amikkel behatolhattunk volna az egyetemes világmindenség csodálatos világaiba. Egyetlen embernek - mert ember volt akkor Krisztus - a lelki kitérülése, az érzéseinek a kiáradása a világmindenséget nyitotta meg számunkra. Egyetlen embernek a gondolatai egészen közel hozták lelkemhez azt az Istent, Akiben hittem és Akiről tudtam, hogy egyetlen és örökkévaló Atyánk és Istenünk. És amikor Ő imádkozott és azt mondotta: **„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...”** (Máté 6:9) akkor éreztem, hogy egy egészen más Atyáról beszél, mint Akit én hittem Atyámnak és Istenemnek és hittem Izrael gyermekei Istenének. Egy egészen más Istent mutat be előttünk: a szeretetnek, a kegyelemnek, a bűnbocsátnak Istenét. Aki szeretett Fia által lehajolt hozzánk bűnösökhöz - mint én is voltam - csak azért, hogy bennünket megmentsen.

Igen, Isten Szent Fia eljött ide a bűnösök közé, ahol nincs béke és nincs szeretet, ahol nincs összetartozási érzés és nincs jószándék; ahol az emberek hatalomvágyók, önzők, erőszakosak és irigyek; ahol - és ezt számtalan ember szájából hallottam ebben az időben - az Úrtól azt várták, hogy földi hatalomhoz, dicsőséghez és gazdagsághoz juttassa őket. Ezek az emberek Krisztusban látták azt a személyt, aki az eltiport, az elvetett, a Róma által leigazolt népet felszabadítja, hogy legalább olyan nagyok legyenek, mint a rómaiak, és - először is - megtorolják mindazt a sérelmet, ami a rómaiak részéről rajtuk esett, majd pedig világhatalomra

szert téve, a világ minden aranyát és kincset összegyűjtsék, a világ népei nekik hódoljanak, és a világ termése és gazdagsága az ő csűrjeikbe és magtáraikba takaríttassék. Ezekkel a gondolatokkal még azután is találkoztam, amikor Ő már nem volt közöttünk a földi világban. De én már akkor tudtam, hogy az Ő célja, az Ő munkája, az Ő feladata nem az, amit Izrael többsége Tőle várt. Akik megértették az Ő Igéit, akik megértették szavaiban Isten üzenetét, azok elfordultak a világtól; azok nem akartak több hatalomhoz jutni, gazdagok lenni, elnyomni és kihasználni a szegényt, a kevesebbet tudót, a kevesebb ismerettel rendelkezőt; azok nem akartak többé megszabadulni a római igától. Mert tudták, hogy hasonlatosan a négyszáz éves egyiptomi rabsághoz, az okkal és céllal van rajtuk: hogy megalázza őket és megtörje gőgjüket; hogyha a három esztendő alatt, míg Ő itt tanított, nem is, akkor majd az utána következő századokban Hozzá vezesse őket, mint ahogyan engem Hozzá vezettek azokban az időkben az Ő szent ajkairól elhangzott beszédei. És a csoda megtörtént testvéreim; az egyszerű Ember fia, aki tizenkét halással, mint tanítványokkal vette körül magát, az elmúlt kétezer esztendő alatt nemcsak Izrael kebeléből, hanem a pogány világból is emberi lelkeket halászott, hogy hasonlóan hozzám, számukra is kinyílják az örökévalóság.

Minden korban voltak és vannak emberlelkek, akik nem értik az idők szavát, akik nem figyelnek fel az égi jelekre és az ég küldöttjeire. Minden időben vannak örökös tagadók, mert ez a természetük; ebben a tagadó állapotban élnek és ezért semmi széphez és jóhoz nem képesek hozzájutni. Nem rosszabbak, nem gonoszabbak az átlagembernél, csak a tagadás elzárja őket az istenitől, fülükbe ólmot önt és nem hallják az idők szavát. Amíg az ember nem vágyja a jobbat, amíg nem kíván abból a helyzetből, amiben jól érzi magát, kikerülni, addig hiába van ott a lehetőség, nem nyúl utána. Az én akkori életem anyagi javakban, egészségben bővelkedett de valahogy kimondhatatlanul unatkoztam benne, valahogy semmit nem tudott adni már nekem, amit igazán élvezhettem volna, ami igazán jóleső, ami igazán felüdítő lett volna. Azt hittem, hogy boldog és megelégedett vagyok, és akkor

jöttem rá, hogy ebben az aránylagos jólétben mi minden hiányzott nekem; lélekben és érzésben mennyire üres voltam; mennyire nem voltak értékes érzéseim, vágyaim és gondolataim; mennyivel más világ is létezik, és Krisztussal ez a másik világ belehatolt ebbe a világba, és lehetőséget adott mindenkinek, hogy ebből a földi világból az örökkévalóság világába kerüljön át. Már a Földön is megtörténhet ez a csoda, ha valaki Krisztus szavai mögött megérti az Ő üzenetét; ha képes meglátni ezt a másik világot; ha képes érzéseivel, gondolataival, vágyaival belehatolni ebbe a világba; ha képes ezt az állapotot állandósítani, és az nemcsak egy rövid időszakra marad vele, hanem életének minden pillanatában, minden napjában. Először én is csak az Úr jelenlétében éreztem igazán ezt a változást, ezt a békességet, ezt a kibeszélhetetlenül nagy örömet, amikor Ő beszélt. Később azonban elérkezett az idő, amikor nem is kellett ott lennem, csak Rá kellett gondolnom, csak arra kellett gondolnom, amit mondott.

Csak vissza kellett idéznem azt a fényt és ragyogást, amely befogta Őt; csak vissza kellett idéznem azt a finom rezgést, amely Belőle kiáradt, és amely, ha öt- vagy nyolcezer ember volt is jelen, mindegyik képes volt azt felfogni, és azt a rezgést az önmaga rezgésével megkeverten továbbrezgetetni, és ez a továbbrezgés benne hosszabb, rövidebb ideig a boldogság, a békesség, a nyugalom érzését keltette. De voltak, akik csak a csodákra vártak: a kenyérre, a halra, a gyógyulásra, a megelégedésre; arra, hogy ítéletet mondjon azokról, akik részéről ők megaláztatást szenvedtek; arra, hogy ellene szóljon a fennálló rendnek. Akik így gondolkoztak, azok hamar elmaradtak az Ő társaságából és azokról a helyekről, ahol Ő időnkint a tömeg előtt megjelent, és ahol az Isten akarataról, törvényeiről, szeretetéről beszélt és tett tanúbizonyságot. De voltak, akik hozzám hasonlóan lángoltak és lelkesedtek és el nem maradtunk Tőle. Tizenkét tanítványa volt az Úrnak, de mi, akik szintén Vele jártunk és hallgattuk Őt, lettünk a későbbi tanítványok, akikben a mélységes hozzátartozás igazán csak az Ő elmenetele, az Ő halála után bontakozott ki és rögződött meg. Mert amíg velünk volt, nem éreztük hiányát; azt hittük, hogy ez

mindig így lesz. Néha-néha mondott ugyan valamit, ami arra engedett következtetni, hogy ezek a napok elmúlnak és nem lesz mindig így; hogy leomlik a templom, bár Ő azt ígérte, hogy harmadnapra felépíti azt. Meg azt is mondta: „*nem leszek mindig veletek*”. És mégis-mégis, akik hallgattuk, azt gondoltuk, hogy ez teljesen lehetetlen; azt gondoltuk, ahogyan az idők felgyorsultak, hogy el kell jönnie az időnek, amikor egész Izrael, sőt Róma is elismeréssel adózik Neki, és királlyá kiáltják ki; bár éreztük, hogy az Ő országa nem e világból való, mégis reméltük, hogy az elismerést megkapja a Föld gyermekeitől és dicsőséget adnak Neki. Nem így történt!

Az ellentét hatalma, ereje és sötétsége egyre jobban tömörült „a világ világossága” körül, és a fény mellett az árnyék egyre nagyobb, egyre sűrűbb, egyre sötétebb lett. És ez az árnyék, ez a sötétség néhány napra eltakarta az éltető napot. De vajon a Földön melyik a hatalmasabb, melyik az erősebb: a Nap, vagy a felhő? A felhő csak időnkint vonul eléje, a legkisebb szél elfújja, és a Nap újra ragyog, újra süt és éltető melegével újra kibontja, életre cirógatja a fák bimbóit és a földbe elvetett magot. Hiába sötét a Föld, mégis a világosság az úr; hiába vannak időnkint sötét korszakok, a világosság mindenkor legyőzi a sötétséget; hiába vannak bűnös, gonosz emberek, ha a rosszat jóval viszonyozzuk, a jó felbontja és megsemmisíti a rosszat és a gonoszt. Hiába látszik úgy, hogy halál van. Krisztussal egyszer mindenki feltámad az örök életre, a világosságra. Krisztus mindannyiunkért jött; Krisztus nem csak a zsidóké, nem csak a keresztényeké, Krisztus mindannyiunké. Mert zsidóból, pogányból vagy bármely nép vallásából egyszer lényeg, elv és eszme szerint Krisztus eszméjének ki kell nőnie, ki kell fejlődnie, hogy felszedje az emberi lelkeket, és hogy azután legyen egy akol és egy pásztor. Ő a Pásztor, Ő vezet bennünket csodálatos legelőkre; Ő vezet bennünket csodálatos világokba; Ő ad nekünk erőt ahhoz, hogy amíg e csodálatos világ polgáraivá nem válhatunk, a cél érdekében lemondásra, áldozatra legyünk képesek. Halála után az első tíz évben éppen csak léteztem. Azt hittem, hogy halálával az én halálom órája is elérkezik. Nem vol-

tam képes átérezni azt, amit ígért, hogy velünk marad e világ végezetéig; és a lelkemet mélységes szomorúság és bánat ülte meg. A nyolcadik évben apámtól nagy vagyont örököltem. Ezt a vagyont azokban a kis közösségekben osztottam szét, amelyek Krisztusnak nyomán, mint kis egyházak, különböző városokban, kisebb helyeken létrejöttek.

Minél kisebb volt a közösség, annál nagyobb volt benne a harmónia; minél nagyobb volt a közösség, annál kevésbé lehetett ott a harmóniát, a szeretetet megvalósítani. Egy napon furcsa álmom volt. Ez az álom olyan világba emelt, amelyet soha nem láttam. Amikor onnan visszatértem, tudtam, hogy ez nem álom, hanem valóság volt. Ettől az időtől kezdve tudtam, hogy az én életem sincs elveszve, mert bár elment Krisztus, de mégis velünk maradt. Tudtam, hogyha mindazt meg tesszük, megvalósítjuk, amire Ő kért bennünket, vagy amit Ő szeretetből tett mindannyiunkért, akkor biztos helyünk lesz a halál után, ott, ahol Krisztus az úr, Krisztus a király, Krisztus az örökkévaló, Krisztus Isten helytartója, Krisztus az Ő láthatatlan Egyházának a feje. Ez az Egyház van, létezik, aminek most - így éreztem - oszlopos tagjává kell válnom, amit nem érhetek el azzal, hogy szomorkodom, siratom és visszakiívánom azt, ami elmúlt; hiszen az visszahozhatatlan. De éreztem, hogy amit a múlt a lelkünkben felidéz, ami abból a lelkünkbe beépült, ami bennünk, mint szép, csodálatos emlék megmaradt, az a miénk, az van, azt tőlünk senki, soha el nem veheti, még a világi nagyságok, a világi hatalmak sem! Bár elvehetik az embernek mindenét, de ugyan tőlem mit vehettek volna el? Hiszen mindazt, ami apámtól örökségként rám maradt, már szétszórtam. Csak a pusztá létem, a pusztá életem maradt, amelyet ekkor még mindig féltettem. A lélek úgy érzi, hogy minden körülmények között és mindenáron élni akar, mindig reméli, hogy majd valami lehetőség nyílik arra, hogy a szorult helyzetből, azok közül a nehéz körülmények közül, a fájdalmas állapotokból valami csoda révén kikerül. De mégis eljött az az idő, amikor megértettem, hogy ez nem lehetséges. Nem volt lehetséges, hogy az Úrtól elmúlják a pohár, a véráldozat kelyhe, hanem engedelmes volt a

keresztthalálíg és mindazokon át kellett mennie, nem a Maga tanulságára, hanem a gonosznak, a rossznak megtöretésére, a törvény kiengesztelésére, minden bukott emberlélek megmentéséért.

Így az ember életében is vannak olyan helyzetek, amelyekből nem juthat ki, hanem azokon mindenképpen keresztül kell mennie. Ezt gondoltam és rosszul gondoltam. Mert az Úr azért nem tért ki, mert erős volt és tudta, hogy milyen csodálatos eredménye lesz ennek. De az ember nem mindenkor ilyen erős; vannak helyzetek, amelyekben az értékesebb érdekében fel kellene áldoznia a testet, de mivel még gyenge, annak ellenére, hogy Krisztus mindent neki adott, megtorpan a próba előtt, és a test élni akarása győz benne. Ezért történhetett meg, hogy a tanítványok közül is, aki a legerősebb volt, azon a szomorú hajnalon háromszor tagadta meg az Urat. Ezért történhetett meg velem is, hogy amikor egy csoporttal Rómába vittek, sikerült megszöknöm, mert még féltem, és még nem éreztem úgy, hogy életemet fel tudjam áldozni. Félttem a haláltól, félttem a szenvedéstől, félttem a kínok-kínjától és hiába idéztem fel magamban Krisztust, Akit láttam, Akit hallgattam, Akit megismerhettem, mégis csak gyenge voltam. Néhány év múlva azonban már eljött az az idő, amikor mindezeknek az elszenvadására képessé váltam, de immár nem én, hanem az Úr, a Krisztus, Aki ekkor már betöltötte a szívemet, lelkemet és érzésvilágomat. Mert nagyon megszegyenültem úgy önmagam, mint mások előtt, amiért visszafordultam, megszöktem, amikor azok közül, akiket akkor, velem Rómába vittek, egy sem fordult vissza. Az ő haláluk, az ő áldozatuk nekem olyan mérvű lelkiismeret furdalást okozott, amely rosszabb volt a pokolnál. Nem hagyott nyugton és békén egyetlen pillanatra sem; társaim - akik álmaimban visszajártak - nem vontak felelősségre, gyengéd hangon szólítottak, és mégis úgy éreztem, hogy árulóikká váltam, hogy alábbvaló vagyok azoknál, akik aranyból borjút öntenek, és azt imádják.

Amikor azután ez az áldozattétel mégiscsak sikerült, boldogságra, megnyugvásra ébredtem és körülöttem újra tavasz volt; az a tavasz, amely akkor volt, amikor az én Uramat, Krisztusomat

megtagadtam azzal, hogy megszöktem és elbujdostam. Sok évszázad, mi több, csaknem kétezer esztendő járódott le azóta. Róma hatalmasai, akik ezt az áldozatot követelték tőlünk, nincsenek sehol. Sőt, az inkvizítorok és azok, akik bármikor, bárhol Krisztus katonáit, Krisztus eszméjének oszlopait, Krisztus zászlóvivőit, követőit bántalmazták vagy halálra juttatták, sincsenek sehol. Nincsenek, bármilyen erősek is voltak, bármilyen hatalommal is rendelkeztek. Mi, akik hűségesesek voltunk az Urhoz, bemegettünk azokba a csodálatos világokba, amelyekről Ő mondotta: **„elmegyek, hogy helyet készítek nektek”**. (János 14:2) Kedves emberek, ezek a helyek, ezek a világok létező valóságok. Ezeket a világokat azóta megtelítették azok a lelkek, azok a szellemek, akik Krisztushoz kapcsolódtak, és ott örömük és boldogságuk van; és időnként színről-színre láthatjuk az Urat, amelynél nagyobb boldogságot elképzelni sem tudok. És ott van számunkra az ígéret, hogy egykor színről-színre láthatjuk majd a mi Atyánkat, Istenünket is. Tőletek ez az élet nem kívánja azt, amit az általam megjárt úton emberektől az ellentét, a sátáni eszme követelt; nem követeli az életáldozatot, nem követeli a bebörtönzést, a vérpadot, amelyben a XX. század is jeleskedett. De kívánná és óhajtaná Krisztus, hogy ha Vele és velünk egyek akartok lenni, akkor vegyétek fel ti is a kereszteteket minden napon, amely sok esetben akkor nehezedik a vállatokra, amikor másokon akartok segíteni vagy másoknak az Ő örömhírét, üzenetét akarjátok elvinni vagy példátokkal kívánjátok azt kívánatossá tenni. Elváratik tőletek, hogy az Ő nevében éljétek életeteket, és hogyha a lelki kamrácskátokat kisépertétek és feldíszítettétek, be ne engedjétek oda a gonoszt, mert az Úré, a Krisztusé az. Kételyeiteket szereljétek le; hitetlenségeket dobjátok félre; tagadásotokat felejtsetek el; mondjátok igent, mondjátok százszorosán igent a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak! **Így legyen! Így legyen!** Ámen.

*

Kívánok nektek szép, boldog ünnepet Húsvét vasárnapján, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus teljes diadallal feltámadhat a ti holtnak érzett lelki részeitekben is! Isten veletek!

KRISZTUS A KIRÁLY (*) (KARÁCSONYI ÚRVACSORÁRA)

A Szeretet Messiásának, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében köszöntelek benneteket testvéreim! Gyűjtsátok meg az adventi koszorúk gyertyáit, és gyűjtsátok meg az emlékezés gyertyáit, hogy azoknak lobogó fényénél belássatok a múltba, a mi Urunk, a Jézus Krisztus idejébe; belássatok az elmúlt krisztusvárások idejébe, a szentéletű emberek életébe, és ti is megláthassátok azt, hogy Krisztus hatalmasabb és erősebb mindenkinél. Erősebb és hatalmasabb még a halálnál is, mert Ő legyőzte a halált, legyőzte az ellentétet; legyőzte a földi világban a bűn szövénységét és lehetőséget adott nektek, e Föld polgárainak, az ellentét világának lakóinak, hogy Rajta keresztül, Átala ti is elnyerhessétek az élet koronáját. Krisztus a király! Krisztus koronája fénylik az idők végezetéig; Krisztus igazsága veletek marad a világ végezetéig. Krisztus ereje tiétek lehet minden egyes Úrvacsora alkalmával, ha annak vonzására, annak elérésére képesek vagytok; ha a bűnt önmagatokban legyőzitek, és ezáltal utat nyitok az Ő tiszta, isteni erőinek, ha az Ő békességére hangolódtok, és ezáltal az emlékezések fonalán felfűzhetitek mindazt, ami az időben megtörtént Isten dicsőségére, a bukottak megváltására. Szükséges volt, hogy mindannyian, akik most az Úr asztalához összegyülekeztetek, mielőtt idejöttetek, számot adjatok önmagatok előtt, Krisztus előtt és a teremtő Isten előtt bűneitekről, gyarlóságaitokról, tévedéseitekről, rossz, emberies természetetekről, bevett rossz szokásaitokról. Szükséges volt, hogy feltárjátok lelketeknek gennyes vagy már gyógyuló sebeit előttünk, az Úr előtt és elsősorban a mi Atyánk, Istenünk előtt. Szükséges volt, hogy bűnbánatot tartsatok, bűnbocsánatért esedeztetek, és komolyan elhatározzátok és ígéretet tegyetek, hogy soha többé, mindörökké; hogy a megtisztulásról, a megigazulásról való elképzeléseitek ne csak gondolatok, érzések, vágyak legyenek, hanem azok a valóságban is megtörténhessenek: és a földi világban bizonyítékot szolgáltatassatok, hogy ezentúl minden másképp lesz, mint az eddigi életek napjaiban volt.

Mert ha csak ígéretetek, de nem lesz másként: ha csak ígéretetek, de ígéreteiteket meg nem tartjátok, nem részesülhettek abban a bűnbocsánatban, amely ideát kinyithatja azt a zárat, amely mindeddig benneteket kirekesztett a szabad szellemek világaiból. Amíg emberek vagytok, szükséges, hogy felszabaduljatok az emberi lét nyomása, gondja, baja, fájdalma és szenvedése alól; szükséges, hogy érzésben és gondolatban egy magasabb szellemi síkon időzzetek, de még inkább szükséges, hogy a test halála után ideát elérjétek a szabad szellemek világát. Mert a szabad szellemeket nem köti többé a múlt, nem kötik többé olyan bűnök és tévedések e földi világhoz, amikért ide vissza kellene jönni, amiért itt újabb cselekedetekkel, újabb munka felvételével és újabb áldozatok megtételével kellene bizonyítani a törvény előtt, hogy már nem azok vagytok, akik régen voltatok. A szabad szellem, mint kiröppenő madár, nem a törvény kényszeréből tesz valamit, hanem szeretetből és a törvény iránti engedelmességből, amelyet Isten állított fel, hogy a világmindenségben harmónia, békesség, öröm, boldogság lehessen minden teremtmény osztályrésze. Meggondoltátok már testvéreim, hány és hány Úrvacsorát értetek meg? Hány és hány Úrvacsorát vettetek már? Hányszor vettetek Úrvacsorát azzal az elhatározással, hogy a következő Úrvacsoráig jobbak lesztek; hogy a következő Úrvacsoráig kevesebbet fogtok vétkezni, a következő Úrvacsoráig kevesebb szomorúságot okoztok a mi Atyánknak és a mi Urunknak.

Megfogadtátok, hogy szilárdabb, határozottabb jellemek lesztek a jó követésében; hogy szíveteket megnyitjátok azok előtt is, akiknek kevesebb adatott e világban, akik kevesebbet voltak képesek felfogni a mi Atyánk, Istenünk igazságából és szeretetéből. Megfogadtátok, hogy ti, akik végzetlenül gazdagok vagytok, megosztjátok lelketek, szívetek gazdagságát a rászorulókkal, hogy ti is kicsiben ugyan, de áldozatvállalásra és áldozathozatalra töreksztek, amire majd az által lesztek képesek, amiben az elmúlt Úrvacsorák alkalmával részesülhettetek. Ha csak a kenyeret és csak a bort vettétek magatokhoz anélkül, hogy a krisztusparányok jól felkészített lelketekbe hullottak volna; ha csak megszőkásból cselekedtétek, akkor szomorúan, koldus módon álltok

majd meg az igazság ítélőszéke előtt, amikor a halál visszazállít benneteket a mi Atyánk, Istenünk hívására. De ha az életet jól használtátok fel; ha az életet helyesen éltétek azáltal, hogy az Úrvacsoráitok sikeresek voltak a jó megerősödésében, Krisztus befogadásában. Krisztus megtisztító erőiben való részesedésben, akkor nincs félnivalótok. Akkor ideát rátok ismerünk; akkor ideát szabad utat mutat és engedélyez nektek az igazság törvénye; akkor szabad szellemként reppenhettek fel a haldokló, hanyatló testből; akkor ti is megjelenhettek hálaadásra az Úr, a Krisztus lábainál; akkor titeket is nagy megtiszteltetés érhet Krisztus megpillantásának öröme által. Az asztal megterítve; az asztalon, a szellemi asztalon van elhelyezve az Úr megtöretett teste és serlegben felfogott kiontott vére. Ez a vér tűz, ez a vér olyan, mint a rubint; minden cseppje ragyog, minden cseppje érték, minden cseppje képes az embert feltámasztani a halálból az örök életre.

Ennek a megtöretett testnek minden paránya életet vihet kihülő tagjaitokba; életet vihet lassuló szívetekbe, újra megfiatalíthat, újra megerősíthet benneteket, hogy a hátralévő utat megjárhassátok; a munkátokat, feladatokat elvégezhesétek. Erőt ad, hogy képesek legyetek megbocsátani és kibékülni azokkal, akik ellenetek vétettek, addig, amíg az úton vagytok; hogy megbékélve és haragos érzést nem érezve jussatok majd át ebbe a világba. Mert rövid az idő és idejuttok ti is! Egyenként szólít majd el benneteket a törvény, és egyszerre csak azt veszítétek észre, hogy emberek voltatok, és íme, már nem vagytok azok; hogy a Földön éltetek, és íme, már az örökkévalóság kapui nyílnak meg számotokra. Hogy ez a kis gyülekezet évtizedeken keresztül összefogott benneteket, táplált az Úr megtöretett testével és kiontott vérével az Úrvacsorában és táplált benneteket az Úr igazságával a Szentlélek küldöttjei által, és íme, nincs többé ez a gyülekezet. Megszűnik mindez, összecsapódnak a habok az élet óceánjában, és úgy tűnik, mintha sohasem lett volna. Csak az emlékezetben, a szellemvilágban él tovább, hogy voltatok, éltetek; hogy Krisztus lehajolt érettetek, Magához emelt benneteket, hogy megáldjon, hogy szabaddá tegyen benneteket az igazságban, a szeretetben. Arra a kis

időre pedig, ami még hátra van számotokra, gondoljátok meg, miért és miről érdemes lemondani? Minek eredményeként kaptok majd ideát csodálatos ajándékokat, és mi az, amiért ideát elmarasztalnak majd benneteket? Mert ha jól választottatok, a ti szellemi vezetőitekkel együtt bemehettek a nagy lakodalmas házba, és öröm és békesség lesz a lelketekben. Akik pedig kint rekednek, azoknak nagy-nagy, megvigasztalhatatlan szomorúság lesz a lelkükben.

Akkor majd felteszi a kérdést a törvény és ők is megkérdezik: érdemes volt-e a világi hívságokért, az anyagi javakért, a percnyi előnyökért hűtlennek lenni az igazsághoz, és nem odafigyelni Krisztus hazahívó szavára? Krisztus hangja csendes, de szívettelket melengető, olyan mint a hárfá hangja. Akiknek a lelkében visszhangzik az Ő hangja, az Ő szava, azok haza találnak, akik az Ő megtöretett testét és kiontott vérét úgy vették magukhoz, hogy bűneiket megbánták, hogy a porba ültek, hogy fejüket porral szórták meg, hogy ruháikat - tehát a test kívánságait - megszággatták, azok bemehetnek az Ő örökébe. Testvéreim, az idő úgy egyesek, mint a Föld számára rövidebb, mint gondolnátok. Gondoljátok meg tehát, hogy mit adtok fel, mit áldoztok fel a szeretet oltárán? Gondoljátok meg, hogy egyáltalán van-e a lelketekben oltár, ahol áldozati illatot lehet gerjeszteni a mi Atyánknak, Istenünknek? Az én megszentelődött érzéseimet, amelyeket az Úrvacsora asztaláról szedtem fel, hintem most szét közétek, hogy ezek a megszentelődött érzések közelebb vigyenek benneteket az Úrhoz, és sikeresebbé tehessék a ma esti Úrvacsorátokat. Sikeressé úgy válik, ha holnap, holnapután, meg azután Krisztus erősödik meg bennetek, a ti emberi természetetek, a ti emberi kívánságaitok elhalnak és ellene fogtok mondani a bűn csábításának; ha elmentek, és többé nem vétkeztek. Isten kegyelme és Isten áldása nyugodjék meg mindannyiótokon. Isten veletek!

KRISZTUS MEGSZÜLETETT (*)

A megszületett Megváltónk nevében köszöntelek benneteket testvéreim! Az évezredek során milliárd és milliárd ember született e világra. Percenként, sőt, pillanatonként új és új ember születik a világra, de olyan, mint amilyen a mi Urunk, a Jézus Krisztus születése volt, csak egyetlenegy volt. A Föld az éggel, a magasság a mélységgel, a szeretet az igazsággal kapcsolódott össze, hogy újat alkosson; újat, amely megígértetett, amely szükségeltetett. **A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk eljövetele nélkül az ég a Földdel, a magasság a mélységgel, a hatalmasságok a gyenge, bukdácsoló emberrel, a teremtő Isten az elbukottak világaival nem létesíthetett volna kapcsolatot.** Mindez csakis egyedül a mi Urunk, a Jézus Krisztus által történhetett meg. A bukással a magas világok, a menny bezárult az anyagi és fél-anyagi világok elöl, mert a bűnbeesés által a bukott teremtmény elválasztotta magát az ő Teremtőjétől. A Földön az emberi társadalmakban a természettörvény, az igazság kemény, szilárd, megváltoztathatatlan törvénye uralkodott, és csak alig-alig volt felfedezhető benne a szeretet. A mi Urunk, a szeretet Messiása hozta el, hintette szét, ajándékozta oda e bűnös világnak Isten szeretetét, hogy az itt veszteglőknek élete legyen, hogy megtérjenek, és teremtő Istenükhöz visszatérhessenek. A mi Urunk, a Jézus Krisztus a menny polgárából a Föld polgárává vált; Isten Fia ember fiává lett; a mennyei polgárságát felcserélte a földi polgárságra; mennyei birodalmairól lemondott, hogy idelent a földi világban még egy istállót se mondhasson a magáénak. Fent mindene meg volt, lent az első pillanattól kezdve üldözőbe veszi Őt Heródes hatalomvágya. Krisztus odafent akaratban, szeretetben egy volt a Teremtővel és mindazokkal, akik tisztán maradtak; idelent kibeszélhetetlenül egyedül volt: senki és semmi fel nem ért Hozzá, meg nem érthette Őt; senki fájdalmában, munkájában, áldozatában nem osztozhatott.

Annak ellenére, hogy egyszerűen, érthetően, világosan beszélt az égiekről, az emberek mégsem értették meg Őt, mégsem fogad-

ták szívükbe. Születése pillanatától kezdve egészen drága vérének kiontásáig üldözték az Urat, mert süketek és vakok voltak a mennyieiek iránt. Nem értették meg Őt, mert az Ő országa nem e világból való volt, Ő a menny királya, a Földnek és a bukott világoknak pedig a megváltója, Messiása volt. Értheti-e a véges értelmű ember a végtelent? Amikor az ember önzésénél fogva még a legcsekélyebbről sem képes lemondani másokért, megértheti-e azt a nagy áldozatot, amelyre csak a legnagyobb szeretet képes? Az ember sohasem azt nézi, mit adhatna a másoknak, mivel tehetné őt boldoggá, mivel engesztelhetné őt ki, hanem azt tartja szem előtt, hogy ő mit kaphatna, hogy őt hogyan engeszteljük ki az emberek. Krisztus pedig a megváltoztathatatlan törvény kiengesztelésére is képes volt. A törvény Isten alaptulajdonsága, mert Isten maga a törvény. Amikor Krisztus kiengesztelte a törvényt, akkor a mi Atyánkat, Istenünket engesztelte ki. Amikor Krisztus a bukottak érdekében e Földre született, akkor megnyitotta a magas világok kapuját és távozása után is nyitva hagyta azt. Ezen a kapun közlekedtek az ég angyalai szent Karácsony éjjelén, amikor hírül vitték a pásztoroknak az Úr születését. Ezen a nyitva hagyott kapun juthat vissza az ember a pokol tornácáról a magasabb világokba, a paradicsomi állapotokba. **Igen, az Úr által az ég összekapcsolódott a Földdel;** igen, a teremtmények legnagyobbja, leghatalmasabbja jött el az égből, a féregélelet élő, sötétben börtönöző emberek közé, hogy hírt hozzon Atyánkról, Istenünkről, hogy hírt hozzon az Ő szeretetéről, az Ő bűnbocsátó kegyelméről. Hogy hírt hozzon a menny világaiból, a magas világokról, ahol a hatalmasok, az erősek, a tiszták, a fénylők, az Istent szolgálók, a szeretetben élők élnek örömben, harmóniában és boldogságban.

Kibeszélhetetlenül nagyot cselekedett mindannyiunk teremő Atyja minden bukottal szent Karácsony éjjelén, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus megszülethetett e sötét, bűnökkel terhelt, önző, gonosz világra. Megszületett azért, hogy a gonoszság feloldódjék, és lassan-lassan átalakuljon; hogy a sötétiséget világosság és fény váltsa fel; a nyomorúságot és a szenvedést gazdagság és békesség váltsa fel; a halált, a kárhozatot újra az élet dicső feltámadása váltsa fel a mi Urunk, a Jézus Krisztus

által. **„Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség, és az emberek között jóakarát!”** (Lukács 2:14) Leszállt közétek a mennynek polgára, feladta az isteni világ polgárságát a Földért, ahol oly sok a szenvedés és oly sok a nyomorúság. Hány és hány Karácsony éjszaka járódott le azóta, amióta a Jézus Krisztus a Földre született, és az emberek még mindig nem értik meg Őt. *„Ha a földiekről szólok és nem értitek, hogyan érthetnétek mindazt, amit a menny szépségeiről, törvényeiről szólok, amelyek mellett tanúbizonyyságot teszek néktek”* - mondja az Úr. (János 3:12) A mai korban is értelmes, művelt, jól képzett emberek, kitűnő kommunikációs képességeikkel adják tovább mondanivalójukat és fogadják be mások közléseit. Azonban, amikor valaki az égiekről szól nekik, jóformán semmit nem értenek belőle. Amikor szent Karácsony estén összejönnek a családok, hogy együtt legyenek egymás szeretetében és krisztusi békességben és valaki felhoz valamit Krisztus igazságából, az égiekről, az emberek elhallgatnak, vagy gyorsan másra terelik a szót. Fél órát, egy órát, két órát sem képesek eltölteni Krisztus születésének szent ünnepén azzal, hogy Róla, a Hatalmasról, vagy arról beszéljenek, amit Ő mutat meg a mi Atyánkról, Istenünkről. Az emberek nem érzik halhatatlan lelküket. Testnek, lüktető vérnek érzik magukat földies gondolatokkal, anyagias törekvésekkel, testnek kedvező dolgokkal, és egy rövid kis időre sem képesek az égiekre koncentrálni.

Karácsony táján az ember ünnepet ül a gyomornak, a testnek; különböző rendezvényeken vesz részt, ahol az elmúlt év sikereit ünnepli, és nem is gondol arra, hogy kinek szól az ünnep Karácsonykor, vagy ha értelmileg fel is fogja, hogy Karácsony Krisztus emlékünnepe, csak ennyiben marad. Nem gondolkodik el afelett, hogy mit kapott az emberiség, és mit kapott ő is külön, mint csodálatos ajándékot a mi Urunktól, a Jézus Krisztustól. Az ember ajándékot ad és kap, de elfelejti, hogy ennek az ajándékozásnak az eredete Krisztus mérhetetlenül nagy áldozata volt. Ő megajándékozta az egész emberiséget és minden bukott teremtményt, és a békesség, a gazdagság tárházát nyitotta meg az ember előtt,

amikor kinyitotta a menny ajtaját. Onnan nemcsak az angyali üzenet hangzott el, nemcsak az angyalok jöttek, hogy ellepjék a mezőt, ahol a pásztorok tanyáztak, hanem a mennyből azóta is szünet nélkül tiszta erő, harmónia, békesség, szeretet, és olyan megnyugvás árad alá a földi világba, amely kétezer évvel a mi Urunk, a Jézus Krisztus születése után is lehetővé teszi az életet a Földön. Rengeteg ember él ma is a Földön magasra fejlett értelemmel, de annál satnyább érzésvilággal; él Krisztus erejéből, Krisztus kiontott véreből; él a mennyből azóta is zuhatagként alááramló erőkből. Az embernek nem azért kellene élnie, hogy csak éljen, hanem hogy „megtérjen és éljen”, és ezáltal örök élete legyen. Az lenne a cél, hogy ezeknek az erőknek a segítségével megtérjen, hogy lélekben és igazságban megismerje a törvényt, a mi Atyánk, Istenünk akarátát, megismerje a maga lelki világát, megismerje, ami égen és Földön található, hogy ezáltal lássa a maga kicsinységét, jelentéktelenségét, lássa, hogy mennyire senki ő.

Megértse, hogy a mi Atyánkhoz, Istenünkhöz képest ő milyen porszem, és a kicsinyből, a jelentéktelenből, a porszemből akkor válik tényezővé, valakivé, amikor megtelítődik a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szeretetével, áldásával, békességével, fényével, ragyogásával, tisztaságával, és akkor „*immáron él nem ő, hanem él benne Krisztus, az Ő ereje által*”. (Gal. 2.20) Amíg ez meg nem történik, ezer és ezer évek, örökkévalóságok járódhatnak le, testöltések sorozatai múlhatnak el, és a szenvedések is elmúlhatnak anélkül, hogy eredményt hoznának. Mindezt azonban elérheti az ember a megszületett Messiás, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk ereje által. **Krisztus az örök tavasz, Krisztus az örök élet, Krisztus az örök feltámadás; Krisztus a mi Atyánk, Istenünk örök dicsősége, Aki az isteni akarattól semmilyen körülmények között a pillanatnak töredékére sem tért el.** Pedig testvéreim, amíg Krisztus a mennyből a Földre, a magasságból a mélységbe ért, kibeszélhetetlenül sok fertőzött, beteg, halált megismert erőregegen ment át. Azt mind magára vette, az azokban rejlő kísértést mind leküzdötte, a magára vett erőket mind megtisztította és fénylővé tette. Az ellentétnek még bepillantása sem volt

a magas, tiszta világokba, mivel onnan a bukás pillanatában kirekesztetett tévgondolataival, érzéseivel, megfertőzött, megkeményedett, megsűrűsödött erőivel együtt. De idelent, az ellentét világában, követhette Krisztus Urunkat szünet nélkül, mint fényt az árnyék. Az Úr környezetében még az árnyék is megelevenedett, a halott is feltámadt, az Ő ereje által minden forrásba és mozgásba jött; az ellentét újra élénkké vált és újra hatóerővel rendelkezett. Amikor Mária, az Úr édesanyja Betlehemben a jászolbölcsőbe fektette Őt, Ő akkor is, abban a kis földi testben is Isten küldöttje volt. Az ellentét már az Ő megszületése pillanatában érzékelte ezt.

Ez az esemény az egész Földet és a Föld körüli szférákat, sőt mi több, az összes félanyagi és anyagi világokat is megrázta; mindent mozgásba hozott. Minden érezte ezt az eddig soha meg nem történt nagy változást, hogy Isten küldöttje, az egek Királya a Földre tette a lábát. Az emberek bűneikkel terhelten mélyen alusznak, nem realizálják azt, amit már realizál a testhez nem jutott ellentét, realizálnak a pokoli világok, a kárhozat világainak lakói, akik egész légiókban tömörülnek a betlehemi jászol körül. Ennek ellenére az Ő fénye messzire hatol; az Ő fényét, az Ő csillagát meglátják Keleten is, mert sugárzik Belőle a fény. Neki nem csak Istentől kapott fénye, hanem - mivel tökéletességre jutott szellem - saját fénye is van; ebbe a fénybe nem lehet belepillantani, mert aki belepillant, megvakul. Az anyagi fényességre, amely Krisztus születésének fényessége, ébrednek a pásztorok és Krisztus csillagának feltűnésére megmozdul az emberek világa is. Mikor a keleti bölcsek Heródeshez érnek, Heródesnek is tudomása lesz a rendkívüli eseményről; Heródes is érzi hogy az ő világa, a test, a hatalom, az anyagiasság világa nagy veszélybe került. Érzi, hogy van félténivalója, érzi, hogy mindaz, ami a testnek fontos, elveszithető; érzi, hogy most az örökkévalóság világából jön valaki e világba, aki mindent, amivel a test embere bír, lerombolhat. Mit tehet egy bűnökkel terhelt, hatalomhoz ragaszkodó valaki? Minden kisgyermeket megölet, hogy elpusztítsa a menny küldöttjét. És az írástudók, a farizeusok, a nép, mind-mind érzékelik, hogy valami olyan dolog történt a világban, ami sem ezelőtt,

sem ezután nem fog történni, és mindegyik a maga természete szerint csoportosul az isteni gyermek és a későbbi nagy tanító, Krisztus körül.

Az egyik pillanatban ámulják, a másik pillanatban káromlással illetik; az egyik pillanatban elismerő szót szólnak Mellette, a másikonban gyalázzák; az egyik pillanatban felemelik, a másikonban keresztre juttatják, mert úgy gondolják, Ő nem az, akit vártak. Ő merőben más valaki, valami kiismerhetetlen nagyság, és Ő meg is mondja: az Ő országa nem e világból való; az ember pedig csak ezt az országot, ezt a világot, a test világát ismeri. Krisztus kéri őket: *„jőjjetek hozzám atyámnak áldottai... jőjjetek hozzám, akik megfáradtatok... jőjjetek hozzám, akik betegek vagytok... jőjjetek hozzám, akik nincstelének vagytok... jőjjetek hozzám és én megvigasztallak, meggyógyítlak és feltámasztalak benneteket...”* (Máté 11:25 - 12:1) És az ember csak néz, és csak kevesekben indul meg az a lelki folyamat, amiért a mi Urunk, a Jézus Krisztus emberré lett. Vajon a mai világban, ezen karácsonyon hány ember lelkében indul meg ez a folyamat? Hány ember lesz ezzel a szent Karácsonnyal mássá, mint amilyen eddig volt? Hány ember vetkőzi le magáról a földi polgárságot, a test világát, hogy a menny polgárává legyen, hogy felöltözködjék azokba a szellemi erőkbe, amelyek itt a magasabb világokon szükségeltetnek? Mert a bűneiben elhunyt ember nem a magas szellemvilágba tér meg. A halállal semmi más nem történik, mint hogy leválik a lélekről a legkülső erőburok, a test, és ideát ugyanabban a nyomorúságban, fájdalomban, szenvedésben, nélkülözésben, bizonytalanságban, szeretetlenségben találja magát, mint amiben a földi élete folyt.

A szellemvilág csodálatos világait csak az ismerheti meg, aki Krisztushoz tért, akinek nem azok a gondolatai, érzései, vágyai, törekvései, mint a testi emberé, hanem már itt a Földön szellemi emberré alakult át; megtért bűneiből, tévelygéseiből, haszontalan szokásaiból, emberszólásából, önzéséből a mi Urunkhoz, a Jézus Krisztushoz. Azok a pásztorok, akik e szent éjjelen elzarándokoltak Betlehembe az Úr Jézus jászolbólcsőjéhez, más emberekként tértek haza; tudták, hogy lehetséges a mennynek

összekapcsolódnia a Földdel; tudták, hogy ez a kapcsolat megtörtént; tudták, hogy vannak csodálatos, hatalmas angyalok, akiknek gondjuk van reájuk; tudták, hogy megszületett a várva várt Mesiás. A keleti bölcsek is tudták, hogy mindaz, amit az égi jelek jeleztek, megtörtént; a mi Urunk, a Jézus Krisztus megszületett, emberré lett. Sem a pásztoroknak, sem a három keleti bölcsnek, sem a tanítványoknak, sem az Urat követőknek nem kellett többé visszatérniük a Földre; ünnepeiket ezentúl a mennyei Jeruzsálemben ülték meg. Akik pedig a test emberei voltak, azok újra és újra születnek, újra és újra meghalnak, újra és újra eltékoznak a drága időt, amely hol lassan ballag, hol pedig gyors iramban tovaszáll, és nem változik bennük semmi. Lehet, hogy a külső körülmények, a korszellem változik; lehet, hogy mások a divatos eszmék, de lélekben semmi sem változik. Adnak, vesznek, esznek, isznak, alusznak, paráználkodnak, önző céljaiknak élnek; a testi füleikkel mindent meghallanak, hogy hol, mikor, milyen befektetéseket kell csinálniuk, de szellemi füleikkel nem hallják az angyali üzenetet: **„Dicsőség a magasságban Istennek és a földön béke és az emberek között jóakarát!”** (Lukács 2:14)

Nem hallják Krisztus hazahívó szavát, nem hallják az Evangélium szavait, vagy ha hallják, nem értik a mondanivalóját. Ezért kell ide visszajönniük, miközben lejáródik számukra a drága idő. A kétezredik év küszöbén is átlép az emberiség és még mindig megtéretlenek. Keresztelő János minden beszédét ezzel kezdte: **„térjete meg, mert elközelgett Isten országa”**. (Máté 3:2) Igen, elközelgett; igen, a menny összekapcsolódott a Földdel; igen, a mi Urunk, a Jézus Krisztus lehetővé tette, hogy elközeledjék Isten országa, és lehetővé tette azt is, hogy megtérjen az ember. **Van még néhány évtized, térjete hát Hozzá!** Van még néhány évtized, alakuljatok hát át! Van még néhány évtized, legyetek tehát igazán, lélek szerint Krisztus követői! Legyetek alázatosak és kicsinyek önmagatok előtt és mások előtt; legyetek nagyok és erősek az erények gyakorlásában és bízzátok életeteket Krisztusra, mert Ő a ti közbenjárótok Istennél! Ne legyen gondotok a jövőre; ne legyen gondotok arra, hogy mit egyetek, mit igyatok, mibe ruházkodjatok, mit hoz a jövő. Mert akárhogy aggódtok, akkor sem

tudjátok megváltoztatni az eljövendőt. De ha Krisztushoz tértek, Neki gondja van az övéire! Köszönöm, hogy eljöttetek; köszönöm, hogy velem és velünk ünnepeltek; köszönöm, hogy kinyitjátok fületeket a mennyi üzenetének és az angyalok énekének meghallására; köszönöm mindannyiőtoknak, akiknek még fontos, hogy lélekben és érzésben velünk ünnepeljétek Karácsonyt, a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak Földre születésének az ünnepét. Isten áldása, Krisztusnak békessége nyugodjék meg rajtatok és maradjon veletek halálotok órájáig! Isten legyen mindannyiőtokkal! Isten veletek!

A KRISZTUSSAL VALÓ KAPCSOLAT(*)

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr, a Jézus Krisztus nevében! Ha megkérdeznék tőlem, hogy mi teszi boldoggá a földi embert, nem tudnék válaszolni rá, mert a földi ember egész beállítottságánál fogva örömet és boldogságot - különösen a jelenkorban - az anyagban keresi. És ezt az ő saját vesztére teszi. Ha megkérdeznék engem, hogy mi ad nekem és mi ad nekünk boldogságot, arra úgy gondolom, sokkal egyszerűbb és sokkal könnyebb a felelet. A földi szférák mind-mind tele vannak lelkekkel és szellemekkel, és minél tisztábbak ezek a szférák, annál jobban és gyakrabban pillanthatunk meg nálunk magasabb, bölcsőbb és nagyobb világossággal rendelkező szellemeket. **De a legnagyobb boldogságot az adja a Föld magasabb szféráiban, ha csak egy pillanatra is megláthatjuk Krisztust!** Úgy mondom, hogy csak pillanatokra; de ezek a pillanatok mindörökké velünk maradnak, mert aki Őt megpillantja, nem felejtheti el Őt soha; mint ahogyan Saul, amikor megpillantotta Őt, soha nem felejtette el, és egész életét megváltoztatta az. A Földön is mindazok, akik lélekben, szellemben és igazságban Hozzá tudtak kapcsolódni, azok soha el nem felejtették Őt, az életük megváltozott, és egészen mások lettek, mint annak előtte voltak. Mint mondom, kiszámíthatatlan, hogy az Úr mikor jön és hol, mennyit időzik, de a lelkünk lángban ég, hogy a pillanat elérkezzék, és újra láthassuk Őt. Sokféle alakban és sokféle formában jelenik meg előttünk is, és minden egyes

alkalommal mást mutat. Mindig ad valamit a perc, a pillanat töredéke alatt is, valami olyan örömteljes érzést, olyan boldogságot, amit soha azelőtt nem éreztünk, és ami attól kezdve a miénk és velünk marad mindörökkön örökké. Néha úgy látjuk Őt, mint nagy, hatalmas, sugárzó és fénylő valakit, akinek az ereje befogja ezt az egész szegény földi világot.

Máskor egyszerűen az ács fiaként pillanthatjuk meg Őt, vagy különösen így bőjti idők alkalmával töviskoszorúval és átszegezett kezekkel és lábakkal. De mindenkor nagy-nagy, kibeszélhetetlenül nagy hatással van ránk. Valamikor szólnia sem kell, mert az arca és pillantása beszédes, mindent elárul és pontosan tudjuk, hogy mi a teendőnk és mit vár el tőlünk. Máskor halk, a legcsodálatosabb zenéhez hasonlatos hangját hallhatjuk, és ez a hang már rezgésével ad nekünk valamit, felhangol bennünket örömteljes, boldog várakozásra. Megint máskor szomorúnak és sápadtnak látszik, valószínűleg mindazon hatások miatt, amelyek a Földről érik Őt mindazok részéről, akik káromolják Őt, akik minden pillanatban rossz szándékkal az ajkukra veszik a nevét, vagy hitetlenkednek abban, hogy Ő van, hogy Ő létező valóság, hogy Ő a legtisztább és a legszentebb eszme hordozója. Aki csak ember és emberi mivoltából még nem alakult át lélekke és szellemmé, az Krisztusban is mindenképpen tévedést, bűnt keres. Írnak és beszélnek Róla az emberek világában úgy, hogy nem csak az Ő, de mindannyiunk szívét, akik szeretjük Őt, megszorítja. Mert az emberek, ha nem képesek Krisztus szellemi vagy eszmei világába felemelkedni, akkor azon igyekeznek, hogy lehúzzák Őt a sárba, a maguk szintjére. Emberi tulajdonságokkal ruházzák fel: azt hiszik, hogy Neki éppen olyan testi igényei voltak, mint amilyenek a vaskos testi embereknek vannak; azt hiszik, hogy mindazon ételre, italra, mindazon testi követelményekre szüksége volt az Úrnak; azt állítják még azok is, akik állítólag tisztelik az Urat, hogy az Úr is erősen vonzódott a másik nem felé, házasságra lépett, gyermekeket nemzett. Tehát mindazt megcselekedte, ami a földi ember élete, vágya és cselekedete.

Mindazoknak, akik így gondolkoznak, csak azt üzenhetjük, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus a duális egységből soha, soha

ki nem lépett. És aki a duális egységből nem lépett ki, az egy másik nemű idegennel a fluidjait, erőit semmiképpen nem keverheti, nem olvaszthatja össze; hiszen egy idegen bele sem kerülhet abba az áramkörbe, amely a duálfeleket összetartja. Nyomós oka és célja volt annak, hogy az Úr abban a formában jelent meg a Földön, amelyikben megjelent. És bár minden vonatkozásban korának, a korszak emberi törvényeinek is megfelelt, mégsem hittek Neki, mégis belekötöttek a beszédeibe, viselkedésébe, és az emberek mindent a maguk szája-íze szerint forgattak ki. A természettörvény csodálatos külső formával ruházta fel Krisztust: az Ő egész megjelenése tökéletesen tükrözte az elvet, az eszmét, az elvnek és eszmének a tisztaságát, sugárzását, isteni erővel való telítettségét. Ő beelátott az emberi szívek és vesék mélyébe, nem volt titok Előtte sem a világmindenségben, sem az emberi szívekben. Az Úr az emberi szívekben és lelkekben úgy olvasott, mint ahogyan az írást-olvasást ismerő ember olvas a könyvek lapjairól. Minden nyitott volt Előtte, de soha nem élt vissza azzal, amit az emberi szívekben látott, hanem hallgatott arról, hogy az ember meg ne szégyenüljön. Az Úr önmagát nem tárta fel a rosszindulatú, gonosz emberek előtt, hogy azok idő előtt el ne foghassák Őt, és emiatt az elve és eszméje ne indulhasson el hódító útjára. Mert a krisztusi elvnek, eszmének e világba kellett jönnie; minden bukott világnak és minden bukott teremtménynek meg kellett és meg kell ismernie az Ő elvét és eszméjét, rá kell jönnie és döbennie mindenkinek, hogy Krisztus eszméje a teremtő Istentől való; hogy Krisztus valóban Isten Fia, Aki hatalmas, nagy küldetést teljesített, Akinek vállán a világ megváltása nyugszik.

És Krisztus, Aki Isten akaratának megfelelően az igazságot a legutolsó és a legparányibb pontig betöltötte, megígérte azt is, hogy veletek és velünk marad e világ végezetéig. Ezekben az időkben, amikor már a szférákban is böjti idők vannak, gyakrabban pillanthatjuk meg Őt, és gyakrabban láthatunk képeket, amelyek valók, amelyek az Ő földi életét mutatják és igazolják előttünk. Amikor ezeket a képeket látjuk, természetesen Ő személy szerint nincs jelen, de ezek a képek úgy hatnak ránk, mintha va-

lóban ott lenne velünk, velünk lélegeznék, hozzánk intézné szavait, átható pillantásával ránk tekintene, kezéből és kezével ránk áldást szórna, és még ezeken az elmúlt életképeken keresztül is csodálatos, örömteljes és boldogító erőket hagy hátra a számunkra. A földi világban a farsang ideje a testi ember örömének ideje; farsang idején a földi ember mindent megenged magának: bővebb étkezést, könnyelműséget, vígságot, ragyogást, olyan képeket mutatva önmagáról nemegyszer, ami nem valóság, csupán játék, de nem ez az igazi élet. A farsangi időnek el kell múltnia, hogy helyét átadja és felváltsa a böjti idő, hogy a testi ember megtanulja megszorítani a test kívánságait, hogy megtanuljon bizonyos dolgokról lemondani, hogy figyelmét az értéktelen csillogásról a valóság világa felé terelje, amelyben kibontakozhat előtte is a mi Urunk, a Jézus Krisztus ábrázata. Még ha személy szerint nem is pillanthatja meg Őt, de ha befelé figyel, csodálatos képet alkothat magának Krisztusról, az Ő tulajdonságai alapján. Ha az ember lelkében az összevisszaság helyett csendet és nyugalmat teremt, meghallhatja a mi Urunk, Jézus Krisztusunk halk hangját és intő beszédét: *„ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”... „menj el és többé ne vétkezzél...”*, *„megbocsáttattak a bűneid és ha nem vétkezel, arról többé emlékezés nem léssen...”*

Hallhatja az ember azt is: *„én vagyok és veletek maradok... az én személyem nem költött személy, nem elképzelés, nem megfoghatatlan, hanem nagyon is élő, eleven valóság...”* Minden, ami Róla leíratott, bizonyosságul kell szolgáljon arról, hogy Ő itt járt a Földön az emberek világában, és elhozta a legnagyobbat, amiben földi ember részesülhet: Isten bűnbocsánatát, amely Isten szeretetéből fakad, mert *„Isten úgy szerette a világot, hogy az Ő megszületett Fiát adta érettünk”*. Krisztus élő és eleven valóság volt az elmúlt évszázadok és évezredek alatt is, és élő és eleven valóság a jelenkorban is mindazok számára, akik hisznek Benne. A hit gyermekei a régi időkben hittek a jövődölésekben, hittek az isteni ígéreteknek, azok beteljesülését várták, azokat adták át apáról fiúra, az új felnövekvő nemzedék részére. Életük céljává vált a krisztus várás, a bizakodás és hit abban, hogy Ő megjelenik, és

akkor minden megváltozik; a földi embernek és a bukott teremtményeknek lehetősége lesz arra, hogy a magasabb világok kinyíljanak számukra, hogy a Föld súlyos, terhes világát elhagyhassák, hogy először a Föld magasabb szféráiba bebocsátást nyerhessenek, majd azokat elhagyva, magasabb bolygókra, ötöd-, negyed-, harmad-, másodnapokra kerülhessenek. Mindezt a mi Urunk, a Jézus Krisztus tette lehetővé! **A testi ember igényeit vissza kell szorítani ahhoz, hogy a lélek csöndjében Krisztus hangja hallhatóvá váljék, hogy jelenléte a szívben érezhetővé váljék.** Mert amíg a földi ember szíve minden gonosz kívánsággal, minden utálatos bűnnel van tele; amíg a földi ember nem Tőle, hanem a Föld anyagától várja a boldogságát, amíg az Istentagadó tudományában reménykedik, addig képtelen megbizonyosodni arról, hogy Krisztus volt, Krisztus van, Krisztus él!

Krisztus csodákat művelt és csodákra képes ma is mindazok életében, akik Hozzá fordulnak segítségért; akik beismérik a maguk gyengeségét, gyarlóságát, bűnösségét, tévelygését és más életet szeretnének. Mert az ilyen ember átalakulhat, bekerülhet a negyedik, az ötödik, a hatodik, a hetedik szférába, ahol már gyakrabban pillanthatja meg az Urat a maga valóságában is, és ott olyan csodálatos ajándékokat kaphat, amelyeket soha, senkitől semmilyen körülmények között nem kaphatna. Az ember menyire tudna örülni annak, ha a Földön olyan ajándékot kapna, ami neki nincs, amiben hiánya van: a beteg egészséget; az agg fiatal-ságot; a nehéz felfogású csillogó értelmet; a rút szépséget, - a szegény a nyomorult gazdagságot. És ugyan mik ezek ahhoz képest, amit a mi Urunk, a Jézus Krisztus kínál és ad azoknak, akik figyelnek az Ő szavára, akik nem csak a holt betűkön keresztül vesznek tudomást Róla, hanem valóságnak érzik Őt a maguk életében. Bizony Isten fia volt Ő! Nélküle szegényebb, nyomorultabb lenne, kárhozatba sülyedne a Föld. Nélküle ebből a kárhozatból kiút, felfelé vezető, az Atyához vezető út nem lenne. Ő építette ki az utat, Ő nyitotta meg az utat fentről lefelé haladva, Ő tartja az erejével nyitva ezeket mindaddig, amíg a Föld utolsó órája el nem jön, amikor ez az út és ezek a kapuk, amelyeken a Szent szellemek sokaságát küldi el, bezárulnak. **A hívók látják**

az Urat lelki szemeikkel, hallják az Ő hazahívó, biztató hangját.

Akik nem hisznek Benne, azoknak Ő csak legenda, azok mindenképpen azon vannak, hogy tudományukkal bebizonyítsák, hogy ők hisznek helyesen, mert mivel a tudományukkal valamit nem tudnak bizonyítani, akkor azt hiszik, hogy az a valóságban nem is létezik. **A hit ereje sokkal többet ér ennek az utolsó kornak minden tudományos vívmányánál, mert a tudomány még hitetlenebbé, még anyagelvűbbé tette az embert.** A hit pedig felemelő, haza vezérlő eszköz, amin keresztül a végtelenségbe lehet látni. A hit által érzi meg az ember azt, hogy a testi halállal az élet nem szűnik meg, az élet örök, az életnek folytatása van, és akik valaha szerették egymást, az a szeretet soha el nem múlik, azzal a szeretettel a szeretett lényt mindenkor meg lehet a világ-mindenség bármely pontján keresni és találni, őt újra és újra meg lehet hívni. Úgy, ahogyan mi hívjuk az Urat a mi hálánkkal, a mi szeretettünkkel, a mi lekötelezettségünkkel, hogy hozzánk jöjjön, hogy érdemesnek találjon bennünket arra, hogy egy pillanatra az Ő szemének tüze és ereje velünk összekapcsolódhassék és megérezhessük azt a nagy-nagy, kibeszélhetetlenül nagy szeretetet, amivel irántunk van és amilyen szeretetet minden bukott iránt érez. **Krisztus minden bukott teremtményhez szeretettel lehalol hogy felébressze őket a valóságra,** hogy mi is az élet, mi is az, ami igazán van, mi is az, ami igazán fontos, hogy a szellemi világ a valóság, és a földi élet mennyire torz, lassú mozgású, merev tükörképe csupán a szellemvilágnak. A szellemiek felé kell törekedni, mert a szellem az éltető erő. A szellem éltet és mozgat mindent, a szellem világokat képes teremteni és fenntartani.

Az ember keveset tud csak építeni, és ami keveset épít, másnap, harmadnap azt lerombolja. Építeni kezdi a szeretetet, amit másnap, harmadnap a harag és a gyűlölet elsöpör, felperzsel, lerombol ahelyett, hogy csodálatos világokat építene. **A mi Urunk, a Jézus Krisztus csodálatos világokat épít azoknak szívében és lelkében, akik szeretik, megértik és követik Őt;** akik nem a durvaság és az erőszak révén akarnak nagyok, erősek, félelmete-

sek, hatalmasok, uralkodók lenni mások felett, hanem a lélek erejével, egyszerűségével, alázatossággal, az Isten iránti engedelmességgel, a jószándékkal, a megbocsátani tudással, az elnézéssel, a szeretetből fakadó áldozattal. Mert ezek azok a csodálatos tulajdonságok, amelyek világokat átformáló erők, amelyekkel új és új világokat lehet felépíteni, és amelyekkel a szennyezett világokat meg lehet váltani és tisztítani. Ti is mindannyian erősek és hatalmasok lehettek, ha az Ő erejéből vesztek, ha mesteretekké fogadjátok el Őt, ha Hozzá hasonló nemes tulajdonságokat építetek lelketekben, elhagyjátok ferde, rossz szokásaitokat, bűnös hajlamaitokat és bűnbánatot tartotok. A bűnbánathoz vezető út a böjt útja, amely lemondás a testi ember akarataról, kényelméről, szándékáról, kívánságairól. A böjt segít, hogy lélekben, szellemben megerősödhessetek, uralkodni tudjatok magatokon, ne bántsatok meg másokat, hanem örömet, békességet, áldást vigyetek be azoknak az embereknek életébe, akik a környezeteteket alkotják, akiknek töletek tanulniuk kell, akiknek példát kell szolgáltatnotok, akik részére, ha előbb nem, utóbb fáklyákká kell válnotok. Mert ha előbb nem, utóbb **meg kell pecsételnetek cselekedeteitekkel, áldozataitokkal azt, hogy Krisztuséi vagytok**, hogy Krisztushoz tartoztok, hogy Krisztus a ti Mesteretek, hogy Krisztus benneteket is megváltott a bűn zsoldjától, a haláltól, megváltott benneteket az örök életre.

Próbáljátok ezekben a böjti napokban megközelíteni Őt, mert Ő megközelíthető; próbáljátok meghívni magatokhoz vendégségbe, a ti tisztára takarított szívetekbe, ajánljatok fel valami csekélységet. Hiszen az Úr nem kíván töletek nagy dolgokat. Próbáljátok feladni valami csekélységet, csak egy dolgot, az erősebbje minden napra, a gyengébbje egy hétre, egy hónapra vagy az egész böjti időre. Törekedjetez testvéreim a szelídségre, mert a testi ember szeret hivalkodni képességeivel, az ismereteivel, küllemével, a baráti körével. A testi ember szereti a világ dicsőségét, és aki a világ dicsőségére és elismerésére vágyik, attól a világ sok mindent követel azért, hogy dicsőséget adjon neki. De ugyan mennyi időre ad dicsőséget az embernek? Hiszen láthatjátok, hogy akit ma dicsőít a világ, azt holnap a sárba tapossa, akit

ma éltet, annak holnap a halálát kívánja, akit ma pótolhatatlannak kiáltott ki, azt holnap ledönti, és mást ültet a helyére. Tudta ezt a mi Urunk, a Jézus Krisztus, azért mondotta, hogy az emberek világától, a test világától dicsőséget nem vesz. Minél nagyobb, minél több, minél erősebb szállal kötődik az ember e világhoz, annál kevésbé képes megérezni, hogy az Úr valóban élt, hogy az Úr itt van az ajtó előtt, hogy az Úr megtalálható, és hogy az Úr vele marad e világ végezetéig. Szükséges az igazságot, a Krisztusi elvet, eszmét megismerni, hogy ez az igazság felszabadítsa az embert a szenvedélyeitől és vágyaitól. Mert akkor az ember szellemenben és lélekben szárnyalhat, és bepillantást nyerhet a magas világokba; bepillantást nyerhet Isten dolgaiba; bepillantást nyerhet a Szentlélek munkásainak lelkületébe és abból meríthet, abból olyan dolgokat szerezhet meg, amikkel egyre közelebb jut az Úrhoz, a Jézus Krisztushoz és Rajta keresztül a mi Atyánkhoz Istenünkhöz. Isten legyen mindannyiótokkal, Isten veletek!

KRISZTUS MONDÁSAI AZ ATYÁRÓL ÉS ÖNMAGÁRÓL(*)

(Az idézetek az 1907-ben kiadott Károli Gáspár által fordított bibliából vannak)

Krisztus amikor magáról, mint szellemről beszél, úgy mondja: „én...” Amikor magáról, mint testet öltöttről beszél, harmadik személyt használ: „az embernek Fia...”

Máté

9:6 Az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani. (Márk 2:10, Luk. 5:24)

11:27 Mindent nekem adott át az én Atyám. (Luk 10:22, Jn 16:15)

16:27 Az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében az ő aynyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az Ő cselekedete szerint.

19:28 Ti, akik követlek engem, az újjászületéskor, amikor az

embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe. (Luk. 22:30)

24:30 És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. (Márk 13:26)

26:64 Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljönni az égnek felhőiben. (Márk 14:62, Luk. 22:69)

28:18 **Nékem adatott minden hatalom mennyen és Földön.**

Márk

2:28 Az embernek Fia a szombatnak is ura.

10:45 Mert az embernek Fia... azért jött, hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.

13:27 És akkor elküldi az ő angyalait és egybegyűjti az ő választottjait a négy szelek felől, a föld végső határától az ég végső határáig. (Máté 24:31,13:41)

13:31 **Az ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak.**

14:25 Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, amikor mint újat iszom azt az Isten országában. (Máté 26:29)

Lukács

4:43 Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát mert azért küldettem.

22:29 Én azért adok néktek, miképpen az én Atyám adott nékem, országot.

22:70 (Te vagy tehát az Isten Fia?..) Ti mondjátok, hogy én vagyok!

23:43 Bizony mondom néked: ma velem leszel a paradicsomban.

János

1:52 Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

4:25 (Tudom, hogy a Messiás jön...) Én vagyok az, aki veled beszélek.

5:22 Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta.

6:38 Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.

6:47 Aki énbennem hisz, örök élete van annak.

6:51 Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.

6:54 Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

8:28 Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok.

8:42 Én az Istentől származtam és jöttem...

10:17 Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.

10:18 Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.

10:30 Én és az Atya egy vagyunk... (egy akaratban)

12:46 **Én világosságul jöttem e világba.**

14:2 Az én Atyám házában sok lakóhely van... Elmegyek, hogy helyet készítek nektek.

14:6 Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki nem mehet az Atyámhoz, hanemha én általam.

14:28 Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb nálamnál.

16:15 Mindaz, ami az Atyáé, az enyém. (Máté 11:27, Luk. 10:22)

14:28 Kijöttem az Atyától és jöttem e világba; ismét elhagyom e világot és elmegyek az Atyához.

14:33 E világon nyomorúságtok leszen; de bizzatok; én meggyőztem a világot.

18:36 Az én országom nem e világból van.

18:37 **Én király vagyok.** Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.

KRISZTUS AZ ÚR (*)

Látomások

NAGYPÉNTEKI LÁTOMÁS (HÚSVÉTRA)

Ha festő volnék, megfesteném... de ha megfesteném, a kép akkor is csak gyarlón adná vissza mindazt, ami most a részemre itt láthatóvá válik... csak ez a rettenetes zaj ne lenne!.. Az egész olyan, mint egy zsbivásár... ennyi ember... ilyen felfordulás... ilyen zavar... ilyen kiabálás... ilyen tülekedés... milyen jó lehet annak, aki festeni tud!., annyira plasztikus az egész kép, hogy majdnem megfoghatom... Mintha közéjük tartoznék... mintha velük lélegeznék... mintha hallanám a szívük dobogását, mintha érezném a görcsöt az ujjaimban, úgy, ahogy az ő ujjuk görcsösen begörbül és ebben a mozdulatban benne van a fenyítés... egészen furcsa módon, mint a sas csőre, úgy görbül meg az orruk... van benne valami sóvárgás, valami kapzsiság, valami gonoszság... Az izgalomtól egészen megtépett a ruhájuk; egészen felfűtöttek... egészen az örület határát súrolja, ahogy ezek az emberek kinéznek, ahogy ezeknek az embereknek az egész arckifejezésük megváltozik, ahogy a szemük, az orruk, a szájuk görbül... mintha megszálltak lennének... mintha örültek lennének... mintha eszüket veszítenék... mintha semmivel nem törődnének... mintha vesztükbe rohannának... az Ártatlan véréért követelik? És Ő egyedül van, milyen félelmetesen egyedül!., én ilyen magas valakit még soha sem láttam... magasságát nem a test arányai adják meg; hanem valami nagyság, valami hatalmasság, valami erő van Benne, ami a többiből, mindből hiányzik... azokból is hiányzik, akiken az a sok fém és páncél csörög... azokból is hiányzik, akik oly méltóságosan, bíborpalástban vannak... azokból is hiányzik,

akik messziről szemlélik a dolgokat... Itt senki és semmi nincs ilyen hatalmas... senki sincs ilyen tiszta, mint Ő... itt senkinek sincs ilyen aranyban játszó, kissé vöröses színű haja, mint Neki... itt senkinek sincs ilyen áttetsző fényű szeme, mint Neki... Rajta minden fénylik... Ő hatalmasabb a királynál is, és hatalmasabb mindenkinél, aki itt van és aki itt él...

Vannak itt egy kis csoportban, akikre nem mondhatnám el, hogy faj szerint mind hozzájuk és közéjük tartoznak... van közöttük szolga és úr... van közöttük százados és nagyon szép aszszony... és vannak, akik külön állnak, teljesen külön... És érdekes, olyan, mintha vércseppek hullanának... hullik erről a hatalmas valakiről és hullik azokról is, akik ezeket ilyen megrendült lélekkel szemlélik... És most már mintha ez az örületes ricsaj, ez az örületes zaj, ez az örületes megveszetség csillapodnék... mintha tom-pulna az a zaj, amit a kereszt felállítása okoz... milyen nehezen fűródik a kereszt ebbe a sziklás talajba... mintha meg sem akarná tartani ezt a testet, amely egészen légiesen könnyű... Nézem... már olyan, mintha átszellemesült volna... pedig még test, fogható test, amely szenved, amely rettenetesen gyötrődik... nem csak fizikailag gyötrődik, hanem ezektől az érzésektől, vágyaktól és gonoszszal fűtött indulatoktól is... Én is gyötrődöm ezektől, pedig én csak egy semmi vagyok, engem itt észre sem vesznek... nagyon messziről zarándokoltam ide; nagyon messziről jöttem... én nem is tartozom Izrael fiaihoz, én csak álmodt láttam, amely álom ide vezetett... az álom azt mondta, hogy mennem kell és jöttem... lábaim sebesek, ruhám szaggatott... de nem olyan szaggatott, mint emezeké, akik az örület rombolásának hevében szaggatták meg ruháikat... Micsoda idők, micsoda borzalmak, micsoda előre vetett árnyékai vannak ennek az eseménynek!., milyen fekete lett a föld, milyen fekete... és ezzel a földdel egyenszerűek azok, akik itt most így kitombolták magukat... Azt mondják, hogy vihar készül... valami fedettebb helyről kellene gondoskodnom... jöjj társam, húzódjunk itt meg... húzódjunk itt meg, e kenyérfa tövében... húzódjunk meg, mert baj lesz... hallod már az idők szelét?... érzed már az idők szelét?... érzed már mindazt, ami készülóban van?... minket is el fog sodorni, innét mi sem menekülünk... ma mi is itt

maradunk... ma mi is elpusztulunk? Érdekes, érdekes - a vihar el-
ülőben és nekünk nem történt semmi bajunk?... nem történt
semmi bajunk?

LÁTOMÁS KRISZTUS KERESZTJÉRŐL(*) (ÚRVACSORÁRA)

Gyalult keresztet látok... szálkás, kemény, nehéz... el sem tu-
dom képzelni, hogy akinek ez a kereszt nyomja a vállát, össze
esnék a kereszt súlya alatt... Ez az Úr, a Jézus Krisztus keresztje...
az a keresztfa, amire minden bukottnak bűne és bűnre való haj-
landósága kétezer évvel ezelőtt felfeszítette Őt... Most egészen
magasra emelkedik a kereszt... egyre magasabbra, mintha többé
nem a fájdalom, nem a szégyen és nem a szenvedés keresztje
lenne... a szálkák is elsimulnak rajta... egészen magasan lebeg,
már nem a Golgota lejtőjén áll... egyre magasabbra kerül? Fény-
lővé, erővé válik... besugározza az egész világot... besugározza a
sötétséget, besugározza a poklok, az alacsony világok, a kárhozat
területeit is... besugározza a ti Földeteket is... Minden irányba:
felfelé is, keletre, északra, nyugatra és délre is fényözőn ömlik és
ez Krisztus áldozatának az eredménye... ezek azok a Krisztus pa-
rányok, amelyeket a földi ember számára itt hagyott... Ezek a vib-
ráló erők befognak benneteket is, ezek közel vannak hozzátok...
ezeket könnyen magatokhoz vonhatjátok most, csak bánjátok
meg bűneiteket, hogy ebben a fényözőben, hogy ebben a csodá-
latos erőmennyiségben részesülhessetek és megfürödhessetek...

LÁTOMÁS KRISZTUSRÓL (*)

Milyen volt testvéreim, milyen lehetett a mi Urunk, a Jézus
Krisztusunk? Nem tudom, elgondolkodtatok-e már ezen? Én úgy
láttam, hogy csodálatos volt. De még csodálatosabb lehetett a fel-
támadás után, amikor már teljesen eszmeivé és teljesen szelle-
mivé vált. És éppen olyan csodálatos volt és lehetett, mint ember
- mint ahogy Ő mondotta, az Ember Fia. Vannak festőitek, akik
az elmúlt 2000 esztendő alatt sokféleképpen ihlettettek meg és

sokfeleképpen ábrázolták az emberi Krisztust. Mindenki más-ként. Az egyik a szenvedő Krisztust mutatta be és azon igyekezett, hogy a kint és a mérhetetlen szenvedést adja vissza az Ő arcán. Mások az eszmét látták benne és az eszmei Krisztust örökítették meg ecsetjeikkel és vésőikkel. Megint mások az embert, nem a szenvedőt, inkább korának emberét látták, sőt többnyire úgy gondolták, hogy mivel Jézus a zsidó fajban született, tehát annak a fajnak jellemvonásait, jellegzetes külső vonásait viselhetette magán. Egyesek úgy hitték, hogy sötét, fekete haja lehetett, mások kicsit megvilágosították: gesztenyebarna színt adtak neki, megint mások gondolták, aranyszőke lehetett, hiszen angyal volt. A valóság az, szeretett testvéreim, hogy Krisztus nem a Földé. Krisztus a menny polgára; Krisztus a teremtés pillanatától a mai napig szeplőtelen és tiszta. Krisztus a beérkezett; Krisztus az élet fejedelme. **Krisztus az Isten országának egyik legnagyobbika.** Tehát mint emberre nem vonatkozott rá semmi, ami emberi. Jó, hogy emberi testben élt, és akik emberi testet vesznek magukra, azok magukra veszik az idegek, a zsigerek, a vér és mindennek a kötelékét, érzékenységét és fájdalmát. És ezek őket, akik magasról jönnek és főleg az Urat, a Krisztust még inkább meggyötörték.

De az Ő emberi teste nem a bűn produktuma és következménye volt. És éppen ezért nem vonatkoztak Rá az öröklődés szabályai. Vannak és voltak az emberiségnek festői, költői, szobrászai, akik majdnem hűen ábrázolták az Urat, mint embert. Ő jóval magasabb volt a fajtája férfi típusánál; arca majdnem aszkétikusan sovány; bajusza, szakállja nem rőtes, ahogy sokan gondolják, hanem inkább gesztenyés-barna; haja a szőkének egy egészen picit vöröses árnyalata; homloka magas; szája keskenynek mondható, hisz az érzéki vastag száj többnyire a test-gyermekének jut osztályrészül; orra klasszikus, mint amilyeneket a régi, ó-görög szobrokön láthattok leginkább; foga hófehér és teljesen ép. Legcsodálatosabb rajta a szeme volt, hiszen minden embernél is a szem a lélek tükre; a szem tükrözi leginkább vissza a lélek tüzet, a lélek fényét, a lélek izzását, a lélek erejét, a lélek hatalmát. Benne nem csak a lélek ereje és hatalma izzott, hanem az uralkodó szellemé! A ruházata egészen egyszerű volt: nem a római, nem a görög és

még csak nem is a zsidók népi öltözete. Azt hitték az emberek, hogy többnyire mezítláb járt; nem, mindig sarut viselt. Rengeteget kellett mennie, és ez a vidék sziklás és törmelékes volt, mezítláb nehezen boldogulna ott az ember. Mindezekeken felül, egész egyéniségének egy olyan nagyfokú magnetikus kisugárzása volt, amelyet a Földeteken, bár vannak magnetikus erőkkel megáldott emberek, senkinél, soha nem tapasztalhattok. Az erő Belőle méterekre sugárzott ki, és aki ebbe a sugárkörbe került, az, még ha nem is volt beteg, egészségesebbé vált. Az erő szünet nélkül áradt ki Belőle, mindent megújított, mindent megtisztított és mindent élettel telített.

Emlékeztek arra a leírásra, amikor a vérfolyásos asszony az Ő ruhájának csak a szegélyét érintette? Hitén keresztül ebből a ruhaszegélyből, ebből a pillanatnyi érintésből is annyi erőt tudott kivonni, hogy teljesen egészségessé vált. Az emberek az Úr környezetében egészségesebbnek, fiatalabbnak, frissebbnek, gyorsabbnak, gyorsabb gondolkodásúnak érezték maguk. Mindenki, aki környezetében megfordulhatott, tudta és érezte, hogy nem közönséges emberrel áll szemben. Minden atomja gyógyítólag hatott és minden atomja erőt sugárzott. A keze keskeny, ujjai hosszúak voltak, de nem csak az ujjak végén sugározta ki ezeket az erőket, ahogy azt láthatjátok, amikor kézrátétellel gyógyítanak, hanem bármihez nyúlt, az azonossá vált vele. Gondoljatok csak arra, amikor a földre köpött, a nyálából sárt csinált, azzal megkente a születésétől fogva vaknak a szemét, és az miután megfürdött a Siloám tavában, látóvá vált. (János 9:11) Ilyen csodák azóta sem történtek és nem is fognak történni, mert ilyen tiszta, magnetikus erők tömörülése sehol a Földön nem létezik, és azt senki sem hordozhatná el. Ennek az erőmennyiségnek ha csak századát, ezredét is tennénk egy emberre, az attól a vitalitástól és attól a hatástól, amit az kíváltana, meghalna. Mert vannak a szellemvilágnak olyan koncentrált erői akár a magasságban, akár a mélységben, amelyek nem a földi embernek adtak. Akár a nehéz, súlyos erők, akár a tiszta erők összevont hatása egyformán a test halálához vezetne. Úgy képzeljétek el ezt, mint amikor egy halálra ítéltre nagyfeszültségű elektromos áramot engednek, akkor

az a test elég, megsemmisül. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk a csodálatos, tiszta, mennyei, Isten országából hozott erőknek ilyen tárháza volt. És arra is gondja volt, hogy a halála után a poklok mélyére szálljon, és a poklokba is életet vigyen, és a pokloknak minden anyagba merevedését fellazítsa és ott is forrongást, életet, mozgást, akarati megnyilvánulást, kifejezési készséget hozzon létre.

De ugyanígy, miután eltávozott, az emberek világában is itt hagyta ezeket a parányokat. Ezeket így hívjátok és így is értendő, hogy parányok. Ugyanis ezek az erők parányokra bomlottak és ezek a Föld áldásává váltak. Ezek nélkül a Krisztusparányok nélkül az elmúlt kétezer esztendő nem lett volna lehetséges. Az Úr keresztre feszítése és feltámadása nélkül az átalakulás, a kivettetés már akkor megtörtént volna. **Krisztus áldozata és itt hagyott parányai teszik lehetővé, hogy a Föld még ma is fent áll!** Ezek a Krisztusparányok teszik lehetővé szeretett testvéreim, hogy a Föld a sok gonoszság, bűn, gyilkosság, rablás, gyűlölködés, irigység, bosszúállás, Istenkáromlás, Istentagadás, testiesség ellenére is még fennáll. Ezek a Krisztusparányok teszik lehetővé, hogy még a természeti világ: a fa, a fű, a virág, a talaj, a levegő és minden még étellel telített, még életet sugároz; és a feltámadást, az élet-telítettséget mutatja. **De a Krisztusparányok vissza fognak vonatni!** Amikor a kegyelem visszavonja ezeket az erőket, akkor egyre jobban fogjátok érezni a tömörséget, a levegőtlenséget, a nehéz légzést, a nagy nyomást a szíven, a vérereken; a fák és a természet sorvadását, a nagy-nagy szárazságokat, tomboló vizeket, mert a földi világ nem kapja a feltámadás étellel telített és duzzasztó erejét többé a földi világban. Mindezeket az emberlélek nem ismeri, és éppen ezért visszaél a kegyelemmel, a kegyelem nyújtotta lehetőségekkel, ezekkel a parányokkal. Eltékozolja azokat és lassan-lassan - mint mondom - olyan állapotokat teremt meg, ahol már télre nem jön új tavasz, ahol már hiába várja a rügyezést, a bimbózást és a virágzást, egyre sorvadtabbá válik a világ, mert a Krisztusparányok megkevesbülnek. **Krisztus áldozatából, az Ő áldozatának erejéből éltek ma még ti is mindany-**

nyian, szeretett testvéreim! Krisztus áldozatából, Krisztus erejéből, Krisztus feltámadásából...

KARÁCSONYI LÁTOMÁS (*)

A régmúltból látok egy koldust... csak néhány rongy takarja... Sötét és hideg volt ezen az éjszakán, a csillagok a magasban fényesen és hidegen sziporkáztak... A koldus egyre jobban kezdett fájni és egyre éhesebb lett... kívánt volna valamit inni, amivel a szomját megenyhíthetné, és kívánt volna megmelegedni, mert kegyetlenül fázott... ahogy bebámult a palota hatalmas ablakán, látta a fényt, látta azt a nagy gazdagságot, amivel a palota ura rendelkezett... és egyre jobban érezte a maga nyomorúságát, szegénységét, a maga kivetettségét és koldusságát... igen, koldus volt ő, a Föld nyomorult koldusa, semmije nem volt... és nézte a csodálatos termeket, a hatalmas falakat, a csodálatos képeket, a magas mennyezetet, amely olyan volt, mintha a palota mennyezete azonos lenne az égbolttal... És bent egy fénylő Valaki járkált, akiből csodálatos fény áradt... és ezek után ő csak nézte-nézte a maga nyomorúságát és igen-igen elszomorodott, hogy miként is vált ő ilyen hontalanná, hazátlanná, sőt hajléktalanná... hol fogja meghúzni magát ezen az éjszakán, mivel fogja mezítelenségét betakarni, és mivel fogja megvédeni magát a maró hidegtől?., mivel fogja kibírhatatlan éhségét csillapítani holnap reggel, ha újra feljön a Nap?... Nem tudta, és nem is akarta tudni, mert már minden mindegy volt neki... Csak a fényt, csak ezt a csodálatos, hatalmas palotát és a palota urát bámulta, akit csak időnként, egy-egy pillanatra láthatott meg, mert azután úgy elkápráztatta a fény a szemét, hogy szinte megvakult... És akkor elhatározta, hogy nem megy tovább, mert nem képes tovább menni, hiszen cipője sincs... a kapca, amivel a lábát be takargatta, már rég lemaradt róla, nem tudatos határozat volt ez, hanem egyszerűen az életnek, a tudatnak, sőt mindennek a feladása volt... és semmit sem akart, csak meghalni, és végleg és örökre megsemmisülni, mert elég volt a nyomorúságból, elég volt a szenvedésből... Kívánta, óhajtotta, várta a jótékony halált... de a halál váratott magára, a halál nem

akart megérkezni... közben elájult... és amikor feléledt, nem tudta, hogy halál volt-e ez, vagy álom, és mi történt vele?... Csak azt látta, hogy ekkor már a palotán kívülről jön a csodálatos fény... és az a csodálatos Valaki néz rá: rá, a hajléktalanra, az otthontalanra, a koldusra, a nyomorultra, a csonka-bonkára... őt nézi, egyedül őt nézi átható, sugárzó tekintetével...

És akkor ez a csodálatos Valaki levette magáról a palástját és betakarta vele őt, a koldust, majd megetette és megittatta... a koldus pedig vágyakozva nézett fel jótevőjére, és nézett be a hatalmas palotába... ez a hatalmas Valaki azonban azt mondta neki, hogy a palotába most még nem jöhet be, de majd egykor bejuthat, ha neki is lesz olyan ruhája, ami méltó a palotában való megjelenéséhez. És akkor a koldus arra gondolt, hogy neki, aki a koldusok birodalmából jön, ahol olyan sok hozza hasonló koldus van, talán meg kellene kérnie ezt a hatalmas Valakit, hogy jöjjön el vele a nyomorúságok világába, ahol mindenki tele van betegséggel nyomorúsággal, csúnya, gennyes kelevénnyel; ahol éheznek, szomjúhoznak, fáznak és reszketnek annak a világnak lakói; ahol senki nem bízik senkiben, ahol mindenki ellensége a másoknak, és ahol az egyik koldus azt nézi, hogy mit lehetne elvenni a másiktól... Arra gondolt, megkéri ezt a hatalmas Valakit, hiszen veszíteni valója nincs... Legfeljebb elkergeti őt, amiért azt merészelte kérni, hogy adjon koldustársainak is éhséget csillapító ételt, forró italt és rongyaik helyett ilyen szép palástot, mint amelyet most ő kapott, és őket is részesítené abban, amiben ő részesülhetett... És mintha csak megértette és meghallotta volna az ő hangtalan gondolatait ez a csodálatos, fényes Valaki... kézen fogta őt és lement vele a nyomorúságok világába, a koldusok birodalmába; lement vele a szegénységbe, a betegek, a leprások közé, a csúnya, kelevényes, gennyes, sebes emberek közé... És akkor csoda történt... itt is, ott is eltűntek a kelevények; új palástok nőttek ki belőlük... de mintha akkor már nem is ez a hatalmas, nagy, csodás Valaki adná nekik ezeket a palástokat, hanem a saját testükből nőttek ki azok és meleget adtak nekik. A külsejük kezdett fényesedni, kezdtek erősödni és étellel telítődni... lassan-lassan

eltűntek a múlt szennyes maradványai, azok a hulladékok, amelyeket ők, a koldusok halmoztak fel... Lassan minden kitisztult, megszépült és észre lehetett venni a fényesedő, a felkelő napot... Szent Karácsony reggele volt...

KARÁCSONYI LÁTOMÁS (*)

Sokan vagyunk itt ma... és még többen vannak itt a szellemvilágból, hogy megláthassák ezt a képet, amelyet most ez a csodálatos angyal kíván nekem megmutatni... Ezek a szellemek, akik itt vannak, még nem angyalok, még közel vannak a Földhöz, de már a testükből levetkőztette őket a halál, és nagyon szeretnék az Úr születéséről valami bizonyosságot kapni... sok közöttük a kétkedő és bizonytalankodó... Most mindannyian félreállnak és utat nyitnak az angyalnak, aki mindannyiunknál hatalmasabb... olyan hatalmas, mintha a lábai itt az én lábaim előtt lennének, szárnya pedig az eget verdesné... a szárnya aranyszegélyű, és ez az aranyszegély hullámozva emelkedik a magasságok felé... Most egy kékes-lilás függőnyt lebbent fel előttünk és most láthatom ezt a piciny; jelentéktelen kis városkát, Bethlehemet... Sok-sok ember szorong egymás hegyén-hátán... kordék, szamarak, kétkerekű kocsihoz hasonlatos dolgok... vannak, amiket emberek húznak, és vannak, amiket állatok... sok az állat, főképpen a szamár... egyesek számaron ülnek, mások gyalog mennek... megint mások csoportokba verődnek... nagyon sötétedik már, és még sokan az utcán kószálnak és nem kapnak semmiféle szállást... Egy kis várost látok... de össze van zsugorítva a kép, és igen-igen sötét... mondhatnám, egy nagy labdába vagy egy nagy kristálygömbbe beleférne ez az egész város... ez Bethlehem, amit én itt látok... Ez fölött, egy másik síkon látni azt a vidéket, ahol úgy gondolom, az Úr születhetett... ez fény sugarakkal össze van kapcsolva az előző, sötét képpel, amelyben ez a sok-sok ember mozgott és nyugtalanul kereste a helyét, hogy hol tudná magát az éjszakára meghúzni...

Azáltal, hogy a két kép össze van kapcsolva, már nagyobb, kiteljesedettebb és sokkal világosabb lett a kép... Ebben a világos

képben már tisztán látom azt a helyet, ahol állatoktól körülvéve megszületett a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Én Őt a nagy fénytől és a sok-sok körülötte lévő, mozgó szellemtől nem láthatom... emberek is mozognak a hely körül... és érdekes módon érzékelem, hogy az állatvilág milyen érzékeny a szellemi erőkkel szemben... ezek a delejes erők erősen hatnak rájuk és nyugtalanítják őket... Nem csak ez az egy istálló látszik, ahol az Úr van, hanem több ilyen istállószerű hely is van, ahonnan kiterelték az állatokat, hogy pénzért kiadják azoknak, akiknek nemigen van pénzük ahhoz, hogy valami jobb helyen nézzenek szállás után, meg azután ezek a jobb helyek már réges-régen be is teltek... voltak, akik sokkal előbb jöttek, mint ahogy kellett, valószínűleg, hogy helyet kapjanak, és volt elég pénzük arra, hogy hosszabb ideig távol legyenek, és az étkezésüket is biztosítani tudják távol a lakóhelyüktől... Most ez a kép egy nagyobb képpé változik, ahol már alig látok valamit az emberekből, az állatokból vagy a karámokból... Már csak azt az egy helyet látom, ahol az Úr megszületett... ennek a helynek az oldalai szellősek, nem olyan beépített istálló, amilyeneket én ismerek... ennek inkább teteje van, meg itt-ott oldala, nagyon sok hézaggal... és ezek a hézagok megnagyobbodnak és ezekből belülről árad a fény kifelé... felülről pedig sugárözönben árad a fény arra a pontra, ahol én úgy gondolom, de nem tudom biztosan, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus van...

És ez most egy még hatalmasabb képpé változott, ahol már semmi, de semmi emberi nincs... Ez a legszebb... ez a legcsodálatosabb... itt csak fény van... és nagy-nagy békesség... és itt érzékelem azt, hogy testvére vagyok mindenkinek, és ők is testvéreim, bár érzik, hogy bűnös ember vagyok, de mégis testvéruk... Csodálatosan énekelnek... szépen, csengően harangoznak... itt már az istálló csodálatos kristállyá lett... itt már minden arany, minden fehér, minden ezüst... Érdekes, ahogyan lenről jöttem, lent az a sötétlilás, feketés, kékeség volt... azután felfelé már tisztult egy kicsit... olyan, mint a tejszínű köd, sűrű... de itt már minden fehér, minden átlátszó, minden ezüst, minden arany... és itt már csak egy picit maradt abból, ami ott lila volt... abból ilyen

halványkék lett... és ez a halványkék egy személyről, a jászol melől árad kifelé... és felülről is egyre nagyobb a fény... és nem tudom és nem is merem nézni... vakít a fény... Már csak fényt látok és semmi mást... ez a fény most ránk is vetül, mindannyiunkra, akik itt vagyunk... azokra a szellemekre is, akik látni kívánták az Úr születését, és ránk is, akik itt ülünk ebben a durva, sötétszövésű anyagi testben... Milyen durvák, milyen esetlenek vagyunk ezekhez a csodálatos lényekhez képest és ehhez a csodálatos angyalhoz képest, aki most már szárnyával eltakarja előlem a fényt... Sötétben vagyok... sötét világban élek... sötétben botorkálok... keveset tudok... kevés az alázatosságom... nem vagyok jó... milyen gyarló és csúnya vagyok ezekhez csodálatos lényekhez képest...

(a médium ébredése után mondja:)

Olyan gyönyörű valakiket láttam...

LÁTOMÁS KRISZTUS ÜZENETÉRŐL (*)

...Erősödik ez a zúgás... az előbb még teljes volt a csend és hallottam még a lélegzetvételeket is... és most pedig egyre erősebb a zúgás, olyan, mint amikor a szél erősen fúj... Semmit nem látok... mintha valaki fogna engem ebben a puha szürkületben, és a figyelmemet felfelé irányítaná, hogyha megszűnik ez az erős zúgás, akkor hallok-e valamit... azt mondja, hogy figyeljek és a hang hallható lesz... Most már alább hagy a szél zúgása... Valakinek a finom, halk, szelíd hangja hallatszik... úgy tűnik, mintha közel lenne és mégis messze van; úgy tűnik, mintha messze lenne és mégis közel van; úgy tűnik, mintha ez a Valaki mindent látna, de én nem láthatom Őt; úgy tűnik, mintha mindent tudna, de én semmit sem, vagy csak nagyon keveset tudok Róla... Azt mondja a hang: *„jőjjetek hozzám mindannyian, akik megfáradtatok... jőjjetek hozzám mindannyian és én megvigasztallak benneteket... jőjjetek hozzám Atyámnak áldottjai és én új életet adok néktek... Jőjjetek hozzám és megismerhetitek az igazságot... és ha megismeritek az igazságot, szabadokká váltok... és ha szabadokká váltok, semmi nem árthat néktek... és ha semmi nem árt néktek,*

egészségesek lesztek... és ha egészségesek lesztek, akkor mit is kereshetnétek továbbra a halál völgyében?... És a betegeitek általam meggyógyulhatnak... és a száműzöttek általam visszatérhetnek... és az elveszettek megkerülhetnek... és a békétlenek megbékélhetnek... és a szennyes szívűek tiszta szívűek lesznek... és a tisztaszívűek megláthatják Istent, az én Atyámat Istenemet... Ti az enyémekek vagytok... ti annak az iskolának, amely a nevemet viseli, tanulóit vagytok... és titeket épp úgy, mint az egyházamat Péterre, a hű tanítványomra, Péterre a Kősziklára, Péterre, a hit apostolára bízom.... és ő vezet benneteket... és ha a vezetése alatt megmaradtok, hozzám találtok... elérkeztek hozzám... erre várok”...

Elhalkult az amúgyis halk hang, és újra erősödik a szél zúgása... ez a szélzúgás az újjászületés, a tisztulás, a feltisztítás folyamata... miként a szél elfújja a szennyet és tisztítja a levegőt, azonképpen a Szentlélek zúgó ereje felpezsdíti a lelkeket az újjászületésre, megerősíti a lelkeket a megtisztulásra, a megigazulásra, a megszentelődésre, a kegyelem állapotába való beérkezettségre... Most már a szél sem zúg... csak mi ülünk itt beteg, törődött, bűnös emberlelkek... méltatlanok Isten kegyelmére és Krisztus mérhetetlenül nagy áldozatára...

KARÁCSONYI LÁTOMÁS (*)

Az Úrvacsora asztalát látom... hosszú és mintha már mindenki elment volna az asztaltól... de maga az asztal még áll, és rajta Krisztus jeleit: a kenyeret és egy kehelyben egész sötét vörösen csillogó bort látok... Ez a kenyér és a bor aranyszálakkal van összekötve a magasabb világokkal, vagy ott valakivel... ezt pontosan nem látom, de ilyen aranyszálak mennek a kenyérből és borból felfelé és fordítva, fentről is jönnek ezek az aranyszálak a borhoz és a kenyérhez... És most egy kéz, egy finom szellemi angyalkéz megtöri a kenyeret... és ahogyan megtöri, egy egészen más kép tárul elém... Azt hiszem, Bethlehem lehet, de most másképpen látom, mint ahogyan eddig valaha is láttam... és csak egy istálló belsejét látom... igazán nem is istálló ez, mert az állatoknak

is melegebb istállóik vannak, ez csak olyan ideiglenes, szellős istálló, amibe csak akkor kötik be az állatokat, ha túl sok az állat és a rendes istállókban nincs hely... Kimondottan hideg van itt, és minden olyan rideg... és ebben a hidegségben, ridegségben valaki belép és kissé meghökkenten körülnéz... egy fiatal férfi... és azután visszalép, majd egy szamarat bevezet ide, aminek hátán egy fiatal, nagyon szép arcú, - különösen a szemei csodálatosak - nő ül... most a férfi lesegíti a szamar hátáról a fiatal nőt, és a szamarat beköti a többi állat mellé... ez a szamar is át van fagyva, és kezd a többi állat felé húzódni, amit ezek nem szeretnek... szinte félelem van a többi állat szemében és igen nyugtalanok, idegesek és mozgékonyak lesznek. A fiatal nő ehhez a vályúszerű valami mellé ül le, igen nyugtalanok látszik ő is... igen nyugtalanok látszik, és kifelé indul... a fiatal férfi mindenképpen igyekszik visszatartani, de a nő elvágyik és menne ki ebből a környezetből... kimegy, újra és újra nyugtalanul az eget kémleli... bent pedig egyre jobban erősödik az állatok furcsa hangja... és az egész környéken nagy-nagy nyugtalanság, kibeszélhetetlen nagy nyugtalanság vesz erőt... Kívülről egészen sűrű, gomolygó felhő vagy köd, fekete, kormos köd áramlik be és szinte megfojtani igyekszik ezt a fiatal nőt, aki alig kap levegőt, alig tud lélegezni... most a fiatal férfi újra visszasegíti ebből a sötét gomolygásból az istállószerűségbe...

*

És most egyszerre egy hatalmas valakit látok... hatalmasabb ennél az istállónál... szinte olyan nagy, mint a Föld... óriási valaki, hatalmas szárnyakkal, csodálatos, hosszú arany hajjal... minden porcikájából fény, békesség és nyugalom árad... és ezzel az érzéssel mintegy letörli a fiatal férfinek és nőnek a lelkéről ezt a bizonytalanságot, ezt a nyugtalanságot és most nagy-nagy csend és nagy-nagy békesség lett...

*

Az én szívemben is nagy-nagy békesség van... valamit kaptam, valamit kapok ebből a békességből, ebből a megnyugvásból... és most látom, hogy az angyal csak a fényt hagyta maga után... de

talán ez nem is az angyal fénye már ez már nem... ez már a jászolból árad... Mennék közelebb a jászolhoz, de nem merek, mert ebben a nagy fényességben látom, hogy rongyos és tépett a ruhám... és egyáltalán nem ünnepélyes... de immár emberek jönnek és az ő ruhájuk is olyan emberies, mint az enyém, így hát egy kicsit közelebb merészkedem... Ez nem is emberi test, ez az Isten Fia, Aki ma született e világra... ez a test egy csodálatos fényttest... ez a test egészséget, tisztaságot, fényt, szeretetet, boldogságot hordoz... ez a test nagy áldozat, a létrejötté is nagy-nagy áldozat... és ami történni fog Vele, még nagyobb áldozat. Ez a csodálatos test, amely megtörtetett értem, értünk, mindannyiunkért... ez a csodálatos test, amely íme, ennek a kenyérnek finom, illatos, puha belét, ízét, zamatját adja... íme a test, amely a kenyérnek finom arany színű héját adja; íme a test, amely ebből a kenyérből árad, ebből épül fel, illetve a kenyér e testből épül fel... úgy érzem, hogy ebből a kenyérből már többször kaptam... és mégis ilyen erőtlen és rongyos vagyok? És e kenyérből, vagyis az Úr testéből, kékes, aranyos és zöldes fények sugároznak ki erre az üvegre, amely egyszerű volt, de ettől a bortól kristályá vált... és ebben a kristályban mindenféle színek csillognak, sőt, mi több, mintha rubintból lenne körülrakva és a rubiniból lassan vér csörgedezik le az üveg falán és ebből az üvegből is erős fény sugárzik... De most már nem erre a piciny kis testre, hanem erre a magas keresztre, amely olyan magas, mint az angyal volt, aki a fényt, a békességet, a hírt hozta, hogy Bethlehemben a Szabadító megszületik és aki békességet és nyugalmat adott nekem is és az állatoknak is... És most ezen a keresztén is végigcsurog a bor, illetve most már nem bor, hanem sűrű vércseppek... szinte érzem a friss vér szagát; szinte érzem és borsódzom tőle, amennyi fájdalmat, amennyi gyötrelmet, amennyi szenvedést hordoz e vérnek minden áldott cseppje. Ezt a vért fogták fel ebbe a rubintos üvegbe... ez valóban nem bor, hanem az Úr vére... ez valóban nem az a piciny kis gyermeki test, és nem is az, ami a keresztén kiszenedett... ez már kenyér, de ez a kenyér abból lett!..

*

És ezt most valaki visszateszi az asztalra és valaki hangosan

mondja: „*ez az én testem és ez az én vérem... a test és vér; a test, amely megtöretett, a vér, amely kiontatott a bűnök bocsánatára... vegyétek és egyétek, és mindenkor ezt cselekedjétek az én emlékezetemre*”... Most valaki elvette a kenyeret és elvette a bort... most valaki egy aranyvesszővel mindannyiunk szívét megérinti és ezt mondja: „én vagyok a hírt hozó angyal... dicsőség a magasságban Istennek, és békesség néktek és minden jóakarátú embernek”... és most felveszi a vesszőt, felveszi a bort és a kenyeret és suhogó szárnyakkal elrepül vele...

*

Most valaki más jön és az asztalra egy fehér gyertyát tesz... a gyertyát meggyújtja és a csengőt - mintha belőle csengene - meg-
rázza és ezt mondja: „legyen a ti ünneplésetek teljes; ünnepeljen a lélek, ünnepeljen a szellem, hogy Krisztus a mai napon megszü-
letett és hogy a megszületésével a kenyér és vér áldozat lehetővé
vált, hogy akik hisznek Benne, örök életük legyen”... Most már
csak ezt a gyertyát látom, amelyet nekünk gyújtottak és amelynek
a fénye az ünnepeken velünk marad, hogy mindannyiunknak
fényt és világosságot adjon...

LÁTOMÁS KERESZTEKRŐL(*)

Ilyen régi temetőt csak álmomban láttam, talán még ott sem...
nem hasonlít a mai temetőkhez... talán a mai temetőknek van egy
kis része, ahol ilyen behorpadt, besüppedt sírhalmok vannak, el-
rothadt, megdőlt keresztekkel... Igazából, ha megnézem, nem is
temető ez... azért gondoltam temetőnek, mert olyan sok keresztet
látok a földre süppedve, bemohásodva, megdőlve, szinte bele-
gyökeresedve a földre... mintha a különböző növényzet már itt is,
ott is kinőne belőlük... Valaki azt mondja nekem, hogy ezek a ke-
resztek azok, amiket az emberek leraknak a maguk válláról... na-
gyon sok ilyen kereszt van... de azokat az embereket, akik ezeket
a keresztekét lerakták, nem látom sehol... Másutt viszont azt lá-
tom, hogy új fából friss keresztekét ácsolnak... de ezekre a frissen
ácsolt keresztekre nem az önmaguk rossz természetét akarják fel-

feszíteni és még csak el sem akarják hordozni azokat, hanem mások részére ácsolják és állítják fel a keresztek... Vannak, akik a mások által rájuk rakott keresztet felveszik és elhordozzák... és vannak, akik fáradtnak látszanak, nagyon csendesek, és mégis minden zokszó nélkül odamennek, és felveszik... de hogy honnan tudják, hogy melyik keresztet kell felvenniük, azt nem tudom... és azt sem tudom, miért veszik fel, amikor szándékos rosszat látnak azok részéről, akik a keresztek ácsolták?., mégis minden zúgolódás nélkül, nagyon alázatos lélekkel felveszik ezeket a keresztek, és elhordozzák... és nem kérdik, hogy miért én Uram?.. Azután látom, hogy az egyik sírból, amit kőbe vájtak, nagy fényesség árad... e körül a sír körül is eldobált keresztek láthatók... és nézem, ahogy innen, ebből a sírból áradó fényből jönnek elő - csak így mondhatom - a fény gyermekei és felveszik ezeket a keresztek... vannak közöttük, akik nemcsak a sírbolt körüli keresztek veszik fel, hanem eljönnek erre énfelém is, ahol ezek a mohás és rothadó keresztek vannak, amik már belenőttek a földbe, és szinte a kezükkel, nehéz munkával ássák ki ezeket a keresztek... felveszik a vállukra és viszik a fény irányába, viszik a fényes sír felé...

Most úgy tűnik, mintha a mély álomból ébredt, emberies kinézésű valakik ezeknek a fény gyermekeinek példájára felvinnék ezeket a rothadozó, mohás keresztek, és lassan megindulnak vánszorogva, nyögve, könnyezve, sírva amazok után hosszú, lassú menetben... ezt nevezném erőltetett menetnek... ahogy így sírva és könnyezve menetelnek, eszükbe sem jut, hogy újra letegyék a már felvett keresztek... íme, most e felett a sziklasír felett egy hatalmas kereszt rajzolódik ki fényből az égen... és ezen megjelenik egy fény-ember... azért mondom, hogy ember, mert akit látok, nem szellem, de fény árad belőle... és látom, hogy a testéből a sűrű vér nehéz cseppekben hullik alá... és ahogy aláhullik, a fény magába szívja ezeket a vércseppeket, és onnan ezek a vércseppek rápermeteződnek azokra, akik vánszorogva cipelik ezeket a mohás, rothadó keresztek... És íme, most megnyílik ennek a sziklasírnak a szája, és ebből hihetetlen mennyiségben, szárny-

suhogások közepette angyalok sokasága jön elő... és ezek felkarolják és magukkal emelik ezeket a kereszt súlya alatt roskadozókat... fel a magasba, a kereszt csúcsa felé, ahova az van írva, mint Krisztus keresztjére: INRI... (Immánuel Nazarenus Rex Iudeorum - Názáreti Jézus a zsidók királya) De hiszen ez Krisztus keresztje!, és Krisztust éppen hogy csak észzelem... ebből a vérző fényjelenségből az arcát nem, csak a lábait látom... jaj Istenem, ezek a kékülő, zöldülő, agyonvert lábak.... és most ezekhez a vérző, szegekkel átütött lábakhoz emelik a fényes angyalok azokat, akik ezekkel a kereszttekkel mégis beérkeznek... és ezáltal Krisztusban ők is feltámadnak... jaj de a lábai... a lábai valami szörnyűek... a színük.... az a sok ütés, az a sok véraláfutás, az az élettelenység ... Itt viszont még mindig rengeteg elhagyott keresztet látok... most jön egy kicsiny, piciny kis csoport... ez a csoport mi vagyunk... Jaj, de gyenge módon viszem ezt a keresztet... tántorgók, imbolygok, botladozom, pedig az én keresztem nem is olyan nehéz... vannak, akik a keresztet annak látják, aminek az Úr mondotta: „*az én igám könnyű és az én terhem gyönyörűsége*”... (Máté 11:30) de mi nem vagyunk képesek ezt annak látni... Mindaddig, amíg mi és mindazok, akik a Földön alázatos lélekkel hajlandóak a keresztet elhordozni, az Úr e kékülő, zöldülő meggyötört lábaihoz el nem érünk, fel nem támadhatunk... Most már csak egy egészen kicsiny kis kékes fényt látok, olyat mint a lidércfény... de most már az is csak pislákol... és íme, ki is aludt...

(A médium ébredése után mondja:)

Arra emlékszem, hogy meg vagyok rendülve; valamilyen szörnyen agyongyötört, holt lábakat láttam...

A BOLDOGSÁG VILÁGAI(*)

Oktatások és látomások a boldogság világairól

ÜNNEP A MENNYBEN

Itt van valaki testvéreim, aki ritkán jön ugyan közetek, de mivel ma ünnep van, ezért ezt az ajándékot nektek szánja... A következőket látom: emberi könnyeket, mint morzsákat szedegetnek össze. A könnyeket összerakják... ahogy összerakják, hatalmas, nagy, fénylő, csodálatos kristályokká alakulnak... olyan kristályokká, mint a Földeteken a gyémánt... Vannak, amelyek fehéres, kicsit kékes, némelyek kicsit sárgás színben játszanak... mindent, mindent feldíszítenek velük... Ha ezeken keresztül áthatolok, akkor látom a mennyet és egy nagy kaput... a kapu a szivárvány minden színében fénylik és tündököl... és olyan, mintha mindenfelől lenne megvilágítva... mintha nemcsak Keletről, de az egész teremtett világmindenség minden oldaláról érné a menny kapuját ez a sugárzón... a kapu fölé ez van írva: Ünnep a mennyben... Ha bepillantok - mert én a kapun kívül állok, hogy hozzátok is közel legyek - olyasfélének látszik ez a hatalmas, végeláthatatlan, szemmel be nem fogható nagy terület testvéreim, mintha sem eleje, sem vége nem lenne, és olyannak, mint mikor csodálatos nagy palotákban oszlopok között, nagy, duplaszárnyú ajtókat kinyitva, több hatalmas szobát láthatnánk be egyszerre. Ezen a nagy; csodálatos palotán túl - bár nem láthatom a végét - de mégis vannak bizonyos területek még, ahol nagyobb a fényesség, ahová nem láthatok be és nem léphetek be... De itt is nagy a fényesség és csodálatos a pompa... a földi értelemben vett pompával nem lehet összehasonlítani... És bár színes, mégis minden átlátszó és áttetsző... mintha mindazok, akik ott élnek, magukból sugároznák ezt a csodálatos fényt... Minden szín között a kékesen-hófehér világít a legerősebben... mintha hó lenne, de nem hó; mintha jég lenne, de nem jég; mintha ezüst lenne, de nem ezüst; és mintha arany lenne, de nem arany... a legszebb színek látszanak: az arany, az ezüst, a hófehér és ez a különleges - nagyon különleges

- kékes fény...

Érdekes, hogy azokon, akik erre, hozzám közelebb és nem egészen a belső termeknél vannak, hanem ezeken a külső részeken, zöldet is lehet látni...mintha a győzelem koszorúi lennének rajtuk... mintha olyan emberi lelkek lennének itt, akik legyőzték a halált, akiknek nem kell visszatérniük a Földre... mint ahogy a győzteseknek, nekik is babékoszorút és pálmaágot adnak, és úgy tűnik, mintha ők azt magukból hozták volna ki, amire ők nagyon büszkék is, de nem úgy, mint a földi ember... azonban mégis van bennük olyan érzés, hogy ezt ők tudták kihozni önmagukból, és a hála érzései is belevegyülnek ebbe... Mint mondom, a belső termekben több a csillogás, több a hófehér, több az arany... egyes helyeken egészen sűrű, ködszerűek ezek a színek... az arany - mondom - nem arany, hanem fény, a fény koncentrációja, amely az ott élőkől jön... és olyan különleges fejdíszeket viselnek, mintha a hovatarozásukat jelentené az a fejdísz... Oly csodálatos mennyei énekek és dicső himnuszok hangzanak... más helyeken meg gyermekies énekek hangzanak és néha csengők csilingelnek... de mégis - jaj, nem tudom visszaadni! - tökéletes a harmónia a bent ünneplők között is és a zene hangjai között is... és csengők és harangok szólnak... amonnan erőteljes a harangozás, mint amikor a bronzharangnak nagyon erős a hangja: bim-bam, bim-bam... másutt egészen lágy a hang: csing-csing, csing-csing... egészen halkán szól, alig hallható... azután, mintha orgona szólna sok fujtatóval... olyan nagy szerkezet, olyan megrázóan, olyan szépen szól... azután megint másutt - mint mondom - olyan gyermekiesen szól, nem annyira tömör, nem annyira súlyos, nem annyira fennkölt...

És mindenki boldog!., a boldogságot nem a másiktól kapja, hanem önmagában van, és mindenki azon igyekszik, mit adhatna a másiknak, hogy annak a boldogság és tiszta örömezését még inkább fokozhatná... És most, egész messze, arra bent, amerre én nem mehetek, amely tőlem messze van, amelybe csak egy pillanatra tekinthetek... ott, arra nagyon nagy a fény!., ott már olyanok ünnepelnek, akiktől még mindezek, akikről beszéltem nektek,

még messze vannak... de nem irigyek és nem is szomorúak, hanem inkább nagyon is boldogok és örömteliek... és azért van itt a zöld szín, mert teli vannak reménységgel - igen, reménységgel hogy egykor majd ők is ott, és úgy ünnepelhetnek... ők is olyan közelségben lehetnek az ő megváltó Krisztusukhoz és az ő Istenükhöz... Ott, a belső termekben, ahol azt a kékes fényt látom, ott úgy hogy az a fény a hittel van kapcsolatban, és náluk már a hit tudássá vált... Csodálatos ékszerek vannak rajtuk... de nem olyanok, mint a földi emberé... nem hideg csillogásúak és nem olyanok, mint amiket gazdagságon keresztül lehet megvenni... hanem olyan ékszerek, mint amiket ők maguk mindazzal, ahogy éltek és ahogy élnek, az életmódjuk adta nekik... mintha nem lennének az ékszerek mindig rajtuk... mintha a környezetükhöz, a házukhoz, vagy palotáikhoz tartoznának... És úgy tűnik, hogy most az ünnepre mindenki a legszebb ruháját vette fel... mindenki, amije van, azzal jelenik meg, hogy azzal is örömteljesebbé, ünnepesebbé, boldogabbá tegye ezt a nagy ünnepet, ezt a hatalmas ünnepet, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk megszületett!...

Valamikor úgy lesz, hogy mindazok, akik még csak az előcsarnokban vannak és akik még ott sincsenek, azok is sorba bejutnak oda Krisztus igazságán keresztül. Valaki most itt azt mondja: „nincs más út, nincs más mód a Földről a mennybe jutni, csak Krisztus útja, amely az egyszerűség, az alázatosság, a tűrés, a békességre való törekvés, a hála érzés, a szeretetben való munkálkodás útja...” Most azt mondja, nem akar ünneprontó lenni; ezért akik még mögöttem vannak, azokat most ne nézzem meg. Csak onnan nézzem, ahonnan kezdve már az öröm, a boldogság, a harmónia, a megelégedettség érzését és főként a hála érzését viszik be ezekbe a csodálatos, ünnepi díszben lévő termekbe, hogy ott tovább adják a mellettük állóknak. Így megy és megy befelé... egészen oda a belső terembe, ahol - úgy gondolom - a hatalmas, teremtő Isten trónusa van; ahol - úgy gondolom - végső soron így egymásnak átadva, az érzéseket feldagadva, felduzzadva, a boldogság és öröm könnyeit összeszededgetve oda jutnak az Ő zsázmolyához, az Ő trónusához!... ezeket oda, abba az arany ködbe

viszi be... oda, ahova én már nem láthatok, ahová én nem mehetek, bár szeretnék menni, de nem mehetek!., viszi, viszi oda, ahonnan olyan csodálatos fény és csodálatos hang jön, amely engem, ha soká hallanám, talán el is pusztítana!... Most egészen öszszezsugorodott a fény... egészen megszürcült és megsötétedett minden... Többet nem láthatok... mennem kell...

LÁTOMÁS AZ IGAZSÁG VILÁGÁRÓL(*)

Itt vagyok... a helyemet elfoglaltam... az ajtót nyugodtan kinyithatod... Csodálatos világ tárul elém: a fény özöne végtelen... mindenhová besugárzik... mindenén átsugárzik... mindent világossá, tisztává, fénylővé, ragyogóvá tesz... ez az Igazság világa: hófehér... hófehér az Igazság világa... ide semmi tisztátalan be nem mehet... sem érzések, sem vágyak, sem erők, sem gondolatok alakjában... Felfoghatatlanul nagy az ereje, és a mindenre való kihatása ennek világnak... még a legnyomorúságosabb, legsötétebb világokra is pezsgést, életet, mozgást, élni akarást visz... Ebből a világból sugárzik alá a fény a földi világba is a mi Urunkon, a Jézus Krisztusunkon keresztül... Ő egy a fényvel... egy az Isten akarásával... egy az Isten nagyságával és dicsőségével... Ő Istenben él... Igen, a Földre is alásugárzik a fény, de a Földön már sokat veszít a fényességéből és a ragyogásából... nem az erejéből, hanem a fényességéből és a ragyogásából... homályok keletkeznek benne, emberi igazságok keverednek bele... egyes helyeken el van ködösítve... más helyeken, ahol nagyon erősen keveredik az emberi értelemmel kialakított igazsággal, az emberi értelmezésekkel, ott szürkésen zavaros... Két részen egészen tiszta és ragyogó a fény, bár azon a részen, amelyről azt mondom, hogy ragyogó, a szélek tépettek és szürkék... Ez a két rész itt úgy van jelölve, hogy a Szentlélek Igazsága és a Keleten megőrzött Igazság. A Szentlélek Igazságát megsötétítik mindazok a mágusok, mindazok az igazság törvényének bizonyos fokig való ismerői, akik belekontárkodva abba, az igazság erejének természetes, felfelé való áramlását ellenkező irányúvá, visszaforgóvá alakítják... A másik részen, a Keleten megőrzött Igazság az, amiről most

szólnom kell... bár az, aki kinyitotta az ajtót, azt mondta, hogy talán nem értitek helyesen, de mondjam, amit látok...

Hull a hó... hull a hó... fehér, tiszta, gyönyörű... most egy hópehely kerül a látókörömbé... a hópehely oldalaira rátűz az igazság fénye... ettől, mint a gyémánt, ragyogóvá válik... A hópehelyben egy emberi világot látok, ahol külső látszat, emberi igazságok szerint élnek... szinte alig-alig van itt ebből a hatalmas Krisztusi igazságból, sőt még a Teremtőt is tagadják... (Kína) Azután elhagyva ezt a világot, az út felfelé vezet... Azt mondja ez a valaki: „Tibet...” azt mondja ez a valaki: amit látsz, ez a Földön valóság...” Mindent hó takar... azokat a hatalmas csúcsokat, azokat a hatalmas bérceket is... ide nem ér el az emberi tülekedés, az emberi nyomorúság, az emberi értelmetlenség zaja... és itt is emberek élnek... ezekről az emberekről nem tud a világ... És ezekben a furcsa hajlékokban minden emberi rang nélkül, minden emberies, kiváltságos szerep nélkül csak azért élnek, hogy tisztán tartásák az Igazságot nemzedékről nemzedékre... nagyon kevés a számuk... és ide nem fog felérni az emberek ereje, hatalma és erőszakossága... Ezek Isten választottjai... ezekre azt mondhatnám, szent emberek... ezekre azt mondhatnám, világi értelemben jelentéktelen, de az Igazság szempontjából annál nagyobb szolgálatot tevő lelkek... Akármilyen furcsán hangzik is, mindaz, amit itt tűzként, fáklyaként őriznek, az Krisztus igazságából való... még azokból az időkből valók, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus csak szellemileg élt felettük, a Földre még nem tette a lábát... Régi időkből valók, tiszták és szentek ezek az érzések, amelyekkel körülveszik és szolgálják ezt az Igazságot... Úgy nézem, majd eljön az az idő, amikor ez az Igazság a világba lép, de nem lesz már hosszú életű, mint ahogy nem lesz hosszú életű a Szentlélek Igazsága sem... és azután minden, ami rossz, amiben nincs az Isten Igazsága, veszendőbe megy... Most már jövünk a hegyről, a szikláról lefelé... már csak egészen kicsi, pislákoló fénynek látszik... Újra hull a hó... újra hull a hó... és ahogy leérünk, már a hó is fekete... már a hó is piszkos... mindent beszennyez, bepiszkít az emberi bűn...

LÁTOMÁS A SZIVÁRVÁNY ORSZÁGÁRÓL(*)

(A médium vezetője a médiumhoz: „Engedd el magadat, nem kell félned! Bíz rád magadat!.. neked mondom, neked bizony... miért vagy úgy megrémülve?., ha nem jössz velem, nem részesülhetsz abban, amiben részesíteni szeretnék... mert ha testben maradsz, nem tudod mindezt tapasztalni... nyújtsd ki a kezedet, úgy ni!.. Na látod, ugye, hogy mennyivel könnyebbnek érzed magadat?., milyen érdekes is az ember, fél az ismeretlentől... tizenöt éve, hogy tapasztalod ezen dolgokat, és most, mert más történik veled, meg vagy riadva... pedig én is itt vagyok melletted... Na látod, most egyszerűen én innen félreállok úgy, ahogy te szoktál félreállni, amikor valaki megnyilatkozni kíván és te a tested felé elmondod, amit tapasztalsz... csak a kezedet tartsd úgy, ahogyan mondom...”)

*

Mit kívántok tőlem?., azt, hogy elmondjam, amit látok?.. Hát úgy nézem, hogy ezen a vonalon túl a felkelő Nap országában, vagy úgy is mondhatnám, hogy a szivárvány országában vagyunk... na persze, én nem vagyok a szivárvány országában, én csak bepillantok innen, ameddig el mertem menni... Itt nagyon fényes minden, verő fényes és nagyon sok szép szín van... a színek - ezt én nem tudom jól megmondani, mert még ilyet sosem láttam - ragyogóak, áttetszőek... néhol egészen erős színek vannak, de nem haragosak, és közöttük pedig ugyanannak a színnek különböző pasztell színű árnyalatai... Azt mondja a vezetőm, aki engem ide segített, hogy ez tulajdonképpen a Földön található szép, nemes, sőt a legszebb és a legnemesebb érzéseket képviseli, azaz azokat az érzéseket, amelyek képesek felemelkedni ide... Úgy magyarázza, hogy amikor Káin és Ábel áldozatot mutatott be és ahogyan az Írás mondja, hogy az egyik füst lefelé, a másik felfelé szállt, az az áldozati érzés szállt fel. Tehát nem annak a füstje, amit elégettek, hanem az érzés, amivel azt Ábel az áldozati oltárra vitte és ott elégette. Annak is, amit az ember mint jót és igazat gondol, érez és cselekszik, ilyen füstje van - nem jó ez a fogalom, hogy füstje van, mert a füst lefelé száll, tehát az már

nem is füst, inkább olyan, mint a finom aranypor - ami könnyedén felfelé száll... és ezekre a legszebb, legszentebb legfinomabb érzésekre tud csak az isteni Gondviselés építkezni... ahol pedig ezekből az érzésekből nincs, ott minden sűrű, sőt rosszabb esetben fojtogató lesz és nincs, ami oda lelkesedést, békességet kitarást vinne... Mindenütt, ahol Isten szolgálatára van valami - legyen az család, csoport, vagy bármi egyéb - ezek az érzések és ezek a színek vannak jelen. Na most, a felkelő Nap országának a másik részén - ezt csak én nevezem így magamban - van egy olyan hely, ahol azokból a csodálatos szépségű érzésekből és gondolatokból különböző gyógyító erők keletkeznek és rakódnak le.

Ezekhez a gyógyító erőkhöz a hozzáértők egyszerűen hozzányúlhatnak úgy, mint amikor az ember bemegy a magtárba, megtölt egy zsákot búzával, azt kihozza, és annak ajándékozza, akinek arra szüksége van. Persze egy búzás zsáknyit nem egy, hanem több valaki részére adományoznak. Akinek azt adományozzák, annak azt fokozatosan kell felhasználnia, és adni belőle a környezetében rászorulóknak. Ebből a magtárból legtöbbször azok a gyógyító szellemek kapnak, akik néha közvetlenül, néha emberek közvetítésével adnak át ezekből az erőkből. Tehát ez az erő nem az ember tulajdona, de még csak nem is a szellemé. A szellem a magtárból egy bizonyos mennyiséget kap, amiről a legpontosabban, grammokig el kell számolnia. Ezekből az erőkből kis fiolácskákba - azok olyan kis üvegecskék - raktároznak el, amik azután különböző betegségekre, lelki bánatokra, vagy a legkülönbözőbb dolgokra hatásosak. Annak, aki ezeket használni akarja, ezeket rendkívül jól kell ismernie - úgy mint a vegyésznek - hogy mit mivel elegyít és kever, mert ha azt nem a megfelelő mennyiségben keveri és adagolja, akkor az a test és a lélek közötti kapcsolatot rongálja meg... És vannak itt csodálatos, művészi fiolácskák is, olyanok - bár jobban értenék a művészethez, mint ahogyan értek - mint ahogy az ó-görögök díszítették vázáikat a legkülönbözőbb mintákkal. De ezek a minták nem a külső díszítésre szolgálnak, hanem azt mutatják, hogy a fiola belsejében mi van... Igen, igen... és azt mondja, hogy ha egy kissé bátrabb és merészebb leszek majd, meg egy kicsit változtatok magamon, akkor majd

ezekből a bizonyos fiolácskákból kaphatok időnként... nem a magam számára - erről szó sincs - de hogy valamit én is majd a rászorulókön segíthetek... ez nagy felelősséggel jár, mert el kell számolni ezeknek a felhasználásáról... Na jó, én innen visszajövök, mert attól félek, hogy itt kint rekedek.

KARÁCSONYI LÁTOMÁS(*)

Fehér ruhába öltözött szellem van itt és gyertyákat gyújt minden egyes testvéremnek, és nekem is... a szellemi vagy a lelki kezembe teszi a gyertyát... érdekes jelenség... Akik ma itt együtt vagyunk, nem mindannyian tudják, hogy mit kezdjenek a gyertyával... Vannak, akik egészen magasra emelik ezt a gyertyát... vannak, akik a keblükbe rejtik úgy, mint amikor valaki óvó, féltő mozdulattal eltakarja a lángocskát, nehogy elfújja azt a szél... vannak, akik nem engedik magukhoz közel a gyertyát, hanem inkább oda teszik, közel a helyhez, ahol ülnek... vannak, akiknek ez a gyertya a fejüket világítja meg... vannak, akiknek szívüket... vannak, akik gémberedő tagjaikat, kezeiket melengetik vele... vannak, akik melegeket várnak tőle... és vannak, akik világosságot... De mindannyian, akik itt vagyunk, azért értéket látunk ebben a gyertyában... ez a gyertya, amit ma kapunk, úgy látszik nekem, hogy velünk marad életünk végéig...

AZ ÖRÖK TAVASZ ORSZÁGA(*)

Az idén a Földön késik a tavasz. Látom, hogy mindazok a virágok, amelyek siettek kibontani kis fejüket, szirmaikat az ünnepre, többnyire elfagytak. Nálunk mindig tavasz van. Én az örök tavasz birodalmából jöhöttem ma közétek. Itt mindig kellemes és szép a természet; de az Úr feltámadásának ünnepe táján különösképpen csodálatos. Ilyenkor különösen tobzódik virágzásban, üdeségben, vibráló színekben... Talán az teszi ezt a világot az örök tavasz világává, hogy itt mindannyian olyanok élünk, akik az élet diadaláért szenvedésteljes, erőszakos és nehéz halálon estünk át. És mivel a lelkünkben él a vágy az örökös megújulásra, a réginek elhagyására, mindig újabb, frissebb, gyengébb gallyak

kihozására a lelkünkől, ez teszi a természetet is ilyen állandóan megújhódóvá, a tavasz színeit, a tavasz jegyeit magánviselővé. Mert valóban itt mindannyiunknak az a célja, hogy ne húzzuk az időt, ne várjunk a magunk átalakításával és átalakulásával, hanem a bennünk felfedezhető legapróbbnak és jelentéktelennek látszó - hát nem is mondom, hogy rosszat - inkább gyengeséget, gyarlóságot, tévedést vagy tévedésre való hajlandóságot magunkból kitisztítsunk. Az a célunk, hogy az árnyékok eltűnjenek; hogy a fény mindenén visszatükröződjék; hogy a Nap állandóan süssön, hogy a levegő a virágok balzsamos illatától csodálatos legyen; hogy a légkör a ti oxigénetekhez hasonló életfontosságú elemekkel telítődjék; hogy a légtér se legyen semminemű szennyező. Emlékszem arra az időre, amikor idekerültem, hogy milyen nagy volt a légszomj, hogy mindig gyorsan és mélyeket lélegeztem. Mert annyira kívántam, annyira vágytam ennek a légkörnek ezt a csodálatos, életet adó levegőjét.

Ez felpeszdtette bennem a jóhoz való ragaszkodást, az akarat-erőben a jónak megvalósítását és a vágyat, hogy ellene tegyek mindennek, ami a bűn eredményeként jön létre, amely betegséget, fájdalmat, szomorúságot, levertséget, mélabút és minden mást hoz nemcsak az emberre, hanem az emberben élő szellemre is. Létrehozta bennem is azt a depressziós állapotot, amelyben nem tudtam lelkesedni, nem rendelkeztem kellő energiával. De azután egyszer csak azon vettem észre magamat, hogy megtelítődtem ennek a szférának balzsamos, életet adó levegőjével. Bennem is erőteljesebb a megújhódás utáni vágy, miként itt azt az egész természet, ez a csodálatos tavasz állandóan reprezentálja. Ezt a tavaszt nem lehet megenni, ebben a tavaszban mindig újabb szépségek keletkeznek és jönnek életre. Itt minden nap másként süt a Nap, de sohasem égető és perzselő, sohasem olyan, hogy az üde, zöld füvet kiégetné, vagy a virágot lelankasztaná. Itt valahogyan minden esőcsepp más. Itt az eső is más: zivatar és villámlás nélküli, üdítő eső és harmat, ami újra és újra felfrissíti a levegőt és az egész természetet körülöttünk. Itt, ha egy esőcseppet megnézek, ebben az esőcseppben meglátom Isten nagyságát és Isten hatalmát. Ha akarom, ebben az esőcseppben meglátom az én

Krisztusomnak is egész földi életét. De csak az Ő földi életét, mert az Ő szellemi életébe nincs bepillantásunk, az az Ő privát élete. De az Ő földi életét megláthatom a születése pillanatától a mennybemenetelének dicső pillanataig. És ha megfogok egy szál virágot, akkor ez a virág minden csodálatosságában mutatja meg magát előttem. Egy egész külön világ minden kis virág, ha közelről nézem.

Ha távolból nézem e világot, minden kicsi, minden csodálatos; innen nézve alig látom meg azokat a kis, egyszerű, szerény virágokat, mint az ibolya, a hóvirág, vagy a gyöngyvirág; és én olyan nagy és erős vagyok hozzájuk képest. De nem azért vagyok nagy és erős, hogy letapossam, leszakítsam őket, kárt tegyek bennük, hanem hogy ők velem, és én is velük - alacsonyabb rendű társaimmal - örülhessünk az életnek, örülhessünk a lehetőségnek, örülhessünk az élet diadalának a halál felett, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk győzött le azzal, hogy a halálból diadalmasan feltámadott az életre. Három vándorral jöttem... ez a három vándor még bizonyos fokig téliesen van öltözve. Bizonyára zordabb, hidegebb vidékről, távoli északról jöttek. Bár az egyikén már a tavaszi felöltő azt mutatta nekem, hogy számára is elérkezett a kikelet. Szeretném őket ma megvendégelni az otthonomban, de ez nem lehetséges, mert nekem erre a mai napra szegényebb és szerencsétlenebb és még ridegebb vidéken lakókkal van elkötelezettségem. Most ezek a szegények körülvesznek, hogy azután tovább menjenek, mert a feladat, a munka szólítja és várja őket. Az a munka, amely leginkább önmagukkal van, hogy azután egykor majd ők is élvezhessék az élet csodálatos dicsőségét a halál felett. Ezt ők most még nem érzélik, mert még bizonyos fokig fogva tartja őket a halál törvénye. De a három vendég közül egyik sem a halál birodalmába való. Ők az életre szántak közé tartoznak így hát menjünk tovább, hogy ti is Krisztus békéjével elmehessetek, szívetekben ünnepehessetek és megérezzétek az élet diadalát, amit a feltámadás jelenthet a számotokra is és ti is feltámadhassatok majd lélek szerint, mint ahogyan én feltámadtam a mi Urunkban, a Jézus Krisztusunkban. Isten veletek!

A BOLDOGSÁG VILÁGAI (*)
Oktatások és látomások a „hegyen épült város”-ról

ÜZENET A „HEGYEN ÉPÜLT VÁROS”-BÓL

Nagy örömmel köszöntelek benneteket testvérek, akit ti nem ismertek. Messziről jövök és egy rövid megbízásnak teszek eleget. Az ember, mivel a Földön él, csak a földi állapotokat ismeri, ahol még a legkényelmesebb, a leggazdagabb állapot is nyomorúságos és szenvedésteljes ahhoz viszonyítva, amilyen csodálatos világok vannak kedves emberek, ideát. Én a hegyen lakom. Úgy hívják a mi városunkat, hogy a „hegyen épült város”. Ennek a városnak is, mint minden városnak, utcái vannak. De az utcák minden pontjáról felfelé is és lefelé is láthatunk így, mint az emberek világában akik a hegyre építkeznek, azok beláthatják az egész környéket. Persze a látásnak is van határa, akármilyen élesen lát is az, aki a hegyről körültekint, így természetesen nekünk akik ezen a szellemi hegyen lakunk, nekünk is megvan ez a határunk. De itt nincs köd, amely elhomályosítaná a távoli dolgokat, hanem sok-sok mindent megpillanthatunk. Városunk legszebb és legcsodálatosabb épülete a legmagasabb ponton épült templom, testvérek. Persze ez a templom nem hiszem, hogy megfelel az emberi fogalmakban kialakult templom fogalmának. Ez egy olyan hely ahova - akik a város lakói vagyunk - a legszentebb érzéseinket visszük. Ez egy olyan templom, ahol az örökmécses szünet nélkül ég, de amely mécses a mi világosságunk táplál. Ez a világosság pedig a hitből adódik. **Mi a hit gyermekei vagyunk.** Persze ne higgyétek azt, hogy abban az abszolút értelemben, ahogy azt érteni kell abban az országban, ahol már a teremtő Isten közelségében lakhatnak. Mi még ott nem tartunk; de boldogok vagyunk. A boldogság érzéséhez a hit erején keresztül jutottunk. A hitünkről pedig a régi időkben - bár vannak közöttünk, akik az újabb időkben - a földi világban tettünk tanúbizonyságot.

A földi világban tettünk tanúbizonyságot arról, hogy Krisztus elvénél és eszméjénél nincs nagyobb! Itt, az én város-

omban, az én hazámban minden fénylik, amely fény - mint mondom - a hitünkben táplálkozik. És ebben a városban találhattok olyanokat, akik még azokhoz tartoztak, akik generációról generációra, nemzedékről nemzedékre adták tovább a választott népben, az utódokban a hitnek azt a bizonyosságát, hogy az Úrnak, a Krisztusnak a Földön meg kell születnie. Isten tervei között elvégzett dolog volt, hogy a Messiásnak Bethlehemben kell megszületnie. Erre elő kellett készülni; erre elő kellett a hit szellemeinek készíteniük a gyengébb, a kevesebb világossággal rendelkező testvéreiket, hogy türelemmel, áhítattal, kitartással várják a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk megszületését. Ezek a templom közelében laknak. Én nem tartozom közéjük. De vannak más utcák is, ahol olyanokat találunk, akik az ő hitük világosságával látták, amit az emberi béresek változtattak az Igén és igyekeztek azt megtisztítani, annak ellenére, hogy meg nem értésben és üldöztetésben volt részük. És ha ez sikerült nekik, ők is felköltözhetnek közénk a hegyre. Ez a hely, ez a „hegyen épült város” - amiről beszélek - még ehhez a Földhöz tartozik; a Földhöz tartozó szférák egyikében helyezkedik el, és sok mindent lehet itt a régmúltból kinyitni, visszaforgatni, megnézni. Természetesen a közöttünk nagyoknak - ezt én úgy értem, hogy lélek, szellem szerint nagyoknak - csak az egyik kisebb házuk, az egyik lakosztályuk az, ami itt a hegyen épült. Más világokban, magasabb világokban is vannak hajlékaik, lakásaik, palotáik.

Jó lenne, ha a földi emberekben, - de mivel én most közéték jöhöttem, nektek külön kívánom testvéreim, ha bennetek is - a hit fénye, a hit világossága így kialakulna. Mert ha ezen az Igazságon keresztül, amit tanultok és tanulmányoztok, ez kialakul bennetek, akkor hasznokat lehet venni; akkor ez a fény, a hitnek ez az ereje olyan dolgok megtételére képesíthet benneteket is, amelyek alapján ti is engedélyt kaphattok, hogy itt építkezhessetek. Ha egyelőre nem is fent a csúcson, de a hegy lábánál, és ha nem is nagy, erős, hatalmas, de kis, szerény hajlékot. Mert engedély kell ahhoz, hogy a hegyen építkezni lehessen. Fokozatok szerint történik, hogy ki melyik utcában, hol építkezhetik a hegy lábától egészen a hegy csúcsáig, aszerint, hogy a hit területén meddig

vitte; hogy a hit területén mennyire erősödött meg, és ez a meg-erősödött hit őt milyen cselekedetek, milyen bizonyágtételek, milyen nehézségek elviselésére képesítette. Sok mindent mondhatnék, de sajnos nem tudom visszaadni úgy, ahogy én azt szeretném, ahogy én azt látom. Olyan ez nekem, mintha egy színes burkon keresztül ereszkednék ide, és mintha bizonytalanul lebegnék azokon az érzéseken keresztül, amelyeket erre fel tudok használni. Minden esetre, bár ismeretlen vagyok a számotokra, de a magam nevében is a legnagyobb szeretettel kívánom nektek, hogy az ünneplésetek valóban szent legyen, és a hit jegyében játszódjék le bennetek! Kívánom, hogy erősödhessetek a hitben, amely Krisztushoz, Krisztus eszméjéhez kapcsol benneteket most, és kapcsol majd még inkább a jövő életetekben! Most el kell mennem, mert nem tartanak már többé fent ezek az erők...

LÁTOMÁS A „HEGYEN ÉPÜLT VÁROS”-RÓL(*)

Itt áll valaki mellettem és azt mondja nekem: „gyere egy kissé közelebb és megmutatom neked a hegyen épük várost”... de én annyira félek, mi lesz, hogyha nem tudok visszajönni?..

Körvezető: Vissza fogsz tudni jönni...

Médium: Azt mondja, hogy nem tesszük meg fizikailag azt a távolságot... csak egy kicsit kell tovább lépnem a szellemvilág határáig, ahol az az emberek világával összefonódik és ő képből mutatja meg nekem, mint hogyha egy filmet néznék... na jó, akkor tovább lépek... szédülök... Ilyen szép várost... ilyen szép várost, mint ember még sohasem láttam... valóban hegyen épült... de a hegy aljánál is és a hegy körül is minden csodálatosan szép és üde... üde az egész természet... azt hiszem, hogy itt tavasz van... gyönyörű és csodálatos virágok nyílnak olyanféle színben, mint amilyen színeket itt a Földön nem is láttam... és olyanféle virágok, amelyeknek még a nevét sem tudom... És mindenféle utak vezetnek fel a hegyre... ezek az utak nem olyanok, mint ahol nehezen lehet járni és nehezen lehet fel kapaszkodni, hanem - úgy gondolom - még az idősek, sőt a nehezen mozgók is könnyűszerrel feljuthatnának ... Azoknak akik most mennek felfelé, van valami

könnyedség a járásukban... én azt gondolom, hogy nem is ők járnak, hanem valami erő van jelen, ami felfelé vonzza felfelé emeli mindazokat, akik a hegyre igyekeznek. A hegy fehér, mint a havas hegy a hegy csúcsát nem is látom, mert a csúcs belenyúlik egy másik világba, érintkezik egy másik világgal csak egy nyolcágú csillagot látok... és a csillag mint egy csillagszóró, különböző kis arany és ezüst csillagokat szór ki magából és mindez beleolvad ebbe a nagy, havas fehérségbe. És ebben a nagy havas fehérségben valami áttetsző, átlátszó kékség is van... olyan kék, amely a búzavirág kék színétől egészen a fehér, vagy ezüstbe játszó kékesfehérig terjed... a színek nincsenek egymástól elválasztva: mintha állandóan hullámoznék minden, és a hullámfodroknál fehérebb, alatta kékebb és azalatt még egy kicsit sötétebb kék; és mindenütt, a sötétkékben is minden szikrázik.

A templom körül csodálatos minden... csodálatos épületek vannak, amelyeket nem lehet házaknak nevezni, sem a méreteik, sem az impozáns anyagjaik miatt, amely anyagokat én szintén nem ismerem... hasonlítanak a fehér márványhoz, a gyöngyhöz vagy a gyöngyház-féléhez és az elefántcsonthoz is... az épületek többnyire mind fehérek vagy ezüstösek... az épületekbe természetesen nem tudok bemenni... hát persze, hogy nem tudok, hiszen mindezt csak látom... úgy, mint a filmen sem tudok odamenni, ami a filmen van, de mindez annyira élethű, mintha ott lennék... A templom nem csukott... nyitottak az oldalai nagy oszlopokkal, és az oszlopokra különböző virágok, meg aranyfüzérék csavarodnak fel... tele van velük a nagy templom... Csodálatosan énekelnek és muzsikálnak... nem tudom, hogy kik, mert zenekart nem látok... csodálatos a hangok akusztikája... nem ének a zenéhez, de ez valami fenséges, valami lelket emelő... nagyon sokan vannak itt... És én eljöttem ide... hát én itt olyan alacsony rangú és rendű vagyok, hogy koldusabb a koldusnál... úgy érzem magamat, mint amikor egy fényárban úszó palota ablakánál kívülről leskelődik be egy rongyos és éhes koldus... én is úgy nézek be ebbe a gyönyörűségbe... Itt vendéggént - csakis vendéggént - két ismerősre is találok, itt látom Gyula bácsit, sötétkék ruhában fehér ingben, ezüst nyakkendőben... (Gyula bácsi: Trombitás Gyula a

Clevelandi III. Magvar Spiritiszta Kör alapítója és vezetője 1916-tól 1969-ig, a haláláig.) Az ujján ezüst gyűrű van, pecsétgyűrűhöz hasonló, kék nagy kővel... és valaki ül mellette, akit nem ismerek... és itt a másik oldalon, a harmadik sorban pedig Eszti nénemet látom...

(Eszti néném: Böhm Mihályné, Eszter médium, annak a hatalmas műnek a közvetítője, amelyet a „Névtelen Szellem bölcsészete” címen ismerünk. Médiumi munkássága az 1913-1977 közötti időszakra terjed. 1933-tól 1943-ig a Szellem Búvárok Pesti Egyletében is működött.) Ők nem tartoznak a hegyen épült városhoz, de őket a mai ünneplésre meghívták, és mindegyik a lelke mélyéig meg van rendülve és nagyon nagy megtiszteltetésnek veszi ezt... Szeretnék hozzájuk menni, de nem mehetek, mert én oda nem tudok bemenni... itt vagyok a Föld mezsgyéjén, és innen látom ezt a csodálatos, mennyei ünneplést... innen látom ezt a csodálatos világot, ami nagyon messze lehet az én szellemi fókuszponttól... most én is megértem Péter mondását: „jó nekünk Uram itt lenni...” Mennyire féltem ide lépni... és jó nekem itt lenni és jó lenne innen vissza sem térni... ezt elmondani nem tudom, ami itt van, ahogyan én itt érzem magamat... Most, hogy Eszti nénit jobban megnézem, látom, hogy egy kendő van a vállára terítve és egy brosstú van a kendőre tűzve... a kendő azzal van összetűzve és különleges kövekkel van kirakva... és a közepén ugyanaz a kék kő van, mint Gyula bácsi gyűrűjében... nem tudom, mit jelent?... Most távolodik tőlem a templom... most úgy érzem, hogy én már az ajtónál állok... és megnyúlik a templom és már olyan nagyon-meg nagyon messze van ez a sok-sok gyertya, ez a sok-sok fény... az a legérdekesebb, hogy a templom kupolája nyitott és az a sok-sok ragyogás, ami itt van, felvilágít a csúcsra, áterjed a havas csúcsra... a ragyogás, a csúcs valamerre felfelé mutat... talán ott lehet a megszületett Krisztus, akit az én vakai szellemi szemeim nem láthatnak meg... Hálás vagyok Uram Neked, és mélységesen megrendült a lelkem ezek alatt az érzések és látottak alatt!... Most már csak port és hamut látok... port és hamut, ami a Földé és ahová én is tartozom, hiszen a Föld gyermeke vagyok...

(A médium ébredése után mondja:)

Nem tudom, hogy hol voltam... de valamit kaptam, ami nem az enyém... csak megmutatták nekem...

A „VILÁGOSSÁG FIAINAK” MUNKÁJA(*)
A „Látomás a „Hegyen épült város”-ról”
című közlemény folytatása

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim! Ismét eljöttem hozzátok a „hegyen épült város”-ból. Eljöttem, hogy körülnézzek és ismét megpillanthassam lelketek belső világát, milyen változások, milyen alakulások történtek abban. Mert amióta közöttetek jártam, többeteket súlyos betegség próbált meg; és a betegségek mindig alkalmasak arra, hogy az ember érzés-, gondolat-, és vágyvilágában, és az egész lelkében változásokat idézzenek elő. Mindazoknak, akik érzik az idő sürgetését, az idők felgyorsult mozgását - és bizonyára ti is érzitek azt - szintén változniuk kell a lelki világukban. Egyre jobban el kell fordulniuk a világtól és a világ hiúságaitól, és az örökkévaló, a fény, a ragyogás felé kell fordulni. A fény és a ragyogás a mi Urunkból, a Jézus Krisztusunkból árad a Földre. **Ő a világ világossága, és mindazok, akik hiszik és megtartják az Ő beszédeit, azok részesülnek az Ő világosságából, és ezáltal a világosság fiaivá és a világosság leányaivá válnak.** Amikor ez bekövetkezik, akkor választódnak el a világ fiaitól, és lehetőséget kapnak, hogy a földi életükkel a „hegyre” építkezhessenek és a „hegyen épült város” lakóivá válhassanak. De mielőtt ezzé válnának, meg kell mutatniuk az életükkel, hogy valóban a krisztusi világosságból merítettek, valóban Krisztus Igéjéből táplálkoztak. A világosság fiai és leányai nem rejtőzhetnek el, mert a világosságnak az a tulajdonsága, hogy rendkívül gyorsan terjed és mindent bevilágít. Hiszen a nagy távolságokat, az égitestek egymástól való távolságát éppen azért mérik a földi tudósaitok a fény sebességével. **A világosság terjed, mindent elborít és így a világosság gyermekei láthatókká válnak a világ fiai előtt.**

Láthatókká válnak az ellentét követői előtt is és azok figyelmét

is magukra vonják, éppen úgy, mint amikor a sötét éjszakában az ember tekintetét vonzza a fényes csillagokkal borított ég; vagy egy-egy kis kunyhó vagy ház, amelynek ablakából világosság szűrődik ki, és nem tud ellenállni a fény vonzásának és a sötétségből újból és újból a világos pontokra szegezi a tekintetét. Akik sokáig sötétségben voltak, azok már keresni kezdik a világosságot. Persze nem mindenki azért, hogy a világosságban megfürödhessenek. Mert sokan vannak, akik csak azért keresik a világosságot, hogy a világosságnál szemügyre vehessék azok életét, akik a világosságban élik az életüket, mert a világosság megvilágítja az életüket is, és a cselekedeteiket is. Az emberek - főképpen a világ fiai - jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot, ezért minden alkalmat megragadnak, hogy akiből a fény és a világosság árad, azokat nagyító alá vegyék, azoknak minden gondolatát, beszédét, cselekedetét megvizsgálják és elmarasztalóan és rosszindulatúan kritizálják. Semminemű jóindulatot nem tanúsítanak a világosság gyermekei iránt. Sőt, keresik azokat a gyenge pontjait, amelyeken keresztül meghurcolhatják őket, és a belőlük áradó fényt a sötétség különböző lepleivel - amit a hazugságból szőnek - letakarhatják. És ez így van az élet minden területén, minden társadalmi osztályban, hogy ahol egy kis fény van, odagyűlnek a világ fiai és mindent elkövetnek, hogy az a fény ne áradhasson tovább. Hogyha egy ilyen ember életében valamit felfedeznek, akkor azt meghurcolják, és mindenben újra és újra ítélet alá vonják. Ők - a világ fiai - lesznek a bírók, ők lesznek a vádlók.

És vádlottak lesznek a világosság fiai, akik nehéz, keserves munkával, jogaik, előnyeik lemondásával próbálják magasan tartani azt a fényt, azt a lámpást, amely az ő lelkükből árad a világba, hogy az minél nagyobb területet foghasson be. Próbálják magasan tartani azt és nem engedni az ellentét nyomásának. És ebben nagyon, de nagyon elfáradnak, annyira, hogy szükségeltetik, hogy a világosság gyermekei a Földről visszahívassanak. Ilyenkor sötét, szomorú korszakok jönnek a Földre az emberiség történetében. Ilyenkor nem látni a hazavezető utat, ilyenkor nem látni az irányt, ilyenkor könnyű eltévedni, ilyenkor mindenféle

dolgok megtörténnek. Ilyenkor a „béresek” azok, akik világosságot próbálnak csiholni az emberek részére. De miből csiholhatják a szikrát, ha nincs bennük világosság? Hamis forrásokból vesznek és hamis dolgokat állítanak igazságként az emberek elé. De hiába állítják arról, hogy az az Igazság, az mégsem kezd fényleni, mert nem az Igazság, hanem a hazugság természete van benne. A hazugság természete pedig csak sötétséget hoz az emberek életébe. Azután, amikor a szegény, nyomorgó emberiséget a kegyelmes Isten újra megszanja, akkor újra **elküldi a fénylő pontokat, a világosság gyermekeit a Földre, hogy a szegény, sötétségben bukdácsoló embertestvéreiknek világítsanak.** Ekkor újra árad a fény és akkor újra meg lehet találni a hazavezető utat; és ilyenkor újra keresett lesz a mi Urunk, Jézus Krisztusunk tana; ilyenkor újra keresni kezdik a régi könyvek lapjain az Ő igazságát és újra hirdetik azt iskolákban katedrákról és szószékekről. Akkor egy kis ideig az emberek felfigyelnek a világ világosságára, az Úrra, a Krisztusra, és felfigyelnek mindazokra, akik Őt szolgálják és akik az Ő tanának megértésén és megértetésén fáradoznak. De ezek az idők megint csak nem tartanak sokáig. Mert a Földön mindig túlsúlyban élnek a világ fiai és kis számban a világosság gyermekei.

Így amikor itt a Földön egy-egy korszakban megjelennek - mint mondom - a világosságukat az ellentét elhomályosítja, elrejti és nem engedi világítani. Pedig a szegény emberiség ezt a világosságot nélkülözi a legjobban! Ezért olyan szomorú az emberiség élete. Ezért tevédenek el az emberek újra és újra, amikor válaszúthoz érnek, vagy amikor fennálló rendszerek változnak. Amikor azután az emberek érzékelik, hogy az az új, amit választottak, rossz, akkor haragosak és indulatosak lesznek, és megtámadják a vezetőiket. De ahhoz már nincs világosságuk, hogy a most már nyilvánvaló rossz helyett megtalálnák a jót, az igazat, az egyszerűt, a hazugságtól menteset, az Istentől valót. **Ezért újból itt, ott, amott a világosság fiait, mint mécseseket kell elhelyezni, akiknek lámpását a hit olajával töltik meg itt a „hegyen épült város”-ban.** Megtöltik és ezekkel a kannácskákkal engedik útnak a világ fiai közé, hogy most már ne csak belőlük

áradjon a fény, hanem abból az elvből, eszméből, hitből - azaz abból a kannácskából is, amit a „hegyen épült város”-ból hoztak. **A „hegyen épült város” a polgárait alaposan megválogatja.** Ide nem lehet építkezni anélkül, hogy előtte ne váltunk volna a világosság fiaivá és leányaivá, és ne végeztük volna el a Földön nem egy, de több testöltés alatt azt a feladatot, hogy égő fáklyák, égő szövetne kék vagy égő lámpások legyünk a sötétségben. Amikor az önmagunk életét is feláldozzuk az Igazságért, akkor már olyan szövétneknek vagyunk, amelynek a fénye a földi halálunk után sem alszik ki, hanem fáklyaként, biztatásként itt marad az emberiséggel. Itt marad azokkal, akiknek még továbbra is biztatásra, fényre, útbaigazításra, útmutatásra van szükségük. És nektek, szeretett testvéreim, mindannyiótoknak még erre van szükségetek. Ez a fény, amelyet Krisztus igazságának ismeretéből szereztetek még körülvesz benneteket.

És ha igazán a világosság fiaivá és leányaivá váltatok ebben az életben - mert ez a Harmadik, nagy isteni Kijelentés felszedett benneteket - akkor építkezhetek ti is a szabad szellemek hónapján, a „hegyen épült városban”. Jó, meglehet, hogy nem azok a telkek jutnak még részetekre, amelyek nagyobbak, és amelyek magasabban és közelebb vannak a hegyen épült templomhoz és annak udvarához, de talán a hegy lábánál már nektek is jut egy kis telek, amire a földi életetekkel az itteni feltételek szerint már felépíthettek egy kis szellemi otthont. Ha pedig nem tudtatok eddig sem eljutni, akkor talán feljuthattok olyan szférába, amelyben közvetve megfűrödhettek a „hegyen épült város” fényében. Beszéltem nektek egyszer arról a templomról, amely olyan magasban van, hogy a tornyát a felettünk lévő magasabb világok rejtik el a mi szemünk előtt is. („Látomás a „*Hegyen épült város*”-ról című közlemény) Az ottani fény és csillogás csak időnkint engedi meg nekünk is, hogy ezt a tornyot és a torony csúcsát, amely még magasabb világokkal köt össze bennünket, időnkint megpillanthassuk. De a földi embernek sok lenne ebből a fényből és ebből a csillogásból is, és megvakítaná. Nektek kisebb, szűrt fény is elegendő. De ennél a szűrt fénynél is már képesek lehettek tájékozódni, hogy meglássátok az életben, mi a jó és mi a rossz: mi a

csúnya és mi a szép; mi az elvetni való és mi a megtartandó; mi a boldogságot adó és mi a boldogtalanságot hozó; mi az Istentől való és mi az ellentététől való; mi a hazugság fejedelmétől és mi Krisztustól, az élet Fejedelmétől való. Mindezt a különbséget ennél a kisebb fénynél is megláthatjátok. **Itt, ezen a helyen, amikor - végeredményben úgy mondhatom, hogy a „hegy lábánál” - megálltok és körülnéztek, időnkint több, más alkalommal kevesebb fényt és kevesebb igazságot kaptok.**

De mindig megkapjátok és megkaptátok azt, amire szükségetek volt! Néha fényes szikrák azok, amelyek magasabb világokból a számotokra lehullanak. Más alkalmakkor jobban szűrt a fény és kevésbé értitek, kevésbé látszik tisztának az, ami tiszta ugyan, csak a bennetek lévő érzések, gondolatok, tévedések, helytelenségek, bűnös tendenciák, hazugságra való hajlandóságok nem engedi, hogy az tisztán, teljes fényében keresztül szívároghasson és a ti benső, szellemi énetekhez, mint szikra bejuthasson, hogy ott fényt, meleget árásszon, hogy ott az Igazságot kendőzés nélkül megérthessétek és a Szentlélek világosságában részesülhessetek. **Mert a Szentlélek munkásai a világosság fiai és leányai közül kerülnek ki.** A Szentlélek munkásai között fokozati különbségek vannak. Különbségek vannak tudásban, ismeretben, szellemi adományokban. De mindenesetre a Szentlélek munkásai mindenkor az Igazsághoz vezető utat mutatják. Krisztus fényéhez kapcsolódnak és a jó szolgálatában állnak. **Ha ti megszentelődtek a Szentlélek által - mert tűzkeresztséget vesztek - akkor ezen keresztül ti is a világosság gyermekeivé váltok,** mert ez a kapcsolatotok a Szentlélek munkásaival megadja nektek ezt a lehetőséget. Itt a Földön minden egyes embernek, aki az Ige hirdetésére vállalkozik, a világosság gyermekének kellene lennie. És mégis-mégis, milyen szomorú, hogy csak kevés az olyan lelkész, az olyan igehirdető, az olyan evangélista, akire innen az igazság világából nézve azt lehetne mondani, hogy a világosság gyermeke. Minden vezetőnek, minden papnak, minden papi méltóságot viselőnek, minden igehirdetőnek az életét az emberek figyelik. Ezért nem mindegy, hogy az ige hirdetése „béresek” kezében van-e, vagy pedig olyanokéban, akik a mi Urunk, a

Jézus Krisztusunk igazságát élik és az ő imájukkal Hozzá kapcsolódnak, az Ő erőkörébe belekerülnek és vonzani képesek az olyan szellemvilágbeli helyek tiszta fényét, erejét, mint amilyen a „hegyen épült városé” is.

Szabad szellemmé válni csodálatos dolog, mert már nem érzi a szellem magában az örökös sürgető érzést, hogy cselekednie kell, mert az idő lejáródik a számára, és neki onnan a földi világból ide kell térnie; vagy ha itt időzik, innen a földi világba alá kell merülnie, hogy újra és újra próbálkozzék sokszor a legmostohább körülmények között. Ha valaki alacsony szinten van, akkor az Igazság törvénye csak nehéz helyzetet juttat neki - bár abba is belefolyik a kegyelem. **A szabad szellem, bár önként jön, hogy a lámpást magasán tartsa, és az emberek életébe a fényt, az „ízt” belevigye, de neki is nehézségekre kell számítania; örökös támadásra és mindennemű megpróbáltatásra az ellentét részéről.** Nincs biztosítéka arra, hogy biztosan meg tud majd állni a lábán, és nem veszíti el a szellemvilág magasabb régióiban lévő szellemi hajlékát azért, mert amire vállalkozott a földi életben, azt nem tudja úgy elvégezni, ahogyan azt ott, azon körülmények között neki el kell végeznie. Mert **testvéreim, amikor egy adott helyen munkára vállalkozunk, az egy küldetés;** az azt jelenti, hogy azon a területen Isten akarata szerint fogjuk azt a munkát elvégezni és betölteni. Ott lelkek, emberek figyelnek bennünket, tőlünk veszik a példát, belőlünk merítik az erőt, mint olyan valakitől, aki nyugodt, aki nem esik pánikba, aki nem mutat félelmet, aki megtartja a nyugalmát, higgadságát; aki türelmes, aki nem átkozza az ellene vétőket. Mert ha bármelyiket is, amiket itt felsoroltam, nem tudja betölteni az, aki ott, arra a munkára vállalkozott, akkor nemcsak önmaga és a munka szenvedett ezáltal hiányt, hanem mindazon emberlelkek is, akiknek felemelése, megsegítése az ő kezébe tétetett. És akkor a teremtő Isten, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk és a Szentlélek munkásainak vezetői attól az egyéntől hiába várták ott, annak a csoportnak, nemzetnek, egyháznak, családnak vagy egyetlen embernek a megsegítését és egy magasabb szintre való felhozását.

Tehát óriási a feladat, a megbízatás, amelynél nem lehet

tétovázni, nem lehet elkényelmesedni; amelynél nem lehet azt mondani, hogy csak egy kicsit is a magam javára tegyek, csak egy kicsit megpihenjek. Nem lehet azt mondani, hogy egy kicsit most engedek, mert az ellentét nyom engem; vagy ott hagyom most azt a közösséget, amelynek érdekében azt a munkát végzem; vagy kilépek abból a családból, mert az a család nem ért engem, mert az a család az én szeretetemért semmit sem ad cserébe, csak a megcsalattatást, csak az önzésének a kielégülését. Nem lehet úgy tenni, mint ahogyan az emberek azt ma elképzelik, hogyha valami nem úgy megy, ahogy kellene, akkor otthagyják azt a családot, akkor elválnak, akkor gyermekeiket az utcára dobják vagy azokról nem gondoskodnak. Nem lehet otthagyni az egyházakat, vagy pedig ottmaradni csak azért, hogy a hírnév, a dicsőség, a jómód az ölükbe hulljon, de mellette bűneiknek hódoljanak. Mert az ilyen igehirdetőre, ha előbb nem, utóbb, bekövetkezik a megszégyenülés. A törvény megmutatja, hogy ő a szellemi értékeket arra használta fel, hogy azokon a földi énjét meggazdagítsa, előnyhöz juttassa; megmutatja, hogy a földi életben, akik sóvárogták, éheztek és szomjúhozták Krisztus Igazságát és Tőle várnak valamit, ő mindezt nem adta meg nekik. Mint mondom, ha előbb nem, utóbb, mindezen embereknek meg kell szégyenülniük és az Igazság törvénye elzárja őket attól, hogy sütkérezhessenek abban a fényben, amely nem a sajátjuk, hanem a világban élő világosság fiairól vetődött csupán rájuk. Azokról, akik keményen állták a sarat, akik a munkájukat elvégezték, akik nem hagyták el azt a helyet, ahova állítottak, hanem ott kitarítottak. **A világosság fiai nem hangoskodók; de ha szükséges, a hangjuk nagy és erős, mert érzik az igazságukat.**

És ott, és akkor erős a hangjuk, ahol és amikor a „béresek”, az öncélú igehirdetők elhalkulnak és elhallgatnak, mert veszélyben van az ő emberi énjük. A világosság fiainak hangja ott is erős, ahol az ellentét mindenki mást megfélemlít, ahol az ellentét tempomokat zár be, ahol az ellentét Krisztus Igazságáról említést sem tesz, mert hangjuk erőssége a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk erejéből táplálkozik. Ugyanúgy, mint a tanítványok, majd az első püspökök, és azoknak az első keresztény egyházaknak a papjai,

vezetői, igehirdetői, akik mindenütt ott voltak és hirdették Krisztust, Krisztus feltámadását, Krisztus igéjét, Krisztus megváltó munkáját. Északról délig, keletről nyugatig minden zsidó, minden pogány, a Föld minden lakója meghallhatta, hogy Krisztus a Megváltó, Krisztus a megígért Messiás, Krisztus a Szabadító. **Hozzá térjete meg és váljatok ti is égő szövétnekké, váljatok ti is a világ világosságává a ti kis környezetetekben!** Mert nem kívánja tőletek az Igazság törvénye, hogy Krisztushoz hasonló nagy fényrel rendelkezetek, hiszen apró és jelentéktelen szellemek vagytok, az Igazság apró és jelentéktelen munkásai vagytok. **De elvárja és megkívánja azt, hogy rajtatok is meglátszódjék az a világosság, az a fény és az az ismeret, amelyet Krisztustól kaptatok és amelyet Krisztusból merítettetek. Elvárjuk mi is tőletek, szeretett testvéreim, hogy az életetekkel védett helyen építsetek magatoknak szellemi hajlékot.** Nem azt mondom, hogy a „hegyen épült városban”, hiszen ahhoz még sok erőfeszítésre, sok lemondásra lesz szükségetek itt a Földön, és majd az átalakulás után az új Földön is. **De elvárjuk, hogy a hegy lábához, vagy oda, ahová a „hegyen épült város” fénye sugárzik, eljussatok,** hogy ott legyen egy biztos, védelmet nyújtó hajlékok, amelyben jól érezhetitek magatokat.

Olyan hajlék, amely kibélelt, meleg otthont nyújt, amit kibéleltetek azokkal az érzésekkel, gondolatokkal, amelyeket önmagatokból hoztatok ki keserves munka, lemondás által; a magatok természetének megszorítása által; az Igazság élése által; a krisztusi testvériség jegyében leélt élet által, amit a Harmadik Kijelentés nektek lehetőségként biztosított és lehetőségként adott. Mert el sem tudjátok képzelni, hogy milyen nagy ez az igazság. Milyen hatalmas, nagy területeket, végeláthatatlan birodalmakat foglal magába ez a Harmadik Kijelentés is, amely egyenes és közvetlen folytatása a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk tanának. Ezt úgy kell érteni, hogy az első, Mózes kijelentése felszedte azokat, akik a mózesi törvény betartása által a legjobban átvilágították az ő egész lelki életüket, az ő szellemi, lelki erőiket, és ezáltal belefónoódtak, hozzákapcsolódtak Krisztus Igazságához, majd tovább-

fejlődve, eljussanak a Harmadik Kijelentéshez. Ha nem mint emberek jutnak el, akkor eljutnak ideát úgy, hogy ennek a Harmadik Kijelentésnek mozgató erőivé és munkásaivá válnak, tehát a Szentlélek közösségébe belekerülnek. A Harmadik Kijelentés munkásai mindent elkövetnek és megmozgatnak, hogy akit lehet, ha csak néhány embert is, a kapuk bezárása előtt az ismeretig, a világosság forrásáig elvezessenek, hogy azután azok is tájékozódni legyenek képesek, és a sötétségből azok is a világosságra juthassanak és életük megfordításával a világosság fiaivá és leányaivá válhassanak. Ez a munka szünet nélkül folyik. De ahogy említettem, mint a bűvópatakat néha alig lehet látni, úgy a szellemvilág is, mintha nem is léteznék, alig-alig adott magáról életjelt. Más alkalommal a médiumok egész csoportja akár tudatosan, akár tudattalanul, akár tudományos vagy művészi vonalon a magas szellemvilág értékeinek közvetítőivé válva, szebbé, jobbá varázsolta egy kis időszakra a nyomorgó, a sötétséghez, a hideghez, a didergéshez, éhséghez, szomjúsághoz szokott emberlelkek életét.

A szellemvilágból jön, szeretett testvéreim, minden szép, minden jó és minden, ami Isten akaratából történik. De legtöbbször azt, amit a Földön láttok, nem Isten akaratából történik, hanem az ellentét akaratából, mert az ellentét eszközeivé válnak azok, akik a világ fiai. Akár a jó, akár a rossz eszköze valaki, mindenki úgy valósítja meg és azt valósítja meg, amire indítást érez, illetve azt, ami benne van: azt a természetet, azt a vágyat, azt a bűnt, azt a gonoszságot vagy ha a magasabb szellemvilág szülötte, akkor azt a szépet, azt a nemeset, azt az üdvöset, azt a békességet, azt a nyugalmat hozót, azt a szeretetet adót. Tehát kapcsolódjatok hozzánk, akik időről-időre ide eljöhettek. Bár én nem vagyok állandó beosztottja ennek a kis közösségnek, de időről-időre eljövök, hogy megnézzem, melyiktek lelkében érik a gyümölcs. Melyiktek lelkében alakulnak, formálódnak úgy a dolgok, hogy esélye és lehetősége legyen arra, hogy a „hegyen épült város” közelségébe kerülhessen, és annak ismeretében, fényében majd az ő kis szellemi hajléka megfürödhessen. Eljövök és megnézek benneteket, újra és újra imádkozom az én Atyámhoz Istenemhez, hogy

minél többeteket segítsen meg. Segítsen el ide azáltal, hogy levetkőzitek az emberi éneteket, levetkőzitek a követelőző természeteket, amely nem tűri el a másiktól a rendreutasítást, amely nem tanul meg engedelmeskedni, amely nem tud tűrni, nem tud elnézni, nem tud megbocsátó lenni, hanem az önzését szeretné kiélni és kielégíteni. Mert tisztátalan dolgok a magasabb világokba be nem mehetnek; tehát meg kell ezektől szabadulni itt a földi világban ahhoz, hogy ideát megelégedettség, békesség és a magasabb szellemvilágok lakóinak szeretete, barátsága várhasson benneteket. Ezt kívánom és mindannyiótok számára! Ezzel búcsúzom, Isten legyen mindannyiőtokkal! Isten veletek.